ROBIN COOK

CLINICA JULIAN

ROBIN COOK

CLINICA JULIAN

www.virtual-project.eu

Traducere de CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

Consultant de specialitate:
Dr. CHITU-CRISTESCU VASILE

PROLOG

INTERZICEREA CERCETĂRILOR LEGATE DE FETUŞII UMANI NOI REGLEMENTĂRI PENTRU CERCETAREA MEDICALĂ

HAROLD BARLOW, în exclusivitate pentru The New York Times

WASHINGTON, 12.07.1974 – preşedintele Richard M. Nixon a promulgat astăzi Legea Naţională a Cercetării. Legea prevede crearea unui Comitet Naţional pentru Protecţia Subiecţilor Umani în Cercetarea Biomedicală şi Psihosocială. În ultimul timp, a crescut preocuparea privind etica cercetărilor referitoare la copii, persoane handicapate, puşcăriaşi, bolnavi incurabili şi, în mod deosebit, la fetuşi.

Se speră ca prin stabilirea unor linii directoare adecvate să poată fi preîntâmpinate măcar o parte din abuzurile cutremurătoare dezvăluite recent, cum ar fi infectarea intenţionată a unui mare număr de copii retardaţi cu hepatită, pentru studierea evoluţiei naturale a bolii, sau descoperirea de acum câte a luni, la un spital din Boston, a doisprezece fetuşi mutilaţi, ulterior avortării.

Prima fază a implementării legii include un moratoriu asupra „cercetărilor efectuate în Statele Unite pe fetuşii umani vii, înainte său după avortul provocat, cu excepţia situaţiei în care aceste cercetări au drept scop supravieţuirea fetuşilor respectivi”. Este evident că problema fetuşilor e strâns legată de subiectul avortului, ce are o puternică încărcătură emoţională.

Reacţiile faţă de noile prevederi legale în cercurile ştiinţifice au fost variate. Doctorii George

C. Marstons de la Centrul Medical Cornell a salutat noua lege, declarând că: „De multă vreme se simţea nevoia unor linii directoare privind comportamentul etic în cercetările pe subiecţi umani. Presiunea economică concurenţială asupra descoperirilor ştiinţifice creează o atmosferă în care abuzurile sunt inevitabile.”

Doctorul Clyde Harrison de la compania Arolen Pharmaceuticals nu este de acord cu doctorul Marstons, susţinând că „politica anti-avort pune cătuşe ştiinţei, împiedicând cercetările medicale atât de necesare”. Doctorul, Harrison a explicat în continuare că în urma cercetărilor efectuate pe fetuşi s-au obţinut progrese ştiinţifice semnificative. Printre cele mai importante se numără un posibil tratament pentru diabet. S-a demonstrat că ţesutul fetal injectat în pancreas duce la repopularea cu celulele responsabile cu producerea insulinei. Tot atât de importantă este utilizarea ţesutului fetal pentru tratarea paraliziei – anterior incurabile – rezultată în urma accidentelor la măduva spinării. Injectat la locul traumei, ţesutul provoacă vindecarea spontană, generând creşterea unor celule noi, sănătoase.

Este prematur să se tragă concluzii privind impactul noului act legislativ, până când diferitele comisii mandatate de lege nu-şi înaintează recomandările secretarului Caspar Weinberger, în domeniul cercetării, noua lege va avea un impact imediat prin limitarea severă a rezervelor de ţesut fetal. După toate aparenţele, avorturile planificate au constituit sursa principală a acestor ţesuturi, deşi nu se cunoaşte dacă această necesitate a jucat sau nu vreun rol în luarea de către medici a deciziei de a provoca avorturile.

27 NOIEMBRIE 1984 CLINICA JULIAN, NEW YORK

Candice Harley simţi pătrunderea acului în pielea de la şale, urmată de o puternică senzaţie de arsură. Era ca o înţepătură de albină, numai că durerea se risipi rapid.

— Nu fac decât să-ţi introduc puţin anestezic local, Candy, spuse doctorul Stephen Burnham, anestezistul arătos şi oacheş care o asigurase pe Candy că n-are să simtă absolut nimic.

Necazul era că deja simţise o durere – nu foarte mare, dar îndeajuns ca să-şi piardă o parte din încrederea în cele spuse de doctorul Burnham. Ea ar fi vrut să fie adormită. Dar medicul anestezist o informase că anestezia epidurală era mai sigură şi avea să o facă să se simtă mai bine după terminarea avortului şi a procedurii de sterilizare.

Candy îşi muşcă buza de jos, căci simţi un nou junghi dureros. Nici acum nu fusese prea puternic, dar ea se simţi vulnerabilă şi nepregătită pentru ceea ce se întâmpla. Până la treizeci şi şase de ani, Candy nu fusese niciodată internată în spital, cu atât mai puţin să fi suferit o operaţie. Era îngrozită şi îl înştiinţă despre asta pe doctorul Burnham. Simţi din nou senzaţia de arsură şi din reflex îşi încordă spatele.

— Nu te mişca, o dojeni doctorul Burnham.

— Scuzaţi-mă, se grăbi să spună Candy, temându-se că dacă nu cooperează nu va mai fi îngrijită cum se cuvine.

Şedea pe marginea unei brancarde, într-o nişă de lângă sala de operaţii. În faţa ei stătea în picioare o infirmieră iar la dreapta – o perdea care fusese trasă pentru a izola nişa de coridorul aglomerat al sălilor de operaţii. De dincolo de perdea se puteau auzi un murmur de voci şi apa curgând de la un robinet. Drept înainte se afla o uşă cu un gemuleţ prin care se vedea sala de operaţii.

Candy nu avea pe ea decât un halat subţire de spital, deschis la spate, unde doctorul făcea numai el ştia ce. Acesta îi explicase cu de-amănuntul ce urma să se întâmple, dar capacitatea ei de

concentrare era drastic limitată de mediul intimidant. Totul era nou şi înspăimântător.

— Un ac Tuohy, te rog, rosti doctorul Burnham.

Candy se întreba ce se ascundea sub groaznica denumire de ac Tuohy. Auzi zgomotul produs de sfâşierea unui ambalaj de celofan.

Doctorul Burnham cercetă cu privirea acul lung de şapte centimetri din mâna înmănuşată, verificând alunecarea lină a stiletului. Plasându-se spre stânga, ca să se poată asigura că pacienta lui îşi ţinea spatele drept, el poziţionă acul deasupra ariei unde injectase anestezicul local.

Cu mâinile amândouă, împinse acul în spinarea lui Candy. Degetele lui experimentate simţiră cum acul străpunse pielea, strecurându-se printre proeminenţele osoase ale vertebrelor lombare. Se opri exact înainte de ligamentum flavum, bariera ce acoperă canalul spinal. Anestezia epidurală era dificilă, acesta fiind unul din motivele pentru care lui Burnham îi plăcea s-o folosească. Faptul că nu toţi puteau s-o facă la fel de bine ca el îi dădea satisfacţie. Cu un gest larg, trase afară stiletul. Cum era de aşteptat, nu ieşi afară nici un pic de lichid cerebro-spinal. Reintroduse stiletul şi împinse acul Tuohy încă un milimetru, până când îl simţi străpungând ligamentum flavum. O doză-test de aer intră cu uşurinţă. Perfect! Înlocuind acul gol cu unul plin cu tetracaină, doctorul Burnham îi administra lui Candy o doză mică.

— Am o senzaţie ciudată la picior, într-o parte, spuse Candy cu îngrijorare.

— Asta nu-nseamnă altceva decât că suntem pe dramul cel bun, spuse anestezistul.

Cu gesturi îndemânatice, îndepărtă seringa cu tetracaină şi introduse prin acul Tuohy un mic cateter de plastic. Când cateterul ajunse la locul lui, scoase acul şi aplică peste locul puncţiei o bandă adezivă de hârtie.

— Cam asta a fost, spuse doctorul Burnham, scoţându-şi mănuşile sterile şi aşezându-şi mâna

pe umărul lui Candy, ca s-o îndemne să se întindă pe targă. Nu poţi să spui că te-a durut cine ştie ce.

— Dar nu simt anestezia, zise Candy, temându-se că îi vor face operaţia cu toate că anestezicul nu-şi făcuse efectul.

— Asta-i pentru că încă nu ţi-am administrat nimic, răspunse Burnham.

Candy se lăsă întinsă pe patul brancardei, infirmiera ajutând-o să-şi ridice picioarele. Îşi trase hotărâtă cearşaful peste piept, ca şi cum asta i-ar fi oferit cine ştie ce protecţie. Doctorul Burnham îşi făcea de lucru cu un tub subţire de plastic ce ieşea de sub ea.

— Tot aşa de neliniştită te simţi? o iscodi anestezistul.

— Mai rău! recunoscu Candy.

— Am să-ţi dau un pic de sedativ, zise Burnham, strângându-i umărul cu un gest liniştitor. Sub ochii ei, el injectă ceva în tubul perfuzorului.

— OK, să mergem, spuse Burnham.

Brancarda fu împinsă în sala de operaţii, unde activitatea era în toi. Candy cercetă cu privirea încăperea. Era orbitor de albă, cu pereţii şi pardoseala acoperite cu faianţă albă şi cu un tavan fonoabsorbant vopsit în alb. Boxe pentru examinarea radiografiilor se înşirau pe un perete, în vreme ce vizavi stăteau aliniate aparate electronice de monitorizare cu aspect futurist.

— OK, Candy, spuse infirmiera care-l asistase pe doctorul Burnham. Am dori să vii fuguţa aici.

Se afla în partea cealaltă a mesei de operaţii, în care bătea cu palmele încurajator. Preţ de o clipă, Candy se simţi iritată din pricina tonului poruncitor, dar îi trecu repede. Nu prea avea de ales. Era însărcinată cu un fetus de optsprezece săptămâni. Prefera să folosească cuvântul „fetus”. Era mai uşor să te gândeşti la aşa ceva decât la „prunc” sau „copil”. Ascultătoare, Candy se mută pe masa de operaţii.

O altă infirmieră îi trase în sus halatul şi îi ataşă pe piept nişte electrozi minusculi. Începu să se audă un piuit intermitent, dar abia după un timp Candy îşi dădu seama că zgomotul corespundea bătăilor inimii sale.

— Acum am să înclin masa, zise doctorul Burnham şi Candy se simţi deplasată de la orizontală, astfel încât picioarele îi ajunseră sub nivelul capului.

În poziţia asta îşi simţea greutatea uterului în zona pelviană. În acelaşi timp o palpitaţie pe care o observase pe parcursul ultimelor săptămâni şi despre care crezuse că era fătul mişcându-se în pântece. Din fericire, senzaţia dispăru rapid.

În clipa următoare uşa dinspre coridor se deschise brusc şi doctorul Lawrence Foley intră cu spatele înainte, ţinându-şi mâinile şiroind de apă, exact aşa cum făceau chirurgii din filme.

— Ei bine, spuse el cu vocea lui ciudată, lipsită de inflexiuni, cum se simte fata noastră?

— Nu simt anestezicul, zise Candy neliniştită.

Vederea doctorului Foley o mai linişti. Era un bărbat înalt, cu trăsături fine şi un nas lung şi drept, ce provoca o înălţare abruptă a măştii chirurgicale. Curând, Candy nu mai văzu din faţa sa decât ochii de un verde cenuşiu. Restul era ascuns privirilor, inclusiv părul argintiu.

Candy îl văzuse pe doctorul Foley în mod sporadic, cu ocazia consultărilor ginecologice de rutină şi întotdeauna îl plăcuse şi avusese încredere în el. Înainte de a rămâne însărcinată nu mai venise la control de optsprezece luni, iar când s-a dus la cabinetul său în urmă cu câteva săptămâni a constatat cu surprindere cât de mult se schimbase doctorul Foley. Ea şi-l amintea ca având o fire prietenoasă, nelipsindu-i o nuanţă de umor sec. Candy se întrebă cât de mult din această „nouă” personalitate se datora dezaprobării faptului că rămăsese gravidă fără a fi fost măritată.

Doctorul Foley se uită la doctorul Burnham, care-şi drese glasul:

— Tocmai i-am administrat 8 miligrame de tetracaină. Aplicăm anestezia epidurală continuă.

Ducându-se la celălalt capăt al mesei, Burnham ridică pătura. Candy îşi văzu picioarele, care, în lumina fluorescentă strălucitoare de la boxele de examinare a radiografiilor, păreau neobişnuit de palide. Îl văzu pe doctorul Burnham atingând-o, dar nu simţi nimic în timp ce acesta se deplasa spre partea superioară a trupului ei, până când ajunse în regiunea de sub sâni. În clipa aceea simţi înţepătura unui ac şi-l anunţă despre asta. El zâmbi şi spuse:

— Perfect!

Preţ de o clipă, doctorul Foley rămase nemişcat în mijlocul încăperii. Nimeni nu scotea o vorbă; toţi aşteptau. Candy se întrebă la ce s-o fi gândind omul ăsta, căci părea să se uite drept către ea. Tot aşa procedase şi când o consultase la clinică. În sfârşit, el clipi din ochi şi spuse:

— Ai avut parte de cel mai bun anestezist al firmei. Acum te-aş ruga să te relaxezi. Nici n-o să-ţi dai seama ce repede o să terminăm.

Candy auzi oarece agitaţie în spatele ei, apoi plesnetul mănuşilor de latex în timp ce-l urmărea pe doctorul Burnham cum îi aranja deasupra capului un cadru de sârmă. Una dintre infirmiere îi asigură braţul stâng de-a lungul corpului cu cearşaful care acoperea masa de operaţii. Doctorul Burnham îi prinse braţul drept cu bandă adezivă de o scândură ridicată în unghi drept faţă de masă. Era braţul în care intra perfuzia. Doctorul Foley reapăru în câmpul vizual al lui Candy şi ajută infirmiera să întindă peste pacientă nişte cearşafuri mari, blocându-i efectiv nouă zecimi din vedere. Chiar deasupra ei se vedeau sticlele perfuzorului. În spatele ei, dacă-şi dădea capul înapoi, îl putea zări pe doctorul Burnham.

— Suntem gata? întrebă doctorul Foley.

— Puteţi începe, zise Burnham. Se uită în jos la Candy şi-i făcu cu ochiul. Te comporţi excelent, o linişti el. S-ar putea să simţi o uşoară apăsare, dar n-ar trebui să ai nici un fel de dureri.

— Sunteţi sigur? întrebă Candy.

Nu-l putea vedea pe doctorul Foley, dar îl putea auzi, mai ales când spuse:

— Scalpel.

Urmă plesnetul scalpelului pe cauciucul mănuşii. Închizând ochii, Candy aşteptă durerea. Din fericire, aceasta nu veni. Nu simţea decât senzaţia creată de oamenii aplecaţi deasupra ei. Pentru prima oară îşi îngădui luxul de a se gândi că, până la urmă, tot coşmarul ăsta s-ar putea să se termine.

Totul începuse cam cu nouă luni în urmă, când hotărâse să renunţe la pilula anticoncepţională. Trăia cu David Kirkpatrick de cinci ani. Acesta fusese încredinţat că şi ea era la fel de devotată carierei sale de dansatoare pe cât era el de dăruit scrisului. Însă, după ce a împlinit treizeci şi patru de ani, ea a început să-l bată la cap în privinţa căsătoriei şi a întemeierii unei familii. Întâmpinând refuzul din partea lui, ea a hotărât să rămână gravidă, fiind sigură că David se va răzgândi. Numai că el a rămas neclintit când a aflat de starea ei. Dacă păstra sarcina el avea s-o părăsească. După zece zile de văicăreli şi nenumărate scene, ea a acceptat să facă acest avort.

— Au! gemu Candy când simţi junghiul unei dureri fulgerătoare undeva în străfundurile fiinţei sale. Semăna cu senzaţia resimţită când dentistul dă de un loc dureros la un dinte. Din fericire, durerea nu ţinu mult.

Doctorul Burnham îşi ridică privirea din graficul anestezic pe care-l studia şi se ridică să privească la locul operaţiei.

— Nu cumva aţi atins intestinul subţire? întrebă el.

— Tocmai l-am îndepărtat de la locul operaţiei, recunoscu doctorul Foley.

Doctorul Burnham se aşeză la locul lui şi privi drept în ochii lui Candy.

— Totul e în ordine. E normal să te doară când cineva îţi umblă la intestinul subţire, dar n-o să se mai întâmple. OK?

— OK, spuse Candy.

Era o uşurare să fii asigurat că totul se desfăşura aşa cum trebuia. Totuşi, nu era surprinsă. Chiar dacă atitudinea doctorului Foley părea să-şi fi pierdut vechea căldură, ea nu-şi pierduse deloc încrederea în el ca medic. Încă de la început se purtase minunat cu ea: fusese înţelegător şi o ajutase, mai ales, să se hotărască să facă avortul. Câteva şedinţe le petrecuse numai discutând cu ea, subliniindu-i cu răbdare dificultăţile ridicate de creşterea unui copil de una singură şi explicându-i cât de uşor avea să fie avortul, deşi Candy ajunsese deja în săptămâna a şaisprezecea.

În mintea ei nu încăpea nici o îndoială că numai datorită doctorului Foley şi a personalului de la Clinica Julian reuşise să treacă cu bine prin tot acest calvar legat de avort. Singurul lucru asupra căruia insistase cu încăpăţânare fusese solicitarea ei de a fi sterilizată. Doctorul Foley a încercat fără succes s-o determine să se răzgândească. Avea treizeci şi şase de ani şi nu dorea să fie tentată din nou să-şi provoace ceasul biologic rămânând însărcinată, fiind evident că o căsătorie nu se înscria în viitorul ei apropiat.

— Tăviţa renală, comandă doctorul Foley, readucând atenţia lui Candy la prezent. Auzi clănţănitul metalului lovit de metal.

— Cleşte Babcock, ceru doctorul Foley.

Candy îşi roti ochii spre spate şi se uită la doctorul Burnham. Nu-i văzu decât ochii. Restul feţei sale era acoperit de masca chirurgicală. Dar îşi dădu seama că îi zâmbea. Se lăsă purtată de

valul senzaţiilor şi următorul lucru pe care-l auzi fu anunţul doctorului Burnham:

— Gata, Candy, s-a terminat.

Cu oarecare dificultate, ea clipi şi încercă să dea un înţeles scenei ce-şi limpezea contururile în faţa ochilor ei. Se întâmpla ca la un model vechi de televizor, până se încălzea: la început se auzeau sunetele şi vocile, după care, încet, imaginile căpătau semnificaţie. Uşa dinspre coridor se deschise şi un sanitar aduse înăuntru o brancardă.

— Unde-i doctorul Foley? întrebă Candy.

— O să vină să te vadă la reanimare, spuse doctorul Burnham. Totul a mers perfect.

Îi mută sticla cu perfuzie la brancardă. Candy încuviinţă din cap şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Din fericire, până să apuce să se mai gândească la faptul că niciodată nu va mai putea să aibă copii, una dintre infirmiere o luă de mână şi-i spuse:

— Candy, acum o să te mutăm pe brancardă.

În încăperea auxiliară alăturată, doctorul Foley îşi îndreptă atenţia asupra tăvii din oţel inoxidabil, acoperită cu grijă cu un prosop alb. Ca să se asigure că specimenul era nevătămat, ridică un colţ al prosopului. Mulţumit, luă tava, merse până la capătul coridorului şi coborî scările ce duceau la secţia de patologie.

Ignorând medicii rezidenţi şi tehnicienii, deşi câţiva dintre ei îl strigară pe nume, el străbătu sala principală pentru chirurgie şi intră într-un coridor lung. La capătul acestuia, se opri în faţa unei uşi lipsite de orice semn distinctiv. Ţinând într-o mână tava cu specimenul, îşi scoase cheile şi descuie uşa. Intră într-un laborator micuţ, fără ferestre. Cu mişcări încete dar ferme, doctorul Foley închise uşa în urma lui şi lăsă tava jos.

Preţ de câteva secunde rămase paralizat până când durerea intensă din tâmple îl făcu să se clatine pe picioare. Se izbi de o masă dar îşi păstră echilibrul. Aruncând o privire către ceasul mare de

pe perete, observă cu surprindere că minutarul făcuse aparent un salt de cinci minute.

Cu gesturi repezi, fără să scoată un cuvânt, doctorul Foley execută câteva operaţiuni. Apoi se apropie de o ladă mare de lemn, aflată în mijlocul încăperii şi o deschise. Înăuntru se afla un al doilea conteiner, izolat. Desfăcând siguranţa, Foley îi săltă capacul şi se uită înăuntru. Pe un strat de gheaţă uscată se găseau alte câteva specimene. Doctorul Foley aşeză cu grijă lângă ele noua achiziţie şi închise capacul.

Douăzeci de minute mai târziu, un sanitar îmbrăcat în cămaşă albă şi pantaloni albaştri intră în laborator cu un cărucior, luă rezervorul cu gheaţă şi-l ambală într-o ladă de lemn. Folosindu-se de ascensorul pentru mărfuri, duse lada jos, la rampa de încărcare, unde o urcă într-o furgonetă.

Patruzeci de minute după această manevră, lada de lemn era coborâtă din furgonetă şi urcată în compartimentul pentru bagaje al unui avion Gulf Stream, pe aeroportul Teterboro din New Jersey.

CAPITOLUL 1

Ochii lui Adam Schonberg se deschiseră cu greutate şi în întunericul din dormitor el auzi ţipătul tânguitor al unei sirene ce anunţa o nouă catastrofă. Treptat, zgomotul scăzu în intensitate, pe măsură ce maşina de poliţie, ambulanţa, maşina de pompieri sau cine ştie ce maşină o mai fi fost se îndepărta. La New York se făcuse dimineaţă.

Scoţându-şi mâna de sub pătura caldă, Adam îşi căută bâjbâind ochelarii şi se întoarse către ceasul cu radio de lângă el: 4:47 a.m. Uşurat, deconectă soneria, programată să sune la 5 fix apoi îşi strecură mâna la loc sub pătură. Mai avea încă un sfert de oră până când trebuia să se ridice din pat şi să intre în baia rece ca gheaţa. În mod normal, n-ar fi riscat să oprească soneria, de teamă să nu adoarmă, dar la cât de surescitat era azi, o astfel de posibilitate se excludea de la sine.

Întorcându-se pe o parte, se lipi de trupul adormit al lui Jennifer, soţia lui în vârstă de douăzeci şi trei de ani, cu care se căsătorise de un an şi jumătate, simţind cum i se ridica şi îi cobora pieptul în timp ce respira. Adam îşi coborî mâna şi o mângâie pe coapsa suplă şi fermă, mulţumită exerciţiilor zilnice de dans. Avea pielea catifelată şi deosebit de netedă, lipsită aproape complet de pistrui. Nuanţa ei delicat măslinie sugera o descendenţă sud-europeană, ceea ce nu era cazul. Jennifer susţinea insistent că genealogia ei era engleză şi irlandeză din partea tatălui şi, din partea mamei, germană şi poloneză.

Jennifer îşi întinse picioarele, suspină şi se întoarse pe spate, obligându-l pe Adam să se dea la o parte din calea ei. Zâmbi; chiar şi când dormea, soţia lui inspira o personalitate puternică. Deşi caracterul ei energic i se înfăţişa uneori lui Adam sub aspectul unei încăpăţânări frustrante, era în

acelaşi timp unul din motivele pentru care o iubea atât de mult.

Uitându-se la ceas, care acum arăta 4:58, Adam se sili să coboare din pat. În drum spre baie se împiedică de un cufăr Pullman vechi, pe care Jennifer îl acoperise cu un şervet pentru a-l folosi drept masă. Scrâşnind din dinţi ca să nu ţipe, sări într-un picior până la cadă, unde se aşeză ca să vadă cu ce se alesese de pe urma accidentului. Avea o toleranţă la dureri neobişnuit de scăzută.

Prima oară când Adam şi-a dat seama de asta a fost în timpul teribil de scurtei sale cariere de fotbalist din liceu. Fiind unul dintre cei mai solizi băieţi, toată lumea, inclusiv Adam, se aştepta să fie inclus în echipă, cu atât mai mult cu cât David, fratele mai mare decedat al lui Adam, fusese una dintre vedetele oraşului. Dar nu s-a întâmplat nici pe departe aşa. Totul a mers bine până când lui Adam i s-a dat mingea şi i s-a spus să desfăşoare o acţiune pe care o memorase cu conştiinciozitate, în clipa în care a fost placat, a simţit durerea şi până-n momentul în care ceilalţi s-au ridicat bine mersi în picioare, Adam a decis că şi ăsta era un domeniu în care nu putea concura cu reputaţia fratelui său.

Alungându-şi din gând amintirea, Adam făcu repede un duş, îşi râse barba deasă, care până la cinci după-amiaza avea să-i umbrească din nou bărbia şi-şi pieptănă părul des şi negru, îşi îmbrăcă la iuţeală hainele, abia aruncând o privire în oglindă, insensibil la cât de bine arăta.

La mai puţin de zece minute după ce se dăduse jos din pat, se afla în bucătăria micuţă încălzindu-şi cafeaua. Privi în jurul său la apartamentul înghesuit, prost mobilat, jurându-şi din nou că în clipa în care va termina facultatea de medicină îi va găsi lui Jennifer o locuinţă decentă. Apoi se duse în camera de zi şi se uită peste materialul la care lucrase în noaptea precedentă.

Îşi simţi trupul străbătut de un val de nelinişte. În mai puţin de patru ore, avea să se afle în faţa

impozantului doctor Thayer Norton, şeful catedrei de medicină internă. Grupaţi în jurul lui aveau să fie ceilalţi studenţi medicinişti din anul trei, care în prezent urmau cursul de medicină internă împreună cu Adam. Câţiva dintre ei, precum Charles Hanson, s-ar putea să fie de partea lui. Dar ceilalţi aveau să spere, mai mult sau mai puţin, că se va face de râs, ceea ce nu era deloc exclus. Adam nu ştiuse niciodată să se descurce în faţa unui grup de oameni, o altă dezamăgire pentru tatăl lui, un orator renumit şi foarte căutat pentru calităţile sale. La începutul perioadei de rotaţie la interne, Adam se blocase în toiul prezentării unui caz şi doctorul Norton nu-l lăsase niciodată să uite accidentul. În consecinţă, Adam şi-a amânat principala prezentare de caz până la sfârşitul perioadei de rotaţie, în speranţa că, cu timpul, va căpăta mai multă încredere în forţele sale. Căpătase, dar nu cine ştie ce. Se aştepta la o încercare grea, acesta fiind şi motivul pentru care se sculase cu noaptea-n cap. Vroia să mai treacă o dată prin material.

Dregându-şi glasul şi încercând să acopere zgomotele dimineţii newyorkeze, Adam îşi începu încă o dată prezentarea. Vorbi cu glas tare, închipuindu-şi că se afla în faţa doctorului Norton.

Jennifer ar fi rămas în pat până la zece, de n-ar fi împiedicat-o două motive: unu, la nouă avea fixată oră la doctor şi doi, pe la şapte şi un sfert temperatura din dormitor atinsese cote tropicale. Transpirase, aşa că împinse aşternutul la o parte cu picioarele şi rămase nemişcată un moment, până când şocul descoperirii de ieri puse iarăşi stăpânire pe mintea ei. Ieri – după ce timp de o lună încercase să nege o asemenea posibilitate – Jennifer îşi luase în sfârşit inima-n dinţi şi-şi cumpărase un set pentru testarea gravidităţii. Nu numai că sărise peste două cicluri, dar dimineaţa începuse să aibă greţuri. Asta, mai mult decât

orice, o hotărâse să cumpere testul. Nu vroia să-l supere pe Adam, care în ultimele luni fusese ţâfnos şi încordat, până când nu era absolut sigură. Rezultatul testului fusese pozitiv şi astăzi avea să-şi vadă medicul ginecolog.

Se dădu jos din pat cu băgare de seamă, întrebându-se dacă-şi dădea seama cineva că dansatoarele, în ciuda graţiei şi supleţii de care dădeau dovadă pe scenă, se trezeau în fiecare dimineaţă cu dureri şi crampe musculare. Întinzându-şi picioarele, simţi cum panica se revarsă asupra ei, anihilând greaţa.

— Of, Doamne, gemu ea în şoaptă.

Dacă într-adevăr rămăsese gravidă, cum aveau s-o scoată la capăt? Banii pe care-i câştiga de la trupa de dans a lui Jason Conrad erau singurul lor venit, excepţie făcând sumele pe care mama ei reuşea să i le furişeze pe ascuns faţă de tatăl ei şi faţă de Adam. Cum o să poată ei să crească un copil? Ei, poate că testul nu fusese bun. Doar folosea un sterilet, despre care toată lumea zicea că e cel mai eficace mijloc anticoncepţional, alături de pilule. Cel puţin doctorul Vandermer avea să pună capăt suspansului. Jennifer ştia că acesta acceptase să-i facă loc în programul său aglomerat numai pentru că Adam era student la medicină.

Întoarse capul spre ceasul cu radio Sony dăruit de mama ei. Nu-i spusese lui Adam despre cadou pentru că în ultimul timp devenise sensibil la generozitatea sau, cum îl numea el, amestecul părinţilor ei. Jennifer bănuia că acest lucru devenise pentru Adam un subiect dureros numai din pricina avariţiei tatălui lui. Nu era nici un secret pentru Jennifer că doctorul David Schonberg fusese atât de pornit împotriva căsătoriei fiului său cu ea încât, când acesta se încăpăţânase totuşi şi o luase de soţie, fusese practic dezmoştenit. Într-un fel, Jennifer se gândi că i-ar cam plăcea să-l vadă pe bătrânul doctor înfuriindu-se, în cazul în care într-adevăr ar fi

însărcinată. Fără prea multă tragere de inimă, îndreptându-şi încheieturile înţepenite, îşi pieptănă părul lung şi lucios, castaniu la culoare şi-şi cercetă atent în oglindă faţa, ca nu cumva ceva din aspectul ei, de altfel atrăgător, sau din ochii ei albaştri şi limpezi să-i trădeze neliniştea. Nu avea nici un rost să-l indispună prematur pe Adam.

Silindu-se să arboreze un zâmbet optimist, intră în camera de zi, unde Adam îşi repeta discursul pentru a zecea oară.

— Nu e vorbirea de unul singur primul semn al demenţei? îl tachină Jennifer.

— Foarte inteligent! recunoscu Adam. Mai ales că nu mi-am închipuit că Frumoasa din Pădurea Adormită e în stare să cugete înainte de amiază.

— Cum stai cu prezentarea? întrebă ea, îmbrăţişându-l şi ridicând obrazul pentru un sărut.

— Am reuşit s-o aduc la cele cincisprezece minute impuse. Cam atât pot să spun despre ea.

Se aplecă şi o sărută.

— Haide, Adam, c-ai să te descurci de minune. Uite, ce-ar fi să faci o repetiţie cu mine?

Îşi turnă cafea în ceaşcă şi se aşeză în fotoliul din camera de zi.

— De ce boală suferă pacientul?

— Dischinezie întârziată, acesta e diagnosticul curent.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă Jennifer.

— E un deranjament neurologic ce se manifestă prin tot soiul de mişcări involuntare. Se asociază cu anumite medicamente prescrise în cazul unor probleme psihiatrice…

Jennifer încuviinţă din cap, străduindu-se să pară interesată, dar abia trecuse un minut de când Adam îşi susţinea discursul când atenţia îi reveni la posibilitatea de a fi rămas însărcinată.

CAPITOLUL 2

Cabinetul doctorului Clark Vandermer se afla aproape de Park Avenue, pe Strada 36. Jennifer ajunse acolo luând metroul spre Lexington Avenue până la Strada 33 de unde merse pe jos spre nord. Era o clădire cu mai multe etaje, cu tendă deasupra intrării şi portar cu livrea. La dreapta uşii principale se afla intrarea spre apartamentele cu destinaţie profesională. Deschizând uşa, Jennifer se înfioră din pricina izului uşor de alcool medicinal. Niciodată nu-i făcuse plăcere să se ducă la ginecolog, iar ideea că ar putea fi însărcinată făcea ca această vizită să fie deosebit de jenantă.

Jennifer străbătu coridorul mochetat, citind numele scrise cu litere aurii pe uşi. Trecu astfel de intrările la cabinetele a doi stomatologi şi un pediatru şi ajunse la o uşă pe care stătea scris: „GYN Associates”. Dedesubt era o listă de nume. Doctorul Clark Vandermer era al doilea pe listă.

Jennifer îşi scoase pardesiul cumpărat cu treizeci şi cinci de dolari de la un magazin cu haine „la mâna a doua” din Soho şi-l puse peste braţ. Dedesubt era îmbrăcată destul de frumos, într-o elegantă rochie Calvin Klein pe care mama ei i-o cumpărase de curând de la Bloomingdale’s.

Deschizând uşa, Jennifer îşi aminti cabinetul de la vizitele precedente. Vizavi de intrare se afla un glasvand, dincolo de care stătea secretara.

În sala de aşteptare se aflau câteva femei. Fără să le numere, Jennifer aprecie că erau mai mult de douăsprezece. Toate erau bine îmbrăcate şi îşi omorau timpul fie citind, fie croşetând.

După ce îşi anunţă sosirea la secretară, care recunoscu că n-avea habar cât o să dureze aşteptarea, Jennifer găsi un loc liber lângă fereastră. Luă de pe măsuţă un număr recent al revistei *The New Yorker* şi încercă să citească, dar

nu reuşi decât să se îngrijoreze în privinţă reacţiei lui Adam, în cazul în care ar fi fost într-adevăr însărcinată.

Trecură două ore şi cinsprezece minute până când, în sfârşit, Jennifer îşi auzi numele. O urmă pe infirmieră în cabinetul de consultaţii.

— Vă scoateţi toate hainele şi îmbrăcaţi asta, zise femeia, întinzându-i lui Jennifer un halat de hârtie. Mă întorc imediat şi după aia o să vină şi domnul doctor.

Până să apuce Jennifer să mai întrebe ceva, infirmiera părăsi încăperea.

Cabinetul avea trei pe trei metri, o fereastră cu draperie la un capăt, o a doua uşă spre dreapta şi pereţii goi. Mobilierul era compus dintr-un cântar, un coş de hârtii plin până la refuz, o masă de consultaţii ginecologice, un fişet metalic deschis şi o chiuvetă. Era departe de a fi confortabil şi Jennifer îşi aminti că doctorul Vandermer era de o asprime ce friza mojicia. Adam o trimisese la el fiindcă avea renumele de a fi cel mai bun, dar se părea că respectivul calificativ nu includea şi o evaluare a manierei de consult.

Neştiind cât de repede avea să revină infirmiera, Jennifer se grăbi. Îşi lăsă pardesiul şi geanta pe podea şi-şi aşeză hainele în dulapul metalic. Apoi încercă să deducă cum trebuia îmbrăcat halatul: cu deschizătura în faţă sau în spate? Se hotărî pentru prima variantă. Pe urmă constată că nu ştia ce să facă: să se întindă pe masa de consultaţii sau să rămână în picioare? Simţi cum îi îngheaţă tălpile de la pardoseala de gresie. Se ridică şi şezu pe marginea mesei. O clipă mai târziu infirmiera se întoarse într-un iureş.

— Îmi pare rău că aţi aşteptat aşa mult, spuse ea pe un ton plăcut dar istovit. Suntem din ce în ce mai solicitaţi. Probabil că iar a crescut rata natalităţii.

După ce-i verifică rapid lui Jennifer greutatea şi tensiunea arterială, o trimise la toaletă pentru o

probă de urină. Când Jennifer se întoarse, doctorul Vandermer o aştepta.

Dintotdeauna Jennifer fusese suspicioasă faţă de ginecologii chipeşi, iar doctorul Vandermer îi evocă acest vechi sentiment de reţinere. Semăna mai mult cu un actor ce interpreta un rol, decât cu un medic adevărat. Era un bărbat înalt, cu părul negru, argintiu pe la tâmple. Avea o faţă pătrată, cu o linie a bărbiei abruptă şi gura dreaptă. Îşi purta ochelarii de vedere în vârful nasului şi se uită pe deasupra lor la Jennifer.

— Bună-dimineaţa, zise el cu o voce care nu invita la conversaţie.

Ochii lui albaştri îi trecură rapid în revistă silueta apoi se îndreptară asupra fişei sale medicale. Infirmiera închise uşa în spatele lor, după care îşi făcu de lucru cu conţinutul unui castron din oţel inoxidabil, lângă chiuvetă.

— A, da. Eşti doamna Schonberg, soţia lui Adam Schonberg, student la medicină în anul trei, spuse Vandermer.

Fără să ştie dacă fusese o întrebare sau o afirmaţie, Jennifer încuviinţă din cap şi spuse că, într-adevăr, era soţia lui Adam.

— N-aş zice că era momentul să ai un copil, doamnă Schonberg, spuse doctorul Vandermer.

Jennifer rămase cu gura căscată. De n-ar fi fost dezbrăcată şi vulnerabilă, s-ar fi mâniat. Aşa însă încercă să-şi ia apărarea.

— Sper că nu sunt însărcinată, spuse ea. De-aia mi-aţi şi pus steriletul acum un an.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? întrebă doctorul Vandermer.

— Cred că e tot acolo.

— Cum adică, crezi că e tot acolo? întrebă doctorul Vandermer. Nu ştii?

— Abia azi dimineaţă am verificat. Firele sunt la locul lor.

Doctorul Vandermer clătină din cap, dându-i de înţeles lui Jennifer că o considera uşor

iresponsabilă. După ce scrise la iuţeală ceva în fişă, îşi ridică privirea, scoţându-şi ochelarii.

— În istoricul pe care l-ai completat acum un an ai scris că ai avut un frate care n-a trăit decât câteva săptămâni.

— Aşa este, spuse Jennifer. Era bolnav de mongolism[1].

— Ce vârstă avea mama dumitale atunci?

— Cred că avea în jur de treizeci şi şase de ani.

— Ăsta-i un lucru pe care-ar fi trebuit să-l ştii, spuse doctorul Vandermer cu exasperare prost mascată. Trebuie să-l afli cu certitudine. Am nevoie de informaţia asta în fişă.

Lăsându-şi stiloul jos, Vandermer îşi luă stetoscopul şi-i făcu o examinare fizică rapidă dar meticuloasă, cercetându-i ochii şi urechile, ascultându-i pieptul şi inima. Îi ciocăni genunchii şi gleznele, îi râcâi tălpile şi-i cercetă cu atenţie fiecare centimetru pătrat al trupului. În tot acest timp, nu scoase un cuvânt. Jennifer se simţea ca o halcă de carne în mâinile unui măcelar foarte priceput. Ştia că doctorul Vandermer era un bun profesionist, dar nu i-ar fi stricat puţină căldură sufletească.

Când termină, medicul se aşeză la masă şi-şi notă repede rezultatele consultaţiei. Apoi o întrebă pe Jennifer despre istoricul ei menstrual şi data ultimului ciclu. Până să apuce să pună şi ea vreo întrebare, el îi făcu semn să se întindă pe spate şi începu examenul pelvian.

— Acum trebuie să te relaxezi, spuse doctorul Vandermer, amintindu-şi în sfârşit că, probabil, pacienta lui era neliniştită.

Jennifer simţi cum pătrunde în ea un obiect. Manevra fu efectuată cu îndemânare astfel că nu simţi nici o durere, ci doar o senzaţie neplăcută de plin. Îl auzi pe Vandermer vorbind cu infirmiera. Apoi uşa se deschise şi o zări pe infirmieră plecând. Doctorul Vandermer se îndreptă de spate astfel că Jennifer putu să-l vadă.

— Steriletul e acolo, dar pare a fi prea coborât. Cred că ar trebui scos.

— Şi e greu? întrebă Jennifer.

— E foarte simplu, zise doctorul Vandermer. Nancy s-a dus să-mi aducă un instrument. N-o să dureze decât o secundă.

Nancy reveni cu un obiect pe care Jennifer nu-l putu vedea. Simţi o înţepătură dureroasă care-i trecu repede. Doctorul Vandermer se ridică ţinând în mâna înmănuşată un inel din material plastic.

— Nu-ncape îndoială că eşti însărcinată, zise el aşezându-se la masă şi făcând o nouă însemnare în fişă.

Jennifer trăi nişte clipe de panică similare cu acelea de când constatase că testul de acasă îi ieşise pozitiv.

— Sunteţi sigur? bâigui ea cu o voce tremurătoare.

Doctorul Vandermer răspunse fără să-şi ridice privirea.

— O vom confirma prin testele de laborator, dar sunt sigur.

Nancy termină de scris etichetele pe eprubetele cu probe şi veni s-o ajute pe Jennifer să-şi coboare picioarele de pe suporţi. Jennifer îşi mişcă trupul şi rămase aşezată pe marginea mesei de consultaţii.

— Totul e în regulă, în rest? întrebarea.

— Totul e cât se poate de normal, o asigură doctorul Vandermer.

Completă fişa, apoi se roti cu faţa spre ea. Avea pe chip o expresie la fel de neutră ca atunci când intrase în cabinet.

— Puteţi să-mi spuneţi, măcar aşa, în mare, la ce să mă aştept? întrebă Jennifer prinzându-şi mâinile ca să le împiedice să tremure şi aşezându-le în poală.

— Fireşte. O să te afli sub îngrijirea lui Nancy, spuse doctorul Vandermer arătând cu capul spre infirmieră. Problemele curente o să le rezolvi direct cu ea. În primele şase luni, o să vii o dată pe

lună pentru consultaţii de rutină şi pe urmă o dată la două săptămâni, până în ultima lună. După aceea, dacă nu apar alte complicaţii, ne vedem săptămânal.

Doctorul Vandermer se ridică şi se pregăti să plece.

— Şi o să mă consultaţi dumneavoastră de fiecare dată când am să vin? întrebă Jennifer.

— În general, da. Uneori s-ar putea să am câte o naştere. Atunci o să te vadă unul din asociaţii mei sau Nancy. În oricare dintre situaţii, toate detaliile mi se vor aduce direct la cunoştinţă. Alte întrebări?

Jennifer avea atâtea întrebări de pus încât nu ştia cu care să înceapă. Simţi cum întreaga ei viaţă se destramă. Totodată avea sentimentul că doctorul Vandermer se grăbea să plece, acum când consultaţia luase sfârşit.

— Şi când o să-mi vină sorocul? întrebă ea. Când e vorba de o consultaţie de rutină, nu mă deranjează să mă vadă altcineva, dar în privinţa naşterii, parcă nu mi-ar conveni. Aveţi cumva de gând să vă luaţi concediul în perioada aceea?

— Doamnă Schonberg, începu doctorul Vandermer. Nu mi-am mai luat concediu de cinci ani. Mai particip când şi când la câte o întrunire medicală şi intenţionez să ţin nişte conferinţe la un seminar peste vreo două luni. Dar în mod cert n-o să se suprapună cu data când ar urma să naşti. Acum, dacă nu mai ai alte întrebări, am să te las în grija lui Nancy.

— Un singur lucru, domnule doctor, spuse Jennifer. M-aţi întrebat de fratele meu. Credeţi că e important faptul că mama mea a dat naştere unui copil anormal? Înseamnă că şi eu aş putea face acelaşi lucru?

— Sincer să fiu, mă îndoiesc, spuse doctorul Vandermer apropiindu-se de uşă. Lasă lui Nancy numele doctorului mamei tale şi o să sunăm noi acolo, ca să aflăm toate amănuntele. Între timp aş

dori să-ţi fac un studiu cromozomial simplu. Dar nu cred că ai de ce să-ţi faci griji.

— Ce părere aveţi de o amniocenteză[2]? întrebă Jennifer.

— În momentul de faţă, nu cred că e nevoie de o astfel de procedură şi chiar dac-ar fi, nu s-ar putea face înainte de săptămâna a şaisprezecea. Acum, am să te rog să mă scuzi, ne vedem peste o lună.

— Dar ce ziceţi de un avort? întrebă neliniştită Jennifer. Nu voia ca doctorul Vandermer să plece. Dacă ne hotărâm să nu păstrăm sarcina asta, e greu de aranjat un avort?

Doctorul Vandermer, care ajunsese cu mâna pe clanţă, reveni lângă Jennifer, dominând-o cu statura lui.

— Dacă te interesează să faci un avort, nu cred că ai nimerit la cine trebuia.

— N-am spus că vreau aşa ceva, spuse Jennifer, bătând în retragere sub privirea lui severă. Numai că nu e momentul potrivit pentru mine să rămân gravidă, cum aţi spus şi dumneavoastră. Încă nu i-am spus lui Adam şi nu ştiu cum o să reacţioneze. Depindem de venitul pe care-l obţin eu.

— Nu fac avorturi decât în situaţii impuse de raţiuni medicale, spuse doctorul Vandermer.

Jennifer încuviinţă din cap. Era limpede că omul avea opinii ferme în această chestiune. Ca să schimbe subiectul, întrebă:

— Dar ce ziceţi despre serviciul meu? Sunt dansatoare. Cât timp am să mai pot să lucrez?

— Nancy o să lămurească problemele de genul ăsta, zise doctorul Vandermer uitându-se la ceas. În privinţa asta, e mai informată decât mine. Ei şi-acum, dacă nu mai ai altceva…

Doctorul Vandermer se îndepărtă de masa de consultaţii.

— Ar mai fi ceva, spuse grăbită Jennifer. Dimineaţa am greţuri. E normal?

— Da, spuse doctorul Vandermer, deschizând uşa spre coridor. Asemenea simptome apar în cel

puţin cincizeci la sută din cazuri. Nancy o să-ţi spună cum să rezolvi problema modificându-ţi regimul alimentar.

— Nu există vreun medicament pentru aşa ceva? întrebă Jennifer.

— Nu cred în folosirea medicamentelor pentru greţurile matinale, în afară de situaţiile în care acestea afectează hrănirea mamei. La revedere, doamnă Schonberg, ne vedem peste o lună.

Înainte ca Jennifer să mai spună ceva, doctorul Vandermer părăsi încăperea, lăsând-o în compania lui Nancy.

— Regimul alimentar este foarte important în perioada de sarcină, zise infirmiera, dându-i lui Jennifer câteva file tipărite.

Jennifer oftă şi îşi lăsă privirea să cadă de la uşa închisă la foile de hârtie din mâinile ei. Îşi simţea mintea cuprinsă de un vârtej de gânduri şi emoţii contradictorii.

CAPITOLUL 3

Adam o luă spre vest, pe Strada 12, intrând direct în bătaia vântului şi a ploii. Ceasul arăta abia şapte şi jumătate dar era deja întuneric beznă. Până acasă nu mai avea de mers decât o jumătate de cvartal. Umbrela pe care o ţinea în mână era într-o stare jalnică şi trebuia să se lupte cu ea pentru a împiedica vântul s-o întoarcă pe dos. Frigul şi umezeala îl pătrunseseră până la oase, dar şi mai rea era epuizarea fizică şi mentală care-l cuprinsese. Prezentarea atât de importantă din ziua aceea nu decursese prea strălucit. Doctorul Norton îl oprise pe Adam de două ori, pentru greşeli gramaticale, întrerupându-i şirul gândurilor. În consecinţă, Adam omisese o parte importantă din istoricul cazului. La sfârşit, doctorul Norton se mulţumise să dea din cap şi îl întrebase pe rezidentul-şef despre nu ştiu care pacient.

Pe urmă colac peste pupăză, Adam a fost chemat la salonul de urgenţe, care ducea lipsă de personal şi i s-a încredinţat misiunea de a goli stomacul unei tinere ce încercase să se sinucidă. Lipsit de experienţă pentru o astfel de procedură, Adam o făcuse pe fată să vomite, alegându-se cu halatul murdărit pe piept. Şi parcă asta n-ar fi fost de ajuns, cu un sfert de oră înainte de terminarea programului, a avut parte de o internare complicată: un bărbat de cincizeci şi doi de ani, bolnav de pancreatită. Acesta era motivul pentru care ajungea atât de târziu acasă.

Străbătând aleea ce comunica cu coşul de aeraj pitoresc din afara apartamentului lor, Adam observă sortimentul bogat de tomberoane de gunoi pe care cei de la salubritatea oraşului le goleau cu mare zarvă trei dimineţi pe săptămână. Astăzi, tomberoanele erau pline-ochi şi constituiau material de investigaţie pentru două pisici

vagaboande, care înfruntau cu bravură vremea câinoasă.

Adam intră cu spatele pe uşa de acces în clădirea lor şi strânse umbrela inutilă. Rămase un moment în holul antic şi se scutură de apă pe pardoseala de gresie. Apoi deblocă uşa interioară şi începu să urce cele trei şiruri de trepte ce duceau la apartamentul lor.

Ca să-şi anunţe sosirea, apăsă butonul soneriei în timp ce introducea cheia în prima din cele câteva încuietori ale uşii. Într-un an şi jumătate de când locuiau acolo, de două ori le fusese spart apartamentul, fără însă să le fie furat nimic. Probabil că hoţii îşi dăduseră seama că făcuseră o greşeală de îndată ce văzuseră în ce stare deplorabilă se afla mobila.

— Jen! strigă Adam în timp ce deschidea uşa.

— Sunt în bucătărie. Vin imediat.

Adam ridică din sprâncene. Întrucât orele la care se întorcea de la spital erau atât de neregulate, de obicei Jennifer aştepta sosirea lui ca să înceapă pregătirea cinei. Adulmecând aroma îmbietoare, se duse în dormitor şi-şi dezbrăcă sacoul. Când se întoarse în camera de zi, Jennifer îl aştepta. Adam rămase ca la dentist. La început, avu impresia că era îmbrăcată numai cu un şorţuleţ străveziu. Între marginea de jos a şorţului şi pantofii cu toc înalt se întindeau picioarele ei lungi şi goale. Părul şi-l pieptănase drept dar şi-l strânsese la spate cu nişte agrafe. Chipul ei oval părea iluminat dinăuntrul fiinţei sale.

Ridicându-şi braţele şi ţinându-şi degetele într-o poziţie ce amintea de un balet clasic, Jennifer făcu o piruetă lentă. Pe când se întorcea, Adam văzu că sub şorţ purta un combinezon cu dantelă pe margini, de culoarea lavandei.

Adam surâse şi, nerăbdător, întinse mâna ca să-i ridice partea din faţă a şorţului.

— A, nu! îl necăji Jennifer, ferindu-se de el. Nu aşa de repede.

— Da' ce se întâmplă aici? întrebă el râzând.
— Mă antrenez pentru rolul de „femeie totală", glumi ea evitând întrebarea.
— Pentru numele lui Dumnezeu, de unde-ai căpătat… chestia asta?
— Chestia asta se cheamă combinezon. Jennifer îşi ridică şorţul şi făcu o nouă piruetă. L-am cumpărat în după-amiaza asta de la Bonwit's.
— Pentru ce naiba? întrebă Adam care, împotriva voinţei sale, se gândea cât o fi costat obiectul cu pricina. Nu că n-ar fi vrut ca Jennifer să-şi cumpere ceva care-i plăcea, dar trebuiau să fie grijulii cu bugetul lor.
Jennifer se opri din dansat.
— L-am cumpărat pentru că întotdeauna mi-am dorit să fiu atractivă şi sexy pentru tine.
— Dacă-ai fi fost mai atractivă şi mai sexy nu cred că aş mai fi răzbit prin facultatea de medicină. Nu trebuie să te îmbraci în chestii cu volănaşe ca să mă exciţi. Eşti îndeajuns de sexy aşa cum eşti.
— Nu-ţi place, zise Jennifer şi faţa i se înnegură.
— Ba îmi place, se bâlbâi Adam. Voiam să spun doar că nu aveai nevoie de el.
— Şi chiar îţi place? întrebă Jennifer.
Adam ştia că joacă pe muchie de cuţit.
— E grozav. Cum arăţi acum, meriţi să apari în *Playboy.* Ba nu, în *Penthouse!*
Jennifer se lumină la faţă.
— Perfect! Am vrut să mă situez chiar la limita dintre sexy şi obscen. Acum vreau să te duci imediat în baie şi să faci un duş. Până ieşi, am să pun masa şi sper să te fac să te simţi ca un rege. Du-te!
Jennifer îl împinse cu forţa pe Adam înapoi în dormitor. Până să apuce să mai zică el ceva, îi închise uşa în nas.
Când ieşi din baie, Adam constată că şi camera de zi suferise o transformare. Măsuţa de jucat cărţi fusese adusă din bucătărie şi aranjată pentru cină.

Singura lumină provenea de la două lumânări vârâte în două sticle de vin goale. Nu aveau decât două seturi complete de tacâmuri. Fiecare din ele fusese primit în dar de la părinţii ei, unul cu ocazia nunţii, celălalt cu prilejul primei lor aniversări. Se foloseau arareori de ele, păstrându-le învelite în staniol şi ascunse în congelatorul frigiderului.

Adam se duse la bucătărie şi se rezemă de tocul uşii. Jennifer trebăluia cu febrilitate, în ciuda handicapului creat de pantofii cu toc înalt. Adam nu se putu abţine să nu zâmbească. Femeia asta care forfotea prin bucătărie într-un echilibru precar nu semăna cu Jennifer pe care o cunoştea. Nu dădu nici un semn că remarcase apariţia lui. Adam îşi drese glasul.

— Jennifer, aş vrea să ştiu ce se întâmplă.

Jennifer nu-i răspunse. Ridică în schimb capacul şi mestecă în oală. Uitându-se la lingura lăsată pe tejgheaua de lângă plită, văzu că pregătea o mâncare de orez sălbatic[3] şi se întrebă cât o mai fi costat şi ăsta. Apoi zări şi raţa pregătită la cuptor, ce se răcea pe fundul de lemn.

— Jennifer! strigă Adam, ceva mai tare de data asta.

Jennifer se întoarse şi-i puse în braţe o sticlă de vin şi un tirbuşon. Fu obligat să le apuce pe amândouă, ca să nu cadă pe jos.

— Pregătesc cina, nu vezi? spuse ea cu simplitate. Dacă vrei să fii util, desfă şi tu vinul ăla.

Uluit, Adam duse sticla în camera de zi şi-i desfăcu dopul. Turnă un strop într-un pahar şi îl ridică în lumina lumânării. Avea o culoare rubinie intensă. Nu apucă să-l guste că Jennifer îl şi chemă din bucătărie.

— Am nevoie de un chirurg aici, spuse ea întinzându-i un cuţit de tranşat.

— Şi ce să fac eu cu ăsta? întrebă el.

— Să tai raţa în două.

La început, Adam făcu câteva tentative nereuşite, mânuind cuţitul cu delicateţe. Până la urmă, aplică o lovitură puternică şi tăie raţa în două.

— Ei şi-acum ce-ar fi să-mi spui care-i treaba.

— Nu vreau decât să te relaxezi şi să te bucuri de o cină gustoasă.

— Există vreun motiv ascuns pentru toate astea?

— Ei bine, am într-adevăr ceva să-ţi spun, dar n-am s-o fac până când nu vom savura acest festin.

Şi festin a fost, fără doar şi poate. Chiar dacă mazărea a fost un pic cam prea fiartă, iar orezul sălbatic un pic cam nefiert, raţa a fost de milioane iar vinul aşijderea. Cu trecerea timpului, Adam simţi cum îl fură somnul. Scuturându-se, îşi concentră atenţia asupra soţiei sale. În lumina lumânărilor, Jennifer arăta extraordinar de frumoasă. Îşi dăduse jos şorţuleţul şi nu mai avea pe ea acum decât combinezonul provocator, de culoarea lavandei. Imaginea ei se înceţoşă în mintea lui Adam şi, pentru scurt timp, bărbatul aţipi.

— Ţi-e rău cumva? întrebă Jennifer, care tocmai începuse să-i descrie testul pentru depistarea sarcinii la domiciliu.

— N-am nimic, e-n regulă, spuse Adam, nedorind să recunoască faptul că adormise.

— Deci, urmă Jennifer, am urmat instrucţiunile şi, ce crezi?

— Ce?

— A ieşit pozitiv.

— Ce a ieşit pozitiv? întrebă Adam, dându-şi seama că pierduse o frază importantă.

— Adam, nu m-ai ascultat?

— Bineînţeles că te-am ascultat. Cred că m-a furat peisajul pentru o clipă. Scuză-mă. Cred că ar fi mai bine s-o iei de la început.

— Adam, încerc să-ţi explic că sunt însărcinată. Ieri am făcut unul din testele alea la domiciliu iar azi-dimineaţă am fost la doctorul Vandermer.

Timp de un minut, Adam fu prea şocat ca să poată vorbi.
— Glumeşti, zise el când îi reveni graiul.
— Ba nu glumesc deloc, spuse Jennifer, privindu-l în ochi.
Îşi simţi inima cum începe să-i bată mai repede. Fără voia ei, îşi încleştă pumnii.
— Deci, nu glumeşti? zise Adam, care nu se hotărâse încă dacă să râdă sau să plângă. Vorbeşti serios?
— Cât se poate de serios, crede-mă.
Glasul lui Jennifer începu să tremure. Sperase ca, măcar la început, Adam să fie fericit. Soluţiile la mulţimea de probleme ridicate de sarcină aveau să le găsească ei mai târziu. Se ridică, se apropie de Adam şi-şi aşeză mâinile pe umerii lui.
— Scumpul meu, te iubesc foarte mult.
— Şi eu te iubesc, Jennifer, zise Adam. Dar nu despre asta e vorba acum.
Se ridică în picioare, îndepărtându-i mâinile de pe umeri.
— Ba eu cred că despre asta e vorba, spuse Jennifer, privindu-l cum se îndepărtează. Mai mult decât orice dorea să fie ţinută în braţe şi asigurată că totul avea să fie în ordine.
— Şi ce s-a întâmplat cu steriletul tău? întrebă Adam.
— N-a fost bun. Cred c-ar trebui să ne gândim la copilul ăsta ca la un soi de miracol, zise Jennifer, silindu-se să zâmbească.
Adam începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin încăperea mică. Un copil! Asta le trebuia lor acum? Un copil? Păi şi aşa, abia reuşeau să se menţină pe linia de plutire. Acumulaseră deja o datorie de aproape douăzeci de mii de dolari.
Jennifer îl privi pe Adam în tăcere. Din clipa în care plecase din cabinetul doctorului Vandermer se temuse de reacţia lui. Tocmai de aceea apelase la ideea unei mese festive. Dar acum, când cina se terminase, trebuia să se confrunte cu realitatea că

ea era însărcinată şi soţul ei nu dădea semne că ar fi cine ştie ce de încântat.

— Întotdeauna ai vrut să avem copii, spuse ea pe un ton plângăreţ.

Oprindu-se în mijlocul covorului de iută, Adam se uită la soţia lui.

— Nici dacă vreau sau nu să avem copii nu e important acum. Fireşte că vreau copii, dar nu acum! Zi şi tu, cum o să ne descurcăm cu banii? Va trebui să termini cu dansul imediat, aşa-i?

— Curând, admise ea.

— Ei, poftim! Ce-o să facem ca să câştigăm bani? De parc-aş putea să distribui ziare la domiciliu după ce termin cursurile! Doamne, ce porcărie! Nu-mi vine să cred.

— Putem apela la familia mea, spuse Jennifer, abia abţinându-se să nu plângă.

Adam se uită la ea. Buzele i se subţiaseră. Văzându-i expresia, Jennifer se grăbi să adauge:

— Ştiu ce părere ai despre primirea unui sprijin din partea familiei mele, dar dacă vom avea un copil, se schimbă situaţia. Ştiu că vor fi încântaţi să ne ajute.

— Păi, mie-mi spui! făcu Adam sarcastic.

— Vorbesc serios, zise Jennifer. Am fost acasă în după-amiaza asta şi am vorbit cu ei. Tata mi-a spus că suntem oricând bineveniţi în casa lor din Englewood. Slavă Domnului, loc e destul. Pe urmă, imediat ce am sa pot reîncepe să dansez sau când tu ai să-ţi începi stagiul de rezidenţă, ne putem muta în altă parte.

Adam închise ochii şi se lovi cu pumnul în cap.

— Nu pot să cred că mi se-ntâmplă aşa ceva.

— Mama o să fie fericită să ne aibă alături, adăugă Jennifer. Din cauza copilului pe care l-a pierdut, e deosebit de îngrijorată pentru mine.

— N-are nici o legătură, replică Adam. Copilul ăla a avut Sindromul Down pentru că ea trecuse binişor de treizeci de ani.

— Ştie asta. Dar aşa simte ea. Of, Adam, nici n-ar fi aşa de rău. Am avea spaţiu din belşug şi ai putea folosi camera de la mansardă ca birou.

— Nu! strigă Adam. Mersi foarte mult dar nu acceptăm milostenia părinţilor tăi. Şi aşa s-au amestecat nepermis de mult în viaţa noastră. Tot ce avem în vizuina asta blestemată e de la părinţii tăi, spuse el, arătând cu mâna prin încăpere.

În toiul tulburării ei, Jennifer se simţi cuprinsă de mânie. Uneori Adam era enervant de încăpăţânat şi, fără doar şi poate, deloc recunoscător. Încă de la începutul relaţiei lor, felul cum respinsese generozitatea părinţilor ei fusese disproporţionat. Se împăcase cu asta până la un punct, menajându-i sensibilitatea particulară, dar acum când era însărcinată, atitudinea lui i se părea iraţional de egoistă.

— Nu-i adevărat că părinţii mei s-au amestecat. Cred că ar fi timpul să-ţi mai stăpâneşti mândria sau ce sentiment o fi ăla care te irită ori de câte ori părinţii mei încearcă să ne ajute. Realitatea e că avem nevoie de ajutor.

— Poţi să-i zici cum vrei. Eu îl numesc amestec. Şi nu-l accept, nici azi, nici mâine, niciodată! Suntem pe picioarele noastre şi-o să ne descurcăm cu forţe proprii.

— OK, spuse Jennifer. Dacă nu accepţi ajutorul familiei mele, atunci roagă-l pe tatăl tău să ne sprijine. Ar cam fi timpul să facă şi el ceva.

Adam se opri din mers şi se holbă la ea.

— Am să-mi găsesc de lucru, spuse el cu glasul moale.

— Şi cum ai să faci? întrebă Jennifer. Fiecare clipă în care nu dormi, ori studiezi, ori eşti la spital.

— Îmi întrerup studiile, spuse Adam.

Jennifer rămase cu gura căscată.

— Nu se poate să laşi şcoala. Îmi iau eu un alt serviciu.

— Ce vorbeşti? Ce fel de serviciu? Chelneriţă în vreun bar? Fii serioasă, Jennifer. N-am să te las să lucrezi cât timp eşti însărcinată.

— Atunci am să fac un avort, spuse ea sfidător.

Adam se întoarse brusc cu faţa la soţia lui. Încet, îşi ridică mâna şi-şi îndreptă degetul arătător spre nasul ei.

— N-ai să faci nici un avort. Nici măcar nu vreau să aud cuvântul ăsta.

— Atunci, du-te la tatăl tău, spuse Jennifer.

Adam scrâşni din dinţi.

— N-ar fi trebuit să apelăm la nimeni dacă n-ai fi rămas gravidă.

Lacrimile pe care Jennifer şi le stăpânise toată ziua se prelinseră pe obrajii ei.

— Să ştii că pentru asta e nevoie de doi. Nu mi-am făcut-o singură, spuse ea şi izbucni în plâns.

— Mi-ai spus să nu-mi fac nici o grijă în privinţa copiilor, replică el, neluând în seamă lacrimile. Ai spus că te ocupi tu de asta. N-am ce zice, te-ai descurcat de minune!

Jennifer nici nu încercă să-i răspundă. Sughiţând amarnic, alergă în dormitor şi trânti uşa.

Pentru o clipă, Adam privi lung în urma ei. Se simţea rău. Avea gura uscată de la vinul băut. Se uită în jos la talmeş-balmeşul de pe masă, creat de resturile cinei împrăştiate la întâmplare. Nu era nevoie să se mai uite în bucătărie ca să ştie în ce stare se afla. Harababura domnea în tot apartamentul şi asta părea să fie înspăimântător de simbolic pentru viaţa sa.

CAPITOLUL 4

Doctorul Lawrence Foley intră cu maşina pe aleea sa lungă şi şerpuitoare. Vila lui impozantă, construită în piatră, nu se vedea încă în clipa când apăsă butonul ce comanda deschiderea uşii de. La garaj. Ocolind ultimul pâlc de ulmi, avu în faţa ochilor turnurile profilându-se pe cerul nopţii. Castelul în stil neogotic din Greenwich fusese construit pe la începutul anilor douăzeci de un milionar excentric, care a pierdut totul în crahul din 1929 şi şi-a zburat creierii cu o puşcă pentru elefanţi.

Laura Foley se afla în salonaşul de la etaj când auzi Jaguarul intrând în garaj. La picioarele ei, Ginger, micul pudel cu blana de culoarea piersicii, îşi săltă capul şi începu să mârâie ca un adevărat câine de pază. Ea lăsă într-o parte cartea pe care o citea şi se uită la ceas. Se făcuse zece fără un sfert şi ea era deja furioasă. Pregătise cina pentru ora opt, dar Larry nu catadicsise s-o sune ca s-o anunţe că întârzie. Era pentru a şasea oară când îi făcea una ca asta în ultima lună. Şi de nu i-ar fi spus de-atâtea ori şi atâtea ori să telefoneze. Asta era singura ei pretenţie. Ştia că medicii au de a face cu urgenţe, dar un telefon nu lua mai mult de un minut.

Şezând pe canapea, Laura se gândi cum ar fi mai bine să procedeze. Putea să rămână pe loc şi să-l lase pe Larry să se descurce singur în bucătărie, deşi mai încercase şi înainte, fără rezultate. Până nu demult, soţul ei fusese sensibil la stările ei sufleteşti. Dar, din cine ştie ce motiv, de când se întorsese de la ultima întrunire medicală de acum patru luni, devenise rece şi nepăsător.

Zgomotele ce răzbăteau dinspre bucătărie sugerau că Larry se apucase deja să-şi pregătească de mâncare. Faptul că nu se deranjase să vină să o

salute înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Laura îşi săltă picioarele de pe perniţă, îşi mişcă degetele în sandale şi se ridică. Apropiindu-se de oglinda cu ramă aurită, îşi cercetă chipul cu atenţie. La cincizeci şi şase de ani, arăta al naibii de bine. Numai că, în ultimele opt săptămâni, Larry nu manifestase nici urmă de interes sexual faţă de ea. Asta să fi fost motivul pentru noul său acces de entuziasm profesional? Larry şi Clark Vandermer munciseră din greu douăzeci de ani ca să aducă mica lor clinică la stadiul în care să se poată concentra mai mult pe ginecologie, în detrimentul obstetricii. Şi deodată Larry dăduse cu piciorul la tot. După ce s-a întors de la întrunirea aia medicală, a anunţat senin că părăsise GYN Associates şi acceptase un post de salariat la Clinica Julian. La data respectivă, Laura fusese atât de stupefiată încât nu putuse reacţiona în nici un fel. Şi de când lucra la Clinica Julian, Larry acceptase tot mai multe cazuri de obstetrică, cu toate că, oricât ar fi muncit, primea acelaşi salariu.

Un trosnet îi întrerupse Laurei şirul gândurilor. Asta era o altă problemă. În ultimul timp, Larry devenise teribil de neîndemânatic, având totodată şi momente de pierdere subită a atenţiei. Laura avea motive să se întrebe dacă nu cumva soţul ei se afla în pragul unei prăbuşiri nervoase.

Hotărând că sosise momentul să-l înfrunte, Laura îşi întinse rochia pe trup şi porni să coboare scările. Ginger o urma îndeaproape.

Îl găsi pe Larry lângă tejgheaua din bucătărie, mâncând un sandviş impresionant ca dimensiuni şi citind o revistă medicală, îşi dezbrăcase sacoul şi îl aruncase pe spătarul unui scaun. O auzi intrând şi-şi ridică privirea. Faţa lui vădea acea lipsă de energie apărută în săptămânile din urmă.

— Bună, dragă, spuse el pe un ton neutru.

Laura se opri la baza scării, lăsându-se în voia valului de mânie. Soţul ei se uită la ea o clipă, apoi se întoarse la revistă.

— De ce n-ai sunat? se răsti la el Laura, înfuriată de încercarea lui de a o ignora.

Larry îşi ridică încet capul şi se întoarse cu faţa la soţia lui. Nu scoase nici un cuvânt.

— Te-am întrebat ceva, spuse Laura. Merit şi eu un răspuns, nu? Te-am rugat de nu ştiu câte ori să telefonezi dacă întârzii.

Larry nu schiţă nici o mişcare.

— Tu auzi ce-ţi spun?

Laura se dădu mai aproape şi se uită în ochii soţului ei. Avea pupilele dilatate şi părea să se uite prin ea.

— Hei, zise Laura, fluturând o mână prin faţa sa. Mă mai ţii minte? Sunt nevasta ta.

Pupilele lui Larry se contractară şi clipi nedumerit de parcă atunci o observase.

— Iartă-mă că n-am sunat, spuse el. S-a luat decizia să se înfiinţeze o clinică de seară pentru cartierul de lângă Clinica Julian şi reacţia a fost mai bună decât ne-am aşteptat.

— Larry, ce se întâmplă cu tine? Vrei să-mi spui că ai rămas până după ora nouă seara ca să lucrezi voluntar într-o clinică gratuită?

— Cu mine nu se întâmplă nimic. Mă simt excelent. Am petrecut nişte ore minunate. Am depistat trei cazuri de boli venerice despre care pacienţii habar n-aveau.

— Extraordinar, spuse Laura, ridicându-şi mâinile în sus a exasperare şi aşezându-se pe un scaun. Se uită ţintă la Larry şi trase adânc aer în piept. Uite ce, trebuie să vorbim. Aici se întâmplă ceva nelalocul lui. Ori tu ai înnebunit, ori eu.

— Eu mă simt excelent, replică Larry.

— Te-oi fi simţind tu excelent, dar te porţi de parcă n-ai fi tu. Tot timpul arăţi obosit, de zici că n-ai mai dormit de câteva săptămâni. Iar chestia asta cu renunţatul la cabinetul particular e pur şi simplu o aiureală. Scuză-mă, dar e o nebunie să renunţi la ceva pentru care ai muncit o viaţă.

— Am obosit să-mi mai practic profesia în regimul serviciu contra onorariu, spuse Larry. Clinica Julian e mai interesantă şi am posibilitatea să ajut mai mulţi oameni.

— Toate astea-s bune şi frumoase, zise Laura, dar problema e că ai o familie de întreţinut. Ai un fiu şi o fiică la colegiu şi altă fiică la facultatea de medicină. Nu trebuie să-ţi spun eu la cât se ridică taxele şcolare. Şi faptul că păstrăm căsoiul ăsta ridicol, pe care-ai ţinut morţiş să-l cumpărăm acum zece ani, ne costă o avere. N-avem nevoie de treizeci de camere, mai ales acum când copiii sunt plecaţi. Salariul pe care-l primeşti de la clinica aia de-abia ne ajunge pentru traiul de zi cu zi, d-apoi să mai acopere celelalte datorii.

— Am putea să vindem casa, spuse Larry pe un ton neutru.

— Da, putem s-o vindem, zise Laura. Dar copiii sunt la şcoală şi din păcate avem puţine economii. Larry, trebuie să-te întorci la GYN Associates.

— Am cedat partea mea de asociere, răspunse Larry.

— Las' c-o să ţi-o dea înapoi Clark Vandermer, zise Laura. Doar vă cunoaşteţi de-atâta timp. Spune-i că ai făcut o greşeală. Şi, dacă tot vrei să-ţi schimbi locul de muncă, aşteaptă cel puţin până termină copiii şcoala.

Laura se opri din vorbit şi se uită atent la faţa soţului ei. Arăta de parc-ar fi fost cioplită în piatră.

— Larry, strigă ea.

Nici un răspuns.

Laura se ridică şi-şi flutură mâna prin faţa ochilor lui. El nu schiţă nici un gest, ca şi cum s-ar fi aflat în transă.

— Larry, ţipă ea în timp ce-i zgâlţâia umerii.

Corpul lui era straniu de rigid. Deodată, clipi din pleoape şi o privi drept în ochi.

— Larry, tu-ţi dai seama că ai momente când parcă ţi se rupe filmul? îl chestionă ea, ţinându-şi mâinile pe umerii lui, în timp ce-i cerceta faţa.

— Nu, răspunse Larry. Mă simt excelent.

— Cred c-ar trebui să te consulte cineva. Ce-ar fi să-l chemăm pe Clark Vandermer, să se uite un pic la tine. Stă la numai trei case de-aici şi sunt sigură că n-are să se supere că-l deranjăm. Cu ocazia asta, am putea să abordăm şi discuţia privind întoarcerea ta la practica particulară.

Larry nu avu nici o reacţie. În schimb, ochii săi căpătară iarăşi acea privire lipsită de expresie, în timp ce pupilele i se dilatară. Laura se holbă la el un moment, apoi se duse la telefonul din bucătărie. Iritarea i se transformase în îngrijorare. Căută numărul de acasă al lui Clark Vandermer în agenda atârnată de perete şi se pregătea să-l formeze când Larry îi smulse receptorul din mână. Pentru prima oară în ultimele luni, expresia lipsită de energie îi dispăruse de pe faţă. În schimb, un rânjet nefiresc îi scotea la iveală dinţii.

Laura ţipă, fără voia ei, dar nu se putu abţine. Se dădu înapoi şi răsturnă un scaun. Ginger lătră şi mârâi.

În ciuda expresiei oribile de pe chipul său, Larry nu reacţionă la ţipătul Laurei. Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse într-o parte. Cu o încetineală agonizantă, îşi prinse în mâini părţile laterale ale capului şi lăsă să-i scape un vaiet de suferinţă. Cuprinsă de panică, Laura o zbughi pe scări.

Ajungând la etaj, traversă salonaşul şi alergă de-a lungul coridorului. Uriaşa clădire fusese construită în forma literei H, cu holul de la etaj pe post de bară transversală. Dormitorul principal se afla deasupra camerei de zi, în aripa opusă bucătăriei.

Ajunsă în dormitor, Laura închise şi încuie uşa lambrisată. Alergă până la pat şi şezu pe marginea lui, cu respiraţia întretăiată. Pe noptieră se afla altă agendă. O deschise la litera V. Ţinându-şi degetul pe numărul lui Vandermer, duse receptorul la ureche şi începu să formeze numărul. Dar până să

se facă apelul, unul din telefoanele de la parter fu ridicat.

— Laura, zise Larry cu o voce rece, mecanică. Te rog să vii imediat jos. Nu vreau să chemi pe nimeni.

Laura simţi cum se gâtuie, cuprinsă de un val de teroare.

Mâna în care ţinea telefonul începu să-i tremure.

Apelul ajunse la destinaţie şi Laura auzi telefonul lui Vandermer sunând. Dar de îndată ce la capătul celălalt al liniei răspunse cineva, legătura se întrerupse. Laura se uită la telefon neajutorată. De bună seamă că Larry tăiase firul.

— Dumnezeule, şopti ea.

Cu încetineală, aşeză receptorul în furcă şi încercă să-şi adune minţile. Cu panica n-avea să rezolve nimic. Trebuia să gândească. Era limpede că avea nevoie de ajutor; problema era cum să-l obţină. Întoarse capul şi se uită afară, pe fereastra dormitorului. La vecini luminile erau aprinse. Dacă ar sălta fereastra şi ar ţipa, ar auzi-o cineva? Şi dac-ar auzi-o, ar răspunde?

Laura încercă să se convingă că reacţiona exagerat. Poate că era mai bine să se ducă jos, cum îi ceruse Larry şi să-i spună că pur şi simplu avea nevoie de ajutor.

Un bufnet în uşă o făcu să sară în picioare. Ascultă şi se simţi uşurată când auzi un lătrat ascuţit. Se apropie şi-şi lipi urechea de uşă. Nu se auzea decât scheunatul lui Ginger. Descuie grăbită încuietoarea astfel încât pudelul să poată intra în cameră.

Uşa se deschise cu violenţă, rănindu-i mâna şi izbindu-se de perete. Înmărmurită, Laura îl văzu pe Larry în prag. Ginger alergă la picioarele Laurei şi începu să ţopăie agitat, cerând să fie luat în braţe.

Laura ţipă din nou. Faţa lui Larry era şi acum schimonosită într-un mod grotesc. În mâna stângă ţinea o carabină Remington, calibrul 12.

Îmboldită de o panică teribilă, Laura se întoarse şi alergă în baie, trântind şi încuind uşa. Ginger o urmase şi tremura la picioarele ei. Luă în braţe căţeluşul cuprins de tremur şi se dădu înapoi, cu ochii la uşă. Ştia că nu constituia un obstacol serios.

O explozie îngrozitoare răsună în încăperea faianţată în clipa în care o bucată de uşă se sfărâmă şi se desprinse. Aşchii de lemn zburară în toate direcţiile, câteva dintre ele lovind-o în faţă; câinele scheună neajutorat.

Baia mai avea o uşă şi, lăsându-l jos pe Ginger, Laura se luptă cu zăvorul acesteia. Deşi ameţită, reuşi să deschidă uşa şi alergă într-o cameră de toaletă ce dădea înapoi în dormitor. Aruncând o privire peste umăr, văzu mâna lui Larry strecurându-se prin gaura provocată de împuşcătură.

În timp ce traversa în fugă dormitorul, Laura apucă să-l vadă pe Larry dispărând în baie. Ştiind că nu avea decât un avans de câteva clipe, o zbughi pe hol şi coborî scara în goana mare, gata-gata să vină de-a berbeleacul. Ginger o urma îndeaproape.

Trase zadarnic de uşa de la intrare, căci era încuiată. Bătrânul care construise iniţial casa fusese atât de paranoic încât echipase toate uşile cu încuietori ce puteau fi blocate din ambele părţi. Erau nişte chei undeva, în comoda din foaier, dar Laura nu avea timp să le caute. Cheile ei se găseau în poşeta din bucătărie. Auzindu-l pe Larry care începuse să coboare treptele, Laura o luă la fugă de-a lungul coridorului de la parter.

De obicei îşi lăsa poşeta pe biroul de sub telefonul din bucătărie, dar n-o găsi acolo.

Încercă uşa din spate dar, după cum se aştepta şi aceasta era blocată. Faptul că Larry trăsese efectiv cu puşca în uşa de la baie îi făcea inima să-i bată cu violenţă. Ginger îi sări în braţe şi ea îl strânse la

piept. Deodată auzi ţăcănitul tocurilor lui Larry pe marmura cu care era pardosit coridorul.

Cuprinsă de disperare, Laura deschise uşa pivniţei, aprinse luminile şi trase uşa în urma ei. Căutând să nu facă prea mult zgomot, coborî scara înclinată. Exista o ieşire din pivniţă, care în loc de încuietoare avea o grindă de stejar.

Nu folosiseră niciodată subsolul pentru că aveau şi aşa belşug de spaţiu la nivelurile superioare. În consecinţă, era plin de mucegai şi de tot soiul de vechituri de la proprietarii dinaintea lor. Aveai senzaţia că te afli într-un labirint de încăperi micuţe, slab iluminat de becurile răzleţe. Laura trecu peste grămezile de moloz din hol, strângându-l pe Ginger la piept în timp ce parcurgea ruta straniu de întortocheată. Ajunsese aproape de ieşire când luminile se stinseră.

Întunericul se lăsă brusc şi atotputernic. Laura se opri în loc, dezorientată. Disperată, întinse mâna stângă în faţa ei, bâjbâind după un perete. Dădu cu degetele de o suprafaţă de lemn negeluit. Împleticindu-se, îşi croi drum de-a lungul peretelui până ajunse la un gol de uşă. În spatele ei, Larry începuse să coboare scara pivniţei. Paşii lui se auzeau distinct, de parcă s-ar fi deplasat foarte încet şi cumpănit. O lumină pâlpâitoare indica faptul că avea la el o lanternă.

Ştiind că n-avea cum să găsească ieşirea pe întuneric, Laura îşi dădu seama înnebunită că va trebui să se ascundă. Cu toate cămăruţele şi vechiturile îngrămădite acolo, simţi că avea poate o şansă. Trecu de golul de uşă pe care-l găsise şi orbecăi prin întuneric. Aproape imediat dădu peste nişte obloane de ferestre rezemate de zid. Încercând să le ocolească, lovi cu piciorul un obiect de lemn. Era un butoi mare, culcat într-o parte.

După ce verifică mai întâi că butoiul era gol, Laura intră în el mergând de-a buşilea, trăgându-l pe Ginger după ea. Nu avu prea mult timp la

dispoziţie ca să-şi facă griji dacă ascunzătoarea ei era potrivită. Abia încetă să se mişte că îl auzi pe Larry apropiindu-se pe hol. Deşi butoiul nu era îndreptat spre golul de uşă, se putea vedea o dâră de lumină slabă de la lanternă.

Paşii lui Larry se apropiară tot mai mult şi Laura se strădui să-şi domolească respiraţia. Fasciculul lanternei pătrunse în încăpere şi Laura îşi ţinu respiraţia. În clipa aceea, Ginger mârâi şi lătră. Laura simţi cum i se opreşte inima-n loc când auzi clinchetul încărcătorului. Larry împinse butoiul cu piciorul, rostogolindu-l. Ginger scheună şi o rupse la fugă. Cu mişcări frenetice, Laura se chinui să revină la o poziţie normală.

CAPITOLUL 5

Abia în cursa de Washington reuşi Adam să-şi găsească liniştea după noaptea precedentă. După ce Jennifer îi trântise în nas uşa dormitorului, Adam a încercat să se culce pe canapeaua victoriană incomodă. A vrut, să citească un material despre pancreatită dar i-a fost imposibil să se concentreze. Dacă rămâneau fără venitul lui Jennifer, nu mai avea cum să-şi continue studiile la facultate. În zori, după numai două ore de somn chinuit, a sunat la spital şi i-a lăsat, vorbă internului său că nu avea să vină în ziua aceea. Într-un fel sau altul, Adam ştia că trebuia găsită o soluţie.

Privi pe fereastră la peisajul rural din New Jersey. Căpitanul anunţase că treceau pe deasupra râului Delaware şi Adam aprecie că mai aveau douăzeci de minute până la Washington. Asta însemna că putea fi în oraş la opt şi jumătate şi astfel ar fi ajuns la biroul tatălui său, de la Administraţia pentru Alimente şi Medicamente, în jurul orei nouă.

Adam nu aştepta cu cine ştie ce nerăbdare întâlnirea, mai ales în condiţiile prezente. Nu-l mai văzuse pe tatăl său de pe la mijlocul primului său an de facultate şi fusese o întâlnire traumatizantă. Cu acel prilej, Adam îl înştiinţase pe bătrânul său că era hotărât să se însoare cu Jennifer.

Încă nu se hotărâse cum să deschidă conversaţia în timp ce trecea de uşa pivotantă ce dădea în clădirea unde lucra tatăl său. În copilărie, Adam nu-l vizitase de prea multe ori la birou, dar de fiecare dată plecase de acolo cu un sentiment de dezgust. Tatăl său se purta întotdeauna ca şi cum prezenţa băiatului l-ar fi stânjenit.

Adam fusese al doilea copil, prins la mijloc între un frate mai mare, David, cel ce izbândea în tot ce-

şi propunea şi o soră mai mică, Ellen, răsfăţata familiei. Fire deschisă şi generoasă, David se hotărâse încă din adolescenţă să se facă medic, asemenea tatălui său. Adam nu fusese niciodată în stare să se decidă ce ar vrea să devină. Multă vreme fusese convins că vrea să se facă fermier.

Adam se urcă în ascensor şi apăsă butonul pentru etajul opt. Îşi amintea cum mersese cu liftul împreună cu David, pe când acesta era student la medicină. David era cu zece ani mai mare decât Adam şi, din punctul de vedere al lui Adam, părea mai degrabă un adult decât un frate. Adam era lăsat de regulă în anticameră în vreme ce David intra să se întâlnească cu doctorii colegi ai tatălui său.

Adam coborî din lift şi o luă la dreapta. Pe măsură ce birourile deveneau mai spaţioase şi mai atrăgătoare, secretarele erau tot mai şterse. Adam îşi aminti că David îi atrăsese atenţia asupra acestui amănunt.

Şovăind în faţa birourilor conducerii, Adam se întrebă. Cum ar fi decurs relaţia cu tatăl său dacă David nu şi-ar fi pierdut viaţa în Vietnam. Puţini doctori muriseră acolo, dar David reuşise s-o facă şi pe-asta. Fusese genul de om care se oferea voluntar pentru toate cele. Se întâmplase în ultimul an al războiului şi Adam avea pe atunci cincisprezece ani.

Evenimentul zdrobise familia. Mama lui Adam făcuse o depresiune nervoasă teribilă, care necesita terapie de şoc. Nici acum nu-şi revenise complet. Nici tatăl lui Adam nu suportase mai bine vestea. După câteva luni de tăcere interiorizată, Adam se dusese la el şi îi spusese că hotărâse să se facă medic. În loc să fie încântat, tatăl lui izbucnise în plâns fără să-i spună vreun cuvânt.

Adam se opri în faţa cabinetului tatălui său şi apoi, luându-şi inima-n dinţi, se apropie de biroul doamnei Margaret Weintrob. Trupul ei uriaş se revărsa peste scaunul pivotant. Purta o rochie ce

aducea cu un cort, cusută dintr-un bumbac cu imprimeu floral. Inelele de grăsime adunate pe partea superioară a braţelor făceau ca, prin comparaţie, antebraţele ei zdravene să pară suple.

Dar, făcând abstracţie de greutatea corporală, era extraordinar de bine îngrijită. Surâse când îl zări pe Adam şi, fără să se ridice, îl întâmpină cu mâna întinsă.

Adam îi scutură uşor mâna umedă şi-i răspunse tot cu un zâmbet. Dintotdeauna se înţeleseseră de minune. Era secretara tatălui său de când îşi aducea Adam aminte şi totdeauna fusese sensibilă la sfiiciunea băiatului.

— Pe unde-ai umblat? întrebă ea, prefăcându-se supărată. E-o veşnicie de când nu ne-ai mai călcat pragul.

— Facultatea de medicină nu prea-ţi lasă mult timp liber, răspunse Adam.

Tatăl lui nu prea avea secrete faţă de Margaret şi Adam era sigur că ea ştia de ce nu mai dăduse pe acolo.

— Ca de obicei, tatăl tău vorbeşte la telefon, dar nu durează mult. Vrei un ceai, o cafea?

Adam clătină din cap în semn că nu şi-şi agăţă pardesiul de un cuier de alamă. Se aşeză pe o banchetă de vinilin, amintindu-şi că tatăl lui nu dorea să dea impresia că guvernul iroseşte banii publici pe zorzoane inutile precum fotolii şi canapele comode. La drept vorbind, întregul birou avea un aspect utilitar. Pentru doctorul Schonberg senior asta era o chestiune de principiu. Din acelaşi motiv, refuzase maşina şi şoferul asociate noului său post.

Adam încercă să-şi ordoneze argumentele dar nu prea era optimist. Când telefonase mai devreme ca să aranjeze această întâlnire, tatăl lui îi vorbise ursuz, de parc-ar fi ştiut că venea să-i ceară bani.

Se auzi bâzâitul unei sonerii. Margaret zâmbi.

— Tatăl tău te aşteaptă.

În timp ce Adam se ridica posomorât în picioare, ea întinse mâna şi-l prinse de antebraţ.

— Încă mai suferă după moartea lui David, spuse ea. Încearcă să-l înţelegi. Te iubeşte, să ştii.

— David a murit acum nouă ani, zise Adam.

Margaret dădu din cap şi îl bătu uşor pe braţ.

— Am vrut doar să ştii ce se întâmplă în mintea lui.

Adam deschise uşa şi intră în cabinetul tatălui său. Era o încăpere pătrată, spaţioasă, cu ferestre înalte ce dădeau într-o grădină interioară cu aspect plăcut. Ceilalţi pereţi erau acoperiţi cu rafturi de cărţi, iar în mijlocul camerei se afla un birou mare din lemn de stejar. Două mese de bibliotecă de mărime apreciabilă fuseseră aşezate perpendicular pe laturile biroului, creând un spaţiu de lucru în formă de U. Tatăl lui şedea în mijlocul acestui spaţiu.

Adam semăna destul de mult cu tatăl său pentru ca cei din jur să ghicească relaţia lor de rudenie. Doctorul Schonberg avea şi el un păr des şi ondulat, chiar dacă începuse să încărunţească pe la tâmple. Diferenţa cea mai mare dintre cei doi era în înălţime, tatăl fiind mai scund cu mai bine de treisprezece centimetri decât fiul său.

În momentul în care Adam intră şi închise uşa, doctorul Schonberg avea un creion în mână. Îl aşeză cu grijă în suport.

— Salut, spuse Adam.

Observă că tatăl său îmbătrânise de la ultima lor întâlnire. Pe frunte îi apăruseră o mulţime de riduri noi.

Doctorul Schonberg întâmpină salutul lui Adam cu o mişcare uşoară din cap, fără să se ridice în picioare.

Adam se apropie de birou, privind în jos la ochii profund trişti ai tatălui său şi nu văzu în ei nici urmă de blândeţe.

— Şi cărui fapt datorăm această vizită neaşteptată? întrebă doctorul Schonberg.

— Cum se simte mama? întrebă Adam, simţind că temerile lui fuseseră îndreptăţite. Deja se putea spune că întâlnirea debutase prost.

— Drăguţ din partea ta că întrebi, Adam. La drept vorbind nu se simte prea bine. A trebuit să suporte din nou tratamentul cu şocuri. Dar nu vreau să te deranjez cu astfel de veşti. Mai ales dacă ţinem cont de faptul că starea ei e foarte strâns legată de căsătoria ta cu fata aceea.

— Pe fata aia o cheamă Jennifer. Aş fi sperat ca după un an şi jumătate să-ţi aduci totuşi aminte de numele ei. Iar starea mamei a fost provocată de moartea lui David, nu de căsătoria mea cu Jennifer.

— Abia se vindecase când ai şocat-o căsătorindu-te cu fata aia.

— Jennifer! îl corectă Adam. Şi asta s-a întâmplat la şapte ani după moartea lui David.

— Şapte ani, zece ani, ce importanţă are? Ştiai ce rău o să-i facă mamei tale căsătoria în afara religiei. Cât despre mine, ce să mai vorbim. Ţi-am spus să nu te însori atât de devreme în cariera ta medicală. Dar tu n-ai avut niciodată respect pentru familie. Întotdeauna ai făcut cum ai vrut. Ei bine, ce-ai vrut, aia ai obţinut.

Adam se uită ţintă la tatăl său. Nu avea energia să se opună unei asemenea atitudini iraţionale. Încercase lucrul ăsta la ultima lor întâlnire din urmă cu un an şi jumătate, fără absolut nici un rezultat.

— Nu te interesează ce mai fac, cum mă descurc la facultate? întrebă Adam, pe un ton aproape rugător.

— Având în vedere circumstanţele, nu, spuse doctorul Schonberg.

— Înseamnă că am greşit venind încoace, zise Adam. Suntem într-un impas financiar şi am crezut că a trecut destul timp ca să putem discuta despre asta.

— Aşadar, acum vrea să vorbească despre finanţe dumnealui! spuse doctorul Schonberg,

aruncându-şi mâinile în sus. Îl privi crunt pe fiul său, printre pleoapele întredeschise. Te-am avertizat că dacă te încăpăţânezi să te însori cu fata aia te dezmoştenesc. Ai crezut că a fost o glumă? Ai crezut că n-o să dureze decât doi ani?

— Nu există nici o circumstanţă care te-ar putea face să-ţi reconsideri poziţia? întrebă Adam pe un ton calm.

Ştia răspunsul chiar înainte să-şi formuleze întrebarea, de aceea nici nu se mai deranjă să-i spună tatălui său că Jennifer era gravidă.

— Adam, trebuie să înveţi să-ţi asumi responsabilitatea pentru propriile-ţi decizii. Dac-ai luat o hotărâre, trebuie să te ţii de ea. În medicină nu e loc pentru învârteli şi compromisuri, înţelegi ce-ţi spun?

Adam porni spre uşă.

— Mulţumesc pentru predică, tăticule. O să-mi prindă tare bine.

Doctorul Schonberg se ridică şi ocoli biroul.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să faci pe isteţul, Adam. Dar asumarea responsabilităţii pentru deciziile tale e o lecţie pe care trebuie s-o înveţi. Aşa ştiu eu să conduc acest departament al Administraţiei.

Adam încuviinţă din cap şi deschise uşa. Margaret se dădu înapoi cu stângăcie, fără să se mai ostenească să ascundă faptul că ascultase la uşă. Adam se duse să-şi ia pardesiul.

Doctorul Schonberg veni după fiul său în anticameră.

— Iar viaţa personală mi-o conduc după acelaşi principiu. Aşa a făcut şi tatăl meu şi aşa ar trebui să faci şi tu.

— O să ţin minte asta, tată. Transmite-i mamei salutările mele. Mulţumesc pentru tot.

Adam ieşi pe coridor şi porni spre lift. După ce apăsă butonul de apel, se uită în urmă. Margaret îi făcea cu mâna. Adam îi răspunse cu acelaşi gest.

N-ar fi trebuit să vină. Nu exista nici o posibilitate să obţină bani de la tatăl său.

Nu ploua când Jennifer ieşi din blocul unde locuia, dar cerul arăta ameninţător. Avea mai multe motive să creadă că martie era luna cea mai urâtă la New York. Chiar dacă, oficial, primăvara stătea să înceapă, iarna nu-şi slăbea deloc strânsoarea în care ţinea oraşul.

Strângându-şi mai bine pardesiul pe lângă corp, se îndreptă către Seventh Avenue. Sub pardesiu era îmbrăcată pentru repetiţii într-un vechi maieu de balerină, pantaloni mulaţi, jambiere şi o bluză de trening străveche cu mânecile tăiate. De fapt, Jennifer nu ştia dacă avea să danseze, dat fiind că intenţiona să-l anunţe pe Jason că rămăsese gravidă. Trăgea nădejde că-i va mai permite să continue pregătirea cu trupa încă vreo două luni. Ea şi Adam aveau nevoie teribil de banii ăştia, iar ideea ca Adam să renunţe, la facultate o îngrozea. Măcar de nu s-ar fi încăpăţânat atâta să refuze ajutorul din partea părinţilor ei.

Ajunsă pe Seventh Avenue, Jennifer o luă spre sud, luptându-se cu aglomeraţia de la acea oră. Oprindu-se la un semafor, se întrebă ce primire o să-i rezerve lui Adam tatăl său. Când se trezise de dimineaţă găsise bileţelul prin care o anunţa că plecase la Washington. „Dacă bătrânul ticălos ne-ar ajuta, gândi Jennifer, s-ar rezolva totul.” De fapt, dacă doctorul Schonberg îşi oferea sprijinul, Adam ar fi acceptat probabil şi ajutorul părinţilor ei.

Traversă Seventh Avenue şi intră în cartierul Greenwich Village. Câteva minute mai târziu ajunse la intrarea localului Cezanne Cafe, coborî dintr-un salt cele trei trepte şi intră pe uşa din sticlă mată. Aerul dinăuntru era greu din pricina fumului de la ţigările Gauloise şi înmiresmat de aroma de cafea. Ca de obicei, localul era aglomerat.

Ridicându-se pe vârfuri, Jennifer cercetă cu privirea mulţimea în căutarea unei feţe familiare. Pe la jumătatea încăperii înguste cineva îi făcea semn cu mâna. Era Cindy Harley, care până nu de mult fusese una dintre dansatoarele lui Jason Conrad, iar acum se ocupa de problemele administrative ale trupei. Lângă ea şedea Cheryl Tedesco, secretara companiei, arătând mai palidă ca de obicei în costumul de gimnastică. Cele trei femei obişnuiau să-şi bea cafeaua împreună înainte de repetiţii.

Jennifer îşi dezbrăcă pardesiul, îl înfăşură şi-l aşeză lângă perete. Deasupra, lăsă să cadă geanta de voiaj cu hainele de schimb. Până să se aşeze, Peter, chelnerul austriac, sosi la masă, întrebând-o dacă să-i aducă comanda obişnuită. Jennifer încuviinţă. Urma să i se aducă o cafea cappuccino şi un corn cu unt şi miere.

După ce luă loc, Candy se aplecă în faţă şi-i zise.

— Avem veşti bune şi veşti proaste. Ce vrei să auzi mai întâi?

Jennifer se uită pe rând la cele două femei. N-avea nici un chef de glume, dar Cheryl se uită ţintă în ceaşca de cafea espresso, de parcă i-ar fi murit cea mai bună prietenă. Jennifer o ştia ca pe o tânără de douăzeci de ani, destul de melancolică, ale cărei probleme legate de greutate păreau să se fi agravat în ultimul timp. Avea trăsături delicate, cu un nas mic şi cârn şi ochi mari. Părul zbârlit era de un blond murdar. Prin contrast, Candy avea un aspect izbitor de imaculat, părul ei blond fiind împletit îngrijit într-o cosiţă „franţuzească”.

— Cred că ar fi mai bine să mi-o spuneţi întâi pe-aia bună, spuse Jennifer neliniştită.

— Ni s-a făcut o ofertă pentru un program special la CBS, spuse Candy. Trupa de dans a lui Jason Conrad va cunoaşte culmile gloriei.

Jennifer se strădui să se arate entuziasmată, deşi ştia că probabil sarcina ei avea să fie prea avansată

pentru a putea lua parte la spectacol.

— Grozav! se sili ea să spună cu înflăcărare. Şi când e programat?

— Nu ştim încă data exactă, dar ar trebui să înregistrăm spectacolul în câteva luni.

— Bun şi care-i vestea proastă? întrebă Jennifer, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

— Vestea proastă e că Cheryl e gravidă în patru luni şi mâine trebuie să facă avort, spuse Candy dintr-o suflare.

Jennifer se întoarse către Cheryl.

— Îmi pare rău, spuse ea stingherită. Nici măcar n-am ştiut că eşti gravidă.

— Nimeni n-a ştiut, preciză Candy. Cheryl a păstrat secretul până când a auzit că am făcut un avort odată. Pe urmă mi-a mărturisit şi e bine că a avut încredere în mine. Am trimis-o la doctorul meu care a propus să-i facă o amniocenteză, fiindcă Cheryl i-a zis că a luat nişte droguri până în luna a doua. Nici nu şi-a dat seama că e însărcinată.

— Şi ce a reieşit în urma testului? se interesă Jennifer.

— Copilul are nişte malformaţii. E ceva în neregulă cu genele lui. De fapt, asta se şi urmăreşte la o amniocenteză.

Jennifer se întoarse spre Cheryl, care continua să se uite în ceaşcă, stăpânindu-şi plânsul.

— Şi tatăl copilului ce zice? întrebă Jennifer şi pe urmă îi păru rău, căci Cheryl îşi ascunsese faţa în mâini şi începu să suspine amarnic. Candy îşi puse braţul pe umerii ei şi Jennifer se uită în jur, la mesele învecinate. Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie. Numai la New York te puteai bucura de atâta intimitate într-un loc public. Cheryl îşi scoase din poşetă o batistă şi-şi suflă nasul zgomotos.

— Pe tată îl cheamă Paul, spuse ea cu tristeţe.

— Şi ce părere are de faptul că o să avortezi mâine? întrebă Jennifer.

Cheryl se şterse la ochi, cercetând o pată neagră de rimei rămasă pe batistă.

— Nu ştiu. Şi-a luat tălpăşiţa şi m-a lăsat singură.

— Păi, zise Candy, asta spune destul de limpede cam ce părere are. Ticălosul. Ce mi-ar plăcea să-i văd şi pe bărbaţi suportând povara asta cu sarcina, măcar la doi ani o dată. Cred că în felul ăsta ar fi şi ei ceva mai responsabili.

Cheryl se şterse din nou la ochi şi Jennifer realiză subit cât de tânără şi de vulnerabilă era fata. Prin comparaţie, problema ridicată de propria ei sarcină părea neînsemnată.

— Sunt atât de speriată, spunea Cheryl. N-am mai spus la nimeni fiindcă, dacă află taică-meu, mă omoară.

— Ei, sper că n-ai să te duci la spital de una singură, spuse Jennifer alarmată.

— N-o să fie chiar aşa de rău, spuse Candy. Şi eu mi-am făcut griji înainte să avortez, dar a mers fără probleme. Oamenii de la Clinica Julian sunt extraordinar de calzi şi se sensibili. Şi-apoi, Cheryl o să aibă parte de cel mai bun ginecolog din lume.

— Cum îl cheamă? întrebă Jennifer, gândindu-se că nu putea spune acelaşi lucru despre doctorul Vandermer.

— Lawrence Foley, spuse Candy. M-a îndrumat la el o altă fată care a trebuit să facă un avort.

— S-ar părea că are mult de lucru dumnealui, spuse Jennifer.

Candy încuviinţă din cap.

— Oraşul ăsta e mare.

Jennifer sorbi din cafea, întrebându-se cum să le spună prietenelor sale că şi ea tocmai aflase că era însărcinată. Amână momentul întorcându-se către Cheryl şi spunându-i:

— Poate vrei să vin cu tine mâine. Mi se pare că nu ţi-ar strica cineva să-ţi ţină de urât.

— O, ar fi excelent, spuse Cheryl luminându-se la faţă.

— Nu te grăbi, doamnă Schonberg, spuse Candy. Avem repetiţii mâine.

Jennifer ridică din sprâncene şi zâmbi:

— Ei bine şi eu am să vă dau o veste. Ieri am aflat că sunt gravidă în două luni şi jumătate.

— Nu se poate! exclamă Candy.

— Ba uite că se poate! Şi când am să-l anunţ pe Jason, s-ar putea să nu-i pese dacă vin sau nu la repetiţie.

Candy şi Cheryl erau prea uluite ca să mai vorbească. În tăcere, cele trei prietene îşi terminară de băut cafelele, achitară nota de plată şi plecară spre studio.

Jason nu se afla acolo când ajunseră şi Jennifer se simţi uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp. Îşi dezbrăcă hainele de stradă şi găsi un loc liber pe parchetul sălii de dans. Întorcându-se într-o parte, îşi ridică bluza de trening ca să-şi poată vedea profilul. Fu nevoită să admită că deja semnele erau observabile.

Adam se spălă pe mâini în toaleta de la primul etaj al complexului spitalicesc. Îşi zări în oglindă faţa trasă şi îşi dădu seama că arăta epuizat. Ei, poate că asta va stârni compasiunea decanului. După întrevederea dezastruoasă cu tatăl său, Adam hotărâse că nu-i rămăsese decât soluţia unui împrumut studenţesc suplimentar de la centrul medical. Îndreptându-şi gulerul destrămat al cămăşii, îşi zise că fără doar şi poate arăta sărac şi merituos şi că trebuia să se ducă numaidecât la biroul decanului, înainte să-i piară şi bruma de curaj.

Dădu buzna în biroul secretarei ca să ceară o audienţă şi aproape că rămase blocat când femeia îi spuse că decanul avea câteva minute libere între alte două audienţe. Intră să verifice şi când se înapoie îi spuse lui Adam că poate să intre.

Doctorul Markowitz se ridică în momentul în care Adam trecea pragul cabinetului său. Era un

bărbat scund şi solid, cu părul negru ondulat, asemănător cu al lui Adam. Deşi nu era decât martie, avea pielea puternic bronzată. Se apropie de Adam cu mâna întinsă. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi decanul îl îndemnă pe Adam să ia loc, indicându-i un scaun negru în faţa biroului său.

Din poziţia în care se afla, Adam observă pe birou un dosar ce purta numele lui pe etichetă. Adam se întâlnise cu decanul de câteva ori, dar de fiecare dată doctorul Markowitz se purtase de parcă ar fi cunoscut îndeaproape situaţia lui personală. Evident că-şi pregătise dosarul în intervalul scurt cât Adam aşteptase în anticameră.

Dregându-şi glasul, Adam spuse:

— Domnule decan, îmi pare rău că vă răpesc timpul, dar am o problemă.

— Ai venit în locul şi la omul potrivit, spuse doctorul Markowitz, deşi zâmbetul i se relaxase apreciabil.

Adam îşi dădu seama că decanul era mai priceput în manevrele de culise decât în problemele medicale. Avu sentimentul nefericit că nici această întâlnire nu se va încheia mai favorabil decât cea cu tatăl său. Îşi aşeză picior peste picior şi se apucă de gleznă ca să-şi împiedice mâinile să tremure.

— Am aflat de curând că soţia mea e însărcinată, începu el, aşteptând să vadă pe faţa lui Markowitz vreun semn de dezaprobare. Acestea nu întârziară să apară. La început, decanului îi dispăru zâmbetul, pe urmă, ochii i se îngustară în timp ce îşi încrucişa braţele la piept, într-un gest precaut.

— Inutil să precizez, continuă Adam, străduindu-se să nu-şi piardă curajul, acest lucru ne va aduce într-o încurcătură financiară. Depindem amândoi de venitul ei şi acum, cu copilul ăsta…

Adam îşi lăsă fraza neterminată. Nu era nevoie să fii ghici tor ca să ştii ce ar fi urmat.

— Ei bine, spuse doctorul Markowitz cu un zâmbet silit, eu sunt internist, nu obstetrician. Nu m-am priceput niciodată la naşteri.

Halal simţ al umorului, gândi Adam.

— Soţia mea se află în grija doctorului Vandermer, preciză el.

— E cel mai bun, spuse decanul. Nici că se putea să nimerească mai bine. Doctorul Vandermer a asistat la naşterea celor doi copii ai mei.

Urmă o pauză stingheritoare. Adam deveni conştient de ticăitul unui ceas Howard antic, agăţat pe peretele din stânga sa. Doctorul Markowitz se aplecă înainte şi deschise dosarul de pe biroul său. Îl răsfoi un timp apoi îşi ridică privirea.

— Adam, te-ai gândit că s-ar putea să nu fie un moment potrivit să-ţi întemeiezi o familie?

— A fost un accident, spuse Adam, dorind să evite o nouă predică, dacă asta intenţiona decanul să-i servească. Un eşec al mijloacelor anticoncepţionale. Un element de statistică. Dar acum că s-a întâmplat, trebuie s-o rezolvăm într-un fel. Avem nevoie de un sprijin financiar suplimentar, altfel mă văd nevoit să abandonez cursurile pentru un an sau doi. Cam aşa stau lucrurile.

— Te-ai gândit la o întrerupere a acestei sarcini? întrebă doctorul Markowitz.

— Amândoi ne-am gândit, dar nici unul dintre noi nu e dispus să accepte aşa ceva.

— Dar familiile voastre nu vă ajută? întrebă mai departe decanul. Nu cred că abandonarea cursurilor e o soluţie înţeleaptă. Ai investit mult ca să ajungi acolo unde te afli acum. N-aş vrea să-ţi mai pui situaţia în primejdie.

— Este exclus să primim sprijin din partea familiilor noastre, spuse Adam. N-avea nici un chef să înceapă o conversaţie privind intransigenţa tatălui său sau amestecul socrilor. Singura mea speranţă e să mai împrumut nişte bani de la facultate.

Dacă nu, voi fi nevoit să cer întreruperea studiilor.

— Din păcate, ai împrumutat deja maximum permis, spuse doctorul Markowitz. Resursele noastre sunt limitate în privinţa împrumuturilor pentru studenţi. Trebuie să gospodărim banii astfel încât toţi cei care au nevoie de sprijin să poată beneficia de ei. Îmi pare rău.

Adam se ridică în picioare.

— Ei, atunci, vă mulţumesc că aţi găsit timp să mă ascultaţi.

Doctorul Markowitz se ridică şi el. Zâmbetul îi reapăruse pe faţă.

— Aş fi dorit să te pot ajuta mai mult. Nu mi-ar plăcea deloc să ne părăseşti. Până acum ai obţinut rezultate excelente. Poate că ar trebui să te gândeşti dacă într-adevăr e bine să laşi sarcina să continue.

— O să lăsăm copilul să se nască, spuse Adam. De fapt, acum că şocul iniţial a trecut, aştept cu nerăbdare evenimentul.

— Şi, de când ai de gând să întrerupi? întrebă decanul.

— În câteva zile termin medicina internă, spuse Adam. Imediat după aceea, am să-mi caut de lucru.

— Păi, dacă tot eşti hotărât să întrerupi, e un moment la fel de potrivit ca oricare altul. Ce plănuieşti să faci?

Adam săltă din umeri.

— Nu mi-am făcut un plan anume.

— Cred c-aş putea să-ţi găsesc un post în cercetare, aici la centrul medical.

— Vă mulţumesc pentru ofertă, spuse Adam, dar în cercetare nu se câştigă banii de care-o să am eu nevoie. Mă gândeam să încerc la una din firmele mari de medicamente din New Jersey. Cei de la Arolen ne-au dat la toţi cei din grupa mea nişte truse medicale din piele. Cred c-am să fac o încercare acolo..

Doctorul Markowitz tresări de parcă l-ar fi pălmuit cineva.

— Acolo se găsesc banii, spuse el cu un oftat. Dar trebuie să-ţi spun că am sentimentul că dezertezi în tabăra inamicului. În ultimul timp, industria farmaceutică a exercitat un control tot mai strâns asupra cercetării şi eu unul mă consider îndreptăţit să fiu îngrijorat.

— Nu mă-nnebunesc după ideea asta, admise Adam. Dar ăştia sunt singurii care-ar putea fi interesaţi să angajeze un student la medicină în anul trei. Dacă n-o să meargă, poate c-am să mă întorc pentru postul ăla din cercetare.

Doctorul Markowitz deschise uşa.

— Regret că nu avem mai multe resurse pentru ajutoarele financiare. Mult noroc şi să mă anunţi imediat ce vei putea să-ţi reiei cursurile.

Adam plecă, hotărât să telefoneze la Arolen în după-amiaza aceea. Grijile privind presiunile industriei farmaceutice asupra cercetării avea să şi le facă după încasarea primului salariu.

— Cum ai zis?! urlă Jason Conrad, şeful trupei de dans Jason Conrad Dancers, aruncându-şi braţele în sus într-un gest de disperare exagerată.

În cei patru ani de când îl cunoştea Jennifer, Jason avusese mereu o înclinaţie pentru gesturile teatrale, indiferent dacă dădea indicaţii artistice dansatoarelor sau comanda o masă la restaurant. În consecinţă, ea anticipase o astfel de reacţie.

— Nu, stai să vedem că poate am înţeles greşit, rosti el gemând Mi-ai zis că eşti însărcinată, aşa-i? Ei nu, spune-mi că m-am înşelat. Spune-mi că nu-i decât un vis urât. Te rog!

Jason se uită la Jennifer cu o expresie imploratoare. Era un bărbat înalt – un metru optzeci şi opt – cu un aer adolescentin în ciuda celor treizeci şi trei de ani ai săi. Dacă era sau nu homosexual, Jennifer nu avea habar şi nici vreuna

din celelalte dansatoare. Dansul era viaţa lui Jason şi în privinţa asta omul avea geniu.

— Sunt însărcinată, confirmă Jennifer.

— O, Doamne Dumnezeule! ţipă Jason, prinzându-se cu mâinile de cap.

Jennifer făcu schimb de priviri cu Candy, care zăbovea prin preajmă pentru sprijin moral.

— Nu se poate să mi se întâmple aşa ceva, se văicări Jason.

Tocmai când să dăm şi noi lovitura, una din cele mai bune dansatoare rămâne gravidă. Doamne Dumnezeule!

Jason se opri din umbletu-i agitat. Ridicându-şi degetul arătător, se uită la Jennifer.

— Şi dac-ai face un avort? În mod cert ăsta nu-i un copil planificat.

— Îmi pare rău, spuse Jennifer.

— Dar o să poţi avea oricând un alt copil, protestă Jason.

Jennifer se mulţumi să scuture din cap.

— Nu vrei să asculţi de raţiune, nu? se văită Jason. Cu un gest dramatic, îşi apăsă mâna pe piept şi începu să respire cu greutate, de parcă ar fi resimţit nişte dureri de piept grozave. Preferi să mă torturezi în felul ăsta şi să-mi pui inima la încercare. O Doamne, ce rău mă doare!

Jennifer se simţi vinovată că rămăsese gravidă tocmai când trupa era pe cale să obţină un prim mare succes. Îi displăcea să dezamăgească pe cineva, indiferent cine era persoana respectivă. Dar reacţia lui Jason era egoistă şi i se făcu silă de încercarea lui de a o influenţa în felul ăsta, într-o problemă de maximă gravitate precum avortul.

Candy îl prinse pe Jason de braţ.

— Sper că glumeşti în privirea durerilor de piept.

Jason deschise un ochi.

— Eu să glumesc? Niciodată nu glumesc cu astfel de lucruri. Femeia asta mă bagă în mormânt înainte de vreme şi tu mă-ntrebi dacă glumesc?

— Probabil c-am să mai pot dansa o lună sau chiar mai mult, propuse Jennifer.

— Oh nu, nu, nu! zise Jason, uitând instantaneu de durerea de piept. Începu să se plimbe cu paşi mărunţi prin faţa unei vechi case de bilete. Dacă tu, Jennifer, eşti atât de insensibilă încât să ne părăseşti în aceste circumstanţe, trebuie să procedăm imediat la o ajustare. Se opri şi arătă spre Candy. Tu, ce zici? Ai putea să interpretezi numărul lui Jennifer?

Luată pe nepusă masă, Candy se bâlbâi:

— N-nu ştiu.

Jason o urmări pe Jennifer cu coada ochiului. Ştia că ea şi Candy erau prietene. Îşi făcuse socoteala că gelozia ar putea să reuşească acolo unde raţiunea dăduse greş. Avea nevoie de Jennifer, cel puţin până la înregistrarea spectacolului TV, dar Jennifer nu reacţiona. Nu scoase un cuvânt când, în sfârşit, Candy replică:

— Cred că sunt într-o formă destul de bună. Şi sigur c-am să mă străduiesc să dau ce am mai bun.

— Ura! exclamă Jason. E bine când afli că mai există pe-aici cineva dispus să facă sacrificii. Apoi, se întoarse către Jennifer şi-i spuse:

— Cred c-ar trebui să te duci direct la birou şi să-i spui lui Cheryl să te scoată de pe ştatul de plată. Nu suntem instituţie de binefacere.

Candy găsi de cuviinţă să intervină:

— Trebuie să-şi primească salariul de bază pe două săptămâni în avans. Aşa-i cinstit.

Jason flutură din mână ca şi cum nu i-ar fi păsat. Porni înapoi spre sala de gimnastică.

— În plus, strigă Candy în urma lui, cred c-ar fi mai uşor pentru contabilitatea noastră dac-am trece-o în întrerupere de serviciu pentru maternitate.

— Fă cum oi şti, spuse Jason fără prea mult interes. Deschise uşa sălii; dinăuntru se auzea cum celelalte dansatoare îşi făceau încălzirea. Haide,

Candy, avem de lucru, strigă el peste umăr în timp ce se făcea nevăzut pe uşă.

Cele două femei se priviră reciproc. Amândouă se simţeau uşor jenate. Candy săltă din umeri.

— Nici peste cap nu mi-ar fi trecut c-are să-mi ofere din nou un post în trupă.

— Sunt fericită pentru tine, zise Jennifer. Serios.

Amândouă merseră în sala de gimnastică.

Glasul ascuţit al lui Jason răsuna în încăperea spaţioasă.

— OK, reluăm de la capăt variaţiunea numărul doi. Ocupaţi-vă locurile! Bătu din palme şi ecoul sună ca o împuşcătură de armă. Haide, Candy! zbieră el.

Timp de câteva minute, Jennifer urmări repetiţia. Apoi, încercând să-şi înăbuşe sentimentele de regret, se duse la biroul lui Cheryl, aflat la capătul holului.

Cheryl stătea rezemată de spătar, citind un roman ieftin.

— Zice că trebuie să mă treci în concediu de maternitate, spuse Jennifer cu resemnare.

— Îmi pare rău, spuse Cheryl. A făcut urât Jason?

Lăsă cartea pe masă. Jennifer îi citi titlul: *Flăcările pasiunii.*

— A dat o reprezentaţie de zile mari, recunoscu Jennifer. Dar e de înţeles. Nu era deloc momentul să plec. Se lăsă în fotoliu în faţa biroului. Jason a fost de acord să primesc salariul de bază pentru încă două săptămâni. Bineînţeles, voi continua să primesc procentajele de la spectacolele trecute.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Cheryl.

— Nu ştiu, spuse Jennifer. Poate obţin vreun post temporar. Ai vreo idee? Cum ai găsit serviciul ăsta?

— Păi, m-am dus la o agenţie de plasare, spuse Cheryl. Dar dacă vrei un serviciu cu program redus, încearcă la serviciile de secretariat temporare. Întotdeauna au nevoie de oameni.

— N-aş fi în stare să bat la maşină nici dacă de asta ar depinde viaţa mea, spuse Jennifer.

— Atunci, du-te la unul din magazinele universale mari. Am o mulţime de cunoştinţe care au făcut treaba asta.

Jennifer zâmbi. Părea ceva promiţător.

— Mai vii cu mine mâine? o întrebă Cheryl.

— Bineînţeles, spuse Jennifer. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut să te las să te duci de una singură. Când ţi-ai făcut amniocenteza, ai mai fost cu cineva?

— Nu, spuse Cheryl cu mândrie. A fost floare la ureche. Nu m-a durut nici pic.

— S-ar zice că ai mai mult curaj decât mine, spuse Jennifer. Se gândi din nou la fratele ei mongoloid şi se întrebă dacă n-ar trebui să solicite efectuarea testului.

Cheryl se aplecă înainte şi-şi coborî glasul:

— Cum zicea şi Candy, am luat o mulţime de droguri. Marijuana, LSD, tot ce vrei şi ce nu vrei. Doctorul Foley a zis că trebuie să mi se facă un test pentru verificarea cromozomilor. Dar a făcut în aşa fel încât să-mi fie uşor. Aşa că, dacă trebuie să-l faci şi tu, nu-ţi face probleme. Şi eu am fost cam agitată, dar l-aş face din nou fără să clipesc.

Se aşeză la loc pe scaun, mulţumită de ea însăşi.

Jennifer privi fix la Cheryl, amintindu-şi de doctorul Vandermer şi de manierele lui de misogin.

— Şi, doctorul ăsta, Foley, îţi place de el?

Cheryl încuviinţă din cap.

— Doctorul Foley este cel mai drăguţ doctor din câţi am întâlnit vreodată. De n-ar fi fost el, n-aş fi făcut nimic. Şi asistentele sunt drăguţe. De fapt, toată Clinica Julian e grozavă. Sunt sigură că, dacă vrei, Candy o să dea un telefon şi o să-ţi aranjeze o consultaţie.

Jennifer surâse.

— Mulţumesc, dar soţul meu m-a trimis la cineva de la centrul medical. Bun, acum să trecem

la afaceri. Ce trebuie să fac ca să mă treci în concediu de maternitate?

Cheryl îşi încreţi nasul.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu. Trebuie s-o întreb pe Candy.

După ce stabiliră cum să se întâlnească a doua zi de dimineaţă, Jennifer îşi luă pardesiul şi geanta şi ieşi în stradă. Mergând către metrou, se luptă împotriva unei deprimări aproape copleşitoare. Întotdeauna se aşteptase ca sarcina să fie o minunată experienţă de viaţă, dar acum, când purta în pântece un copil, în loc să fie fericită, se simţea derutată şi mânioasă. Şi cel mai rău de suportat era conştiinţa faptului că nu avea cui să împărtăşească asemenea sentimente, fiind sigură că nimeni n-ar înţelege-o.

Muşcându-şi buza de jos, Jennifer se hotărî să încerce mai întâi la magazinele Macy's.

Se făcuse aproape şase seara când Jennifer urca cu greutate scările ce duceau la apartamentul lor. Când deschise uşa, fu surprinsă să-l vadă pe Adam stând pe canapea. De obicei nu ajungea acasă aşa de devreme. Pe urmă îşi zise că probabil îşi luase liber şi restul zilei după ce s, e întâlnise cu tatăl său.

— Cum a decurs întâlnirea? întrebă ea, făcând un efort să fie amabilă. S-a arătat dispus tatăl tău să ne ajute?

— A fost o încântare, replică Adam. Mi-a servit o valoroasă lecţie despre responsabilitate şi consecvenţă.

Jennifer îşi agăţă pardesiul în cuier şi veni să se aşeze lângă Adam. Soţul ei avea ochii roşii, cu cearcăne întunecate.

— Chiar aşa rău a fost?

— Ba chiar şi mai rău, spuse Adam. Acum e convins că eu sunt cauza depresiunii mamei mele.

— Dar starea ei a început o dată cu moartea fratelui tău.

— Pare să fi uitat lucrul ăsta.

— Ce-a zis când i-ai spus că vom avea un copil?

— Păi, nu i-am spus, răspunse Adam. N-am avut nici o şansă. Mi-a dat de înţeles foarte limpede că trebuie să mă descurc singur înainte să apuc să abordez subiectul.

— Îmi pare rău.

Jennifer îi studie faţa lui Adam. Nu-i plăcu ce văzu. Părea distant şi rece. Ar fi vrut să-l întrebe de doctorul Lawrence Foley, dar decise să amâne pentru altă dată.

— Mă duc să-mi fac un duş, zise ea cu un oftat, apoi se ridică şi se duse în baie.

La început, Adam rămase pe loc, îngândurat. Treptat, îşi dădu seama că se comporta ca un adolescent. Se ridică, se duse în dormitor şi se dezbrăcă. Pe urmă deschise uşa de la baie.

— Să laşi apa să curgă, strigă el ca să acopere zgomotul apei.

În timp ce se spăla pe dinţi, Jennifer ieşi de sub duş şi, fără să se uite la el, luă un prosop şi se duse în dormitor. Deşi lăsase apa să curgă cum îi ceruse, nu-ncăpea nici o îndoială că era iritată.

Lui Adam îi venise întotdeauna greu să-şi ceară scuze.

Poate că ar trebui să facă ceva trăsnit, de pildă, să ia masa în oraş. Intrând sub duş, decise să o ducă pe Jennifer la un restaurant numit „Unul pe uscat, doi pe mare”. Era destul de aproape ca să poată merge pe jos. Nu mâncaseră niciodată acolo, dar unul din colegii de grupă ai lui Adam fusese cu părinţii şi spusese că era extraordinar şi scump. „Ce mama mă-sii, gândi Adam. Trebuie să sărbătorim faptul că în curând voi avea un serviciu adevărat.”

— Am o idee nemaipomenită, spuse Adam când ajunse în dormitor. Ce-ar fi să luăm cina în oraş?

Jennifer îşi luă privirea de la televizor şi clătină din cap posomorâtă.

— Cum adică, nu? spuse Adam. Haide. Trebuie să ieşim undeva. O facem lată.

— Nu ne putem permite, spuse Jennifer, apoi se întoarse către televizor ca şi cum subiectul ar fi fost încheiat.

Adam îşi şterse părul cu prosopul, gândindu-se la acest răspuns negativ neaşteptat. De obicei, Jennifer se arăta dispusă să încerce mai toate trăsnăile. Se aşeză lângă ea şi-i întoarse capul de la ecran.

— Alo, spuse el. Încerc să discut cu tine.

Jennifer îşi ridică privirea şi Adam observă că arăta la fel de obosită ca şi el.

— Te aud, nici o problemă, spuse ea. Am cumpărat de-ale gurii. Cum se termină actualităţile, pregătesc masa.

— În seara asta nu vreau să aud de hamburgeri semipreparaţi, zise Adam.

— N-am cumpărat hamburgeri, spuse Jennifer iritată.

— A fost o figură de stil, dragă, zise Adam. Haide. Luăm masa în oraş. Cred că trebuie să ne mai recreem şi noi un pic. Am fost în după-amiaza asta la decan ca să mă asigur că nu mai putem împrumuta alţi bani. Aşa că i-am spus că îmi voi întrerupe studiile.

— Nu trebuie să pleci de la facultate, spuse Jennifer. Mi-am şi găsit alt serviciu.

— Ce fel de serviciu? întrebă Adam.

— La Macy's. La raionul de încălţăminte. Singura problemă e că va trebui să lucrez în weekenduri, de două ori pe lună, dar să sperăm că o să ne putem corela cu gărzile tale. Surprinzător, am să câştig tot atâţia bani ca şi la trupa de dans. În tot cazul, nu va fi nevoie să-ţi întrerupi facultatea.

Adam se ridică în picioare.

— Nici să n-aud. N-ai să lucrezi la Macy's şi cu asta basta.

— O, făcu Jennifer, mărindu-şi ochii într-o expresie de surpriză prefăcută. Maria sa a catadicsit să vorbească?

— Jennifer, nu-i momentul să fii sarcastică.

— Zău? Păi mie mi se pare că acum câteva clipe tu ai fost cel sarcastic. Adică, tu ai voie şi eu nu?

— N-am chef de ceartă acum, zise Adam, ducându-se la comodă ca să-şi ia lenjerie curată. N-ai să lucrezi la Macy's. Nu vreau să-mi stai acolo ore în şir în picioare în timp ce eşti însărcinată. Subiectul e închis.

— Mi se pare c-ai uitat că ăsta e corpul meu, replică Jennifer.

— Aşa este, admise Adam. Dar tot atât de adevărat e că copilul este al nostru.

Jennifer simţi cum i se urcă sângele la cap.

— În orice caz, eu m-am hotărât, spuse Adam. Întrerup studiile ca să pot lucra un an, doi. Treaba ta va fi să ai grijă de tine şi de copil şi asta nu se face stând în picioare într-un raion de încălţăminte.

Sperând să pună capăt dialogului, Adam ieşi în camera de zi. Dat fiind că şifonierul din dormitor era prea mic, toate hainele lui se aflau în dulapul din hol.

— De ce nu stai aici să discutăm problema asta? strigă Jennifer în urma lui.

Adam se întoarse în dormitor.

— Nu e nimic de discutat.

— Ba să ştii că este, spuse Jennifer, dându-şi frâu liber supărării. Şi eu am dreptul la o opinie în direcţia asta, să ştii. Nu sunt de acord să-ţi întrerupi studiile dintr-un motiv foarte simplu: nu ai de ce. Sunt cât se poate de capabilă să lucrez până în ultima lună, ba chiar până în ultima săptămână. De ce să ne întrerupem amândoi carierele? Şi fiindcă e limpede că eu nu mai pot continua să dansez, e pur şi simplu logic ca eu să-mi iau un nou serviciu. Pe termen lung, e mai bine pentru toată lumea ca tu să-ţi continui facultatea. În plus, eu mi-am găsit deja de lucru în vreme ce tu nu ştii încă ce ai putea să faci.

— Ba ştiu, ripostă Adam. Mă voi duce la Arolen Pharmaceuticals în New Jersey. Am sunat în după-

amiaza asta şi sunt nerăbdători să mă vadă. Mâine sunt aşteptat pentru interviu.

— De ce-oi fi tu atât de încăpăţânat în problema asta? zise Jennifer. Nu trebuie să întrerupi facultatea. Sunt în stare să lucrez.

— Dacă numeşti încăpăţânare dorinţa mea de a-ţi menaja sănătatea şi de a-i împiedica pe părinţii tăi să se amestece în viaţa noastră atunci, da, sunt încăpăţânat. În orice caz, subiectul e închis, discuţia s-a terminat. Eu îmi întrerup studiile, iar tu n-ai să lucrezi la Macy's. Alte întrebări?

Adam ştia că-şi bătea joc de Jennifer, dar avea sentimentul că e îndreptăţit s-o facă.

— Aş avea o mulţime de întrebări, replică Jennifer. Dar îmi dau seama că e inutil să ţi le pun. Mă-ntreb dacă realizezi cât de mult semeni cu tatăl tău.

— Te rog să-l laşi în pace pe taică-meu, strigă Adam. Dacă vreunul dintre noi trebuie să-l critice, atunci eu am să fiu acela, în plus, nu semăn câtuşi de puţin cu el.

Trânti uşa dormitorului împingând-o cu piciorul. Preţ de o clipă rămase în mijlocul camerei de zi, căutând vreun obiect pe care să-şi verse năduful. Pe urmă, ca să nu facă vreo prostie, termină să se îmbrace şi să-şi usuce părul. Ceva mai calm, decise să încerce să încheie pace cu Jennifer. Dădu să deschidă uşa de la dormitor şi constată uluit că era încuiată.

— Jennifer, strigă el ca să acopere sunetul televizorului. Mă duc în oraş să mănânc ceva. Aş vrea să vii cu mine.

— Du-te singur, îi răspunse Jennifer. Vreau să rămân singură un timp.

Adam îşi dădu seama că plânsese şi se simţi vinovat.

— Jennifer, deschide uşa, o rugă el. Nu se auzea decât televizorul funcţionând. Jennifer, deschide uşa!

Nu primi nici un răspuns. Adam simţi cum mânia îl cuprinde din nou cu repeziciune. Se dădu înapoi câţiva paşi, cu ochii la uşă. Pentru o clipă, i se păru simbolică pentru toate problemele sale. Fără să mai stea pe gânduri, ridică piciorul drept şi izbi cu toată puterea. Lemnul din preajma încuietorii cedă şi uşa se deschise brusc, lovindu-se cu zgomot de perete. Jennifer tresări şi se ghemui lângă tăblia patului.

Adam observă că era îngrozită şi imediat se simţi cum nu se poate mai prost.

— Nu se mai fac uşi ca altădată, spuse el jalnic şi încercă să râdă.

Jennifer nu scoase nici un cuvânt. Adam trase uşa de la perete. În locul unde mânerul lovise peretele rămăsese o gaură în tencuială.

— Hai c-am făcut-o de oaie, spuse el, încercând să adopte un ton optimist. În fine, cum îţi spuneam. Hai să ieşim în oraş să mâncăm ceva.

Jennifer scutură din cap în semn de negaţie.

Adam privi cu sfiiciune în jurul său, jenat de izbucnirea sa de furie.

— În regulă, spuse el pe un ton umil. Mă-ntorc mai târziu.

Jennifer încuviinţă din cap fără să spună nimic. Îl urmări pe Adam plecând şi auzi uşa dinspre hol închizându-se. Ce se petrecea cu ei? se întrebă ea. Adam parcă nu mai era el. Niciodată nu fusese violent, iar violenţa o îngrozea. Oare această sarcină avea să schimbe totul?

CAPITOLUL 6

În timp ce urca al treilea şi ultimul şir de trepte din blocul unde locuia Cheryl Tedesco, Jennifer se simţea înspăimântată. Până atunci crezuse că blocul lor era sub orice critică dar, prin comparaţie cu clădirea unde stătea Cheryl, a lor părea Palatul Helmsley. Doi beţivi – Jennifer trăgea nădejde să nu se numere printre rezidenţii blocului – îşi făcuseră culcuşul în holul de la intrare.

Verifică numărul de la apartamentul lui Cheryl şi, după o scurtă ezitare, bătu la uşă. Pe urmă trebui să aştepte ascultând mai multe declicuri metalice până când, în sfârşit, după ce ultimul lanţ fu dat la o parte, uşa se deschise larg.

— Bună! Hai înăuntru, spuse Cheryl. Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi. N-am scăpat de tata până nu mi-a pus tot soiul de încuietori.

— Cred că procedat cât se poate de înţelept, spuse Jennifer grăbindu-se să intre.

Cheryl se duse în baie ca să termine de îmbrăcat în vreme ce Jennifer cercetă din priviri dezordinea din apartament.

— Sper că ai respectat indicaţiile doctorului, strigă ea, ştiind că Cheryl fusese sfătuită să nu mănânce şi să nu bea nimic după ce se trezea, în afară de puţină apă.

— N-am mâncat nimic, strigă Cheryl.

Jennifer îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Sesizând că întreaga clădire era jegoasă, se codea să ia loc. Toată povestea asta cu însoţirea lui Cheryl la spital începuse s-o sâcâie, dar n-o putea lăsa singură. Cel puţin avea să-l vadă pe faimosul doctorul Foley, deşi nu avea de gând încă să îl înfrunte pe Adam în privinţa obstetricianului. Aproape că se împăcaseră în noaptea precedentă, dar ideea întreruperii studiilor de către Adam nu încetase să-i tulbure mintea. Se rugase la

Dumnezeu ca interviul de azi de la Arolen să se sfârşească prost.

— Gata, zise Cheryl ieşind din dormitor. Purta pe umăr o geantă de voiaj. Hai s-o luăm din loc.

În drum spre Clinica Julian cel mai greu le-a fost să coboare scările de la blocul lui Cheryl fără să se împiedice şi pe urmă să treacă pe lângă cei doi beţivi. Cheryl nu-şi făcea probleme în privinţa lor, spunând că atunci când administratorul se va trezi îi va goni de acolo.

Merseră pe jos până la staţia de metrou Lexington Avenue şi luară trenul nr. 6 către Strada 110. Nu era cel mai grozav dintre cartiere, dar situaţia se îmbunătăţi rapid pe măsură ce se apropiau de clinică. De fapt, un întreg cvartal fusese demolat pentru a face loc noului centru pentru îngrijirea sănătăţii. Clădirea era o construcţie modernă de cincisprezece etaje din sticlă reflectorizantă, în care se oglindeau imaginile vilelor înconjurătoare, datând de pe la începutul secolului XIX. Pe o distanţă de un cvartal în toate direcţiile, vechile clădiri fuseseră renovate, curăţate şi zugrăvite din nou astfel încât acum străluceau într-o splendoare pitorească. Dincolo de ele, schelele din faţa altor clădiri indicau că şi acestea urmau să fie renovate. După toate aparenţele, clinica punea stăpânire pe un întreg sector al oraşului.

Când intrară pe uşa principală a clinicii, Jennifer se aştepta să vadă mobilierul obişnuit de spital, dar fu plăcut surprinsă de un hol care aducea mai mult cu un hotel de lux. Totul era nou şi imaculat. Zona spaţioasă de recepţie era atât de bine dotată cu personal încât Jennifer şi Cheryl nu avură de aşteptat prea mult până când fură abordate de o secretară – o negresă simpatică.

— Cu ce vă putem fi de folos?

Era îmbrăcată într-o bluză albă şi un sarafan albastru iar pe ecusonul ei scria: „Bună! Eu sunt Louise”.

Cheryl răspunse cu glas stins, abia auzit:
— Sunt aşteptată de doctorul Foley. Trebuie să fac un avort.
Chipul lui Louise se înnegură de îngrijorare.
— Vă simţiţi bine, domnişoară…
— Tedesco, spuse Jennifer. Cheryl Tedesco.
— N-am nimic, răspunse Cheryl. Mă simt excelent.
— Dacă doriţi să staţi de vorbă cu cineva, să ştiţi că avem psihologi de serviciu la internări. Am vrea să vă simţiţi cât mai confortabil cu putinţă.
— Vă mulţumesc, spuse Cheryl. Dar o am cu mine pe prietena mea. (Arătă spre Jennifer.) Vroiam să vă întreb dacă îi daţi voie să vină sus cu mine.
— Sigur că da, spuse Louise. Chiar îi încurajăm pe pacienţi să vină cu însoţitori. Dar daţi-mi voie mai întâi să vă caut fişierul pe computer şi pe urmă să le dau de veste celor de la internări. Până atunci, aţi putea să vă trageţi un pic sufletul în salonul de aşteptare. În câteva minute o să vină cineva la dumneavoastră.
Pe când intrau în sala de aşteptare confortabilă, Jennifer spuse:
— Încep să înţeleg de ce ţie şi lui Candy v-a plăcut aşa de mult aici. Dacă Louise e un exemplu pentru felul cum eşti tratat la clinica asta, sunt realmente impresionată.
Abia avură timp să-şi dezbrace pardesiele când un domn în vârstă se apropie de ele, împingând un cărucior cu un aparat automat pentru ceai şi cafea. Era îmbrăcat cu o jachetă roz, despre care afirmă cu mândrie că era purtată de voluntari
— Şi infirmierele sunt la fel de prietenoase pe-aici? întrebă Jennifer.
— Toată lumea-i prietenoasă pe-aici, spuse Cheryl, dar în ciuda zâmbetului ei, Jennifer îşi dădu seama că era neliniştită.
— Cum te simţi? întrebă ea, strângând-o de mână pe Cheryl.

— Excelent, spuse fata, mişcându-şi capul în sus şi în jos ca şi cum ar fi încercat să se convingă singură.

— Scuzaţi-mă, dumneavoastră sunteţi Cheryl Tedesco? întrebă o altă tânără plăcută la înfăţişare, îmbrăcată într-o cămaşă albă şi un sarafan albastru. Pe ecusonul ei scria: „Bună! Eu sunt Karen”.

— Mă numesc Karen Krinitz, zise ea, întinzând o mână pe care Cheryl o strânse fără convingere. Am fost repartizată să mă ocup de cazul dumneavoastră şi să am grijă ca totul să se desfăşoare fără necazuri. Dacă aveţi vreo problemă, daţi-mi de veste. (Bătu cu palma peste un mic dispozitiv din plastic prins de centura albastră, asortată la culoare cu sarafanul.) Vrem ca şederea dumneavoastră aici să fie cât mai plăcută posibil.

— Toţi pacienţii au repartizat câte un coordonator? se interesă Jennifer.

— Desigur, spuse cu mândrie Karen. Pacientul înainte de toate – ăsta-i principiul de bază la noi. Nu vrem să lăsăm nimic la voia întâmplării. Prea multe sunt prilejurile în care pot apărea neînţelegeri, mai ales acum când medicina a devenit atât de tehnicizată. Medicii devin uneori atât de absorbiţi de tratamentul propriu-zis încât pacienţii sunt când şi când uitaţi. Misiunea noastră este să împiedicăm să se întâmple aşa ceva.

Jennifer o urmări cu vederea în timp ce dispărea pe după un ghiveci cu o plantă ornamentală. Femeia îi crease o impresie stranie, dar n-ar fi putut să spună despre ce era vorba.

— Nu ţi s-a părut că vorbeşte cam ciudat? o întrebă ea pe Cheryl.

— N-am prea înţeles despre ce vorbea. La asta te gândeai?

— Nu, zise Jennifer, întorcându-se să vadă dacă mai putea să arunce o privire asupra femeii. Mi s-a părut că era ceva ciudat în felul cum vorbea. Dar

cred că eu sunt de vină. Probabil că greţurile de dimineaţă îmi afectează creierul.

— Cel puţin a fost amabilă, spuse Cheryl. Stai să-l vezi pe doctorul Foley.

Câteva minute mai târziu îşi făcu apariţia un bărbat care se prezentă drept Rodney Murray. Purta o jachetă albastră din acelaşi bumbac gros din care era făcut şi sarafanul lui Karen şi un ecuson identic care-i anunţa numele. Vorbea pe acelaşi ton straniu, lipsit de inflexiuni şi, când se uită la el mai bine, Jennifer îşi dădu seama că ochii lui nu dădeau semne că ar clipi.

— Totul e pregătit pentru dumneavoastră, domnişoară Tedesco, spuse el prinzându-i lui Cheryl la încheietură o brăţară de identificare din plastic. Am să merg cu dumneavoastră sus, dar mai întâi trebuie să trecem pe la laborator, pentru analizele de sânge şi alte câteva teste.

— Poate să vină şi Jennifer cu noi? întrebă Cheryl.

— Desigur, zise Rodney.

Individul se purta deosebit de prevenitor faţă de Cheryl şi nu după mult timp Jennifer renunţă la impresia ei iniţială, considerând-o rezultatul unei imaginaţii obosite peste măsură.

La laborator se ştia de venirea lui Cheryl astfel că nu avură de aşteptat. Şi de data asta, Jennifer fu impresionată. Nu fusese niciodată la vreun cabinet medical sau spital unde să nu trebuiască să aştepte pentru cele mai neînsemnate lucruri. Analizele se terminară în câteva minute.

În timp ce urcau cu ascensorul, Rodney le înştiinţă că Cheryl urma să meargă într-o zonă specială pe care spitalul o destinase „întreruperilor de sarcină”. Jennifer remarcă faptul că toată lumea de la Clinica Julian evita cu grijă cuvântul „avort”. I se părea o idee bună. „Avort” era un cuvânt urât.

Coborâră din lift la etajul al şaselea. Şi de data asta, nimic din aspectul palierului nu semăna cu atmosfera obişnuită de spital. În locul linoleumului

lucios, pe jos erau aşternute covoare. Pe pereţii zugrăviţi în bleu erau atârnate reproduceri atrăgătoare înrămate.

Rodney le conduse într-o zonă centrală, atent decorată ca să nu semene cu un oficiu pentru infirmiere. În faţa postului central se afla un loc pentru fumat amenajat cu gust, unde aşteptau cinci oameni îmbrăcaţi în ceea ce Jennifer deduse că era uniforma clinicii. Trei dintre femei aveau ecusoane de identificare pe care se putea citi că erau asistente medicale. Lui Jennifer îi plăcea faptul că nu purtau îmbrăcămintea alb-imaculată obişnuită. Avu sentimentul că într-adevăr, Karen avea dreptate: Clinica Julian se gândise la toate. Începu să se întrebe dacă doctorul Vandermer avea şi el aici facilităţi de internare, căci nu avea nici o îndoială că secţia de naşteri reflecta aceeaşi grijă pentru confort.

— Domnişoară Tedesco, camera dumneavoastră se află chiar aici, spuse una dintre infirmiere care se prezentase drept Marlene Polaski. Era o femeie solidă, ciolănoasă, care cercetă cu atenţie camera lui Cheryl ca şi cum ar fi verificat fiecare detaliu. Deschise până şi uşa de la toaletă, bătu cu palma salteaua patului şi o îndemnă pe Cheryl să se dezbrace şi să se facă comodă.

La fel ca şi coridorul, camera era plăcut mobilată, ca la un hotel de calitate, cu excepţia patului de spital care respecta modelul clasic. De tavan era atârnat un televizor la un astfel de unghi încât putea fi urmărit comod fie din pat, fie din fotoliu. Pe jos era aşternut un covor verde.

După ce se îmbrăcă în pijamaua adusă de acasă, Cheryl se urcă în pat.

Marlene intră grăbită în încăpere, aducând cu ea căruciorul cu instalaţia pentru perfuzie. Îi explică lui Cheryl că era nevoie de perfuzor doar pentru un plus de siguranţă. Cu gesturi îndemânatice, înfipse acul pentru perfuzie în braţul stâng al fetei, ataşându-i cu grijă şi o atelă pentru susţinerea

braţului. Jennifer şi Cheryl priviră în tăcere curgerea înceată a picăturilor în perfuzor şi dintr-o dată nu li se mai păru că se află într-o cameră de hotel.

— Aşa, spuse Marlene în timp ce aplica ultimele fâşii de bandă adezivă. O să te ducem jos, în sala de tratamente, peste câteva clipe. Apoi, întorcându-se către Jennifer adaugă:

— Puteţi veni şi dumneavoastră. Asta, bineînţeles, dacă vă dă voie Cheryl. Ea e şefa.

— O, da! zise Cheryl luminându-se la faţă. Nu e aşa că vii cu mine Jennifer?

Preţ de câteva clipe, Jennifer avu satisfacţia că întreaga încăpere se roteşte o dată cu ea. Era ca şi cum, în loc să treacă printr-o apa până la brâu, cum se aşteptase, fusese aruncată pe neaşteptate în porţiunea cea mai adâncă a bălţii. Şi Marlene şi Cheryl se uitau la ea întrebător.

— Bine, am să vin, zise ea în cele din urmă.

O altă infirmieră intră cu o seringă în mână.

— Uite ţi-am adus un pic de tranchilizant, spuse ea pe un ton vioi în timp ce dădea la o parte cearşaful lui Cheryl.

Jennifer se întoarse spre fereastră, studiind fără prea mult interes întinderea de acoperişuri ce se întrezărea printre stinghiile jaluzelelor. Când se întoarse din nou spre pat, infirmiera cu seringa dispăruse.

— Faceţi loc, strigă o altă voce în clipa în care o infirmieră echipată cu halat chirurgical şi bonetă împinse o brancardă în cameră şi o lipi de patul lui Cheryl.

— Mă numesc Gale Schelin, îi spuse ea fetei. Ştiu că de fapt nu ai nevoie de brancarda asta şi că ai putea să mergi pe jos la sala de tratamente, dar asta-i procedura standard.

Înainte să apuce să se gândească, Jennifer se pomeni ajutând-o pe infirmieră să o mute pe Cheryl din pat pe brancardă şi apoi să o scoată din încăpere.

— Mergem până la capătul culoarului, o lămuri Gale.

În preajma sălii de tratament, câţiva sanitari luară în primire brancarda. După ce uşile se închise în urma lui Cheryl, Jennifer se simţi uşurată. Deodată, Gale o apucă de braţ spunându-i:

— Va trebui să intri pe aici.

— Nu cred că e o idee prea bună… dădu Jennifer să explice.

— Prostii, o întrerupse Gale. Ştiu ce aveţi de gând să spuneţi. Dar partea asta a procedurii e un flec. Lucrul cel mai important este starea spirit a lui Cheryl. E important pentru ea să beneficieze de sprijinul pe care i-l poate oferi o rudă.

— Dar eu nu sunt rudă cu ea, zise Jennifer, întrebându-se dacă ar fi nimerit să adauge „şi-apoi şi eu sunt gravidă”.

— Rudă sau prieten, zise Gale, prezenţa dumneavoastră aici e deosebit de importantă. Uite, puneţi-vă astea peste haine şi pe cap. Aveţi grijă să nu lăsaţi părul neacoperit. (Îi întinse lui Jennifer un halat şi o bonetă sterile.) Pe urmă intraţi.

Gale dispăru printr-o uşă de legătură.

„Dar-ar dracii”, îşi zise Jennifer. Se afla într-o magazie plină cu cearşafuri şi o maşinărie mare din oţel inoxidabil ce semăna cu un boiler. Jennifer bănui că era un sterilizator. Fără chef, îşi puse boneta, vârându-şi pe sub ea şuviţele de păr cum fusese sfătuită. Apoi îmbrăcă halatul şi-l legă la mijloc cu cordonul.

Uşa de legătură se deschise şi Gale reveni cercetând-o din priviri pe Jennifer în timp ce desfăcea siguranţa sterilizatorului.

— Excelent. Mergeţi înăuntru şi rămâneţi undeva în stânga. Dacă simţiţi că vi se face rău sau ceva de genul ăsta, vă întoarceţi aici.

Se auzi un şuierat în clipa în care aburul ieşi din instalaţie.

Trăgând adânc aer în piept, Jennifer intră în sala de tratament.

Arăta exact aşa cum îşi imaginase. Pereţii erau acoperiţi cu faianţă albă iar pe jos, linoleumul alb strălucea de curăţenie. O chiuvetă din porţelan alb într-un colţ şi dulapuri cu uşi din sticlă, pline cu tot soiul de instrumente şi medicamente se întindeau pe o latură a încăperii.

Cheryl fusese transferată pe o masă de consultaţii din centrul sălii. Alături se vedea un postament pe care se afla o tavă plină cu castroane din oţel inoxidabil şi tubulatură din plastic. Lângă peretele îndepărtat, aştepta un cărucior pentru anestezii, cu obişnuitele tuburi de gaz.

Înăuntru se aflau două infirmiere. Una din ele o spăla pe Cheryl pe abdomen în vreme ce colega ei îşi făcea de lucru desfăcând diferite pachete şi răsturnându-le conţinutul în tava pentru instrumente.

Uşa sălii de tratament se deschise şi un doctor în halat şi cu mănuşi de latex îşi făcu apariţia. Se duse fără întârziere la tava cu instrumente şi începu să le aranjeze ordinea care-i convenea. Cheryl, care până atunci stătuse liniştită pe spate, se ridică într-un cot.

— Domnişoară Tedesco, spuse una dintre infirmiere, trebuie să rămâneţi întinsă pe spate.

— Dar dânsul nu e doctorul Foley, apuse Cheryl. Unde-i doctorul Foley?

Preţ de o clipă, nimeni nu schiţă nici un gest. Doctorul şi infirmierele schimbară priviri furişate.

— N-am să accept să merg mai departe până nu vine aici doctorul Foley, spuse Cheryl cu o voce tremurândă.

— Sunt doctorul Stephenson, spuse individul. Doctorul Foley nu poate să vină, dar Clinica Julian m-a împuternicit să-i iau locul. Procedura e foarte uşoară.

— Nu mă interesează, spuse îmbufnată Cheryl. Nu accept să-mi facă altcineva avortul.

— Doctorul Stephenson e unul dintre chirurgii noştri cei mai buni, spuse o infirmieră. Vă rugăm

să vă întindeţi şi să ne lăsaţi să continuăm.

Puse o mână pe umărul fetei şi începu să o împingă în jos.

— O clipă, spuse Jennifer, surprinsă şi ea de propria-i îndrăzneală. E limpede că Cheryl îl vrea pe doctorul Foley. Nu cred că trebuie s-o obligaţi să accepte pe altcineva.

Toţi se întoarseră spre Jennifer, ca şi cum abia atunci îşi dăduseră seama că se afla acolo. Doctorul Stephenson se apropie şi dădu s-o conducă afară.

— Ia staţi puţin, protestă Jennifer. N-am de gând să plec de-aici. Cheryl va spus că nu acceptă să-i facă operaţia decât doctorul Foley.

— Vă înţelegem, spuse doctorul Stephenson. Dacă asta e dorinţa domnişoarei Tedesco, atunci fireşte că i-o vom respecta. La Clinica Julian pacienţii au întotdeauna prioritate. Acum am să vă rog să vă întoarceţi în camera domnişoarei Tedesco şi o vom aduce imediat acolo.

Jennifer se uită la Cheryl, care se ridicase şi şedea pe marginea mesei de consultaţii.

— Nu-ţi face griji, spuse Cheryl. N-am să-i las să-mi facă nimic până nu vine doctorul Foley.

Tulburată, Jennifer se lasă condusă afară din încăpere. Brancarda cu care fusese adusă Cheryl era dusă înăuntru, ceea ce o făcu pe Jennifer să se simtă mai liniştită. Îşi scoase boneta şi halatul şi le aruncă într-un coş de pe coridor.

Aproape imediat apăru Marlene Polaski.

— Tocmai am auzit ce s-a întâmplat, îi spuse ea lui Jennifer. Sunt realmente dezolată. Oricât te-ai strădui într-o instituţie mare ca asta, uneori lucrurile nu merg cum ar trebui. În ultimele douăzeci şi patru de ore a fost un adevărat haos pe aici. Credeam că aţi auzit despre bietul doctor Foley.

— La ce vă referiţi? întrebă Jennifer.

— Doctorul Foley s-a sinucis acum două nopţi, spuse Marlene. După ce şi-a împuşcat soţia şi-a

zburat creierii. A scris în toate ziarele. Credeam că ştiaţi.

Jennifer se opri pe coridor. Brancarda ce o purta pe Cheryl trecu pe lângă ea. Jennifer oftă, bucuroasă că, la urma urmei, ea se afla în îngrijirea doctorului Vandermer.

Când coborî din autobuz în Montelair, New Jersey, Adam îi mulţumi şoferului care se uita la el ca la un nebun. Adam se afla într-o dispoziţie surescitată, o combinaţie între neliniştea stârnită de apropiatul interviu în vederea angajării şi vinovăţia legată de comportamentul lui din seara precedentă. Încercase să se scuze faţă de Jennifer dar tot ce reuşise să spună fusese că-i părea rău că spărsese uşa. Nu-şi schimbase punctul de vedere în privinţa statului ei în picioare pe timpul sarcinii, la raionul de încălţăminte.

Adam zări maşina companiei Arolen exact în locul indicat de secretară, în faţă la Montelair National Bank. Adam traversă artera comercială aglomerată şi bătu în geamul şoferului. Acesta citea *Daily News* editat la New York. Şoferul se întinse şi-i deschise uşa din spate.

Drumul din oraş până la sediul nou construit al firmei Arolen fu scurt. Adam şezu pe locul său cu mâinile prinse între genunchi, atent la peisajul înconjurător. Se opriră la postul de control şi un paznic în uniformă, dotat cu un blocnotes, se aplecă şi se holbă la Adam prin fereastră. Şoferul zise „Schonberg” şi paznicul, aparent mulţumit, ridică bariera vopsită în alb şi negru.

În timp ce urcau aleea în pantă Adam fu uluit de opulenţa din jur. În mijlocul unei peluze bine întreţinute, înconjurată de copaci, se afla o piscină. Clădirea principală era o construcţie uriaşă, a cărei suprafaţă suflată în bronz acţiona asemenea unei oglinzi. Părţile laterale ale clădirii se îngustau spre extremităţile înălţate cutezător spre cer. Pe fiecare

latură se aflau două clădiri mai mici, legate de cea principală prin tunele transparente.

Şoferul ocoli piscina cu suprafaţa ei reflectorizantă şi opri maşina în faţa intrării principale. Adam îi mulţumi şi se duse spre uşă. În timp ce se apropia, îşi verifică ţinuta în oglinda suprafeţei. Îmbrăcase hainele lui cele mai bune: sacou albastru, cămaşă albă, cravată în dungi şi pantaloni gri. Singura problemă o constituiau cei doi nasturi lipsă de la mâneca stângă a hainei.

Imediat ce intră i se înmână un ecuson special şi i se spuse să ia liftul până la etajul al doisprezecelea. Urcând de unul singur în cuşca splendidă a ascensorului, observă o cameră de luat vederi mişcându-se lent încolo şi încoace şi se întrebă dacă nu cumva era ţinut sub observaţie. Când se deschiseră uşile, fu întâmpinat de un bărbat cam de vârsta lui.

— Domnul Meguire? întrebă Adam.

— Nu, eu sunt Tad, secretarul domnului Meguire. Vă rog să mă urmaţi.

Îl conduse pe Adam într-un birou exterior, îi spuse să aştepte şi se făcu nevăzut pe o uşă pe care scria: „Director comercial zona nord-est".

Adam se uită în jurul său. Mobila era o imitaţie de Chippendale, iar podeaua era acoperită în întregime de un covor bej scump. Adam nu se putu abţine să nu compare ce vedea acolo cu centrul medical în paragină pe care tocmai îl părăsise şi-şi aminti de avertismentul decanului. Nu avu timp pentru alte reflecţii căci Clarence Meguire deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Adam se duse şi se aşeză pe o canapea, în vreme ce Meguire îi dădea lui Tad ultimele ordine înainte de a-l expedia din încăpere.

Meguire era un bărbat solid, cu un aer tineresc, cu câţiva centimetri mai scund decât Adam. Chipul lui afişa o expresie de om satisfăcut şi, când zâmbea, ochii aproape că i se închideau.

— Aţi dori ceva de băut? întrebă el.

Adam refuză, clătinând din cap.

— Atunci cred că ar trebui să începem, spuse domnul Meguire. Ce v-a stârnit interesul în privinţa companiei noastre?

Adam îşi drese glasul neliniştit:

— Am hotărât să părăsesc facultatea de medicină şi m-am gândit că industria farmaceutică s-ar putea folosi de pregătirea mea. Cei din grupa mea au primit de la Arolen nişte genţi medicale negre şi numele mi-a rămas în minte.

Domnul Meguire surâse.

— Vă apreciez sinceritatea. Bun, spuneţi-mi acum de ce vă interesează industria farmaceutică.

Adam se foi un pic. Nu era dispus să-şi dea în vileag motivele reale şi umilitoare pentru interesul său: sarcina lui Jennifer şi nevoia lui disperată de bani. În schimb, încercă o pistă pe care o exersase în gând, în autobuz.

— Am fost influenţat într-o mare măsură de dezamăgirea tot mai mare provocată de practica medicală. Am senzaţia că medicii nu mai consideră pacientul ca fiind prima lor responsabilitate. Tehnologia şi cercetarea au devenit mai tentante intelectual şi financiar, în vreme ce medicina s-a transformat din profesie în afacere.

Adam nu ştia prea bine ce vrusese să spună cu fraza asta, dar suna frumos astfel că o lăsă aşa cum picase. În plus, domnul Meguire părea să o fi acceptat ca atare.

— În ultimii doi ani şi jumătate am ajuns la convingerea că companiile farmaceutice au mai multe de oferit pacientului decât poate să ofere un medic izolat. Cred că aş avea posibilitatea să fac mai mult pentru oameni dacă lucrez pentru Arolen, decât dacă rămân în medicină.

Adam se rezemă de spătarul canapelei. I se părea că discursul lui sunase destul de frumos.

— Interesant, spuse Meguire. Se pare că aţi reflectat îndelung la problema asta. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, la început, obişnuim

să-i repartizăm pe cei ca dumneavoastră în departamentul nostru de vânzări. Sau, cum le place medicilor să-i numească, „detailiştii”. Dar nu ştiu dacă asta are să vă ofere sentimentul de utilitate pe care-l căutaţi.

Adam se aplecă înainte.

— Am bănuit că voi începe cu vânzările şi ştiu că vor trece câţiva ani până când să aduc o contribuţie reală.

Căută pe faţa lui Meguire vreo urmă de scepticism, dar individul continua să zâmbească.

— Un lucru vroiam să vă întreb în mod deosebit… spuse Meguire. Cumva tatăl dumneavoastră lucrează la Administraţia pentru Alimente şi Medicamente?

Adam simţi cum i se încordează muşchii gâtului.

— Tatăl meu este David Schonberg şi lucrează la AAM. Dar asta nu a influenţat cu nimic interesul meu legat de Arolen. De fapt, eu şi tatăl meu abia dacă vorbim, aşa că e cert că nu aş putea să-i influenţez în nici un fel deciziile.

— Înţeleg, spuse Meguire. Dar vă asigur că dumneavoastră prezentaţi interes pentru noi şi nu tatăl dumneavoastră. Acum aş vrea să-mi povestiţi despre pregătirea teoretică şi practică pe care o aveţi.

Adam îşi puse picior peste picior şi o luă de la început, pornind cu şcoala elementară şi terminând cu facultatea de medicină. Descrise toate muncile prestate în vacanţele de vară. Totul îi luă cam cincisprezece minute.

— Foarte bine, spuse domnul Meguire când Adam termină. Acum am să vă rog să aşteptaţi afară câteva minute, n-o să dureze mult.

Imediat ce uşa se închise în urma lui Adam, Meguire luă telefonul şi-l sună pe şeful lui, William Shelly. Îi răspunse secretara acestuia, Joyce, căreia Meguire îi spuse să-i facă legătura cu domnul vicepreşedinte.

— Ce este? întrebă Bill Shelly cu o voce aspră şi poruncitoare.
— Tocmai am terminat interviul cu Adam Schonberg, spuse domnul Meguire şi aţi avut dreptate. Este fiul lui David Schonberg şi totodată e unul dintre cei mai buni candidaţi pe care i-am văzut în ultimii cinci ani. E un candidat perfect pentru un viitor post de conducere la Arolen, până şi în privinţa filosofiei sale privind practica medicală curentă.
— Sună frumos, fu de acord Bill. Dacă se dovedeşte o achiziţie bună, ţi-ai asigurat o primă.
— Mă tem că nu pot să mă laud că l-aş fi descoperit, spuse Clarence. Băiatul m-a sunat el pe mine.
— N-are a face, prima tot o primeşti. Invită-l la masă şi pe urmă să-l aduci la mine la birou. Aş vrea să stau de vorbă cu el personal.
Clarence închise telefonul şi se duse în anticamera biroului săli.
— Tocmai am vorbit cu vicepreşedintele pe probleme de marketing, şeful meu şi dânsul a zis că vrea să discute cu dumneavoastră după ce mâncăm ceva. Ce ziceţi?
— Sunt măgulit, spuse Adam.

Jennifer se întoarse de la fereastra camerei lui Cheryl şi se uită la prietena ei. Avea o înfăţişare aproape angelică cu pielea ei albă şi cu părul blond proaspăt spălat. Tranchilizantul administrat îşi făcuse în mod evident efectul. Cheryl adormise, cu capul ridicat confortabil pe pernă.
Jennifer nu ştia ce să facă. La întoarcerea din sala de tratament, Cheryl aflase despre moartea doctorului Foley. Marlene Polaski încercase s-o convingă că Stephenson era un medic la fel de priceput ca Foley şi că ar trebui să ducă până la capăt procedura. Nu uitase să adauge că, cu fiecare zi de amânare, avortul devenea mai riscant.

În cele din urmă, Jennifer acceptase argumentele infirmierei şi încercase s-o convingă pe Cheryl să se răzgândească, dar fata insista ca nimeni să n-o atingă în afară de doctorul Foley. Era ca şi cum refuza să creadă că omul acesta se sinucisese.

Privind ţintă la silueta nemişcată din pat, Jennifer sesiză că ochii prietenei sale se deschideau încet.

— Cum te simţi?

— Bine, zise Cheryl adormită.

— Eu o să cam plec, zise Jennifer. Trebuie să pregătesc cina până să ajungă Adam acasă. Te sun mai târziu. Dacă vrei, aş putea să trec mâine pe aici. Eşti sigură că nu vrei ca doctorul Stephenson să-ţi facă avortul?

Capul lui Cheryl căzu într-o parte. Când vorbi, cuvintele. Se auziră nedesluşit:

— Ce-ai spus? Nu te-am auzit prea bine.

— Am spus că trebuie să plec, zise Jennifer, zâmbind împotriva voinţei sale. Ţi-au dat ceva şampanie înainte să te aducă înapoi în cameră? Vorbeşti de parcă ai fi beată.

— Nici pomeneală de şampanie, spuse Cheryl în timp ce se chinuia să iasă din aşternut. Te conduc până la lift.

Cheryl dădu la o parte pătura, smucind fără să vrea de furtunaşul perfuzorului, ataşat încă la braţul ei stâng.

— Cred c-ar fi mai bine să rămâi acolo unde te afli, spuse Jennifer. Zâmbetul îi dispăruse şi simţi primii fiori de teamă. Se întinse ca s-o ţină pe loc pe prietena ei.

Dar Cheryl ajunsese deja cu picioarele peste marginea patului şi se străduia cu greutate să se ridice în capul oaselor. În acel moment observă că furtunaşul perfuziei îi ieşise afară şi că sângera în locul unde fusese înfipt acul.

— Uite ce-am făcut, spuse Cheryl.

Dădu să arate spre perfuzor dar îşi pierdu echilibrul. Jennifer încercă s-o apuce de umeri,

dar, într-o mişcare flască, Cheryl alunecă din pat pe podea. Jennifer nu mai putu decât să-i atenueze căderea. Cheryl rămase îndoită de mijloc, cu faţa sprijinită de genunchi.

Jennifer nu ştia ce să facă: să solicite ajutor sau s-o ridice pe prietena ei de jos. Dat fiind că Cheryl se afla în poziţia aceea nefirească, hotărî ca mai întâi s-o ajute să se ridice înapoi în pat şi apoi să cheme infirmierele dar, când îi săltă braţele, nu văzu decât sânge în faţa ochilor.

— O, Doamne! ţipă ea.

Sângele gâlgâia din gura şi nasul lui Cheryl. Jennifer o întoarse pe spate şi observă că pielea din preajma ochilor se învineţise de parc-ar fi fost lovită. Şi pe picioare avea sânge, prelins de sub halatul de spital.

Preţ de câteva clipe, Jennifer rămase ca paralizată. Apoi se repezi la butonul de alarmă şi-l apăsă repetat. Cheryl nu se mişcase. Renunţând la buton, Jennifer alergă la uşă şi începu să strige disperată după ajutor. Marlene apăru aproape imediat şi o dădu la o parte pe Jennifer, care se lipi de peretele coridorului, cu mâinile apăsate la gură. Alte câteva infirmiere dădură buzna în încăpere. Apoi cineva ieşi afară şi lansă un apel de alarmă prin intermediul sistemului de sonorizare, până atunci tăcut.

Jennifer simţi cum cineva o apucă de braţ:

— Doamnă Schonberg, aţi putea să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

Jennifer se întoarse şi dădu cu ochii de Marlene. Pe obrazul infirmierei se zărea o pată de sânge. Jennifer se zgâi în încăpere. Lui Cheryl i se făcea respiraţie gură la gură.

— Stăteam de vorbă, spuse Jennifer. Nu s-a plâns de nimic. Doar că vorbea împleticit, ca unul care a băut ceva. Când a încercat să se dea jos din pat, s-a prăbuşit şi deodată a apărut tot sângele ăla.

Câţiva doctori, inclusiv doctorul Stephenson, străbătură holul în fugă şi intrară în camera lui

Cheryl. Curând, un alt medic îşi făcu apariţia, aducând cu el ceva ce semăna cu o instalaţie pentru anestezii. Marlene îl ajută să o ducă în cameră, lăsând-o pe Jennifer singură. Aceasta se sprijini de perete, simţindu-se ameţită. Abia dacă sesiză faptul că ceilalţi pacienţi stăteau în uşile camerelor lor.

Veniră şi doi sanitari cu o brancardă. O clipă mai târziu, Jennifer o văzu pentru ultima oară pe Cheryl în timp ce era transportată înapoi în sala de tratamente. Peste faţa şocant de palidă avea aplicată o mască neagră de anestezie. Cel puţin o duzină de oameni se îngrămădiseră în jurul ei, strigând care mai de care diferite ordine.

— Vă e rău cumva? întrebă Marlene, apărută pe neaşteptate în faţa lui Jennifer.

— Nu, nu cred, bâigui Jennifer. Ce s-a întâmplat cu Cheryl?

— Nu cred că ştie cineva, deocamdată.

— O să se facă bine, zise Jennifer, mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

— Doctorul Stephenson e unul dintre cei mai buni doctori, spuse Marlene. Ce-ar fi să veniţi în camera de odihnă de lângă oficiul infirmierelor? N-aş vrea să vă las singură aici.

— Mi-am lăsat geanta în cameră la Cheryl, spuse Jennifer.

— Aşteptaţi aici, v-o aduc eu.

După ce-i aduse geanta, Marlene o duse pe Jennifer în camera de odihnă şi-i oferi ceva de băut, dar Jennifer o asigură că se simţea bine.

— Ştiţi cumva ce-au să-i facă? întrebă ea, fără să fie sigură că dorea să audă răspunsul.

— Asta depinde de doctori, spuse Marlene. Cu siguranţă că vor scoate fătul. Mai mult de atât, nu ştiu.

— Copilul a provocat sângerarea?

— Foarte probabil. Atât hemoragia cât şi şocul. Tocmai de aia trebuia să-l scoată.

Obţinând de la Jennifer promisiunea că va suna dacă va avea nevoie de ajutor, Marlene se întoarse la treaba ei. La fiecare câteva minute, totuşi, ea îi făcea câte un semn cu mâna, la care Jennifer răspundea tot aşa.

Jennifer nu se înnebunise niciodată după spitale şi experienţa curentă îi confirmă aversiunea de multă vreme statornicită în sufletul ei. Se uită la ceasul de la mână: se făcuse trei şi douăzeci de minute.

Trecuse aproape o oră când doctorul Stephenson îşi făcu din nou apariţia. Era tras la faţă şi părul i se lipise de frunte. Jennifer simţi cum i se înteţesc bătăile inimii.

— Am făcut tot ce am putut, spuse el, luând loc în faţa ei.

— Adică, a… dădu să spună Jennifer, cu sentimentul că urmărea o melodramă ieftină.

— A murit, confirmă doctorul Stephenson, încuviinţând din cap. N-am putut s-o mai salvăm. A avut CID, coagulare intravasculară diseminată. E o boală pe care n-am reuşit s-o înţelegem prea bine, dar e asociată în mod sporadic cu avorturile. N-am mai avut decât un singur alt caz aici, la Julian, dar din fericire pacienta a scăpat cu bine. La Cheryl însă situaţia era şi mai complicată din cauza hemoragiei imposibil de controlat. Chiar dacă am fi reuşit s-o reanimăm, mă tem că ar fi suferit un blocaj renal.

Jennifer încuviinţă din cap, deşi nu înţelesese absolut nimic. Prea era incredibil totul.

— Îi cunoaşteţi familia? întrebă doctorul Stephenson.

— Nu, zise Jennifer.

— Păcat, spuse medicul. Cheryl n-a fost dispusă să ne dea adresa sau numărul de telefon. Va fi foarte dificil să dăm de urma lor.

Marlene şi Gale apărură în faţa lui Jennifer. Amândouă plângeau. Jennifer era uluită. Nu auzise până atunci de nişte infirmiere care să plângă.

— Pe toţi ne-a afectat chestia asta, spuse doctorul Stephenson. Asta-i necazul cu practica medicală. Te străduieşti, dai tot ce ai mai bun, dar uite că uneori nu e suficient. Dispariţia unei fete tinere, pline de viaţă precum Cheryl e o tragedie. Pe noi, cei de la Clinica Julian, genul ăsta de eşecuri ne afectează la modul cel mai direct.

Cincisprezece minute mai târziu, Jennifer părăsea clinica pe aceeaşi uşă pe care, cu numai câteva ore înainte, intrase împreună cu Cheryl. Pur şi simplu nu se putea împăca cu gândul că prietena ei murise. Se întoarse ca să prunce o privire spre faţada reflectorizantă a Clinicii Julian. În pofida celor întâmplate, continua să aibă o impresie bună despre spitalul ăsta. Era un loc unde oamenilor li se acorda importanţa cuvenită.

După masă, coborând din lift după Meguire, la etajul al nouăsprezecelea, Adam se opri o clipă în loc. Era impresionat şi totodată şocat de mobilierul extrem de scump. Totul era atât de luxos încât, prin comparaţie, etajul lui Meguire părea utilitar.

Grăbind pasul, Adam îl ajunse din urmă pe Meguire tocmai când intra în cel mai impunător birou pe care îl văzuse vreodată. Un întreg perete era din sticlă şi, dincolo de el, peisajul rural al statului New Jersey îşi desfăşura măreţia hibernală.

— Admiri panorama? întrebă o voce. Adam se întoarse. Sunt Bill Shelly, spuse bărbatul, ridicându-se de la birou şi venind în întâmpinarea lui. Mă bucur că ai reuşit să vii să ne vezi.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse Adam, surprins de tinereţea domnului Shelly.

Se aşteptase să vadă în acest post important de conducere un bărbat de cel puţin cincizeci de ani. Domnul Shelly nu părea să aibă mai mult de treizeci. Era cât Adam de înalt iar părul blond era pieptănat într-o parte, cu o cărare subţire ca briciul. Avea ochii de un albastru surprinzător de luminos.

Era îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mânecile suflecate, cravată de culoare roz şi pantaloni maro.

Domnul Shelly arătă spre fereastră.

— Ce vezi acolo, în depărtare, e Newark. De la distanţă, chiar şi Newark arată bine.

În spatele lui, Meguire chicoti.

Privind pe fereastră, Adam îşi dădu seama că putea vedea de asemenea şi partea de jos a Manhattanului. Cerul era acoperit de o mulţime de, nori şi fascicule de raze iluminau o parte din zgârie-norii New Yorkului, lăsându-i pe ceilalţi într-o umbră albăstrie.

— Ce-ai zice de ceva răcoritor? spuse domnul Shelly, apropiindu-se de o măsuţă de cafea pe care se afla un serviciu de argint. Avem cafea, ceai şi, în general, cam tot ce-ţi doreşte inima.

Cei trei bărbaţi luară loc. Meguire şi Adam cerură cafea.

Bill Shelly îşi turnă o ceaşcă de ceai.

— Meguire mi-a spus câte ceva despre dumneata, spuse vicepreşedintele, cântărindu-l din priviri pe Adam în timp ce vorbea.

Adam îşi începu discursul, repetând în mare cam aceleaşi lucruri pe care i le spusese şi lui Meguire mai devreme. Cei doi oameni din conducerea firmei Arolen schimbară între ei priviri, încuviinţând din cap imperceptibil. Bill nu se îndoia că evaluarea lui Meguire fusese corectă. Conţinutul profilului de personalitate pe care Bill ordonase să-i fie schiţat în timpul mesei confirmase intuiţia lui că Adam era un candidat deosebit de nimerit pentru programul lor de pregătire managerială. Găsirea candidaţilor era o chestiune prioritară, ţinând cont de extinderea vertiginoasă a companiei. Singura reţinere a lui Bill era legată de temerea că băiatul s-ar fi putut reîntoarce la facultatea de medicină, dar şi pentru asta existau soluţii.

Când Adam termină, Bill lăsă ceaşca jos şi spuse:

— Considerăm că atitudinea dumitale privind profesarea medicinei concordă cu a noastră. Şi noi suntem conştienţi de lipsa de responsabilitate socială a doctorilor. Cred că ai nimerit unde trebuia. Arolen poate constitui pentru dumneata căminul ideal. Ai avea să ne pui ceva întrebări?

— Dacă voi fi angajat, aş dori să rămân în zona New York, spuse Adam.

Nu-i convenea să se îndepărteze prea mult de facultatea de medicină şi dorea ca Jennifer să nască la centrul medical.

Bill se întoarse către Meguire:

— Cred că am putea găsi o breşă, nu-i aşa, Clarence?

— Desigur, se grăbi să aprobe Meguire.

— Alte probleme?

— Deocamdată, nu-mi vine nimic altceva în minte, spuse Adam.

Crezând că întrevederea luase sfârşit, dădu să se ridice, dar Bill îl opri:

— Mai stai un pic. Clarence, am să-l trimit la tine în birou imediat.

După ce uşa se închise în urma lui Meguire, Bill se ridică în picioare.

— Mai întâi, dă-mi voie să-ţi spun că suntem foarte interesaţi de dumneata. Experienţa acumulată în plan medical este de cea mai bună calitate. Apoi, aş vrea să-te asigur că te angajăm numai pe baza meritelor personale şi nu datorită influenţei pe care o ai sau nu asupra tatălui dumitale.

— Mă bucur că spuneţi asta, spuse Adam, impresionat de francheţea domnului Shelly.

Luând de pe birou profilul de personalitate alcătuit de Meguire, Shelly adăugă:

— Ai fi uluit să afli că avem deja un raport complet în ceea ce te priveşte.

Pe moment, Adam se simţi înfuriat că Arolen îndrăznise să-i violeze intimitatea, dar până să apuce să protesteze, Bill spuse:

— Cele scrise în acest raport nu numai că mă încurajează să te angajez, dar mă îndeamnă totodată să-ţi ofer un loc în programul nostru de pregătire managerială. Ce zici?

Consternat, Adam se strădui să-şi recapete cumpătul. Lucrurile se mişcau mai repede decât s-ar fi aşteptat.

— Pregătirea asta managerială se desfăşoară tot aici? întrebă el.

— Nu, răspunse domnul Shelly. Pregătirea în probleme comerciale se face aici, dar programul de management se desfăşoară la centrul nostru de cercetare principal din Porto Rico.

Porto Rico! îşi zise Adam. Şi el care-şi făcea griji c-o să fie nevoit să plece din Manhattan.

— E o ofertă foarte generoasă, domnule Shelly, spuse el în sfârşit. Dar cred că aş prefera să demarez ceva mai încet. Planul meu iniţial era să încep ca reprezentant comercial ca să mă pot familiariza cu lumea afacerilor.

— Te înţeleg foarte bine, spuse domnul Shelly. Dar oferta rămâne în picioare. Ar trebui să te informez că Arolen plănuieşte să-şi reducă departamentul de vânzări începând cu anul viitor. Ai putea să reţii amănuntul ăsta.

— Să înţeleg că mi s-a oferit un post la vânzări? întrebă Adam.

— Da, într-adevăr, spuse Bill. Şi-aş dori să-ţi mai prezint pe cineva din cadrul organizaţiei noastre.

Acţionă butonul intercomului şi îi spuse secretarei să întrebe dacă doctorul Nachman poate să vină jos să-l cunoască pe noul angajat despre care discutaseră mai devreme.

— Doctorul Heinrich Nachman conduce centrul, nostru de cercetări din Porto Rico. A venit în oraş pentru întrunirea consiliului de conducere, care s-a ţinut de dimineaţă. Aş vrea să-l cunoşti. Este un neurochirurg renumit şi, ca persoană, e fascinant.

O discuţie cu el s-ar putea să te facă să te gândeşti mai serios la oferta legată de Porto Rico.

Adam încuviinţă din cap apoi întrebă:

— Când aţi vrea să-mi încep lucrul? Eu sunt gata chiar acum.

— Îmi place atitudinea dumitale, spuse Shelly. Voi pune să fii înscris la următorul curs de reprezentanţi comerciali care cred că va începe peste o săptămână. Până atunci va trebui să petreci o zi cu unul dintre reprezentanţii noştri comerciali, dar sunt sigur că Meguire o să-ţi poată aranja treaba asta. Cât despre salariu, vei fi trecut pe statul de plată imediat. De asemenea, după ce ţi-am citit dosarul, bănuiesc că ai dori să afli ce facilităţi oferim noi legat de perioada de maternitate.

Adam simţi cum se înroşeşte la faţă. Apariţia doctorului Heinrich Nachman îl scuti să dea o replică.

Neochirurgul era un om neobişnuit de înalt şi de slab. Avea un păr negru şi zburlit şi nişte ochi cărora păreau că le scapă puţine lucruri. Îl întâmpină pe Adam cu un zâmbet larg şi îl privi cu intensitate câteva clipe. Adam era cât pe ce să se foiască sub privirea aceea neclintită când doctorul vorbi:

— Şi vom avea plăcerea să-l vedem pe tânărul acesta în Porto Rico?

— Din păcate, deocamdată nu, spuse Shelly. Adam simte că ar vrea să înveţe ceva despre afaceri înainte să se angajeze în pregătirea managerială.

— Înţeleg, spuse doctorul Nachman. Din cele spuse de Bill, ai fi o veritabilă achiziţie pentru compania noastră. Cercetările noastre progresează mai rapid decât am anticipat. Ar fi un prilej fantastic pentru dumneata. Nici nu-ţi dai seama.

— În ce domenii se desfăşoară cercetarea? întrebă Adam.

— Medicamente psihotrope şi fetologie, spuse doctorul Nachman.

Urmă o pauză. Adam se uită de la unul la celălalt. Amândoi se uitau fix la el.

— E foarte interesant, spuse el timid.

— În tot cazul, spuse doctorul Nachman, bun venit la Arolen Pharmaceuticals.

Cercetătorul întinse mâna iar Adam i-o strânse şi i-o scutură.

În autobuz, la întoarcerea în oraş, Adam avu anumite îndoieli. Îşi aduse aminte de afirmaţia doctorului Markowitz privind dezertarea în tabăra duşmanului. Ideea că o firmă putea să câştige atâţia bani vânzând medicamente unor oameni bolnavi părea să contravină tuturor idealurilor sale. Îşi dădu seama că, în esenţă, medicii fac acelaşi lucru. Dar altceva îl deranja pe Adam în privinţa firmei Arolen, ceva pe care nu prea putea să-l definească. Poate că era legat de faptul că ei îi întocmiseră deja un „raport complet".

În orice caz, nu se angajase pe viaţă la ei şi pentru moment avea nevoie de bani. Dacă el şi Jennifer economiseau cum se cuvine, nimic n-ar fi trebuit să-l împiedice să revină la facultate într-un an şi jumătate.

Pe când autobuzul intră în Tunelul Lincoln, Adam îşi scoase portofelul jerpelit şi, pe furiş, aruncă o privire înăuntru. Iată-le, zece bancnote foşnitoare de o sută de dolari, cuibărite lângă cele cinci-şase hârtii mototolite de un dolar. Adam nu văzuse niciodată atâţia bani „gheaţă". Bill insistase ca Adam să ia un avans, sugerând că s-ar putea să aibă nevoie de nişte haine noi. În noua lui muncă n-avea să mai poarte halate albe.

Dar o mie de dolari! Lui Adam nu-i venea să creadă.

Luptându-se cu două sacoşe de la Bloomingdale's, conţinând cămăşi şi un sacou

pentru el şi o rochie nouă, ambalată festiv, pentru Jennifer, Adam luă metroul de Lexington Avenue până la Strada 14 şi merse pe jos până acasă.

De cum deschise uşa, o auzi pe Jennifer vorbind la telefon cu maică-sa. Aruncă o privire în bucătărie şi nu văzu nici o pregătire pentru cină. De fapt, nu văzu nici măcar vreo urmă de ceva de mâncare. Făgăduindu-şi că nu se va lăsa supărat în seara asta, se duse în dormitor, unde Jennifer tocmai îşi lua la revedere. Închise telefonul şi se întoarse cu faţa spre el.

Arăta îngrozitor. Avea ochii roşii şi obrajii brăzdaţi de lacrimi. Părul îi era jumătate prins, jumătate desprins din coc, şuviţele libere atârnându-i peste umăr.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Adam. Părinţii tăi se mută în Bangladesh.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi Adam îşi dori să-şi fi ţinut ferecată gura aia mare. Se aşeză lângă ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Am încercat să te sun mai devreme, zise el. Telefonul a fost ocupat.

Jennifer îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală.

— De ce m-ai sunat?

— Ca să te anunţ că am să întârzii puţin. Am o mică surpriză pentru tine. Te interesează?

Jennifer încuviinţă din cap. Adam se duse să aducă pachetul. Ea îl deschise fără grabă. În sfârşit, după ce desfăcu cu grijă hârtia, deschise cutia.

Aşteptându-se să o vadă încântată, Adam se îmbufnă când văzu că Jennifer stătea şi se uita la minunata rochie Belle France, lacrimile continuând să-i curgă pe obraji.

— Nu-ţi place? o întrebă el.

Jennifer se şterse la ochi şi scoase rochia din cutie, se ridică în picioare şi o ţinu sub bărbie ca să se vadă în oglindă.

— E nemaipomenită, spuse ea. Dar de unde ai avut atâţia bani?

Adam săltă din umeri.

— Dacă nu-ţi place, sunt sigur că ai putea s-o schimbi.

Jennifer se apropie de Adam şi, ţinând rochia strâns la piept, îl sărută pe gură.

— Îmi place foarte mult. E una dintre cele mai frumoase rochii pe care le-am avut vreodată.

— Atunci, de ce plângi?

— Pentru că am avut o zi îngrozitoare. Ai cunoscut-o pe Cheryl, secretara lui Jason?

— Nu cred, spuse Adam.

— N-are a face. Dar n-avea decât nouăsprezece sau douăzeci de ani. Astăzi am mers cu ea într-un loc care se cheamă Clinica Julian…

— Ştiu de ea, o întrerupse Adam. O organizaţie nouă, uriaşă, ce ţine de OMS[4]. Ceva în genul Clinicii Mayo. Unii dintre studenţi care au făcut practică acolo ziceau că e un pic cam ciudată.

— Nu clinica propriu-zisă a fost ciudată, ci ceea ce s-a întâmplat. Cheryl s-a dus acolo ca să facă un avort.

Adam se crispă.

— Nemaipomenit! spuse el cu sarcasm. Te-ai dus cu cineva care vroia să facă un avort! Jennifer, ai înnebunit?

— N-avea pe nimeni, îi explică Jennifer. Nu puteam s-o las să se ducă singură.

— Bineînţeles că nu, spuse Adam. Dar, scuză-mi întrebarea, unde erau rudele sau prietenul ei? De ce trebuia să te duci tocmai tu, Jennifer?

— Nu ştiu, recunoscu Jennifer. Dar m-am dus. Şi până la urmă a murit!

— A murit! repetă Adam îngrozit. Şi de ce a murit? Era bolnavă?

Jennifer clătină din cap.

— Aparent, era destul de sănătoasă. Tocmai se pregăteau să-i facă avortul când Cheryl şi-a dat seama că doctorul ei nu era de faţă şi a refuzat continuarea procedurii. Ea îl aştepta pe un anume

doctor Foley, dar individul a murit. S-a sinucis. Aşa încât un alt doctor urma să-i facă avortul.

— Sunt unele clinici la care pacientul nu poate să-şi aleagă doctorul care să-l trateze sau să-l opereze, spuse Adam.

— S-ar putea să fie adevărat, zise Jennifer. Dar mie mi se pare că pacientul ar trebui informat dinainte dacă doctorul pe care-l aşteaptă va fi sau nu acolo.

— N-am cum să te contrazic în privinţa asta, admise Adam. Dar dacă a refuzat avortul, cum de-a murit?

— Au zis că a avut o coagulare intravasculară diseminată. A murit sub ochii mei. Acum era bine, sănătoasă şi în clipa următoare o văd cum cade la podea, plină de sânge. A fost înfiorător.

Cu ochii plini de lacrimi, Jennifer îşi muşcă buza de jos. Adam o cuprinse cu braţele şi o bătu uşurel pe spate.

Preţ de câteva clipe, nici unul dintre ei nu scoase vreun cuvânt. Adam o lăsă pe Jennifer să se potolească, în timp ce medita asupra poveştii. Cum putuse Cheryl să moară de CID, dacă avortul fusese anulat? Presupuse că fusese un avort provocat cu soluţie salină şi că deja soluţia îi fusese administrată. Ar fi vrut să-i ceară şi alte amănunte dar se gândi că era mai bine ca Jennifer să nu stăruie asupra acestui subiect.

Numai că Jennifer nu se arătă dispusă să renunţe la el.

— Ce e aia coagulare intravasculară diseminată? întrebă ea. E ceva obişnuit?

— Nu, nu, o asigură Adam. E foarte rară. Nu ştiu prea multe despre ea. Şi nu cred că ştie cineva. Ceva anume declanşează procesul de coagulare în interiorul vaselor sanguine. Cred că-i ceva asociat cu nişte traume extinse sau cu arsuri puternice şi sporadic cu avorturile. Dar în orice caz, e ceva rar.

— Nu li se întâmplă femeilor care sunt însărcinate pur şi simplu? întrebă Jennifer.

— În nici un caz! spuse Adam. Uite ce e, nu vreau să capeţi sindromul studenţilor medicinişti şi să-ţi închipui că ai să te îmbolnăveşti de orice boală mai fistichie de care auzi. În clipa asta am să te rog să faci un duş, să probezi rochia asta nouă şi pe urmă să mâncăm.

— N-am cumpărat nimic de mâncare, spuse Jennifer.

— Am observat, spuse Adam. Nu-i nimic. Am portofelul plin de bani şi ard de nerăbdare să-ţi spun cum i-am căpătat. Fă-ţi un duş şi ieşim să sărbătorim la un restaurant elegant, OK?

Jennifer luă o batistă şi-şi suflă nasul.

— OK, bâigui ea. Sper să nu reuşesc să te indispun. Tare sunt supărată.

În timp ce Jennifer se afla în baie, Adam se duse în camera de zi şi se informă despre CID. După cum se aşteptase, boala nu era legată de sarcină. Când să pună tratatul medical la locul lui pe raft, observă catalogul companiilor farmaceutice. Curiozitatea fiindu-i stârnită de-acum, scoase volumul din cutia de carton şi dădu la secţiunea dedicată companiei Arolen Pharmaceuticals. Exceptând lista extinsă de antibiotice neprotejate de vreun patent, Arolen nu aveau prea multe produse în categoria medicamentelor fabricate în regim de exclusivitate. Câteva tranchilizante pe care Adam nu le recunoscu şi nişte preparate contra greţurilor, inclusiv unul pentru femeile însărcinate, denumit pregdolen.

Adam se întrebă cum de reuşise Arolen să se descurce atât de bine cu o listă atât de restrânsă de produse noi. Ca să poată achita sediul acela impresionant, trebuiau să vândă cantităţi imense de medicamente. Aşeză cartea la loc, hotărând că nu era treaba lui de unde făcea rost de bani compania Arolen. Cel puţin nu atâta timp cât continuau să-i plătească salariul generos.

CAPITOLUL 7

Două zile mai târziu, Adam aştepta pe trotuarul din faţa locuinţei sale sosirea reprezentantului firmei Arolen. Meguire sunase în seara precedentă ca să-l anunţe că un anume Percy Harmon urma să vină la opt şi jumătate ca să-l ia pe Adam într-un tur de recunoaştere pe la „punctele de desfacere”.

Adam ieşise afară de aproape douăzeci de minute, dar în ciuda burniţei reci se bucura că avusese motiv să nu rămână în casă. Deşi se împăcaseră după ultima ceartă, Jennifer mai era şi acum supărată pentru că-şi întrerupsese studiile şi se angajase la firma asta. Ştia că, într-o anumită măsură, motivul pentru care reacţia ei îl deranja atât de mult era dat de propriile sentimente contradictorii legate de angajarea cu pricina. Totuşi, slujba nu avea să dureze o veşnicie şi, în definitiv, le rezolva problemele financiare. N-ar fi exclus ca până şi socrii lui să-i spună lui Jennifer, când se va duce să-i viziteze după-amiază, că soluţia aleasă de el era cea cuvenită, deşi se cam îndoia.

Un Chevy albastru încetini şi opri în faţa lui. Şoferul coborî fereastra şi îl întrebă:

— Aţi putea să-mi spuneţi unde e numărul 514?

— Percy Harmon? replică Adam.

— În carne şi oase, răspunse şoferul şi se întinse ca să deschidă uşa din dreapta.

Strângându-şi haina ca să se apere de ploaie, Adam coborî în fugă treptele şi intră în maşină.

Percy îşi ceru scuze pentru întârziere, explicându-i că traficul pe Aleea FDR fusese de-a dreptul criminal, din pricina unui accident rutier petrecut la intersecţia cu Strada 49.

Adam îl plăcu pe Percy din prima clipă, apreciindu-i atitudinea prietenoasă. Un pic mai în vârstă decât Adam, era îmbrăcat într-un costum

bleumarin, cu cravată roşie în picăţele şi batistă asortată. Arăta ca un om de afaceri prosper.

Cotiră spre nord pe Park Avenue şi se îndepărtară spre periferia oraşului.

— Când am vorbit la telefon, Clarence Meguire a fost de-a dreptul entuziast în privinţa ta, zise Percy. Care-i secretul?

— Nu ştiu sigur, spuse Adam, dar presupun că un motiv ar fi faptul că am fost student în anul trei la medicină, la centrul medical.

— Mamă-mamă, păi bineînţeles că asta e! zise Percy. Nu-i de mirare că le-ai picat cu tronc. Cu trecutul tău, o să ne-o iei cu mult înainte nouă ăstora, care n-avem nimic de-a face cu medicina.

Adam nu era nici pe departe convins de lucrul ăsta. Într-adevăr, învăţase o mulţime de lucruri despre oase şi enzime, sau despre funcţionarea limfocitelor T. Dar cât de utile puteau fi astfel de informaţii firmei Arolen? În plus, toate acele detalii aveau prostul obicei de a-i ieşi din minte lui Adam după un anumit test. Cercetă din priviri interiorul maşinii lui Percy. Pe bancheta din spate văzu nişte cutii cu broşuri publicitare. Lângă cutii, blocnotesuri cu foi detaşabile, listinguri de computer şi un teanc de formulare pentru comenzi. Prospectele tipărite erau aranjate pe categorii în nişte nişe din tabloul de bord. Maşina avea aspectul unui birou pregătit pentru o activitate intensă. Adam se îndoia că pregătirea medicală avea să-i fie de vreun folos în noua slujbă. Aruncă o privire spre Percy, concentrat asupra traficului rutier newyorkez. Avea un aer relaxat şi încrezător şi Adam se simţi invidios.

— Cum ai ajuns la Arolen? îl întrebă el.

— Am fost recrutat direct din facultatea de studii economice, răspunse Percy. Urmăream câteva cursuri de economie medicală şi am devenit interesat de domeniul îngrijirii sănătăţii. Nu se ştie cum, cei de la Arolen au aflat şi m-au contactat în vederea unui interviu. M-am informat în privinţa

companiei şi am rămas impresionat. A fost distractiv să fac pe reprezentantul comercial, dar aştept cu nerăbdare pasul următor. Şi, mulţumită ţie, am ocazia să plec în Porto Rico, la cursurile de pregătire managerială.

— Cum adică, „mulţumită mie”?

— Clarence mi-a spus că tu ar urma să m-ă înlocuieşti. De un an de zile tot încerc să ajung în Porto Rico.

— Şi mie mi-au oferit acelaşi lucru, zise Adam.

— Să te duci direct în Porto Rico? exclamă Percy. Mamă Doamne, păi, tăticu’, nici să nu mai stai pe gânduri. Nu ştiu dacă ai habar, dar Arolen este proprietatea unui grup financiar cu un ritm de creştere impresionant. Cu vreo zece ani în urmă, nişte băieţi deştepţi au înfiinţat o firmă numită MTIC, ca să investească în industria medicală. Arolen a fost una dintre primele lor achiziţii. Când au preluat controlul companiei, nu era decât o întreprindere farmaceutică lipsită de importanţă. Acum concurează cu giganţi precum Lilly şi Merck. Dacă vii acum, încă mai prinzi faza de început a afacerii. Cu cine ai mai vorbit la Arolen, în afară de Clarence Meguire?

— Cu Bill Shelly şi doctorul Nachman.

Percy fluieră admirativ şi-şi luă ochii de la trafic atât cât să-l poată cântări din priviri pe Adam.

— Ai ajuns să-i cunoşti pe doi dintre fondatorii firmei MTIC. Despre amândoi se zvoneşte că ar fi în consiliul de directori de la MTIC, având în plus poziţii importante în conducerea companiei Arolen. Şi cum de l-ai întâlnit pe Nachman? E şeful cercetării în Porto Rico.

— Era acolo pentru nu ştiu ce întrunire, îi explică Adam succint.

Reacţia lui Percy îl făcuse să se întrebe din nou dacă Arolen era interesată de el sau, în pofida asigurărilor primite, de tatăl lui.

— Un alt amănunt legat de Porto Rico, spuse Percy, e că centrul ştiinţific de acolo e la fel de

luxos ca o staţiune turistică. N-am fost acolo decât o singură dată, dar parcă ar fi de pe altă lume. Abia aştept să ajung la cursurile alea. O să mi se pară ca un concediu plătit.

Cu ochii la ploaia ce bătea în parbriz, Adam se întreba ce fel de dotări în materie de maternitate aveau în Porto Rico. Ideea unei cure de soare, conjugată cu şansa de a o îndepărta pe Jennifer de părinţii ei, era deosebit de tentantă. Oftă. Era frumos să visezi cu ochii deschişi, dar adevărul era că el ţinea să rămână cât mai aproape de centrul medical. Nici nu se punea problema unei plecări în Porto Rico.

— Uite c-am ajuns, spuse Percy, dirijând maşina lângă bordura trotuarului din faţa unei vile tipice pentru zona aceasta a oraşului New York, situată între centru şi periferie.

Opri maşina într-o zonă în care parcarea era interzisă şi scoase din torpedou un mic carton pe care scria: „Medic în vizită”.

— Asta reprezintă o uşoară denaturare a sensului uzual al frazei, dar e adevărată totuşi, îi spuse el zâmbind lui Adam. Acum hai să punem la punct planul de bătaie. Scopul acestei demonstraţii e să-ţi faci o idee cam ce înseamnă să faci o vizită comercială la un medic tipic. Pe individul ăsta îl cheamă doctorul Jerry Smith. Se întâmplă să fie un foarte prosper obstetrician din Park Avenue. Totodată, e un căcănar. Se crede mare sculă de intelectual, aşa că va fi extrem de uşor să-l îmbrobodim. În acelaşi timp, se dă în vânt după mostrele gratuite, un viciu pe care noi îl încurajăm cu mare plăcere. Mai ai vreo nelămurire înainte să purcedem la atac?

Adam spuse că nu, dar comentariul doctorului Markowitz legat de dezertarea în tabăra inamicului îi reveni în minte în timp ce cobora din maşină. Percy deschise portbagajul şi-i dădu lui Adam o umbrelă mare ca s-o ţină deasupra în timp ce el

scotea la iveală o mulţime de mostre de medicamente.

— Cel mai mult îi plac tranchilizantele, zise Percy. Ce-o fi făcând cu ele, habar n-am.

Percy umplu o cutie de carton cu diferite medicamente, apoi închise portbagajul.

Cabinetul doctorului Smith era înţesat de paciente. Aerul, era închis şi mirosea a vată umedă.

Adam grăbi pasul în urma lui Percy, care se duse direct la secretară. Stingherit, Adam se uită în jurul lui şi văzu mai multe perechi de ochi care îi priveau pe deasupra revistelor.

— Bună, Carol, îşi începu Percy repertoriul. Ce frumos te-ai îmbrăcat astăzi! Şi coafura! Ceva s-a schimbat. Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ţi-ai făcut părul permanent. Mamă, arată nemaipomenit! Şi ce-ţi mai face puştiul? Bine? Mă bucur. Uite, ţi-l prezint pe Adam Schonberg. El urmează să-i preia pe clienţii mei. Te superi dacă se uită şi el la poza aia trăsnet a băieţelului tău? Aia pe blana de urs.

Adam se pomeni ţinând în mână un cub de plexiglas având câte o poză pe fiecare latură. Percy îi aduse în faţa ochilor o fotografie ce înfăţişa un copil dolofan, întins pe un prosop de baie.

— Şi ia spune-mi, cum se mai simte tatăl tău? întrebă Percy, luând cubul cu poze din mâinile lui Adam şi reaşezându-l pe birou. A ieşit din spital?

Două minute mai târziu, Percy şi Adam se aflau în sala de consultaţii a doctorului Smith, aşteptând apariţia acestuia.

— Ai dat o reprezentaţie uluitoare, şopti Adam.

— Floare la ureche, zise Percy dând nepăsător din mână. Dar ţine minte. Secretara sau infirmiera sunt persoanele pe care trebuie să le impresionezi în cabinetul unui medic. Ele controlează accesul în sanctuarul doctorului şi dacă nu le tratezi cum se cuvine, poţi să mori de bătrâneţe aşteptând să intri.

— Dar te-ai purtat ca şi cum ai fi fost un prieten apropiat al femeii ăleia, zise Adam. De unde ai ştiut atâtea lucruri despre viaţa ei personală?

— Genul ăsta de informaţii ţi le oferă Arolen, spuse Percy cu simplitate. Compania are dosarele complete ale tuturor angajaţilor medicilor precum şi ale doctorilor înşişi. Totul e pe computer. Pui întrebări şi primeşti răspunsuri. Nu-i nici un mister în privinţa asta. Doar atenţie la detalii.

Adam privi în jurul său la biroul lui Smith. Mobilierul elegant era compus din comode şi scrinuri de lemn lăcuit şi rafturi de cărţi ce se înălţau de la podea până în tavan. Amplasat într-o poziţie avantajoasă se afla un birou uriaş din mahon, plin cu teancuri impresionante de reviste. Adam se uită la data numărului de deasupra al revistei *American Journal of Obstetrics and Gynecology.* Era vechi de mai bine de un an. Banderola de hârtie din jurul revistei rămăsese nedesfăcută, semn că nimeni nu deschisese exemplarul respectiv.

Uşa se deschise. Doctorul Smith se opri în prag şi strigă către cineva aflat în hol:

— Duceţi pacientele următoare în camerele şase şi şapte.

O voce îi răspunse, dar era prea îndepărtată ca să se poată auzi ce spunea.

— Ştiu că sunt în întârziere, strigă doctorul Smith. Ce, crezi că-mi spui vreo noutate? Spune-le că am o şedinţă importantă.

Intră în cabinet şi trânti uşa cu piciorul.

— Infirmierele astea te bagă-n draci!

Era un bărbat solid, cu un pântec impresionant. Fălcile dolofane îl făceau să semene cu un buldog bătrân.

— Doctore Smith, ce mai faceţi? spuse Percy pe un ton radios.

Smith îi îngădui reprezentantului comercial să-i scuture mâna, apoi se duse rapid la birou, de unde

scoase la iveală un pachet de Camei cu filtru. Aprinse o ţigară şi dădu fumul afară pe nări.

— Aş vrea să vi-l prezint pe Adam Schonberg, continuă Percy, arătând spre Adam. A început pregătirea pentru Arolen şi l-am luat cu mine să-i fac cunoştinţă cu câţiva dintre dinţii noştri cei mai prestigioşi.

Doctorul zâmbi şi spuse:

— Ei, băieţi, ia să vedem ce mi-aţi adus în dimineaţa asta.

— Tot felul de mostre, spuse Percy, aşezând cutia de carton pe birou şi deschizând-o. Doctorul Smith se aplecă nerăbdător în faţă.

— Ştiu cât de mult vă place Marlium, tranchilizantul cel mai bine vândut al firmei Arolen. Veţi observa că ambalajul a fost îmbunătăţit. Pacienţii se înnebunesc după sticluţele astea noi, galbene. Am pentru dumneavoastră şi un material tipărit. Studiile de curând definitivate la Clinica Julian de aici, din New York, au indicat că dintre toate tranchilizantele de pe piaţă, Marlium are cele mai puţine efecte secundare. Dar nu trebuie să vă spun asta tocmai dumneavoastră, care ne-aţi spus acelaşi lucru de nici nu mai ţin minte când.

— La naiba, aşa e, făcu doctorul Smith.

Percy aşeză şi celelalte mostre în şiruri ordonate pe biroul lui Smith, menţinând tot timpul un comentariu fluent privind calitatea dovedită a diferitelor produse. Nu scăpa nici un prilej să felicite perspicacitatea de care dăduse dovadă doctorul Smith când prescrisese pacienţilor săi medicamentele Arolen.

— Şi ultimul, dar nu cel mai neînsemnat lucru, spuse Percy, v-am adus cincizeci de mostre de pregdolen pentru reclamă. Ştiu că nu e nevoie să vă conving de virtuţile acestui medicament pentru greţurile matinale. Aţi fost printre primii care i-au recunoscut valoarea. În orice caz, am totuşi o copie după un articol recent pe care am să vă rog să vă

aruncaţi ochii când o să aveţi timp. Se face o comparaţie între pregdolen şi alte medicamente similare de pe piaţă şi se demonstrează că pregdolenul este eliminat mai repede de ficat decât toate produsele concurenţei.

Percy aşeză o broşură lucioasă peste medicamentele de pe biroul lui Smith.

— Apropo, ce mai face băiatul dumneavoastră, David? Am înţeles că e student în anul întâi la Universitatea Boston? Adam, ar trebui să-l cunoşti pe băiatul ăsta. Seamănă cu Tom Selleck, numai că arată mai bine.

— E foarte bine, mulţumesc de întrebare, spuse radios doctorul Smith. Trase un fum lung din ţigară, după care o stinse în scrumiera în formă de teacă de fasole. Cred că ştii că puştiul s-a înscris la cursurile preparatorii pentru medicină.

— Ştiu, cum să nu, zise Percy. N-o să-i fie deloc greu să intre la facultatea de medicină.

Un sfert de oră mai târziu, Adam urca din nou în automobilul Chevrolet Celebrity. Percy aruncă umbrela pe bancheta din spate şi se aşeză la volan. Sub ştergătorul de parbriz era prins un tichet de parcare.

— Ei, da, spuse Percy. Se pare că micul meu truc nu funcţionează întotdeauna. Porni ştergătoarele şi tichetul dispăru. Hocus-pocus! exclamă el, ridicându-şi mâinile de parcă tocmai făcuse o scamatorie. Maşina e înregistrată pe numele firmei şi departamentul juridic se ocupă de problemele de acest gen. Aşa, acum să vedem cine urmează la rând.

Îşi luă mapa şi întoarse la pagina următoare de listing.

Dimineaţa trecu rapid. Adam îl urmări pe Percy vrăjindu-le pe secretare şi plasând produsele Arolen medicilor cu clientelă numeroasă. Adam era uluit de eficienţa cu care Percy trata cu doctorii. După ce discutase cu el toată dimineaţa, îşi dăduse seama de nivelul scăzut de informaţie

ştiinţifică la care acesta făcea apel. Totuşi, amănuntul părea lipsit de importanţă. Percy ştia exact atât cât să dea impresia că poseda cunoştinţe vaste în domeniu şi, înarmat cu o mulţime de informaţii de actualitate despre medicamente, era în stare să-l ducă cu preşul pe medicul cu pricina. Adam începu să întrevadă consideraţia scăzută pe care Arolen o acorda inteligenţei tipului obişnuit de doctor.

Pe la unsprezece şi jumătate, după ce plecară din cabinetul unui internist din Sutton Place South, Percy se urcă în maşină şi-şi rezemă capul de volan.

— Cred că am o criză de hipoglicemie. Trebuie să mănânc ceva. E prea devreme pentru tine?

— Pentru mine nu-i niciodată prea devreme, spuse Adam.

— Grozav! zise Percy. Dacă tot plăteşte firma, hai s-o facem aşa cum trebuie.

În trecut, Adam spusese în glumă despre restaurantul Four Seasons că era un simbol al bogăţiei, deşi nu fusese niciodată acolo. Când Percy propusese să meargă acolo, Adam crezuse că glumeşte. Dar când îl conduse în sala de mese a localului, Adam fu cât pe ce să leşine.

Aşezându-şi pe genunchi şervetul de olandă, Adam încercă să-şi amintească cum era într-o cantină de spital aglomerată. Părea ceva aflat la un milion de kilometri distanţă. Un chelner îl întrebă pe Adam dacă dorea ceva de băut. Neştiind ce să spună se uită la Percy, care comandă calm un martini. Ce mama mă-sii, gândi Adam, adăugând repede cu glas tare că dorea şi el acelaşi lucru..

— Deci, ce impresie ţi-ai făcut despre trebuşoara asta, acum c-ai încercat marea cu degetul?

— E interesant, spuse Adam evaziv. În fiecare zi iei masa aici?

— Ca să-ţi spun adevărul, nu. Dar aşa mi-a sugerat Meguire, ca să te impresionez.

Adam râse. Îi plăcea sinceritatea lui Percy.

— Las' că m-ai impresionat destul cu abilitatea ta. Eşti tare priceput.

Percy clătină din cap.

— Nu-i nici o scofală. E ca şi cum ai prinde păstrăvi la o crescătorie. Dintr-un motiv de neînţeles, medicii ştiu foarte puţine lucruri despre medicamente. Poate poţi să-mi explici tu de ce.

Adam reflectă pentru o clipă. Urmase cursuri de farmacologie, la fel ca toată lumea. Dar adevărul era că ştia foarte puţine despre utilizarea efectivă a medicamentelor. Nu fusese învăţat decât despre acţiunea lor la nivel celular. Până să apuce să-i răspundă la întrebare lui Percy, sosiră băuturile comandate.

— Să bem pentru cariera ta la Arolen, spuse Percy ridicând paharul.

— Ce poţi să-mi spui despre pregdolenul ăla pe care l-ai tot plasat? întrebă Adam, amintindu-şi subit de neplăcerile de care se plânsese Jennifer de curând. Nevastă-mea are probleme cu greţurile de dimineaţă. Poate că ar trebui să iau câteva din mostrele alea de reclamă.

— În locul tău, n-aş face-o, spuse Percy dintr-o dată serios. Ştiu că Arolen le vinde cu tona şi foarte mulţi oameni îşi închipuie că, de la inventarea roţii, e chestia cea mai bună apărută pe piaţă, dar eu nu cred că medicamentul îşi face efectul şi nu-i exclus să fie şi toxic.

— Ce vorbeşti? întrebă Adam nedumerit.

— S-a scris despre asta în câteva dintre cele mai importante reviste medicale, spuse Percy, sorbind din pahar. Fireşte, când vorbesc cu doctorii, nu fac referire la acele articole. Este evident că ei nu le-au citit, pentru că continuă să le prescrie într-o veselie. Chestia asta demolează mitul cu medicii care se informează despre medicamentele din revistele medicale. Pentru cei mai mulţi dintre medicii practicanţi, toate astea sunt gogoşi. Bruma de informaţii privind medicamente o obţin de la

indivizi ca mine, iar eu nu le spun decât ceea ce vreau să le spun.

Percy săltă din umeri când observă expresia şocată a lui Adam.

— Tu ar trebui să ştii mai bine decât oricine că medicii prescriu din intuiţie şi din obişnuinţă. Misiunea noastră e să încercăm să facem ca Arolen să facă parte din acea obişnuinţă.

Adam îşi răsuci încet paharul, urmărind cu privirea mişcarea de rotaţie a măslinei. Începea să-şi dea seama că în noua sa slujbă va trebui să se obişnuiască să închidă ochii.

Sesizând îndoielile lui Adam, Percy se grăbi să adauge.

— Ca să-ţi spun adevărul gol-goluţ, o să mă simt tare uşurat când o să scap de ramura comercială a afacerii.

— De ce? întrebă Adam.

Percy oftă.

— Nu ştiu cât de multe e bine să-ţi spun. N-aş vrea să-ţi umbresc entuziasmul. Dar s-au întâmplat câteva chestii ciudate în aria mea de acţiune. De exemplu, câţiva dintre doctorii pe care îi vizitam în mod regulat, au fost scoşi de pe lista mea de clienţi. La început am crezut că ori s-au mutat din oraş, ori au murit. Pe urmă însă am aflat că cei mai mulţi au participat la conferinţele-croazieră organizate de Arolen şi, când s-au întors, au renunţat la practicile lor particulare şi s-au angajat la Clinica Julian.

„Clinica Julian" stârni o reacţie stranie în plexul lui Adam când îşi aminti denumirea clinicii din povestea relatată de Jennifer.

— Pe unii din doctorii ăştia i-am cunoscut destul de bine, urmă Percy, aşa că m-am dus să-i vizitez în continuare, cu toate că Clinica Julian nu intră în teritoriul meu. Ceea ce m-a frapat a fost că, într-un fel sau altul, toţi s-au schimbat. Un exemplu concludent a fost doctorul Lawrence Foley, pe care-l cunoşteam încă de pe vremea când

abia începusem să lucrez pentru Arolen. Nu prea folosea medicamentele Arolen, dar mă duceam să-l vizitez pentru că-mi plăcea de el. Ajunsesem chiar să jucăm tenis de două ori pe lună.

— E vorba chiar de Lawrence Foley, care s-a sinucis de curând? întrebă Adam.

— Chiar el, zise Percy. Iar sinuciderea lui se înscrie în genul de schimbări despre care-ţi vorbeam. Realmente aveam senzaţia că-l cunosc pe omul ăsta. Era asociat la una dintre cele mai solicitate clinici particulare de obstetrică-ginecologie din oraş. La un moment dat a plecat într-o croazieră Arolen, s-a întors şi a renunţat la toate ca să lucreze pentru Clinica Julian. Când m-am dus să-l văd, era un alt om. Era atât de preocupat de munca sa încât nu-şi mai găsea timp nici pentru o partidă de tenis. Omul ăsta nu a fost deprimat nici o zi din viaţa lui şi îşi iubea meseria şi soţia. Şi nu era deloc tipul sinucigaşului. Când am auzit ce s-a întâmplat, nu mi-a venit să cred. După ce şi-a împuşcat nevasta şi-a vârât ţeava puştii în gură şi…

— Îmi închipui ce s-a întâmplat, îl întrerupse Adam grăbit. Care-i povestea cu conferinţele-croazieră Arolen?

— Sunt nişte seminarii pe teme medicale, foarte populare, susţinute pe un vas de agrement în Caraibe. Lectorii sunt, în domeniile lor, cei mai celebri profesori şi cercetători. Întrunirile astea se bucură de cel mai bun renume printre convenţiile medicale din ţară, spuse Percy. Dar mai multe nu ştiu. Din curiozitate l-am întrebat despre ele pe Clarence Meguire, dar mi-a spus că nu ştie altceva decât că sunt organizate de către MTIC.

— Dacă tot zici că eşti curios, spuse Adam, de ce nu-l întrebi pe Bill Shelly? După tot ce mi-ai spus despre felul cum Arolen colectează informaţii despre doctori, mi se pare că ar fi fascinaţi de observaţiile tale. În plus, pot să-ţi spun că Bill Shelly e un tip surprinzător de tânăr şi de chipeş.

— Fără mişto? zise Percy. Păi, poate că ai dreptate. Cred că am să mă duc acolo în după-amiaza asta. Demult vroiam să-l cunosc pe Bill Shelly şi poate că acum o să am prilejul.

Când Adam îl rugă pe Percy să-l lase lângă centrul medical, se făcuse după-amiaza târziu. Adam avea sentimentul că, după ce va lucra pentru Arolen, nu va mai fi acelaşi doctor de dinainte. Vizitaseră cabinete medicale şi, după spusele lui Percy, distribuiseră peste cinci sute de sticluţe cu mostre de medicamente. Cei mai mulţi dintre doctori se comportaseră asemenea lui Smith: nerăbdători să pună mâna pe mostre, prea grăbiţi să accepte vorbăria agresivă a lui Percy.

Adam intră în spital pe uşa facultăţii de medicină şi se duse la bibliotecă, la sala periodicelor. Vroia să vadă ce scria despre pregdolen în revistele mai recente. Comentariile lui Percy îl făcuseră curios şi nu-i plăcea ideea de a vinde un medicament care avea într-adevăr nişte efecte secundare grave.

Găsi ce căuta într-un număr vechi de zece luni al revistei *New England Journal of Medicine.* Unui ginecolog practician ar fi fost foarte greu să-i scape articolul cu pricina.

Exact aşa cum afirmase Percy, pregdolenul se dovedise ineficace la testarea în paralel cu un placebo[5]. De fapt, cu excepţia a trei cazuri, substanţa placebo acţionase mai eficient în ameliorarea greţurilor matinale. Mai important, studiile demonstrau că adesea pregdolenul fusese teratogen, provocând anomalii grave în dezvoltarea fetuşilor.

Trecând la *Journal of Applied Pharmacology,* Adam constată că, în pofida publicităţii potrivnice, vânzările de pregdolen cunoscuseră o creştere constantă de-a lungul anilor, cu un avânt impresionant în ultimul an. Adam închise revista întrebându-se dacă era mai uluit de abilitatea

comercială a firmei Arolen sau de ignoranţa obstetricienilor.

Aşezând revista la loc în raft, Adam conchise că soluţia era neclară.

Percy Harmon se simţea în al nouălea cer pe când pleca cu maşina din parcarea restaurantului său japonez favorit, unde tocmai servise o extraordinară friptură sukiyaki. Restaurantul era situat tocmai în Fort Lee, New Jersey, dar la zece şi jumătate seara nu avea să-i ia mai mult de douăzeci de minute ca să se întoarcă la apartamentul său din Manhattan.

Nu-l observase pe individul cu înfăţişare ştearsă, îmbrăcat în sacou albastru şi pantaloni maro, care şezuse la bar tot timpul cât Percy zăbovise în restaurant. Necunoscutul aşteptă până când Chevroletul albastru dispăru din vedere, după care se duse la cea mai apropiată cabină telefonică.

— A plecat din restaurant. Trebuie să ajungă la garaj într-un sfert de oră. Am să sun la aeroport.

Fără să aştepte vreun răspuns, bărbatul întrerupse convorbirea şi introduse alte fise. Apăsă tastele lent, cu gesturi aproape mecanice.

Conducând maşina de-a lungul aleii Harlem River, Percy se întreba de ce nu-i trecuse prin cap până atunci să se ducă la Bill Shelly. Acesta nu numai că primise cu interes observaţiile lui Percy, dar se purtase de-a dreptul prietenos. Mai mult, îl dusese pe Percy să-l cunoască pe vicepreşedintele executiv al firmei, înlesnindu-i stabilirea unei relaţii care într-o companie precum Arolen era de o valoare inestimabilă. Percy avea senzaţia că viitorul lui nu arătase niciodată atât de promiţător.

Percy opri în faţa garajului pe care i-l găsise firma, situat la numai patru cvartale de apartamentul lui de pe Strada 74. Distanţa devenea incomodă numai când ploua. Era o construcţie uriaşă cu aspect de depozit de mărfuri, ce domina strada cu asfaltul ciuruit de intemperii. Un grilaj

metalic impozant bara intrarea. Percy apăsă butonul dispozitivului de comandă de la distanţă pe care-l ţinea în torpedou şi grilajul se ridică. Deasupra intrării, se afla o firmă pe care scria simplu „Parcare – închiriere cu ziua, cu săptămâna sau cu luna” urmat de un număr de telefon.

După ce Percy conduse maşina înăuntru, grilajul metalic se trezi din nou la viaţă şi, scrâşnind înfiorător, se închise cu un bufnet final. Locurile de parcare nu erau rezervate, aşa că Percy făcu mai întâi plin de speranţă un tur înainte de a se îndepărta spre rampa care ducea la nivelul următor. Prefera să parcheze la nivelul solului; spaţiile prost iluminate ale nivelurilor subterane îl neliniştеau de fiecare dată.

Din pricina orei târzii, Percy se văzu nevoit să coboare trei niveluri înainte de a găsi un loc liber. Încuie maşina şi se îndreptă spre casa scărilor, fluierând ca să-şi facă curaj. Tocurile pantofilor săi răsunau pe cimentul pătat de ulei al pardoselii şi undeva, din depărtare, se auzea apa picurând. Ajungând la scară, deschise uşa şi mai-mai să leşine din pricina şocului. În faţa lui apăruseră doi bărbaţi tunşi scurt, într-un stil demodat, îmbrăcaţi în nişte sacouri albastre simple. Indivizii nu schiţară nici un gest, nu scoaseră nici o vorbă. Nu făceau decât să-i blocheze trecerea.

Teama se răspândi în trupul lui Percy cu iuţeala unui şoc electric. Dădu drumul uşii şi făcu câţiva paşi îndărăt. Unul dintre bărbaţi întinse mâna şi trânti violent uşa de perete. Percy se întoarse şi o rupse la fugă, alergând spre scara de la capătul opus al grilajului. Pantofii cu talpă de piele îi alunecau pe asfalt, făcându-i dificilă menţinerea echilibrului.

Aruncă o privire peste umăr şi constată uşurat că nu-l urmărea nici unul din cei doi necunoscuţi. Ajunse la cealaltă uşă şi încercă să o deschidă. Mânerul refuză să se mişte. Simţi cum inima i se opreşte în loc. Uşa era încuiată!

Nu auzea decât propria-i respiraţie răguşită şi zgomotul constant al picăturilor de apă. Singura cale de ieşire rămăsese rampa şi porni într-acolo. Aproape că ajunsese când îl văzu pe unul dintre bărbaţi aşteptând nemişcat la baza pistei de beton înclinate, cu braţele întinse pe lângă corp. Percy se piti după maşină şi încercă să se gândească la ce putea să facă. Era evident că cei doi se despărţiseră; unul păzea casa scărilor iar celălalt rampa. În clipa aceea, Percy îşi aduse aminte de vechiul elevator pentru automobile din centru.

Mergând aplecat, se deplasă tiptil până la locul cu pricina, Ajuns la elevator, ridică poarta de lemn, se furişă înăuntru şi coborî poarta după el. Ceilalţi trei pereţi ai elevatorului erau din împletitură de sârmă groasă. Singura lumină venea de la un bec fără abajur, atârnat deasupra capului. Cu degetul tremurând, Percy apăsă butonul inscripţionat „1”.

Elevatorul se trezi la viaţă cu un pocnet, urmat de vaietul ascuţit al unui motor electric. Spre uşurarea lui Percy, platforma se hurducă, apoi începu să urce lent.

Elevatorul se deplasa cu o încetineală chinuitoare şi Percy ajunsese la nici doi metri de nivelul străzii când cei doi necunoscuţi se iviră ca din pământ sub el.

Fără grabă, unul dintre ei se duse la panoul de comandă al elevatorului şi, spre groaza lui Percy, îi schimbă direcţia de mişcare. Cuprins de panică, Percy apăsă în mod repetat butonul, dar elevatorul îşi continuă implacabil coborârea. Treptat îşi dădu seama că cei doi plănuiseră ca el să folosească elevatorul. De-aia nici nu-l urmăriseră. Vroiau să-l prindă în capcană.

— Ce vreţi de la mine? strigă el. Vă dau toţi banii, na.

Îşi scoase disperat portofelul şi-l aruncă printre şipcile de lemn pe podeaua garajului. Unul dintre bărbaţi se aplecă şi-l ridică de jos. Fără să se uite la el, îl vârî în buzunar. Celălalt scoase la iveală ceva

care Percy crezu la început că era un pistol. Dar când ajunse mai aproape îşi dădu seama că era o seringă.

Percy se retrase spre peretele din spate al elevatorului, simţindu-se ca un animal prins în capcană. Când maşinăria se opri, unul dintre indivizi ridică poarta de lemn. Percy scoase un răcnet de groază şi se prăbuşi la podea.

La numai o oră mai târziu, o furgonetă albastră intra pe platforma aeroportului Teterboro şi se opri în faţa unui avion cu reacţie Gulf Stream. Doi bărbaţi coborâră şi se duseră la uşa din spate a dubei, scoţând dinăuntru o ladă de lemn de mărime considerabilă. Fără zgomot, uşa glisantă de la compartimentul de bagaje a avionului se deschise.

CAPITOLUL 8

În sala de conferinţe trebuie să se fi adunat mai bine de o sută de oameni. Cu toţii veniseră să-şi vadă prietenii şi rudele absolvente ale cursului comercial organizat de Arolen.

Arnold Wiseman, cel care condusese cursul, stătea în faţa podiumului, alături de Bill Shelly. La dreapta lor se vedea un drapel american mare.

Adam se simţea întrucâtva stingherit de toată această ceremonie, conştient că Arolen exagerase proporţiile spectacolului faţă de cât ar fi meritat cele patru săptămâni ale cursului. Totuşi, nu era ceva deplasat, pentru că Adam aflase că nouă zecimi din ceea ce vindeau reprezentanţii firmelor farmaceutice era spectacol pur.

Când se gândi la asta, Adam fu uluit de cât de repede trecuseră cele patru săptămâni. Din prima zi îşi dăduse seama că cei doi ani şi jumătate de medicină îl situau cu mult înaintea tuturor colegilor săi. Jumătate din ceilalţi douăzeci de cursanţi aveau diplome în farmacologie, cinci dintre ei erau licenţiaţi în administrarea afacerilor iar restul proveneau din diferite departamente ale companiei Arolen Pharmaceuticals.

Adam se uită în mulţime după Jennifer, crezând că poate se răzgândise în ultima clipă şi venise, dar chiar în timp ce o căuta din priviri îşi dădu seama că era o speranţă zadarnică. De la bun început se împotrivise angajării sale la Arolen şi, chiar dacă şi-ar fi înfrânt aversiunea faţă de noua lui slujbă, greţurile ei matinale se agravaseră într-atât încât arareori putea să părăsească apartamentul înainte de prânz. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu privească atent fiecare femeie cu părul negru din public, în cazul în care, printr-un miracol, sosise totuşi.

Deodată, privirea lui iscoditoare se opri asupra unui bărbat mărunt, cu părul negru şi cârlionţat, îmbrăcat într-un trenci negru. Stătea în picioare lângă intrare, cu mâinile vârâte în buzunare. Pe nasul acvilin se sprijineau nişte ochelari simpli, cu ramă subţire.

Adam se întoarse într-o parte, crezând că ochii îi joacă o festă. Pe urmă îşi îndreptă din nou privirea asupra bărbatului, cu o mişcare înceată a capului. Nu încăpea nici o îndoială. Era tatăl lui.

Adam petrecu restul ceremoniei într-o stare de şoc. Când formalităţile luară sfârşit şi recepţia începu, îşi făcu loc către uşă, spre locul unde stătea bărbatul. Într-adevăr, era tatăl lui.

— Tată? spuse Adam.

Doctorul Schonberg se întoarse spre el. Ţinea între degete o scobitoare în care fusese înfipt un crevete. Nu se vedea nici urmă de zâmbet pe buzele sau în ochii lui.

— Ce surpriză, spuse Adam, neştiind cum să se poarte. Era flatat de venirea tatălui său, dar în acelaşi timp neliniştit.

— Vasăzică, e-adevărat, spuse doctorul Schonberg cu asprime. Lucrezi la Arolen Pharmaceuticals!

Adam încuviinţă din cap.

— Şi cu facultatea de medicină, cum a rămas? întrebă mânios doctorul Schonberg. Ce-am să-i pot spune acum mamei tale? Şi când te gândeşti până unde am intervenit ca să fiu sigur că vei fi admis!

— Eu cred că şi notele de zece au avut ceva influenţă în privinţa asta, spuse Adam. În afară de asta, am de gând să mă întorc. N-am făcut decât o întrerupere.

— De ce? întrebă doctorul Schonberg pe un ton imperativ.

— Fiindcă aveam nevoie de bani, zise Adam. În curând vom avea un copil.

Pentru o clipă, lui Adam i se păru că expresia tatălui său se îmblânzeşte. Pe urmă, doctorul

Schonberg privi în jurul său cu dezgust.

— Şi uite-aşa, te-ai aliat cu această… (Arătă spre sala somptuos mobilată.) Să nu-mi spui că nu eşti la curent cu faptul că marii afacerişti încearcă să acapareze profesia medicală.

— Arolen furnizează un serviciu public, încercă Adam să se apere…

— Scuteşte-mă, i-o reteză doctorul Schonberg. Nu mă interesează propaganda lor. Fabricile de medicamente şi holdingurile care le controlează sunt ahtiate după profit, la fel ca oricare altă industrie şi totuşi irosesc milioane de dolari în campanii publicitare încercând să convingă lumea de contrariul. Ei bine, e o minciună. Şi când mă gândesc că fiul meu a ajuns să ia parte la chestia asta din pricina acelei femei cu care s-a însurat…

— O cheamă Jennifer, replică prompt Adam, simţind cum i se urcă sângele la cap.

— Domnul doctor David Schonberg! (Bill Shelly apăruse în spatele lui Adam, cu paharul de şampanie în mână.) Bun venit la Arolen. Nu mă-ndoiesc că sunteţi la fel de mândru de fiul dumneavoastră ca şi noi. Mă numesc Bill Shelly.

Doctorul Schonberg ignoră mâna întinsă de celălalt.

— Ştiu cine sunteţi, spuse el. Şi, ca să fiu întru totul sincer, aş zice că sunt mai curând îngrozit decât mândru că-mi văd fiul aici. Singurul motiv pentru care am răspuns la invitaţia dumneavoastră a fost ca să mă asigur că Arolen nu se aşteaptă la vreun tratament special pentru că Adam s-a angajat la această firmă.

— Tată, se bâlbâi Adam.

— Întotdeauna am apreciat francheţea, spuse Bill trăgându-şi mâna înapoi şi vă pot asigura că nu l-am angajat pe Adam pentru că tatăl lui lucrează la AAM.

— Sper că ăsta-i adevărul, zise doctorul Schonberg. N-aş vrea să vă închipuiţi că Arolen va

obţine mai uşor aprobarea pentru noile medicamente.

Fără să aştepte altă replică, doctorul Schonberg se descotorosi de crevete aruncându-l într-un coş de gunoi şi îşi croi drum prin mulţime, către uşă.

Adam scutură din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Îmi pare teribil de rău, îi spuse el lui Bill Shelly.

— Dar nu-i nevoie de nici o scuză, îl întrerupse Bill. Nu eşti responsabil pentru convingerile tatălui tău. A avut destule experienţe neplăcute cu companii nu tocmai cinstite din domeniul nostru. Nu-mi pare rău decât de faptul că nu a putut cunoaşte mai îndeaproape Arolen ca să-şi dea seama de diferenţă.

— Aşa o fi, zise Adam, dar tot nu-i justifică comportarea.

— Poate că într-o zi o să-l convingem pe tatăl tău să participe la una din conferinţele-croazieră organizate de Arolen. Ai auzit de ele?

Adam încuviinţă din cap, amintindu-şi de Percy Harmon. Nu se mai gândise la el de mai bine de o lună, dar acum Adam se întrebă de ce simpaticul comis-voiajor nu păstrase legătura cu el, aşa cum îi promisese.

— L-am invitat pe tatăl tău de mai multe ori, urmă Bill. Nu numai în croazieră, dar şi ca să ne viziteze dotările de cercetare din Porto Rico. Poate că ai să reuşeşti tu să-l convingi să ne accepte invitaţia. Sunt sigur că, într-o astfel de eventualitate, părerea lui despre Arolen s-ar schimba.

Adam râse în silă.

— În clipa asta n-aş putea să-l conving pe tatăl meu nici să accepte o pictură de Rembrandt pe gratis. Abia dacă ne vorbim. Sincer vorbind, am rămas şocat când l-am văzut azi aici.

— Păcat, spuse Bill. Am fi încântaţi să-l avem drept lector la unul din cursuri. Ştii că seminariile se bucură de cea mai bună reputaţie din ţară. Şi, se

înţelege, dacă acceptă să ţină un astfel de curs, toate cheltuielile îi vor fi plătite.

— S-ar părea că ar trebui să încercaţi s-o ademeniţi pe maică-mea, spuse Adam râzând.

— Soţiile nu sunt invitate, spuse Bill în timp ce-l conducea pe Adam spre masa cu şampanie.

— De ce? întrebă Adam, luându-şi un pahar.

— Croazierele au un caracter strict academic, spuse Bill.

— Da, fireşte.

— Vorbesc serios. Croazierele sunt sponsorizate de Arolen dar sunt organizate de MTIC. Singurul motiv pentru care compania a ales varianta cu vaporul a fost ca să-i ţină departe pe doctori de întreruperile obişnuite: fără telefoane, fără pacienţi, fără agenţi de bursă. Fiecare croazieră se concentrează pe un anumit subiect clinic sau de cercetare şi invităm să ţină cursurile cei mai buni oameni din branşă. Realmente, calitatea seminariilor e excelentă.

— Vasăzică, nava iese în larg şi ancorează undeva?

— O, nu, zise Bill. Nava pleacă din Miami, se duce în Insulele Virgine, apoi în Porto Rico şi înapoi la Miami. Unii dintre musafiri, de regulă lectorii, debarcă în Porto Rico ca să viziteze centrul nostru de cercetări.

— Aşadar, numai muncă şi nici un fel de distracţie. Nici măcar un joc de noroc, acolo?

— Ei, mă rog, aşa ceva s-ar mai găsi, admise Bill cu un zâmbet. În orice caz, tatălui tău i-ar face plăcere o asemenea experienţă aşa că, dacă ai vreo influenţă în privinţa asta, încearcă să ţi-o foloseşti.

Adam încuviinţă din cap, dar gândul îi era la Percy Harmon. Păruse atât de sincer încât Adam era surprins că nu-i mai telefonase. Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Shelly când plecase Percy din Manhattan când Bill îi zise:

— Te-ai mai gândii la oferta noastră în privinţa pregătirii manageriale?

— La drept vorbind, spuse Adam, am fost complet absorbit de cursurile comerciale. Dar promit să reflectez la problema asta.

— Aşa să faci, spuse Bill, privindu-l cu ochi scânteietori peste buza paharului său cu şampanie.

În după-amiaza aceleaşi zile, Adam se duse la biroul lui Meguire, pentru a lua cunoştinţă de teritoriul unde urma să-şi desfăşoare activitatea.

— Vei prelua zona acoperită de Percy Harmon, spuse Meguire. În mod normal am fi repartizat acolo un om mai experimentat, dar după cum ştii avem mare încredere în tine. Uite, hai să-ţi arăt.

Clarence desfăcu o hartă a cartierului Manhattan, cu o mare porţiune din zona de est conturată cu o linie galbenă. Începea de la Strada 34 şi se întindea spre nord, mărginită la vest de Fifth Avenue şi la est de râul Hudson. Adam fu dezamăgit că nu includea şi centrul său medical, dar Spitalul New York, Mount Sinai şi Clinica Julian se aflau în interiorul conturului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Clarence spuse:

— Desigur, ţi-ai dat seama că nu intră în responsabilitatea ta spitalele sau organizaţiile mari pentru îngrijirea sănătăţii, precum Clinica Julian.

— De ce? întrebă Adam.

— Da' zelos mai eşti! zise Clarence râzând. Las' c-o să fii suficient de ocupat cu medicii particulari care lucrează în zonă. Toate spitalele sunt deservite de biroul central.

— Clinica Julian e ceva mai mult decât un spital, remarcă Adam.

— E-adevărat, admise Clarence. De fapt, având în vedere că amândouă organismele sunt conduse de MTIC, între Arolen şi Clinica Julian există o relaţie specială. Astfel, Julian asigură accesul direct la informaţiile clinice şi, în schimb, Arolen asigură celor de la Julian înlesniri educaţionale.

Clarence luă un teanc de foi imprimate pe computer şi i-l puse pe Adam în poală.

— Dacă te preocupă grija că nu prea o să ai de lucru, aruncă o privire pe lista clienţilor tăi.

Greutatea materialului de pe genunchii lui Adam era considerabilă. Pe prima pagină scria: „Manhattan, Zona de Est – Lista doctorilor”. Dedesubt, se specifica: „Proprietate a companiei Arolen Pharmaceuticals, Montelair, New Jersey”; şi, în colţul din dreapta jos, un singur cuvânt: „Confidenţial”.

Adam frunzări materialul şi văzu o listă alfabetică a medicilor, alături de adresele şi numerele de telefon ale acestora. Primul nume de pe ultima pagină era Clark Vandermer, 67 East, Strada 36.

În timp ce Adam se gândea cum o să fie când o să-l viziteze pe obstetricianul lui Jennifer, Meguire se lansă într-o lungă descriere a tipurilor de doctori pe care Adam urma să-i întâlnească.

— Întrebări? spuse el în sfârşit.

— Da, zise Adam, amintindu-şi de întrebarea pe care uitase să i-o pună lui Shelly de dimineaţă. Ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu Percy Harmon?

Clarence clătină din cap.

— Am auzit că trebuia să urmeze cursul managerial din Porto Rico, dar nu ştiu dacă s-a dus într-adevăr acolo. De ce întrebi?

— Păi, din simplă curiozitate, spuse Adam.

— Ei, dacă nu mai ai alte întrebări, eşti liber. Îţi stăm la dispoziţie oricând ai nevoie de noi şi, uite cum era să uit, astea sunt cheile de la maşina repartizată de Arolen. E un Buick Century.

Adam luă cheile.

— Iar asta e adresa garajului. E cel mai apropiat de locuinţa ta pe care l-au putut găsi oamenii mei. Chiria o suportăm noi.

Adam luă bileţelul cu adresa, încă o dată impresionat de generozitatea companiei. Un loc de parcare în oraş valora la fel de mult cât o maşină.

— Şi ultimul, dar nu cel mai lipsit de importanţă lucru, ăsta e codul tău de acces pe computer,

despre care vi s-a vorbit la cursuri. Găseşti în portbagaj computerul tău personal. Mult succes.

Adam luă şi acest ultim plic şi dădu încă o dată mâna cu şeful de sector. Devenise acum în mod oficial agent comercial al firmei Arolen.

După ce comută radioul pe un post pe ultrascurte care transmitea muzică rock, Adam coborî fereastra maşinii şi-şi rezemă nonşalant cotul pe portieră. Se deplasa cu optzeci de kilometri la oră şi se simţea inexplicabil de ameţit. Deodată îşi aminti de dispreţul neîncrezător al tatălui său şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Avem nevoie de bani! strigă el. Dacă ne-ai fi ajutat, aş fi rămas la facultate.

Starea sufletească nu i se îmbunătăţi când ajunse acasă şi găsi apartamentul gol, biletul lipit de frigider anunţându-l că: „M-am dus la ai mei”. Adam mototoli biletul şi-l azvârli cât colo.

Deschise frigiderul şi se uită înăuntru. Luă de acolo resturile de la un pui fript împreună cu un borcan de maioneză şi două felii de pâine de secară. Îşi făcu un sandviş şi se duse în camera de zi ca să-şi instaleze computerul personal. Apoi îl porni şi tastă codul de acces. La care dintre doctori ar trebui să se uite oare? După o scurtă ezitare tastă numele lui Vandermer. Apoi ridică receptorul din furcă şi conectă telefonul la modem. Când totul fu gata, apăsă butonul de execuţie a comenzii, se lăsă pe spate şi muşcă zdravăn din sandviş. Pe modem se aprinseră nişte luminiţe roşii, indicând că dispozitivul stabilise legătura cu reţeaua principală Arolen.

Ecranul din faţa lui Adam pâlpâi apoi afişă un text. Adam se opri din mestecat şi se aplecă înainte să citească.

CLARK VANDERMER, doctor în medicină, membru al Comisiei naţionale pentru obstetrică-ginecologie.

— Date biografice;

— Date personale;
— Date economice;
— Date profesionale;
— Date de uz farmaceutic;
(Apăsaţi tasta de blanc pentru selecţie).

Cu interesul stârnit, Adam apăsă tasta de blanc până când cursorul ajunse în dreptul rubricii „Date personale”. Apoi apăsă tasta de execuţie. Obţinu un nou index:

— Date personale:
— Istoricul de familie (trecut) incluzând părinţii şi fraţii;
— Istoricul de familie (prezent) incluzând soţia şi copiii;
— Pasiuni şi hobbyuri;
— Simpatii şi antipatii;
— Istoric social (inclusiv educaţia şcolară);
— Fişa de sănătate;
— Profil de personalitate;
(Apăsaţi tasta de blanc pentru selecţie).

„Dumnezeule, gândi Adam, e ca în *1984* al lui Orwell”. Deplasă cursorul la „Istoricul de familie (prezent) şi apăsă butonul de execuţie. Imediat ecranul se umplu cu un text consistent. Timp de zece minute, Adam citi despre soţia şi copiii lui Vandermer. În mare parte, erau detalii nesemnificative, dar se specificau acolo şi unele lucruri importante. Astfel, Adam află că soţia lui Vandermer fusese internată în trei rânduri pentru stări depresive consecutive naşterii celui de-al treilea copil. Descoperi de asemenea că copilul mijlociu, o fetiţă, primise diagnosticul de anorexie nervoasă.

Adam îşi luă privirea de la ecran, îngrozit. Nu exista nici un motiv pentru ca o firmă precum Arolen să deţină un dosar atât de complet asupra unui medic. După părerea lui, tot ce-ar fi fost necesar s-ar fi putut rezuma într-un singur capitol „Date de uz farmaceutic”. Ca să-şi dovedească justeţea opiniei, Adam apelă categoria cu pricina şi

obţinu ceea ce se aştepta, respectiv o analiză a obiceiurilor de prescripţie ale lui Vandermer, incluzând cantităţile din fiecare medicament pe care le prescria anual.

Revenind la index, Adam ceru computerului să-i tipărească pe imprimanta matricială un raport complet în privinţa doctorului Vandermer. Imprimanta se trezi la viaţă şi Adam se duse în bucătărie ca să-şi ia o cutie de Coca-Cola.

Imprimanta se opri abia după treizeci şi două de minute.

Adam detaşă ultima filă şi adună şirul lung de foi care se strânsese în spatele computerului. Erau aproape cincizeci de pagini. Adam se întrebă dacă bietul doctor avea habar de cantitatea de informaţii pe care Arolen o colectase în privinţa sa.

Conţinutul raportului era sec şi obositor de complet. Includea până şi investiţiile lui Vandermer. Adam frunzări materialul până ajunse la descrierea activităţii profesionale al lui Vandermer. Află astfel că acesta era co-fondator al firmei GYN Associates, împreună cu Lawrence Foley! Lawrence Foley, care se sinucisese într-un mod atât de neaşteptat. Adam se întrebă dacă Jennifer ştia că Foley fusese cândva asociat cu medicul ei.

Continuând să citească, Adam descoperi că asociaţii din acel moment al lui Vandermer erau doctorii John Stens şi June Baumgarten.

Curiozitatea fiindu-i de acum stârnită, Adam decise că doctorul Vandermer avea să fie primul său client. Amintindu-şi de povaţa lui Percy Harmon referitoare la faptul că drumul spre doctor trece prin biroul secretarei, Adam ceru computerului informaţii despre aceasta. Se numea Christine Morgan. Avea douăzeci şi şapte de ani, era căsătorită cu pictorul David Morgan şi avea un Copil, David junior, poreclit DJ.

Încercând să adopte aerul încrezător al lui Percy Harmon, telefonă la GYN Associates. Menţionă în

treacăt că agentul comercial de dinaintea lui îi vorbise cu căldură de copilaşul ei drăguţ. Probabil că procedase corect căci Cristine îi zise că poate veni imediat. Ea urma să încerce să-i înlesnească accesul în cabinetul doctorului.

Cinci minute mai târziu, Adam se îndrepta spre nord pe Park Avenue încercând să-şi amintească ce medicamente produse de Arolen trebuia el să plaseze cabinetelor de obstetrică-ginecologie. Hotărî să se axeze pe gama de vitamine de uz general pe care Arolen le recomanda pentru perioada de sarcină.

În zona delimitată de Strada 36 şi Park Avenue, până şi locurile de parcare neocupate erau greu accesibile. Adam trebui să se mulţumească cu spaţiul delimitat pentru un hidrant de incendiu între Park Avenue şi Lexington Avenue. Încuie portiera şi se duse la portbagaj. Înăuntru găsi gama completă a mostrelor Arolen, materiale publicitare şi alte mărunţişuri, printre care şi o duzină de stilouri Cross, inscripţionate cu emblema Arolen. Adam putea să le distribuie după bunul său plac.

Selectă o cantitate corespunzătoare de eşantioane şi de prospecte şi le vârî în servietă. Strecură în buzunarul hainei unul din stilouri. Încuie portbagajul şi porni cu pas vioi spre cabinetul doctorului Vandermer.

Christine Morgan, o femeie cu părul dat din belşug cu fixativ şi afectând o mimică de pasăre înspăimântată, trase gemuleţul într-o parte şi îl întrebă cu ce-i poate fi de folos.

— Sunt Adam Schonberg de la Arolen, spuse el zâmbind larg şi scoţând la iveală prima lui carte de vizită Arolen.

Ea îi întoarse zâmbetul şi îi făcu semn să intre în sala de aşteptare. După ce-i admiră ultimele fotografii ale lui DJ, Adam se lăsă condus de Christine într-una din sălile de consultaţii goale, cu promisiunea că sora şefă va fi înştiinţată cât de curând de prezenţa lui acolo.

Adam se aşeză pe un taburet în faţa unui mic birou alb. Se uită la masa de consultaţii cu suporţii pentru picioare, din oţel inoxidabil. Îi venea greu să şi-o imagineze acolo pe Jennifer ca pacientă.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise brusc şi doctorul Clark Vandermer îşi făcu intrarea. Ca să-şi omoare timpul, Adam trăsese afară unul din sertarele biroului şi se uita într-o doară la amalgamul de pixuri, teancuri de formulare pentru reţete şi analize de laborator. Acum, roşu la faţă ca racul, închise sertarul şi se ridică în picioare.

— Căutai ceva anume? întrebă doctorul Vandermer sarcastic. Ţinea în mână cartea de vizită a lui Adam şi se uita când la ea, când la expresia stingheră de pe faţa proaspătului agent comercial.

— Cine dracu te-a lăsat să intri aici?

— Angajaţii dumneavoastră, bâigui Adam, alegând în mod intenţionat o formulare cât mai vagă.

— Las' că stau eu de vorbă cu ei, zise Vandermer, întorcându-se să plece. Voi pune pe cineva să te conducă afară. Mă aşteaptă pacienţii.

— Am nişte mostre pentru dumneavoastră, se grăbi să spună Adam. Şi un stilou Cross.

Scoase la iuţeală stiloul şi îl întinse către Vandermer, care era pe punctul de a-i rupe în două cartea de vizită.

— Se întâmplă cumva să fii rudă cu Jennifer Schonberg? întrebă doctorul Vandermer.

— E soţia mea, spuse plin de speranţe Adam, adăugând: Şi pacienta dumneavoastră.

— Înţelesesem că eşti student la medicină, zise doctorul Vandermer.

— E-adevărat, spuse Adam.

— Atunci, ce dracu soi de aiureală mai e şi asta? întrebă Vandermer fluturând cartea de vizită.

— Am întrerupt facultatea, spuse Adam pe un ton defensiv. Cu Jennifer gravidă, aveam nevoie de bani.

— Nu era momentul să aveţi un copil, spuse Vandermer pedant. Dar dacă toţi aţi făcut o prostie, soţia dumitale mai putea să lucreze.

— E dansatoare, domnule doctor, spuse Adam.

Amintindu-şi de problemele personale ale lui Vandermer, Adam îşi zise că nu era corect din partea doctorului să ofere soluţii simple.

— Ei bine, faptul că ai părăsit facultatea de medicină, e o crimă. Şi unde mai pui că lucrezi şi ca comis-voiajor la o firmă de medicamente. Doamne, ce irosire!

Adam îşi muşcă limba. Vandermer începea să-i aducă aminte de tatăl lui. Sperând să pună capăt predicii, îl întrebă pe doctor dacă se putea face ceva în legătură cu greţurile matinale ale lui Jennifer.

— Jumătate din pacientele mele au asemenea greţuri, spuse doctorul Vandermer, cu un gest nepăsător din mână. Dacă nu cauzează probleme nutriţionale, cel mai indicat este tratamentul simptomatic[6]. Nu sunt adeptul folosirii medicamentelor, atunci când se poate evita asta şi mă pronunţ în mod deosebit împotriva pregdolenului produs de Arolen. Şi să nu începi să te joci de-a doctorul şi să-i dai prostia asta. O fi popular, dar nu e sigur.

Impresia lui Adam despre Clark Vandermer se îmbunătăţi puţin. „S-o fi purtând el cam brutal, dar cel puţin e la curent cu ultimele informaţii de specialitate."

— Şi fiindcă tot eşti aici, spuse Vandermer, ai putea să mă scuteşti de un telefon. Sunt programat să susţin un curs săptămâna viitoare, în cadrul unei conferinţe-croazieră Arolen. Când e ultima zi când mă pot urca la bordul vasului în Miami?

— N-am nici cea mai mică idee, recunoscu Adam.

— Minunat! spuse doctorul Vandermer revenind la tonul sarcastic. Acum am să te rog să vii cu mine.

Adam îşi luă servieta şi merse în urma doctorului, de-a lungul unui coridor îngust. După vreo douăzeci de paşi; Vandermer se opri, deschise o uşă şi se dădu la o parte ca să-i îngăduie lui Adam să treacă. În trecere, Vandermer îi înapoie cu un gest neceremonios cartea de vizită, apoi închise uşa în urma sa. Clipind din ochi, Adam se pomeni înapoi în sala de aşteptare aglomerată.

— L-aţi văzut pe doctor? întrebă Christine.

— Şi încă cum, spuse Adam, întrebându-se de ce naiba nu li se vorbise despre croazierele Arolen la curs. Dacă ar fi ştiut să-i răspundă lui Vandermer la întrebare, poate că ar fi reuşit să-şi ducă numărul până la capăt.

— V-am spus eu că vă pot aranja să intraţi? spuse Christine cu mândrie.

Adam se pregătea să întrebe dacă nu i-ar putea vedea şi pe ceilalţi doctori din clinică, când observă plăcuţele cu nume pe peretele din spatele secretarei. Pe lângă Vandermer, Baumgarten şi Stens, mai erau trecuţi acolo şi doctorii Lawrence Foley şi Stuart Smyth. Adam nu-şi amintea să fi văzut vreun doctor Smyth în dosarul lui Vandermer.

Scoase din buzunar stiloul.

— Am o mică surpriză pentru tine, zise el, întinzându-i-l lui Christine. Dădu nepăsător din mână la mulţumirile ei şi arătă spre numele doctorului Smyth.

— E cumva un nou asociat?

— O, nu, zise Christine. Domnul doctor Smyth e asociat de cincisprezece ani. Din păcate, e foarte bolnav. Dar oricum, nu-l prea văd la faţă. Îşi programează majoritatea pacienţilor la Clinica Julian.

Adam se uită din nou la plăcuţele cu nume.

— Şi ăsta e doctorul Foley care s-a sinucis nu demult?

— Da. Ce tragedie, zise Christine. Era doctorul meu preferat. Dar nici pe el nu l-am prea văzut în

ultimele şase luni. Şi el începuse să-şi programeze pacienţii la clinică.

Comentariul lui Christine îi deşteptă lui Adam o amintire. Percy Harmon îşi exprimase nemulţumirea în privinţa faptului că mulţi doctori, inclusiv Foley, îşi abandonau cariera particulară ca să se ducă la clinică.

— Erai aici când a plecat doctorul Foley? întrebă Adam.

— Spre ghinionul meu, admise Christine. A fost un adevărat coşmar fiindcă a trebuit să-i sunăm şi să-i reprogramăm pe toţi pacienţii dânsului.

— Cumva, înainte de a se muta la clinică, s-a dus în vreo călătorie?

— Mi se pare că da, zise Christine. Dacă-mi amintesc bine, a fost la un soi de întrunire medicală. Cred că a fost într-o croazieră.

— Dar doctorul Baumgarten şi doctorul Stens sunt aici astăzi? întrebă Adam.

— Îmi pare rău, răspunse Christine. Amândoi sunt în sala de operaţii.

— Nu pricep, spunea Adam două ore mai târziu, agitându-şi furculiţa în direcţia lui Jennifer. Cum se face că ai fost prea bolnavă ca să vii până la Arolen azi-dimineaţă, dar îndeajuns de sănătoasă ca să-ţi petreci toată după-amiaza la cumpărături, cu maică-ta?

Jennifer îşi coborî privirea, învârtindu-şi legumele în farfurie. Mai devreme încercase să-i explice lui Adam de ce era important pentru ea să stea de vorbă cu mama ei. Numai că Adam nu-i luase în seamă explicaţiile iar acum, decât să spună ceva necuviincios, ea se hotărî să nu mai scoată un cuvânt.

Adam bătu darabana pe tăblia mesei. De când Jennifer aflase că rămăsese însărcinată, parcă nu mai erau în stare să discute raţional despre nimic. Adam se temea acum că, dacă ar continua s-o dojenească, ar putea izbucni în plâns.

— Uite, zise el, hai să uităm de ziua de astăzi. Să ne tihnească şi nouă masa asta. Arăţi minunat. E cumva o rochie nouă?

Ea încuviinţă printr-o mişcare a capului, iar el bănui că era primită în dar de la mama ei.

— E foarte frumoasă, zise el cu diplomaţie, dar Jennifer nu se lăsa îmbunată.

— O fi ea rochia frumoasă, dar eu arăt îngrozitor. Am crezul că sarcina o să mă facă să strălucesc de feminitate şi când colo eu mă simt grasă şi urâtă. Văzând că Adam nu spune nimic, ea adăugă:

— Cred că o mare parte din vină o au şi greţurile astea îngrozitoare. Nu ştiu de ce le-o fi zicând greţuri matinale, când te ţin toată ziua.

Adam se întinse peste masă şi îi strânse mâna. Sperând s-o înveselească, începu să-i relateze despre vizita lui dezastruoasă la doctorul Vandermer. În timp ce vorbea, faţa ei începu să se relaxeze.

— Ţi-am spus eu că are un stil înfiorător, râse Jennifer. Nu ţi-a zis nimic despre starea asta de greaţă?

— Nu, doar că o să treacă şi că te descurci minunat.

Jennifer oftă. Vorbi puţin la întoarcerea de la restaurant şi de cum ajunseră acasă, se urcă în pat şi comută televizorul pe programul unde se transmitea *Dynasty.*

Deprimat după prima lui zi de agent comercial şi supărat pe tăcerea soţiei sale, Adam nu-şi găsea locul aşa că porni computerul. Tastă alene GYN Associates, gândindu-se să adauge numele doctorului Smyth. Spre surprinderea lui, era deja trecut, întrebându-se dacă nu cumva comisese vreo eroare mai devreme, se duse la materialul imprimat despre doctorul Vandermer. Numele lui Smyth nu era listat. Vrând să verifice suplimentar, Adam tastă ceilalţi asociaţi, Stens şi Baumgarten. Nici Smyth, nici Foley nu apăreau în fişierele lor.

Adam îşi muşcă buza de jos. Programul ar fi trebuit să fie în stare să depisteze astfel de omisiuni. Sau poate că programatorii uitaseră să prevadă o subrutină de verificare prin confruntare. Dacă aşa stăteau lucrurile, Adam se gândi că ar trebui probabil să-i anunţe pe cei de la Arolen.

Întrebându-se ce asociaţii apăreau în fişierul lui Smyth, Adam tastă numele doctorului. Monitorul clipi, apoi afişă un mesaj scurt: „Curs croazieră OB-GYN, 9/9/83. Programat curs reciclare 6/5/84 cu vizită la Centrul de Cercetări Porto Rico." Adam îşi frecă bărbia. Computerul ştia despre Smyth, era limpede, dar aparent nu deţinea nici un fişier pe numele lui. Adam nu putea să înţeleagă de ce.

Deschise lista clienţilor săi şi urmări cu degetul tabelul nominal. Smyth nu era acolo. Până la urmă, Adam îşi zise că Arolen îl servea pe Smyth la Clinica Julian deşi, tehnic vorbind, el făcea parte din firma GYN Associates. Totul însă părea foarte ciudat.

Nedumerit, Adam decise să apeleze fişierul doctorului Lawrence Foley. Maşinăria imprimă un singur cuvânt: „Lichidat".

Ce umor sinistru a putut să aibă programatorul ăsta, gândi Adam.

Pe parcursul următoarelor trei săptămâni, abilitatea de comerciant a lui Adam se amelioră semnificativ. Atâta timp cât îi copleşea pe doctorii de pe lista lui cu mostre gratuite, cei mai mulţi dintre ei erau încântaţi să-l audă ridicând în slăvi virtuţile firmei Arolen Pharmaceuticals. Arareori îi puneau la îndoială afirmaţiile sau se interesau de posibilele efecte secundare. Plin de entuziasm, Adam plasa întreaga gamă de produse Arolen, cu o singură excepţie: pregdolenul. Articolul din revistă şi avertismentul lui Vandermer îl impresionaseră şi nu voia să se ştie răspunzător pentru încurajarea

folosirii unui medicament cu un potenţial de periculozitate atât de ridicat.

Serile şi le petrecea solicitând computerului informaţii despre medicii pe care intenţiona să-i viziteze a doua zi, dar numai pe acelea care-l ajutau la vânzări. Decise că nu era treaba lui să-şi facă griji privind posibilele omisiuni sau inexactităţi precum aceea referitoare la GYN Associates.

Şi deodată, tocmai când începuse să se relaxeze în noua lui rutină, se întâmplă ceva care-i stârni presimţirile rele.

Avea programată o întâlnire cu un grup de medici internişti foarte solicitaţi, dar când ajunse la cabinetul lor, secretara îl anunţă că toţi fuseseră nevoiţi să anuleze întrevederea. Unul dintre parteneri, tocmai se întorsese dintr-o croazieră Arolen şi îi anunţase că renunţă la cariera particulară pentru a lucra la Clinica Julian. Ceilalţi doctori erau furioşi şi la capătul răbdărilor încercând să satisfacă solicitările pacienţilor fostului lor asociat.

Adam plecă de acolo amintindu-şi cum Percy Harmon îi descrisese un incident similar. Iar asta îi aduse aminte de faptul că nu aflase de ce Percy nu-i mai dăduse nici un telefon. Când întrebase de el în New Jersey, nimeni nu păruse să ştie sigur unde se afla Harmon, deşi, după toate aparenţele, se dusese în Porto Rico, conform planificării. Ştiind cât de entuziasmat se arătase Percy în privinţa acestui program de management, Adam găsi toată această poveste extrem de neliniştitoare.

Într-o după-amiază – terminându-şi vizitele mai devreme, se hotărî să dea o fugă până la sediu, să vadă dacă Bill Shelly putea să-i răspundă la unele din întrebările sale. Devenise tot mai curios în legătură cu misterioasele croaziere Arolen. Deşi nu era pregătit să se mute în Porto Rico, îşi zicea că un seminar medical din cinci zile pe mare ar fi fascinant. L-ar face să se simtă din nou ca la

facultatea de medicină. Şi poate că o mică vacanţă ar redeschide perspectivele căsniciei sale. Greţurile lui Jennifer se înrăutăţiseră şi ea îşi petrecea tot mai mult timp cu părinţii ei. Când Adam încercase să-i stârnească interesul faţă de noua lui ocupaţie sau s-o convingă să telefoneze unora dintre prietenele sale, ea nu făcuse decât să-i respingă propunerile.

Se făcuse aproape trei şi jumătate când Adam trase maşina în parcarea companiei. Shelly îi spusese la telefon că va fi disponibil până la ora patru. Un paznic în uniformă sună mai întâi la biroul lui Shelly înainte de a-i da voie lui Adam să intre. Când ajunse la etajul rezervat conducerii, Joyce, secretara personală a lui Bill, îl aştepta în biroul secretarei de cabinet.

— Mă bucur să vă văd, domnule Schonberg, spuse ea. Bill e sus, aşa că am să vă rog să mă urmaţi.

La capătul holului, Joyce descuie uşa unui mic ascensor. Pătrunse înăuntru şi, cu aceeaşi cheie, selectă etajul 21. Adam constată cu surprindere că urcau prin exteriorul clădirii, într-o cuşcă din sticlă. Senzaţia era destul de neplăcută, aşa că închise ochii, nefiind dispus să admire peisajul rural din Jersey, până când liftul se opri.

Fu întâmpinat de un bărbat musculos îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni kaki.

— Adam Schonberg? întrebă el înainte de a-l conduce pe Adam de-a lungul unui coridor scăldat într-o baie de soare. Peretele exterior era cu totul din sticlă şi Adam se ţinu cât mai departe de el. Nu-i era tocmai teamă de înălţime dar nici prea mare plăcere nu-i făcea. Se simţi mai bine când intrară într-un salon pustiu. Un televizor transmitea ştirile. La capătul celălalt al salonului se afla o cameră Nautilus şi, dincolo de ea, o sală de masaj. O uşă largă la capătul opus dădea spre piscină.

Bărbatul în tricou îi ţinu uşa deschisă lui Adam dar nu intră după el. Pentru o clipă, lumina fu atât de orbitoare încât Adam abia dacă mai vedea ceva. Un perete întreg era din sticlă şi se înălţa preţ de două niveluri, curbându-se spre interior a forma o parte din acoperiş. Podeaua era pardosită cu marmură de un alb scânteietor, iar piscina avea pereţii din faianţă albă, cu pete albastre.

În piscină nu se afla decât un singur bărbat, care înota cu mişcări viguroase ale braţelor. Când se întoarse pe o parte, îl zări pe Adam şi se apropie de marginea bazinului. Purta nişte ochelari de protecţie minusculi, care abia dacă-i acopereau ochii şi o cască neagră din cauciuc.

— Nu vrei să faci o baie? zise Bill Shelly.

Adam clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar mi-am uitat slipul acasă.

— Nu-i nevoie de slip în momentul ăsta. E ora rezervată bărbaţilor. Haide, fă o încercare. Sunt sigur că Paul poate să-ţi facă rost de un prosop.

Adam şovăi. N-avea nici un motiv întemeiat să refuze invitaţia, iar şansa de a înota la douăzeci şi ceva de etaje deasupra pământului nu se ivea în fiecare zi.

— OK, spuse Adam. Unde-l găsesc pe Paul?

— Du-te în sala de masaj. Ai să vezi soneria pe perete. Apasă butonul şi Paul o să apară ca din pământ.

Adam făcu aşa cum i se spusese. Paul îl duse la un vestiar şi îi puse la dispoziţie un prosop enorm şi un halat pluşat.

Adam se descotorosi de haine şi îmbrăcă halatul. Revenind afară din sala de masaj, deveni extrem de stânjenit de albeaţa pielii sale şi se întrebă încă o dată cum de reuşea Shelly să-şi păstreze tenul bronzat. Cu mare sfială, Adam dezbrăcă halatul şi intră în apa rece ca gheaţa.

— Păstrăm apa atât de rece pentru că aşa e mai stimulatoare, îi explică Bill când îi zări expresia chinuită.

După ce începu să înoate, Adam se simţi mai bine, dar, când încercă să imite rostogolirile subacvatice ale lui Bill, nu reuşi decât să se aleagă cu nasul plin de apă. Ieşi la suprafaţă tuşind şi scuipând.

Lui Bill i se făcu milă de el şi îl duse la vestiare, sugerând câte un masaj scurt pentru amândoi.

— În ce problemă ai vrut să mă vezi? îl întrebă Bill când se văzură întinşi pe două mese alăturate.

Adam şovăi. Chiar dacă se purtase întotdeauna frumos cu Adam, Bill nu renunţase nici o clipă la stilul său directorial rece.

— Vroiam să aflu mai multe despre conferinţele-croazieră, spuse Adam, când Paul îi ceru să se întoarcă pe spate. Clienţii mei mă întreabă mereu de ele.

— Şi ce vor să ştie?

— Cine poate să participe. Cum programaţi diferitele specialităţi. Dacă pot să sune pe cineva la Arolen ca să obţină mai multe informaţii.

— Pot să sune la numărul cu taxă inversă al firmei MTIC, spuse Bill pe un ton rigid. Speram să aud de la tine că te-ai hotărât să participi la cursul de pregătire managerială.

— Încă nu, spuse Adam în timp ce Paul continua să-i frământe umerii. Dar mă întrebam dacă nu s-ar putea să mă trimiteţi într-una din croazierele astea. Pot participa şi agenţii comerciali?

— Mă tem că nu, zise Bill ridicându-se şi începând să se îmbrace. Sunt o mulţime de oameni pe-aici care ar dori să meargă. Din păcate, Fjord nu e o navă chiar aşa de mare. Oricum, ţi s-ar părea plictisitor. Întrucât scopul programului este să asigure o pregătire continuă pentru medicii profesionişti, majoritatea dotărilor de agrement ale vasului au fost transformate în săli de conferinţe.

— Totuşi, aş dori să merg.

— Îmi pare rău, spuse Bill, căruia îi scăzuse în mod evident interesul faţă de subiect. Cred că ar fi

mai inteligent din partea ta să te concentrezi pe munca pe care trebuie s-o prestezi.

Adam hotărî că nu era momentul să-l întrebe despre doctorii care renunţaseră la cariera particulară după ce se întorseseră din croazieră. Nu încăpea nici o îndoială că întrebările lui Adam îl iritaseră pe Bill Shelly. În timp ce se îmbrăca şi apoi în drum spre lift, Adam avu grijă să răspundă la întrebări, nu să le pună. Dar mai târziu, pe drumul de întoarcere spre New York, continuă să mediteze la unele întâmplări stranii pe care acum le asocia cu croazierele Arolen. Îl tulbura în mod deosebit dispariţia lui Percy Harmon. Când aflase că Percy nu plecase în Porto Rico, Adam încercase să-l sune, dar nu-i răspunsese nimeni. În timp ce intra în oraş prin Tunelul Lincoln, Adam decise să treacă pe la apartamentul lui Percy. Poate că ştia vreunul dintre vecini pe unde era.

Percy locuia într-o clădire părăginită cu faţada din gresie, la patru numere distanţă de intersecţia cu Second Avenue. Adam găsi numele lui Percy Harmon lângă butonul marcat 30. Apăsă şi aşteptă.

Pe partea cealaltă a străzii, pe diagonală, un bărbat într-un costum albastru şifonat aruncă jos ţigara şi o strivi sub călcâi. Privind în stânga şi în dreapta, traversă în direcţia clădirii din gresie, ducându-şi mâna la buzunarul de la piept.

Adam îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi apăsă butonul pentru administratorul clădirii. Aproape imediat micul hol se umplu de sunetul strident al unei sonerii şi Adam deschise uşa. Interiorul era dărăpănat, dar arăta mult mai curat decât clădirea unde locuia Adam. La demisol se auzi o uşă deschizându-se. Se duse în capul scării şi se uită în jos. Un bărbat nebărbierit şi în maieu tocmai se pregătea să urce.

— Ce pofteşti mata? spuse individul.

— Îl caut pe Percy Harmon, răspunse Adam.

— Toată lumea îl caută pe omul ăsta, zise administratorul, evident neimpresionat. Nu-i aici şi

nu l-am văzut de mai bine de o lună.

— Scuze pentru deranj, zise Adam în timp ce administratorul cobora.

Adam dădu să plece, dar ezită în preajma scărilor. Auzind uşa de la apartamentul administratorului închizându-se, mânat de un imbold subit, urcă tiptil la etajul al treilea. Bătu la uşa apartamentului 30, dar nu primi nici un răspuns. Încercă uşa, dar era încuiată. Se gândea să-i lase un bilet când observă o fereastră la capătul coridorului ce dădea spre scara de incendiu.

Deşi nu făcuse niciodată aşa ceva până atunci, Adam deschise fereastra şi se căţără pe pervaz, ieşind afară. Avea presentimentul că ceva i se întâmplase lui Percy. Vroia să arunce o privire în apartamentul lui, în căutarea unui semn care să-i indice de când lipsea Harmon.

Scara de incendiu era veche şi ruginită şi Adam se strădui să nu privească în jos, prin grilajul metalic, la curtea interioară asfaltată. Străbătu cu viteză de melc distanţa până la fereastra lui Percy, cu mâinile lipite de zidul clădirii. Fereastra era întredeschisă. Sperând să nu-l vadă nimeni care să cheme poliţia, Adam ridică fereastra. Ajuns până aici, îşi făcu socoteala că nu mai avea nimic de pierdut aşa că pătrunse în dormitorul cu miros de mucegai al lui Percy.

Cu inima bătându-i cu putere, ocoli patul nefăcut şi deschise şifonierul. Era plin de haine. Se duse să se uite în baie. Nivelul apei din vasul toaletei scăzuse, semn că nu mai fusese folosit de câtăva vreme.

Adam se întoarse şi trecând prin dormitor, ajunse în camera de zi. Pe măsuţa de cafea un ziar vechi de vreo şapte săptămâni. În bucătărie, vasele din chiuvetă se acoperiseră cu un strat de mucegai negru şi pufos, era limpede că Percy avusese de gând să se întoarcă. Şi ăsta era exact lucrul care-i

fusese teamă lui Adam. De bună seamă că omul ăsta i se întâmplase ceva neprevăzut.

Adam decise să iasă afară de acolo şi să sune la poliţie. Dar când să plece din bucătărie, un zgomot slab îl făcu să îngheţe de spaimă. Era sunetul caracteristic scos de o uşă care se închide.

Adam aşteptă. Liniştea rămase netulburată. Privi pe furiş în camera de zi. Lanţul de siguranţă de la uşa apartamentului se legăna încet.

Adam simţi că leşină. Dacă Percy fusese cel ce intrase, de ce se ascundea acum? Adam rămase încremenit pe locul lui în bucătărie, încordându-şi auzul ca să sesizeze alte zgomote. Când frigiderul de lângă el porni motorul compresorului, îşi înăbuşi cu greu un ţipăt de spaimă. În cele din urmă decise că se scurseseră cel puţin zece minute, că poate imaginaţia îi jucase o festă, aşa că se duse în camera de zi ca să arunce o privire în dormitor. Zări fereastra deschisă ce dădea spre scara de incendiu. Perdeaua se legăna uşor din pricina curentului. Adam estimă că nu-i va lua mai mult de o secundă să traverseze încăperea şi să sară afară pe fereastră.

N-a mai ajuns însă. În timp ce alega spre fereastră, din şifonier se ivi o siluetă. Până s-apuce Adam să reacţioneze, un pumn îl lovi puternic în abdomen, făcându-l să cadă lat la podea.

CAPITOLUL 9

Când ajunse la GYN Associates pentru controlul ginecologic lunar, Jennifer observă că, faţă de vizitele precedente, pacientele din sala de aşteptare erau mai puţin numeroase. Aşezându-se pe o canapea, care acum era toată numai a ei, luă o revistă ca să citească, dar nu se putu concentra. În schimb, se minună că nimic neplăcut nu li se întâmplase ei sau copilului său din pântece, în timp de doctorul Vandermer fusese plecat ca să participe la acea întrunire. Fusese sigură că va începe să sângereze în absenţa lui şi chiar dacă nu se împăcase încă cu stilul lui ursuz, n-ar fi vrut să fie nevoită să fie consultată de un alt medic.

În mai puţin de cincisprezece minute, Jennifer fu dusă în sala de consultaţii. În timp ce-şi schimba hainele de oraş cu halatul din hârtie, o întrebă pe infirmieră dacă doctorul Vandermer se simţise bine în mica lui vacanţă.

— Cred că da, spuse Nancy fără entuziasm.

Îi întinse lui Jennifer conteinerul pentru urină şi-i făcu semn către uşa spălătorului. Ceva în tonul ei o deranjă pe Jennifer, dar când ieşi din baie, doctorul Vandermer o aştepta.

— N-am terminat cu doamna Schonberg, îl informă Nancy. Vă rog să mă mai lăsaţi câteva minute. Mai trebuie s-o cântăresc şi să-i stabilesc valoarea hematocritului[7].

— Am vrut doar să-i dau bineţe. (Rostise cuvintele cu un glas neobişnuit de blând, lipsit de asprimea normală.) Ce mai faci, Jennifer? Arăţi bine azi.

— Mă simt bine, domnule doctor, spuse Jennifer surprinsă.

— Ei, atunci am să mă întorc imediat ce Nancy termină ce are de făcut.

Închise uşa şi Nancy rămase o clipă locului, privind în urma lui.

— Doamne! spuse ea. Dacă nu l-aş cunoaşte, aş jura că ţi-a pus vreun gând. De când s-a întors, se poartă ciudat. E mult mai drăguţ cu pacienţii, dar mie mi-a făcut munca de zece ori mai grea. În fine… (Nancy se întoarse către Jennifer.) Hai să-ţi iau proba de sânge şi să te cântăresc.

Abia terminase când doctorul Vandermer reveni.

— Bun, acum mă ocup eu de doamna, spuse el pe acelaşi ton plat. Cu greutatea, văd că stăm foarte bine. Cum te-ai simţit aşa, în general?

— N-am avut timp s-o examinez, îl întrerupse Nancy.

— Nu-i nimic, spuse doctorul Vandermer. Ce-ar fi să faci tu hematocritul ăla cât stau eu de vorbă cu Jennifer?

Cu un oftat audibil, Nancy luă eprubetele pentru centrifugă şi părăsi încăperea.

— Deci, cum te-ai simţit? reluă doctorul Vandermer.

Jennifer se holbă la bărbatul din faţa ei. Avea aceeaşi înfăţişare plăcută ochiului, dar arăta tras la faţă, de parcă ar fi fost vlăguit. Şi părul îi arăta altfel, parcă mai stufos. Şi în locul stilului său repezit, îi făcu lui Jennifer impresia că într-adevăr vroia să ştie ce o frământa.

— Păi, aş zice că m-am simţit destul de bine, spuse ea.

— O spui fără prea mult entuziasm.

— Ştiu şi eu?… Nu mai sunt aşa de obosită, dar greţurile matinale s-au înrăutăţit, oricât am încercat să-mi schimb regimul alimentar.

— Ce sentimente ai în legătură cu această sarcină? întrebă doctorul Vandermer. Uneori emoţiile joacă un anumit rol în starea noastră de bine.

Jennifer se uită la faţa doctorului: părea realmente îngrijorat.

— Ca să fiu sinceră, am nişte simţăminte foarte contradictorii legate de starea mea actuală.

Până în acel moment, Jennifer nu fusese dispusă s-o recunoască nici măcar faţă de mama ei. Dar doctorul Vandermer nu părea să-i aprobe atitudinea.

— Schimbarea părerii în astfel de situaţii e un lucru foarte normal, spuse el cu blândeţe. Ce-ar fi să-mi spui ce simţi cu adevărat.

Încurajată de atitudinea lui, Jennifer se pomeni destăinuindu-i toate temerile legate de cariera şi de relaţia ei cu Adam. Recunoscu că doctorul Vandermer avusese dreptate: nu era momentul potrivit pentru ei să aibă un copil. Vorbi preţ de aproape zece minute şi numai aparenta lipsă de afect din expresia doctorului o salvă de la lacrimi. Acesta părea preocupat, dar într-un fel oarecum distant.

Când termină ce avu de spus, Vandermer îi zise cu glas uşor:

— Mă bucur că ai avut încredere în mine. Nu e sănătos să-ţi înăbuşeşti emoţiile. De fapt, s-ar putea să aibă o legătură cu greţurile matinale, care până acum ar fi trebuit să se atenueze. Cred că va trebui să încercăm acum un tratament medicamentos.

Întorcându-se către Nancy, care abia intrase, spuse:

— Fii drăguţă, du-te până la magazie şi adu-mi câteva mostre de pregdolen.

Nancy plecă fără să spună o vorbă.

— Ei şi acum hai să trecem la consult.

Examinarea medicală includea şi o ultrasonografie, descrisă de doctorul Vandermer ca o metodă în care imaginile erau produse prin reflectarea undelor ultrasonice de ţesuturile fătului. Jennifer nu prea pricepu despre ce era vorba, dar doctorul Vandermer o asigură că avea să fie nedureros şi nevătămător, atât pentru mamă cât şi pentru prunc şi într-adevăr, avu dreptate. Deşi un

tehnician veni ca să supravegheze instalaţia, medicul insistă să efectueze el însuşi testul. Pe un ecran asemănător celui de televiziune, Jennifer văzu conturul copilului ei.

— Ai vrea să ştii de sex are? întrebă doctorul Vandermer, îndreptându-se din şale.

— Cred că da, spuse Jennifer, care nu se gândise prea mult la lucrul acesta.

— Nu pot să fiu încă sigur, zise medicul, dar dacă ar fi să dau un pronostic, pare a fi băiat.

Jennifer încuviinţă din cap. Pentru moment, nu avea nici o importanţă dacă era băiat sau fată, dar se întreba ce ar fi zis Adam.

Revenind în sala de consultaţii, doctorul Vandermer se aşeză la un mic birou şi începu să-şi treacă pe fişă constatările. O expedie pe Nancy, care plecă fără un cuvânt, evident nemulţumită că nu fusese lăsată să-şi facă treaba.

Jennifer rămăsese pe masa de consultaţii, întrebându-se dacă ar fi cazul să-şi îmbrace hainele de oraş. În cele din urmă, doctorul Vandermer se întoarse cu faţa spre ea.

— Cu excepţia greţurilor matinale, starea ta e excelentă şi sper ca astea să te ajute să scapi de neplăceri. (Aşeză medicamentele lângă ea, scriindu-i modul de administrare.) Să iei câte o pastilă, de trei ori pe zi.

Jennifer încuviinţă din cap. Era dispusă să încerce orice.

— Bun, zise doctorul Vandermer, cu noua lui voce lipsită de inflexiuni. Aş vrea să discut cu tine două lucruri. Mai întâi, data viitoare o să ne vedem la Clinica Julian.

Jennifer simţi că i se opreşte inima-n loc. Prin faţa ochilor îi trecu imaginea lui Cheryl prăbuşită la podea. Văzu din nou sângele şi fu străbătută de un fior de panică.

— Jennifer, ţi-e rău? întrebă doctorul Vandermer.

— Cred că trebuie să mă întind un pic, zise Jennifer, simţindu-se dintr-o dată ameţită.

Doctorul Vandermer o ajută să se întindă pe masă.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Jennifer. Mi-e mai bine acum. De ce ziceţi că ne vom vedea la Clinica Julian?

— Pentru că am decis să mă angajez acolo, îi răspunse medicul, în timp ce-i controla pulsul. Nu mă mai interesează practica particulară. Şi pot să te asigur că, în calitate de pacient, vei fi îngrijită excelent acolo. Zici că ţi-e mai bine acum?

Jennifer încuviinţă din cap.

— Ţi s-a mai întâmplat să leşini aşa, de când eşti gravidă?

— Da, îi zise Jennifer şi începu să-i descrie moartea neaşteptată a lui Cheryl.

— Ce experienţă îngrozitoare trebuie să fi fost pentru tine, zise doctorul Vandermer. Mai ales gravidă fiind. Din fericire, astfel de deranjamente circulatorii sunt extrem de rare şi sper să nu crezi că vina aparţine Clinicii Julian. Am auzit de întâmplarea asta şi s-a întâmplat să ştiu că domnişoara Tedesco a ţinut ascunse anumite aspecte ale istoricului ei medical. Faptul că a folosit intens droguri a cauzat apariţia unor probleme hematologice, care nu au fost depistate în testele de laborator obişnuite. Dacă domnişoara Tedesco ar fi fost mai sinceră, nu mă îndoiesc că azi ar fi fost vie. Îţi spun asta numai ca să nu ai vreo îndoială în privinţa clinicii.

— Şi eu am auzit lucruri bune despre ea, înainte de a mă duce acolo cu Cheryl. Şi trebuie să recunosc că am fost impresionată de atitudinea prevenitoare a personalului.

— Asta-i unul din motivele pentru care vreau să merg acolo. Doctorii nu mai sunt preocupaţi de tâmpeniile concurenţiale asociate cu practica particulară.

Jennifer se ridică în capul oaselor, constatând uşurată că ameţeala îi trecuse cu totul.

— Crezi că o să te simţi bine acum? o întrebă doctorul Vandermer.

— Sper, spuse Jennifer.

— Al doilea lucru pe care vroiam să-l discutăm, este posibilitatea unei amniocenteze.

Jennifer simţi un nou val de ameţeală, dar de data asta îi trecu repede.

— V-aţi răzgândit, spuse ea.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

— E-adevărat, admise doctorul Vandermer. Iniţial, am fost convins că problema fratelui dumitale fusese congenitală, adică o modificare cromozomială survenită după concepţie. Dar am primit eşantioanele de la spitalul unde a murit fratele tău şi cei de la laborator sunt de părere că problema s-ar putea să fie ereditară. Dată fiind această posibilitate, ar fi o greşeală să nu profităm de toată tehnologia aflată la dispoziţia noastră.

— Şi testul ăsta o să arate dacă copilul meu prezintă aceeaşi problemă? întrebă Jennifer.

— Absolut, zise doctorul Vandermer. Dar trebuie să-l facem cât mai curând, pentru că rezultatele ies abia după câteva săptămâni. Dacă amânăm prea mult, va fi greu să mai facem ceva, dacă rezultatul va fi pozitiv.

— Prin „să mai facem ceva” vă gândiţi la un avort? întrebă Jennifer.

— Da, spuse doctorul Vandermer. Şansele unui rezultat pozitiv sunt foarte mici, dar ţinând cont de sentimentele contradictorii pe care mi le-ai mărturisit, cred că vei reuşi să treci cu bine şi printr-o astfel de încercare.

— Trebuie să stau de vorbă cu soţul meu şi cu părinţii, zise Jennifer.

Părăsi cabinetul neliniştită de perspectiva unei amniocenteze, dar bucuroasă că avea un doctor atât de grijuliu precum Vandermer. Trebuia să-i

spună lui Adam că-şi schimbase radical impresia iniţială despre acest om.

Adam nu-şi pierduse nici o clipă întru totul cunoştinţa. Percepu vag că era târât în camera de zi a lui Percy şi trântit fără prea multe menajamente pe canapea. Îşi simţi portofelul scos şi vârât la loc în buzunar. Această secvenţă de scurtă durată nu se potrivi cu aşteptările sale şi, nedumerit, scutură din cap ca să-şi alunge perplexitatea.

Mai întâi de toate începu să-şi caute ochelarii, care-i fură trântiţi brusc în mână. Şi-i puse la ochi şi vederea i se limpezi. În faţa lui se afla un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum albastru şi o cămaşă albă, descheiată la gât.

— Bună dimineaţa, spuse individul. Bun venit înapoi pe lumea asta.

Adam se foi pe locul său. Nu-l durea nimic, ceea ce era surprinzător.

— Domnule Schonberg, dacă nu vreţi să faceţi o mică excursie până la secţia de poliţie, ar fi mai bine să-mi spuneţi ce făceaţi în acest apartament.

— Nimic, cârâi Adam. Îşi drese glasul.

— N-ar strica să vă străduiţi mai mult, spuse necunoscutul, aprinzându-şi o ţigară şi suflă fumul spre tavan.

— Aş putea să vă spun acelaşi lucru şi dumneavoastră, replică Adam.

Individul îl înşfăcă pe Adam de piepţii cămăşii, aproape săltându-l de pe canapea.

— N-am chef de dialoguri spiritualule, domnule Schonberg.

Adam încuviinţă din cap. Bărbatul îi dădu drumul, tot atât de repede cum îl înşfăcase.

— OK, spuse străinul. S-o luăm de la capăt. Ce făceaţi în acest apartament?

— Sunt un prieten de-al lui Percy Harmon, spuse grăbit Adam. Mă rog, un fel de prieten. Când am început munca la Arolen Pharmaceuticals, m-a purtat cu el ca să mă înveţe secretele meseriei.

Bărbatul încuviinţă din cap, ca şi cum până în acel punct, acceptase povestea.

— Rămăsese stabilit ca Percy să-mi dea un telefon, urmă Adam. N-a făcut-o şi nici nu mi-a răspuns vreodată la telefon. Aşa că am venit până aici să văd dacă e acasă.

— Asta nu explică de ce aţi pătruns în apartament, spuse necunoscutul.

— A fost un impuls de moment, spuse sfios Adam. Vroiam să văd dacă nu i s-a întâmplat ceva.

Individul nu spuse nimic. Tăcerea şi încordarea începură curând să-l apese pe Adam.

— Percy mi-a fost simpatic, zise el. Eram îngrijorat în privinţa lui. Trebuia să se ducă în Porto Rico pentru un curs de specialitate, dar n-a ajuns acolo.

Bărbatul continuă să tacă.

— Asta-i tot ce ştiu, spuse Adam. De atunci, nu l-am mai văzut.

— Vă cred, spuse bărbatul după o pauză.

— Vă mulţumesc, zise Adam, căruia aproape că-i venea să ţipe de uşurare.

Necunoscutul îşi stinse ţigara şi scoase din buzunarul de la piept o carte de vizită, pe care i-o întinse lui Adam. Pe ea scria: „Robert Marlow, detectiv particular”. În colţul din dreapta jos se afla un număr de telefon.

— În urmă cu şase săptămâni, Percy Harmon a plecat de la un restaurant japonez din Fort Lee, New Jersey. N-a mai ajuns acasă. Familia lui m-a angajat să văd dacă pot să aflu ceva. Îi ţineam apartamentul sub supraveghere. În afară de două fete tinere, eşti singurul care a apărut pe-aici.

— Aveţi vreo idee ce i s-a putut întâmpla? întrebă Adam.

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse domnul Marlow. Dar dacă se-ntâmplă să auziţi ceva, v-aş fi recunoscător pentru un telefon.

Când ajunse din nou în apartamentul lui pustiu, Adam încă se mai simţea profund zguduit. Absenţa lui Jennifer îl irita. Era supărat şi ar fi vrut să discute cu ea, dar aşa nu putu decât să presupună că iar plecase pe undeva cu maică-sa. Se trânti pe pat şi porni televizorul, comutându-l pe un canal ce transmitea ştiri. Treptat, începu să se liniştească.

La un moment dat, Adam auzi uşa de la intrare închizându-se şi, preţ de o clipă, avu senzaţia că se afla din nou în apartamentul lui Percy Harmon.

— Ei, ia te uită, îl tachină Jennifer. Dormim în timpul serviciului?

Adam nu-i răspunse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Presupun că ai fost în Engewood, se răsti Adam fără motiv.

Jennifer se holbă la el. N-avea chef să suporte una din toanele lui Adam. Nu era dispusă să-şi ceară scuze pentru că-şi văzuse părinţii. Proptindu-şi mâinile în şolduri, ripostă:

— Ei da, am fost acasă.

— Mi-am dat seama, zise Adam, întorcându-se către televizor.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Jennifer.

— Nimic deosebit.

— Uite ce e, spuse Jennifer, aşezându-se pe marginea patului. Am avut un motiv întemeiat să mă duc acasă. Doctorul Vandermer a propus să fac o amniocenteză. M-am dus la ai mei ca să discutăm dacă trebuie sau nu s-o fac.

— Drăguţ din partea ta, spuse Adam sarcastic. Ai discutat problema cu părinţii tăi, deşi copilul e al nostru.

— Ştiam că n-am cum să dau de tine în timpul zilei, îi explică Jennifer, străduindu-se să fie rezonabilă. Bineînţeles că intenţionam să discut şi cu tine. Dar vroiam să stau de vorbă cu mama, pentru că ea a suferit trauma naşterii copilului acela mongoloid.

— Iar eu susţin în continuare că decizia ne aparţine numai şi numai nouă, insistă Adam.

Se rostogoli în pat şi-şi coborî picioarele pe podea, ştiind că nu se purtase drept.

— Şi-apoi, înţelesesem că Vandermer n-a crezut de cuviinţă ca tu să faci o amniocenteză.

— Aşa e, spuse Jennifer. Dar azi mi-a spus că, după ce a verificat eşantioanele microscopice al fratelui meu, e de părere s-o fac.

Adam se ridică în picioare şi-şi întinse oasele. Din puţinele sale cunoştinţe de genetică, nu credea că Jennifer avea nevoie de amniocenteză.

— Poate că ar trebui să asculţi şi o altă părere. Când am întrebat prima oară de un obstetrician, mi-a mai fost recomandat şi Herbert Wickelman.

Jennifer clătină din cap.

— Nu am nevoie să mă mai consulte nimeni. O altă opinie nu ar face decât să încurce şi mai mult problema. Sunt mulţumită de doctorul Vandermer şi am încredere în el, în special de când maniera lui de consult s-a îmbunătăţit atât de mult.

— Cum aşa? întrebă Adam.

— De când s-a întors de la nu ştiu ce fel de conferinţă medicală, pare să aibă mai mult timp şi mai mult interes faţă de pacienţi, îi explică Jennifer. Nu mai e la fel de repezit.

Adam uită de supărarea lui.

— Şi s-a mai schimbat în vreun fel?

— Zice c-a obosit de practica particulară, spuse Jennifer dezbrăcându-şi rochia şi îndreptându-se către baie. A hotărât să se ducă la Clinica Julian şi de-acum înainte acolo am să mă duc la consult.

Adam căzu la loc pe pat.

— N-am crezut c-am să mă mai duc vreodată la Julian după moartea lui Cheryl, continuă Jennifer cu glas tare, dar doctorul Vandermer m-a convins de calităţile excepţionale ale clinicii. Şi ştii că fusesem oricum impresionată de personal.

Adam auzi zgomotul apei din chiuvetă. Nu ştia ce să mai spună. Nu-i pomenise nimic lui Jennifer

despre dispariţia lui Percy Harmon sau despre celelalte suspiciuni ale lui legate de Arolen, dar acum, când se părea că şi doctorul Vandermer era amestecat în povestea asta, Adam ştia că trebuie să facă ceva.

Se duse în baie, unde Jennifer se spăla pe faţă.

— Am să insist să te duci la doctorul Wickelman. Nu-mi place ideea că Vandermer s-a dus la Clinica Julian.

Jennifer se uită al el surprinsă. În ultima vreme, erau momente când Adam se purta ciudat.

— Vorbesc serios, reluă el, dar se opri în mijlocul frazei, când zări pe marginea chiuvetei o sticluţă familiară.

— Ce dracu-i asta? întrebă el ritos, înşfăcând recipientul.

Jennifer se uită când la el, când la sticluţa din mâna lui. Pe urmă se întoarse şi, fără o vorbă, atârnă prosopul în cui.

— Te-am întrebat ceva! ţipă Adam.

— Cred că răspunsul e evident. E pregdolen. Pentru greţurile mele matinale. Acum, am să te rog să mă scuzi.

Dădu să plece spre dormitor, dar Adam o apucă de braţ.

— De unde o ai? o întrebă el vârându-i sticluţa sub ochi.

Jennifer o dădu la o parte.

— Dacă trebuie neapărat să ştii, de la doctorul Vandermer.

— Imposibil, spuse Adam. Vandermer n-ar prescrie în ruptul capului aşa ceva.

Jennifer îşi trase braţul din strânsoarea lui.

— Vrei să spui că eu mint?

Adam se întoarse în baie şi răsturnă câteva pastile în palmă, într-adevăr, era pregdolen.

— N-ai auzit ce-am spus? întrebă cu vehemenţă Jennifer.

— Nu vreau să iei medicamentul ăsta, zise el. Mai ai şi alte sticluţe?

— Să ştii că am de gând să respect indicaţiile doctorului meu, spuse Jennifer. De când am început să iau pastilele astea, am avut prima dimineaţă fără greţuri din ultimile luni. Şi nu uita că tu m-ai trimis din capul locului la doctorul Vandermer.

— Ei, atunci să-ţi fie foarte clar că n-ai să te mai duci la el, spuse Adam.

Luă sacoşa lui Jennifer de pe raftul de deasupra chiuvetei şi se uită înăuntru. Celelalte sticluţe de pregdolen se aflau chiar deasupra.

Încercând să-i smulgă geanta, Jennifer strigă:

— Îmi place de Vandermer şi am încredere în el. Dă-mi sacoşa înapoi!

Înainte să dea drumul genţii. Adam scoase sticluţele.

— Ascultă-mă! strigă el. Nu vreau să iei medicamentul ăsta, mă-nţelegi? E periculos!

— Dacă ar fi fost periculos cum zici, doctorul Vandermer nu mi l-ar fi prescris, spuse Jennifer. Şi sunt hotărâtă să-l iau. În definitiv, eu sunt cea care suferă, nu tu. Şi cred că n-ar strica să-ţi aminteşti că nu eşti doctor. La drept vorbind, în clipa de faţă nu eşti decât un comerciant de medicamente.

Adam desfăcu cutiile în care erau sticluţele cu medicamente, ridicând în acelaşi timp cu piciorul capacul vasului de toaletă.

— Dă-mi medicamentul înapoi! strigă Jennifer, dându-şi seama ce vrea să facă.

Adam vărsă conţinutul primei sticluţe în bazin.

Cuprinsă de disperare, Jennifer smulse din mâna lui Adam o sticluţă şi alergă în dormitor. Uluit, Adam rămase o clipă locului, apoi fugi după ea. Un timp, stătură unul în faţa celuilalt, privindu-se. Pe urmă, Jennifer o zbughi înapoi în baie şi încercă să-ncuie uşa. Dar nu se mişcă îndeajuns de iute. Adam îşi vârî piciorul în uşă şi urmă o confruntare scurtă. Încet-încet, uşa se deschise până când Jennifer cedă. Se dădu înapoi până lângă boxa duşului, ascunzând sticluţa la spate.

— Dă-mi pregdolenul! îi porunci Adam.

Jennifer scutură din cap, respirând cu greutate.

— Bine! zise Adam şi începu să-i tragă mâinile de la spate.

— Nu! strigă Jennifer..

Îi desfăcu degetele unul câte unul, îi luă sticla şi o aruncă în bazin. Jennifer începu să-l izbească cu pumnii în spate. Ca să se apere, Adam îşi aruncă în spate mâna dreaptă, lovind-o din greşeală în partea laterală a capului. Forţa loviturii o trimise învârtindu-se în perete, năucind-o pe moment.

Adam vărsă şi celelalte medicamente în bazin şi trase apa. Apoi se întoarse să-şi ceară scuze faţă de Jennifer, dar ea era atât de furioasă încât nu mai vru să-l asculte.

— Nu eşti doctorul meu, ţipă ea. M-am săturat să fiu bolnavă în fiecare zi, iar dacă medicul mi-a dat nişte medicamente care îmi fac bine, am de gând să le iau, să ştii!

Se duse în dormitor şi îşi dădu jos valiza de pe şifonier.

— Jennifer, ce faci acolo? întrebă Adam, deşi era destul de limpede ce avea în minte.

Jennifer nu-i răspunse, dar începu să-şi împăturească hainele şi să le arunce în geamantan.

— Jennifer, nu-i nevoie să dai bir cu fugiţii dacă am avut o discuţie în contradictoriu, spuse Adam.

Jennifer se întoarse cu faţa la el, roşie în obraji.

— Mă duc acasă, la mama. Sunt obosită, nu mă simt bine şi nu mai suport ciorovăiala asta continuă.

— Jennifer, te iubesc. Singurul motiv pentru care am aruncat medicamentele alea a fost ca să-l apăr pe copilul nostru.

— Nu mă interesează de ce-ai făcut-o. Trebuie să plec de aici pentru câteva zile.

Luă telefonul şi-l sună pe tatăl ei. Stabiliră ca ea să ia un taxi până la el la birou, de unde urmau să plece împreună acasă cu maşina.

— Jennifer, te rog să nu faci asta, o imploră el după ce Jennifer începu din nou să-şi aşeze lucrurile în valiză, dar ea nu-i mai aruncă nici măcar o privire, închise geamantanul, îşi luă geanta de umăr şi plecă din apartament.

Rămas singur, Adam avu nevoie de câteva minute ca să se împace cu gândul că într-adevăr plecase. Năucit, se plimbă fără rost prin camera de zi şi, până la urmă, se aşeză în faţa computerului. Îl porni şi îl racordă la reţeaua principală Arolen, încercând să obţină fişierul doctorului Vandermer. Vroia să vadă dacă acesta îşi schimbase obiceiurile în privinţa prescrierii de medicamente, dar nu obţinu decât mesajul scurt: „Transferat la Clinica Julian".

Uluit, Adam se întrebă dacă şi alte fişiere mai fuseseră şterse din memorie. Scoase la îndemână lista primită de la Meguire apoi solicită maşinii să-i relisteze doctorii din zona lui de activitate. În afară de Vandermer, alţi şase doctori fusese eliminaţi de pe noua listă.

Cuprins de frenezie, Adam începu să ceară pe rând fişierele fiecăruia din doctorii cu pricina. Niciunul dintre ei nu mai avea aşa ceva! La patru dintre ei se specifica, la fel ca la doctorul Smyth – „Programat curs de reciclare…", sugerând că dacă un doctor pleca într-o croazieră Arolen, nu mai trebuia să i se menţină dosarul. La ceilalţi doi, scria ca la Vandermer: „Transferat la Clinica Julian". Adam se întrebă dacă nu cumva acele conferinţe-croazieră promovau cu tot atâta zel şi Clinica Julian, ca şi medicamentele produse de Arolen.

Mai derutat ca oricând, Adam ceru computerului să-i facă o listă a tuturor medicilor la Clinica Julian. Conştiincioasă, imprimanta matriciala se trezi la viaţă şi tipări un tabel impresionant. Adam trecu rapid cu privire peste lista de nume şi se opri brusc cam la jumătatea foii, unde găsi numele doctorului Thayer Norton! Ce naiba căuta Norton

la Clinica Julian? Acesta era şeful catedrei de medicină internă de la Universitate.

Cu încetineală, Adam tastă numele lui Thayer Norton şi-l solicită fişierului. Nu obţinu decât: „Transferat la Clinica Julian”.

Ideea că bătrânul arţăgos ar fi putut să renunţe la mult râvnitul lui scaun universitar era de neconceput. Adam se întrebă dacă Norton participase de curând la vreuna din conferinţele-croazieră.

Reîntorcându-se la computer, Adam încercă să ajungă la informaţiile cu caracter statistic despre Clinica Julian. Descoperi astfel că, dintre cei şase doctori transferaţi, patru erau specialişti în obstetrică-ginecologie. Poate că asta dovedea ceva. În următoarea jumătate de oră, Adam introduse felurite întrebări în computer, dar la cele mai multe dintre solicitări i se răspundea că codul lui de acces nu era recunoscut pentru nivelul materialelor cerute. Schimbând tactica, el ceru numărul de amniocenteze efectuate în ultimul an calendaristic. Obţinu numărul 7112. Când întrebă câte dintre acestea depistaseră anomalii ale fetuşilor, computerul îi refuză din nou codul de acces. În sfârşit, Adam întrebă câte avorturi terapeutice fuseseră efectuate în aceeaşi perioadă de timp: 1217.

Nemaiînţelegând nimic, Adam închise computerul şi se duse la culcare, petrecându-şi noaptea certându-se în vis cu o Jennifer furioasă.

CAPITOLUL 10

A doua zi de dimineaţă, Adam fu atât de mâhnit când se trezi şi găsi jumătatea de pat de lângă el pustie, încât plecă de acasă fără să bea măcar o ceaşcă de cafea. Pe la opt şi jumătate, se plimba agitat prin faţa intrării la GYN Associates, aşteptând deschiderea birourilor. În clipa când o zări pe Christine, începu să apese butonul soneriei.

— Bună dimineaţa, domnule Schonberg.

Adam găsi de bun augur faptul că ea îşi amintise numele lui. Îşi aranjă la gât cravata şi spuse, cu zâmbetul cel mai sincer pe care-l putu afişa:

— Treceam prin zonă şi m-am gândit să vin şi pe aici, ca să mă pun la curent cu progresele înregistrate de DJ la base-ball.

— O, se descurcă nemaipomenit, spuse Christine. Mai bine decât m-aş fi aşteptat. De fapt, vinerea trecută…

Adam o lăsă să sporovăiască în timp ce el se chinuia să-şi pună ordine în gânduri. Când Christine se opri să-şi tragă sufletul, el prinse momentul să întrebe:

— E vreo şansă să-mi faci intrarea la doctorul Vandermer?

— Doctorul Vandermer e la Clinica Julian, spuse ea.

— A şi plecat?

— Da. E un balamuc întreg pe-aici. Ieri a fost ultima lui zi la noi, cu toate că are sute de paciente programate pentru următoarele şase luni. Cred că până la Crăciun o să stau numai la telefon.

— Deci, a plecat pe neaşteptate? întrebă Adam.

— Cam aşa ceva, spuse Christine. S-a întors din croaziera aia şi le-a spus doctorilor Stens şi Baumgarten că pleacă. A zis că s-a săturat de practica particulară.

„Exact ce mi-a spus şi Percy despre doctorul Foley”, se gândi Adam în timp ce Christine răspundea la un apel telefonic.

— Ce porcărie! exclamă ea după ce încheie convorbirea. Şi toate pacientele sunt supărate pe mine.

— Ţi s-a părut cumva că doctorul Vandermer se comportă ciudat după ce s-a întors din croazieră? întrebă Adam.

— Cred şi eu, râse Christine. Nimic din ce făceam nu era de ajuns pentru el. Ne-a înnebunit pe toţi, deşi în anumite privinţe a devenit mult mai grijuliu. Înainte, tot timpul era cam repezit.

Amintindu-şi de întrevederea lui cu doctorul, Adam se gândi că „repezit” era o descriere generoasă a stilului acestui individ.

— Lucrul cel mai ciudat în toată afacerea asta, continuă Christine, e că şi partenerul doctorului Vandermer, doctorul Foley, a procedat la fel. La vremea aceea, doctorul Vandermer s-a înfuriat grozav din cauza asta. Dar n-a fost chiar aşa de rău când a plecat doctorul Foley, pentru că erau patru doctori care să umple golul lăsat de el. Acum au rămas numai doi, fiindcă doctorul Smyth e tot la spital, cu boala lui ciudată.

— Ce fel de boală? se interesă Adam.

— Nu ştiu cum îi zice, spuse ea. Un fel de tulburare nervoasă. Mi-aduc aminte cum a început. (Îşi coborî glasul, de parcă i-ar fi destăinuit un secret.) Acu’ se purta normal şi deodată începea să facă tot felul de grimase aiurea. Era caraghios şi foarte jenant.

O femeie intră în birou şi se apropie de secretară, iar Adam se dădu la o parte din drum, gândindu-se că problema lui Smyth era foarte asemănătoare cu cazul de dischinezie întârziată pe care-l tratase în prezentarea de la facultatea de medicină. Acolo cauza fusese o reacţie neaşteptată la tranchilizante.

— Ştiţi dacă doctorul Smyth a avut ceva probleme psihiatrice? întrebă Adam după ce pacienta luă loc.

— Nu cred, zise Christine. Era unul dintre tinerii cei mai simpatici pe care i-am cunoscut. Semăna un pic cu dumneavoastră. Cu părul negru, ondulat.

— La ce spital e internat?

— A fost internat la Universitate mai întâi, dar am auzit-o pe una din infirmiere spunând că urmează să fie transferat la Clinica Julian.

Telefonul sună şi Christine întinse mâna să ridice receptorul.

— O ultimă întrebare, spuse Adam. Foley şi Smyth au fost cumva plecaţi într-o conferinţă-croazieră, ca şi doctorul Vandermer?

— Mi se pare c-au fost amândoi, zise Christine, ridicând receptorul. Aici GYN Associates, vă rog frumos să aşteptaţi numai o clipă. Întorcându-se către Adam, îl întrebă: Aţi dori să-i vedeţi pe doctorul Stens sau pe doctorul Baumgarten?

— Astăzi, nu, zise Adam. Poate altădată, când o să se mai potolească agitaţia asta. Transmite-i salutările mele lui DJ.

Christine îi mulţumi şi apăsă butonul de restabilire a legăturii telefonice.

Adam părăsi biroul cu sentimentul că nu mai putea să ignore coincidenţele stranii legate de Clinica Julian. De ce atât de mulţi medici îşi părăsiseră dintr-o dată practicile particulare ca să lucreze acolo? Şi de ce, după ce procedase astfel, Vandermer se decisese subit să-i prescrie lui Jennifer pregdolen? Oricât ar fi fost de neplăcută o discuţie cu acesta din urmă, Adam simţi că nu are încotro şi că trebuie să-l înfrunte pe obstetrician. Trebuia să-l convingă fie s-o trateze pe Jennifer fără medicamente, fie să renunţe la ea ca pacient. Adam ştia că nu putea să o convingă pe soţia lui să-şi schimbe din proprie iniţiativă medicul.

Pe când se apropia de limita de sud a cartierului Harlem, zări clinica dominând clădirile înconjurătoare. Admirându-i suprafaţa reflectorizantă, Adam îşi dădu seama că trebuie să fi fost proiectată de aceiaşi arhitecţi care concepuseră şi sediul firmei Arolen. Clădirea administrativă era mai bine adaptată amplasamentului ei. Întregul ansamblu îi sugera lui Adam o viziune ce ţinea de secolul douăzeci şi unu, proţăpită într-un decor vechi de două sute de ani.

Cam la o jumătate de cvartal depărtare, Adam găsi un loc de parcare şi ghidă maşina cu spatele în el. Luându-şi servieta-diplomat pentru cazul în care ar fi fost nevoie să apeleze la pretextul unei vizite în interes de serviciu, urcă în goană treptele largi spre intrarea în clinică.

În clipa în care păşi înăuntru, suspiciunile lui se risipiră ca prin farmec. Iniţial, îşi pusese în gând să o ia de-a dreptul pe hol către secţia de obstetrică-ginecologie, ca un membru obişnuit al personalului. Din experienţa de student medicinist ştia că dacă cineva se purta ca la el acasă, putea să pătrundă oriunde într-un spital. Dar atmosfera relaxată îl făcu să se răzgândească. Se duse direct la ghişeul de informaţii spaţios şi spuse că dorea să vorbească cu doctorul Vandermer.

— Desigur, spuse funcţionara. Ridică un telefon şi retransmise solicitarea lui Adam. Domnul doctor e în cabinet la dânsul, spuse ea cu un zâmbet larg. Ştiţi cum să ajungeţi la clinica de ginecologie?

— Poate că ar fi trebuit să întreb dacă domnul doctor are timp să mă vadă, fiindcă vreau să vorbesc cu dânsul despre soţia mea.

— Bineînţeles c-are să vă primească, zise funcţionara pe un aşa ton, de parcă Adam n-ar fi fost întreg la minte. Să chem mai bine un sanitar să vă conducă.

Apăsă un buton de pe pupitru şi imediat îşi făcu apariţia un tânăr în cămaşă albastră şi pantaloni

albi. Recepţionera îi dădu instrucţiunile necesare.

Tânărul îl duse pe Adam de-a lungul unui coridor central, trecând pe lângă o florărie, un chioşc de cărţi şi o cafenea cu aspect plăcut.

— E impresionant aici la dumneavoastră, zise Adam.

— Da, spuse tânărul pe un ton mecanic.

Adam îl cercetă din priviri în timp ce mergeau. Avea o faţă lată, lipsită de expresivitate. Uitându-se mai cu atenţie, lui Adam i se păru că individul era drogat; probabil, un caz psihiatric. O mulţime de bolnavi cronici lucrau prin spitale. Le dădea mai multă încredere în propriile posibilităţi.

Tânărul îl lăsă pe Adam într-un salon care aducea mai mult cu o cameră de zi obişnuită decât cu o sală de aşteptare dintr-un spital. Erau acolo o canapea, două scaune şi un mic birou. „Ciudată clinică”, gândi Adam în timp ce se apropia de fereastră. Geamul fumuriu conferea un aspect straniu caselor de peste drum. Avea senzaţia că priveşte la o fotografie veche.

Se duse la canapea şi începu să frunzărească o revistă. Câteva minute mai târziu, doctorul Vandermer îşi Ucu apariţia. Adam se ridică grăbit în picioare.

Bărbatul avea un aer impunător, mai ales în halatul alb apretat. Dar păru mai puţin ostil decât la prima lor întâlnire.

— Adam Schonberg, bun venit la Clinica Julian, spuse doctorul.

— Vă mulţumesc, zise Adam, uşurat şi totodată surprins de cordialitatea lui Vandermer. Sunt surprins că vă întâlnesc aici. Credeam că sunteţi mulţumit de cabinetul dumneavoastră particular.

— Am fost cândva, replică doctorul Vandermer. Dar medicina de tipul serviciu contra onorariu aparţine trecutului. Noi aici încercăm să-i menţinem pe oameni sănătoşi, în loc să încercăm doar să-i vindecăm când se îmbolnăvesc.

Adam observă că glasul lui Vandermer avea o tonalitate nefiresc de plată, de parcă ar fi reprodus ceva din memorie.

— Aş fi vrut să discutăm despre Jennifer, spuse el.

— Mi-am dat seama, spuse doctorul Vandermer. L-am rugat şi pe genetician să vină.

— Excelent. Dar mai întâi vreau să vorbim despre pregdolen.

— A ajutat-o pe soţia dumitale în privinţa greţurilor? întrebă doctorul Vandermer.

— Ea aşa crede, zise Adam. Dar eu bănuiesc că nu e decât un efect placebo. Mă surprinde însă că tocmai dumneavoastră i l-aţi oferit.

— Pe piaţă se găsesc mai multe medicamente, spuse Vandermer, dar eu cred că pregdolenul e cel mai bun. În mod normal, nu-mi place să prescriu medicamente pentru greţurile, matinale, dar la soţia dumitale s-au prelungit prea mult.

— Dar de ce pregdolen? întrebă Adam cu tact. Mai ales după raportul acela negativ din *New England Journal.*

— Ala a fost un studiu prost desfăşurat, replică doctorul Vandermer. N-au folosit elemente de control adecvate.

Nefiind dispus să-l înfrunte făţiş pe Vandermer, Adam spuse în sfârşit:

— Dar ultima oară mi-aţi spus că pregdolenul e periculos. Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

Doctorul Vandermer clătină din cap, nedumerit.

— N-am spus niciodată că medicamentul ăsta ar fi periculos. De ani de zile îl folosesc.

— Bine, dar eu îmi amintesc limpede… începu Adam în momentul în care în salon intrară alţi doi doctori. Unul din ei era un bărbat înalt şi uscăţiv, cu părul cărunt. Fu prezentat ca fiind doctorul Benjamin Starr, geneticianul Clinicii Julian.

— Chiar azi-dimineaţă am discutat cu doctorul Starr cazul soţiei dumitale, spuse doctorul Vandermer.

— Într-adevăr, confirmă doctorul Starr şi se lansă într-o descriere detaliată a cazului. Vocea lui avea aceeaşi tonalitate plată ca şi a lui Vandermer, ceea ce-l făcu pe Adam să se întrebe dacă toţi doctorii de la Clinica Julian munceau până la epuizare.

Adam se strădui să priceapă ce spunea Starr, dar individul vorbea parcă intenţionat în termeni neinteligibili pentru el. După ce încercă să înţeleagă ceva din motivele oferite pentru amniocenteza lui Jennifer, Adam hotărî că-şi pierdea timpul. Era ca şi cum atât Vandermer cât şi Starr încercau să-l deruteze. De îndată ce prinse prilejul, spuse că trebuia să plece. Doctorul Vandermer se oferi să-i ofere o masă la restaurantul clinicii, dar Adam nu se lăsă înduplecat.

Mergând de-a lungul holului, ajunse la concluzia că Jennifer avusese dreptate. Doctorul Vandermer era un alt om şi asta îl nelinişte pe Adam. De fapt, întreaga clinică lăsa o impresie de fals. Uitându-se la încăperile frumos mobilate, înţelegea de ce lumea era atât de atrasă de Clinica Julian. Părea să ofere ambianţa ideală pentru un spital. În acelaşi timp, era aproape prea frumos şi, după părerea lui Adam, uşor sinistru.

În maşină, Adam ezită o vreme înainte să întoarcă cheia de contact. Nu încăpea nici o îndoială în mintea lui că, iniţial, Vandermer declarase pregdolenul periculos iar toată acea retorică super-ştiinţifică despre necesitatea ca Jennifer să facă o amniocenteză îl alarma. Întrucât soţia sa se izolase la părinţi, el avea mâinile legate. Singurul lucru de care nu se îndoia era că nu vroia ca Jennifer să ia pregdolen, ceea ce însemna că nu vroia ca ea să mai fie îngrijită de Vandermer. Din păcate, era evident că ea avea încredere în Vandermer şi că nu era dispusă să-şi schimbe medicul.

Ieşind cu maşina în stradă, Adam îşi dădu seama că Jennifer avea dreptate în două privinţe: el nu era doctor şi nu avea habar de obstetrică. Ca să poată spera s-o determine pe Jennifer să se răzgândească, trebuia să studieze subiectul.

Pe o rază de câteva cvartale în jurul spitalului universităţii nu se găseau locuri de parcare, aşa încât Adam îşi lăsă Buick-ul în garajul spitalului. Coborî apoi la centrul medical unde tipul de la recepţie, un irlandez, îl recunoscu şi îi dădu un halat alb scurt.

Ajuns la bibliotecă, alese mai multe tratate recente de obstetrică şi începu să citească despre greţurile matinale şi amniocenteză. Când termină, deschise la capitolul despre fetoscopie – vizualizarea fătului înăuntrul uterului – şi se holbă cuprins de uimire la fotografiile ce indicau cam cum ar trebui să arate copilul lui în faza de dezvoltare din acel moment.

După ce restitui cărţile, Adam îşi croi drum către spital. După covoarele moi şi zugrăveala sclipitoare de la Julian, centrul medical universitar arăta ca un decor pentru Infernul lui Dante. Atmosfera era sumbră, cu vopseaua de pe pereţi scorojită şi pardoseala murdară. Infirmierele şi ceilalţi membri ai personalului păreau nişte oameni extrem de ocupaţi, iar expresiile lor sugerau că bunăstarea psihică a pacienţilor nu constituia pentru ei o problemă de prim rang.

Adam luă ascensorul principal către secţia de neurologie, de la etajul al zecelea. Dându-se în continuare drept student, se duse la oficiul infirmierelor şi se postă chiar în faţa raftului cu fişe medicale. Trei infirmiere, doi supraveghetori de salon şi un rezident stăteau de vorbă în apropiere, dar nici unul din ei nu-i aruncă nici măcar o privire lui Adam.

Fişa doctorului Stuart Smyth se afla în compartimentul camerei 1066. După ce aruncă o privire pe furiş spre infirmiere, Adam înhăţă

dosarul cu suport metalic şi se retrase în liniştea relativă a fişierului. Era un doctor acolo, dar acesta vorbea la telefon, aranjând o partidă de tenis. Adam se aşeză la birou.

În mod curios, Smyth primise diagnosticul de dischinezie întârziată. Cercetându-i istoricul clinic, Adam află că doctorul Smyth nu era înregistrat ca consumator de medicamente psihotrope. Cauza bolii lui nu fusese încă stabilită şi cea mai mare parte a dosarului se referea la tentativele sofisticate de a izola un virus.

Singurul test pozitiv găsit de Adam a fost o electroencefalogramă, dar rezidentul scrisese că rezultatele, deşi uşor anormale, erau nespecifice. Pe scurt, doctorul Smyth fusese supus unui noian de teste şi totuşi sursa tulburărilor sale nu fusese încă descoperită. În ultimele două luni şi jumătate se internase şi se externase succesiv de mai multe ori. Conform unei însemnări mai optimiste, starea lui începuse să se amelioreze, deşi nimeni nu ştia de ce.

Adam aşeză la loc foaia de observaţii şi se duse la camera 1066. Spre deosebire de celelalte încăperi, uşa era închisă. Adam ciocăni şi după ce auzi ceva ce-ar fi putut să însemne „Intră”, deschise uşa şi păşi în cameră.

Stuart Smyth şedea lângă fereastră, înconjurat de cărţi şi periodice. Când Adam intră, îşi ridică privirea şi-şi aranjă ochelarii pe nas.

Adam sesiză imediat că observaţia lui Christine despre asemănarea dintre el şi Smyth fusese justă şi asta îl încântă căci Stuart era un bărbat arătos.

Adam se prezentă ca fiind un student medicinist şi Smyth, a cărui faţă era strâmbată periodic de o grimasă, îl rugă pe Adam să ia loc şi îi explică faptul că încerca să profite cât mai mult de pe urma şederii lui forţate acolo revizuindu-şi în totalitate cunoştinţele de obstetrică-ginecologie. Exprimarea lui era greu de înţeles pentru că buzele şi limba îi erau afectate şi ele de spasme.

În pofida acestui handicap, doctorul Smyth era dornic de companie şi nu se sfia câtuşi de puţin de boala sa. Adam îl ascultă răbdător în timp ce-i înşira detaliile, pe care, în mare, le aflase deja din foaia de observaţie. Doctorul nu menţionă croaziera Arolen şi Adam ajunse în preajma subiectului amintind mai întâi că doctorul Vandermer o îngrijea pe Jennifer.

— Vandermer e un mare obstetrician, spuse doctorul Smyth.

— Mi l-a recomandat unul dintre rezidenţii de la obstetrică, spuse Adam. S-ar părea că o mulţime dintre cei de pe-aici apelează la serviciile lui.

Doctorul Smyth încuviinţă din cap.

— Cred c-aţi auzit că de curând s-a întors dintr-o croazieră Arolen?

Doctorul Smyth dădu din cap afirmativ, faţa fiindu-i cuprinsă de un nou spasm.

— Dar dumneavoastră aţi mers într-o astfel de croazieră? întrebă Adam.

Cartea pe care Smyth o citea îi alunecă din poală şi căzu pe podea. Se aplecă şi o ridică de jos dar când dădu să răspundă, limba nu-l mai ajută şi sfârşi prin a încuviinţa încă o dată din cap. Adam se temu să-l mai obosească pe Smyth cu alte întrebări, dar când se ridică să plece doctorul îi făcu semn să rămână la locul lui, dându-i de înţeles că dorea să-i spună ceva.

— Croazierele sunt minunate, izbuti în sfârşit Smyth să rostească. Am participat la una acum şase luni şi fusesem programat să mă duc din nou săptămâna asta. De astă dată am fost invitat să fac o escală la Porto Rico. Am aşteptat-o cu nerăbdare, dar e limpede că n-am să pot merge.

— Când veţi fi externat, spuse Adam, sunt sigur că veţi reuşi să obţineţi o reprogramare.

— Se poate, zise Smyth. Dar e greu de obţinut o rezervare, în special pentru Porto Rico.

În continuare, Adam îl întrebă despre Clinica Julian. Smyth îi oferi un şir de superlative, dar

deodată fu cuprins de o serie de spasme atât de puternice încât până la urmă îi făcu semn să plece.

Adam se gândi să revină peste câteva minute, dar rămăsese atât de mult în urmă cu vizitele pentru Arolen încât decise că trebuia să se pună pe treabă. Deşi devenise suspicios în privinţa firmei de medicamente, nu vroia să fie concediat.

Când ajunse acasă la puţine minute după ora şase seara, găsi apartamentul în aceeaşi dezordine în care-l lăsase. Bileţelul pe care scrisese – „Bine ai venit acasă. Iartă-mă. Te iubesc." – rămăsese pe podea lângă uşă, acolo unde-l lăsase.

O privire aruncată în frigider îi aduse aminte că nu mai avea nimic de mâncare acolo şi că va trebui să iasă în oraş să mănânce ceva. Înainte de asta formă numărul de telefon de la părinţii lui Jennifer, sperând să răspundă ea.

Din nefericire, cea care ridică receptorul fu mama ei.

— Adam! Ce drăguţ din partea ta c-ai sunat! spuse ea cu un ton glacial.

— Jennifer e acolo? întrebă Adam atât de politicos cât fu în stare.

— Este, îi răspunse doamna Carson. A tot încercat să te găsească la telefon azi-dimineaţă.

— Am fost la lucru, îi explică Adam încântat că soţia lui îl căutase.

— Bine-ai făcut, zise doamna Carson. Ar trebui să-ţi spun că Jennifer şi-a făcut testul de amniocenteză azi-dimineaţă. Totul s-a desfăşurat fără probleme.

Adam fu cât pe ce să scape receptorul din mână.

— O, Doamne, cum se simte?

— Excelent, dar nu datorită ţie.

— Vă rog frumos să mi-o daţi la telefon, spuse Adam.

— Îmi pare rău, spuse doamna Carson cu o voce ce sugera că nu-i pare nicidecum rău, dar acum

Jennifer doarme. Când se trezeşte, am să-i spun că ai sunat.

Se auzi un declic ce semnala că doamna Carson întrerupsese legătura.

Adam se uită preţ de o clipă la receptor, de parcă acesta ar fi fost răspunzător pentru frustrarea lui. Stăpânindu-se, reaşeză calm receptorul în furcă, dar neliniştea şi teama resimţite la plecarea de la Clinica Julian îi reveniră de îndată. De ce Dumnezeu nu-i pomenise Vandermer că Jennifer fusese la clinică în dimineaţa aceea?

CAPITOLUL 11

Jennifer nu mai telefonă în seara aceea şi a doua zi de dimineaţă Adam se trezi plin de îngrijorare. După ce se bărbieri, se pomeni plimbându-se agitat prin dormitor. Ce se întâmpla la clinica asta? Era îngrozit la gândul că Vandermer, cu comportamentul lui mecanic ciudat, continua să o îngrijească pe Jennifer, dar nu ştia cum s-o convingă pe soţia lui să nu se mai ducă la el. Măcar de-ar putea afla de ce se schimbau atât de mult doctorii după ce reveneau din croaziere. Dacă ar putea să se ducă el însuşi într-o astfel de călătorie, poate că ar reuşi să găsească o cale de a o convinge pe Jennifer că Vandermer era un om periculos.

Smyth îi spusese că vasul urma să plece din Miami săptămâna aceasta. Adam se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce el în locul doctorului.

— Mi-ar spune să mă dau dracului jos de pe vapor, aia s-ar întâmpla, îşi răspunse el cu glas tare.

Deodată se opri din mers, se duse în camera de zi şi porni computerul. Până să conecteze telefonul la modem, era sigur că avea dreptate.

Folosindu-se ca de obicei de degetele arătătoare, solicită dosarul doctorului Stuart, primind iarăşi răspunsul că acesta era programat pentru un curs de reciclare, a doua croazieră, care urma că plece chiar în aceeaşi zi.

Îmbrăcându-se la iuţeală, Adam se hotărî. Christine îi spusese că semăna cu Smyth şi el văzuse cu ochii lui asemănarea. Ridică telefonul şi sună serviciul de informaţii din Miami, cerând numărul de telefon pentru Croazierele Arolen. Centralista îi răspunse, vorbind pe nas:

— Regret, dar la acest nume nu e trecut nici un număr.

Adam închise telefonul. Deodată îi veni o altă idee. De data asta ceru numărul pentru Fjord. Nici acum nu avu noroc. Exista o agenţie de turism Fjord, dar nu i se păru promiţător.

Adam îşi luă scurta în dungi albastre şi albe şi o duse în bucătărie. Fierul de călcat se afla pe frigider şi introduse ştecherul în priza de lângă chiuvetă. Întinse un prosop de baie pe masa de bucătărie şi începu să îndrepte cutele hainei. Atunci îi veni ideea să sune la MTIC.

— Nu am MTIC în cartea de telefon, spuse centralista din Miami, dar am găsit MTIC Cruise Lines.

Jubilând, Adam îşi notă numărul şi încercă să sune. Când îi răspunse un glas de femeie, se prezentă drept doctorul Stuart Smyth şi întrebă dacă mai era aşteptat la croaziera din ziua aceea. Secretara lui uitase să-i confirme rezervarea.

— O clipă, vă rog, spuse femeia.

Adam auzi sunetele slabe scoase de claviatura unui computer.

— Am găsit, spuse femeia, Stuart Smyth din New York. Sunteţi aşteptat cu grupul de obstetrică-ginecologie de astăzi. Trebuie să vă îmbarcaţi nu mai târziu de ora şase.

— Vă mulţumesc, spuse Adam. Puteţi să-mi spuneţi dacă am nevoie de paşaport sau de altceva de genul ăsta?

— Orice formă de identificare e de ajuns, spuse femeia. Nu vă trebuie decât o dovadă a cetăţeniei.

— Mulţumesc, spuse Adam, aşezând receptorul în furcă.

De unde dracu' să obţină el dovada cetăţeniei lui Smyth? Timp de zece minute, Adam şezu pe marginea patului, încercând să ia o hotărâre. Exceptând problema paşaportului, ideea de a i se substitui lui Smyth în cursul acestei croaziere îl atrăgea foarte mult. În mintea lui nu încăpea nici o îndoială în privinţa faptului că, dacă vroia să-i schimbe lui Jennifer impresia despre Vandermer,

trebuia să obţină o dovadă cât se poate de concludentă privind instabilitatea individului. Plecarea în croazieră părea a fi modalitatea de acţiune cea mai promiţătoare.

Dar cum să întruchipeze el un obstetrician practician? Şi dacă la croazieră mai participau şi prieteni personali de-ai lui Smyth? Spontan, Adam se hotărî să încerce. Ce avea de pierdut? Dacă dădea peste vreun prieten de-al lui Smyth, n-avea decât să-i spună că doctorul îl trimisese în locul lui. Iar dacă cei de la Arolen îl dădeau în vileag, urma să le spună foarte simplu că nu mai putea funcţiona ca reprezentant comercial fără un surplus de informaţii. Cel mai rău lucru pe care puteau să i-l facă era să-l concedieze.

Hotărârea odată luată, Adam trecu fără întârziere la acţiune. Mai întâi îl sună pe Clarence Meguire, ca să-i spună că nişte probleme familiale îl obligau să părăsească oraşul câteva zile. Clarence îşi exprimă fără şovăială compasiunea, cu speranţa într-o rezolvare favorabilă a lucrurilor.

Următorul apel al lui Adam fu la aeroport, ca să afle ce cursă putea să prindă pentru Miami. Companiile Delta şi Eastern asigurau curse practic la orice oră ar fi putut să ajungă.

În cele din urmă, îşi luă inima-n dinţi şi o sună pe Jennifer. Simţi că i se usucă cerul gurii când auzi stabilindu-se legătura. Un apel. Încă unul. În sfârşit, doamna Carson ridică receptorul.

Folosindu-se de toată amabilitatea de care era în stare, Adam îi spuse bună dimineaţa şi o întrebă dacă putea să discute cu soţia lui.

— Să văd dacă s-a trezit, spuse cu răceală doamna Carson.

Adam se simţi uşurat când auzi glasul lui Jennifer.

— Scuză-mă dacă te-am trezit, spuse Adam.

— Nu dormeam, zise Jennifer.

— Jennifer, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acum două nopţi. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine.

Aş vrea să te întorci acasă. Singura problemă e că va trebui să plec din oraş câteva zile, în interes de serviciu.

— Înţeleg, spuse Jennifer.

— Aş prefera să nu-ţi explic pe moment despre ce e vorba, dar probabil că cel mai bine ar fi să mai rămâi câteva zile cu părinţii tăi.

— Presupun că te duci în Porto Rico, spuse Jennifer cu un ton îngheţat.

— Nu, nu mă duc acolo, zise Adam.

— Atunci, unde pleci? întrebă Jennifer.

— Aş prefera să nu-ţi spun, răspunse Adam.

— Bine, spuse Jennifer. Faci cum crezi. Apropo, dacă te interesează cumva, să ştii că am făcut amniocenteza ieri.

— Ştiu, răspunde Adam.

— Păi, de unde ştii? întrebă Jennifer. De la şapte dimineaţa am tot încercat să te sun şi n-am dat de tine.

Adam îşi dădu seama că doamna Carson nici măcar nu-i spusese lui Jennifer că sunase seara trecută. Bătălia pentru recucerirea soţiei sale avea să fie deosebit de grea.

— Bine, dragă, să ai parte de o călătorie frumoasă, spuse Jennifer cu răceală şi închise telefonul înainte ca Adam să aibă răgazul să-i spună cât de mult o iubeşte.

Jennifer aşeză telefonul în furcă, întrebându-se ce putea fi atât de important pentru Adam încât s-o părăsească în nişte momente atât de dificile. Nu putea fi vorba decât de Porto Rico şi totuşi Adam n-o mai minţise până atunci.

— Ceva noutăţi? se interesă doamna Carson.

Jennifer se întoarse către părinţii ei.

— Adam pleacă într-un soi de călătorie, spuse ea.

— Ce bine de el, zise doamna Carson. Şi unde se duce?

— Nu ştiu, răspunse Jennifer. N-a vrut să-mi spună.
— E posibil să aibă vreo legătură amoroasă? întrebă doamna Carson.
— Pe cinstea mea, ar face bine să n-aibă, interveni domnul Carson, lăsându-şi jos ziarul *Wall Street Journal* şi privind încruntat la cele două femei.
— N-are nici o legătură amoroasă, spuse Jennifer iritată.
— În orice caz, nu se comportă cum se cuvine, zise mama ei.
Jennifer luă nişte fulgi de cereale Raisin Bran şi desfăcu o banană. De când începuse să ia pregdolen, greaţa îi dispăruse aproape total. Îşi duse micul dejun la masă şi se aşeză cu faţa la televizor.
Telefonul sună din nou şi ea sări în picioare crezând era Adam, care se răzgândise în privinţa călătoriei. Dar când ridică receptorul, constată că la capătul celălalt al firului se afla doctorul Vandermer.
— Îmi cer scuze că te sun atât de devreme, spuse el, dar vroiam să fiu sigur că te prind la telefon.
— Nu-i nici o problemă, spuse Jennifer, simţind un gol în stomac.
— Aş vrea să treci astăzi pe la clinică, spuse doctorul Vandermer. Trebuie să stăm de vorbă. Poţi să ajungi dimineaţă, în jur de ora zece? Mă tem că după-amiază am nişte operaţii de făcut.
— Desigur, am să fiu acolo la zece, spuse Jennifer.
Închise telefonul, temându-se să întrebe despre ce urmau să discute.
— Cine a fost, dragă? întrebă doamna Carson.
— Doctorul Vandermer. Vrea să mă vadă în dimineaţa asta.
— În ce problemă?
— Nu mi-a spus, zise Jennifer cu glas scăzut.

— Oricum, nu poate să fie ceva legat de amniocenteză, zise doamna Carson. Ne-a spus că rezultatele ies abia după două săptămâni.

Jennifer se îmbrăcă la repezeală, mintea ei încercând să ghicească ce avea să-i spună doctorul Vandermer. Comentariul mamei sale în privinţa amniocentezei îi mai ridicase un pic moralul. În afară de asta, nu se mai putea gândi decât la faptul că vreunul din testele de sânge arătase că suferă de un deficit de fier sau de vitamine.

Doamna Carson insistă să meargă cu Jennifer la Clinica Julian şi să fie şi ea de faţă la întâlnirea cu doctorul. Fură imediat conduse la noul cabinet al doctorului Vandermer, unde mirosea a zugrăveală proaspătă.

Doctorul Vandermer se ridică în picioare la apariţia lor şi le făcu semn să ia loc în cele două fotolii din faţa biroului. Uitându-se la faţa lui, Jennifer ştiu că se întâmplase ceva deosebit de grav.

— Mă tem că am nişte veşti proaste, spuse el cu o voce care nu trăda nici un fel de emoţie.

Jennifer simţi că inima începe să-i bată mai repede. Dintr-o dată, camera i se păru insuportabil de caldă.

— În mod normal, e nevoie de două săptămâni pentru obţinerea rezultatelor unei amniocenteze, continuă doctorul Vandermer. Şi asta deoarece trebuie obţinute nişte culturi tisulare pentru a se putea cerceta în mod adecvat materialul nuclear al celulelor. Cu toate acestea, uneori anomalia este atât de evidentă încât celulele libere din lichidul amniotic vorbesc de la sine. Jennifer, la fel ca şi mama ta, porţi în pântece un copil cu sindromul Down. Cariotipul[8] este dintre cele mai severe.

Jennifer rămase fără grai. De bună seamă, la mijloc era o greşeală. Nu putea să creadă că organismul ei o trădase şi concepuse un soi de monstru.

— Asta înseamnă că acest copil nu va trăi decât câteva săptămâni? întrebă doamna Carson, chinuită de propriile amintiri.

— Noi credem că copilul nu va supravieţui, spuse doctorul Vandermer. Se apropie de Jennifer şi îi puse o mână pe umăr. Îmi pare rău că sunt purtătorul unei astfel de veşti. Aş fi aşteptat rezultatele finale, dar e mâi bine să ştii de acum. Îţi oferă un răgaz mai mare ca să iei o decizie. Poate că asta n-o să te consoleze cine ştie ce, dar încearcă să-ţi aminteşti că eşti foarte tânără. O să mai poţi avea o mulţime de copii şi, cum ai zis şi tu, nu era momentul cel mai potrivit ca tu şi Adam să aveţi un copil.

Jennifer ascultă într-o tăcere buimacă. Doctorul Vandermer se întoarse şi sesiză privirea doamnei Carson.

— Cred că ar trebui să mergeţi acasă şi să discutaţi problema în familie, continuă doctorul Vandermer. Crede-mă, e mai bine să luaţi o decizie acum decât după o sarcină lungă şi grea şi după o naştere aşijderea.

— Sunt întru totul de acord, spuse doamna Carson. Domnul doctor are dreptate, Jennifer. O să mergem acasă şi-o să discutăm. Până la urmă, totul se va rezolva şi-o să fie bine.

Jennifer încuviinţă din cap şi chiar reuşi să-i zâmbească doctorului Vandermer, al cărui chip trădă în sfârşit o urmă de emoţie.

— Puteţi să mă sunaţi oricând doriţi, le spuse el la plecare.

Cele două femei traversară clinica, coborâră în garajul subteran şi se urcară în maşină fără să scoată o vorbă. Pe când urcau rampa de ieşire din garaj, Jennifer spuse:

— Vreau să merg acasă, la apartamentul meu.

— Păi, credeam că mergem înapoi în New Jersey, zise doamna Carson. Mi se pare că şi tatăl tău trebuie să afle despre povestea asta.

— Aş vrea să-l văd pe Adam, zise Jennifer. N-a spus la ce oră pleacă. Poate-l mai prind acasă.

— N-ar fi mai bine să-l suni întâi? zise doamna Carson.

— Nu, prefer să mă duc şi gata, zise Jennifer.

Dându-şi seama că nu era momentul pentru o discuţie în contradictoriu, doamna Carson îşi duse fiica până în centru. Când ajunseră în apartament, Jennifer observă că cele două valize ale lui Adam erau în şifonier şi că nici una din hainele lui nu părea să lipsească. Raţiunea îi spunea că soţul ei nu plecase.

— Ei bine, ce-ai de gând să faci? o întrebă mama ei.

— Să-l aştept şi să discut cu el, replică Jennifer pe un ton care nu admitea nici un fel de replică.

— Să ştii că, dacă se mai întâmplă, am să-ţi fixez o taxă, spuse funcţionarul de la ghişeul de informaţii al universităţii.

Adam luă halatul alb şi îl îmbrăcă.

— Pur şi simplu nu pot să stau departe de locurile astea. Mi se face dor. (Mânecile erau cu câţiva centimetri mai scurte iar pe buzunar se lăfăia o pată mare galbenă.) Şi chiar n-ai putea să-mi găseşti ceva mai bun? glumi el.

Încrezător în deghizarea sa, Adam luă ascensorul spre neurologie, se duse direct la oficiul infirmierelor, îi zâmbi supraveghetorului de salon şi extrase din nou din raft foaia de observaţie a lui Smyth.

De fapt, nu avea nevoie decât de informaţiile de pe prima pagină a fişei. Întorcându-se cu spatele la supraveghetor, Adam copie toate datele personale ale lui Smyth: asigurarea de sănătate, numărul de la asigurările sociale, numele soţiei şi data naşterii. Pentru început, era suficient.

Aşezând fişa la loc în raft, Adam luă apoi liftul pentru etajul principal, unde se afla biblioteca. De la un asistent cercetător află unde se afla un

compendiu referitor la medicii americani. Căută numele lui Stuart şi se informă în privinţa şcolilor urmate de acesta, observând cu interes că acesta efectuase un an de specialitate în chirurgie, în Hawaii. Totodată, Adam memoră toate organizaţiile medicale la care Smyth era membru.

Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a pleca de la centrul medical fu să o sune pe Christine de la GYN Associates, sub pretextul aranjării unei întrevederi cu Baumgarten şi Stens în cursul săptămânii următoare. Află astfel că Smyth era un jucător de tenis înrăit, un iubitor de muzică clasică şi un pasional al artei cinematografice.

Revenit în Buick-ul său, Adam traversă oraşul şi, ajuns pe Eighth Avenue, o luă la dreapta. Pe când se apropia de Strada 42, decorul citadin se schimbă de la clădirile administrative şi depozitele de mărfuri la cinematografele strident împodobite cu lumini de neon orbitoare şi librăriile pentru „adulţi" ce făceau reclamă filmelor ieftine din categoria X[9]. Femeile de stradă în sandale cu toc înalt şi fuste mini îi făceau semne ademenitoare în timp ce-şi parca maşina.

Adam porni spre est, zăbovind în faţa standurilor cu reviste. După mai multe oferte de droguri, fu acostat de un bărbat uscăţiv cu o mustaţă subţirică ce-i amintea lui Adam de filmele anilor treizeci.

— Te interesează o femeie adevărată, tăticu'? întrebă individul.

Adam se întrebă dacă o femeie adevărată era cumva opusul celei ce trebuia umflată înainte de întrebuinţare. Nu lipsi mult să-l întrebe, dar până la urmă renunţă, nefiind sigur că uscăţivul i-ar fi apreciat umorul.

— De care? întrebă tipul, ca şi cum ar fi fost o solicitare cât se poate de firească.

Adam săltă din umeri.

— Ştiu şi eu? Poate un permis de conducere sau un buletin electoral.

— Un buletin electoral? repetă individul. Nu mi-a mai cerut nimeni aşa ceva până acum.

— Nu? făcu Adam. Păi, sunt boboc în chestii de-astea. Vreau să plec într-o călătorie mare şi vreau ca nimeni să nu ştie cine sunt cu adevărat.

— Înseamnă că îţi trebuie un amărât de paşaport, nene, zise individul. Când ai nevoie de el?

— Chiar acum.

— Eu zic c-oi avea biştarii la tine, nu?

— Am ceva, zise Adam.

Avusese grijă să-şi încuie cea mai mare parte a banilor şi actele în torpedoul maşinii.

— Păi, o să te coste douăşcinci de mangoţi permisul de conducere şi cincizeci paşaportul, spuse uscăţivul.

— Mamă! făcu Adam. N-am decât cincizeci la mine.

— Păcat, spuse tipul.

Se întoarse şi porni spre Eighth Avenue. Adam se uită în urma lui un timp apoi îşi urmă drumul spre Broadway. După câţiva paşi simţi o mână pe umăr.

— Şaizeci pentru amândouă, zise uscăţivul.

Adam încuviinţă din cap.

Fără alte cuvinte, bărbatul îl conduse pe Adam înapoi spre Eighth Avenue şi intrară într-una din numeroasele prăvălii cu vitrinele tapetate de anunţuri pe care scria cu litere de mână: „Magazin în curs de desfiinţare! Ultimele trei zile! Toate mărfurile la preţ redus!” Adam sesiză că partea cu „ultimele trei zile” avea o vechime considerabilă.

Prăvălia oferea spre vânzare gama obişnuită de camere video, calculatoare, benzi video şi câteva „fildeşuri chinezeşti autentice”. Pe o masă din mijloc erau etalate miniaturi înfăţişând Empire State Building, Statuia Libertăţii plus ceşti de cafea cu inscripţia „I Love New York”.

Nici unul dintre vânzători nu-şi ridică privirea în timp ce uscăţivul îl ducea pe Adam spre uşa din

spatele magazinului. În partea aceea a clădirii se afla un hol cu uşi pe fiecare latură. Adam nu putea decât să spere că nu se vârâse într-un bucluc din care să nu mai poată ieşi. Uscăţivul bătu la prima uşă, apoi o deschise şi îl îndemnă pe Adam să intre într-o încăpere mică şi întunecoasă.

Într-un colţ se afla un aparat Polaroid pe un trepied. În altul, o planşetă de desen, sub o lumină fluorescentă puternică. Lângă planşetă şedea un bărbat înzestrat cu o chelie lucioasă. Purta unul din acele cozoroace verzi pe care Adam îşi aminti că le văzuse la jucătorii de cărţi din filmele western mai de demult.

Uscăţivul luă cuvântul.

— Puştiul ăsta vrea un permis de conducere şi un paşaport contra şaizeci mangoţi.

— Pe ce nume? întrebă bărbatul cu cozoroc verde.

Adam se grăbi să-i furnizeze datele lui Smyth: numele, adresa, data naşterii şi numărul de la asigurările sociale.

Cu asta, tratativele luară sfârşit. După ce fu postat în faţa aparatului de fotografiat, Adam fu fotografiat de mai multe ori, pe urmă, bărbatul cu cozoroc verde se duse la planşetă şi se puse pe treabă. Uscăţivul se rezemă de perete şi-şi aprinse o ţigară.

Zece minute mai târziu, Adam traversa magazinul în sens invers, strângând în mână documentele false. Nu le cercetă până nu ajunse în maşină, dar când la deschise i se părură întru totul autentice. Încântat, întoarse maşina către Village. Mai avea doar o oră până la plecarea la aeroport.

Când ajunse acasă, constată surprins că broasca de siguranţă era deblocată. Deschise uşa şi dădu cu ochii de Jennifer şi de mama ei.

— Bună, făcu el, de-a dreptul uluit. Ce surpriză plăcută!

— Am sperat să te prind înainte de a pleca în Porto Rico, zise Jennifer.

— Nu plec în Porto Rico, replică Adam.

— Eu cred că n-ar trebui să pleci nicăieri spuse doamna Carson. Jennifer a suferit un şoc şi are nevoie de sprijinul tău.

Adam îşi aşeză lucrurile pe birou şi se întoarse către Jennifer. Arăta într-adevăr palidă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adam.

— Doctorul Vandermer i-a dat o veste proastă, răspunse doamna Carson.

Adam nu-şi luă ochii de la faţa lui Jennifer. Ar fi vrut să-i spună soacrei sale să tacă din gură, dar se abţinu.

— Ce ţi-a spus doctorul Vandermer? întrebă el cu blândeţe.

— Amniocenteză a ieşit pozitivă. A spus că copilul nostru prezintă malformaţii grave. Dac-ai şti cât de rău îmi pare, Adam. Cred că va trebui să fac avort.

— E imposibil, spuse Adam, lovindu-se cu pumnul în palmă. Durează săptămâni întregi până se prepară culturile tisulare după o amniocenteză. Ce dracu' se-ntâmplă cu Vandermer ăsta?

Adam se duse la telefon. Jennifer izbucni în lacrimi.

— Nu Vandermer e de vină, spuse ea printre sughiţuri, explicându-i că anomaliile au fost atât de grave încât n-a mai fost nevoie de culturi tisulare.

Adam ezită, încercând să-şi amintească ce citise. Nu-şi aducea aminte de nici un caz în care nu fusese nevoie de culturile tisulare.

— Pentru tine, asta nu-i de ajuns, spuse el formând numărul Clinicii Julian. Când ceru să vorbească cu doctorul Vandermer, fu rugat să aştepte.

Doamna Carson îşi drese glasul.

— Adam, eu cred c-ar trebui să te preocupe mai mult simţămintele lui Jennifer decât doctorul Vandermer.

Adam nu o băgă în seamă. Centralista de la clinică reveni şi-l anunţă pe Adam că doctorul

Vandermer tocmai efectua o procedură, dar că urma să-l sune cât de curând. Adam îşi dădu numele şi numărul de telefon apoi lăsă receptorul în furcă.

— E o nebunie, bombăni el. Clinica asta îmi dă o senzaţie stranie. Şi Vandermer…

Nu-şi termină fraza.

— După mine, Clinica Julian e unul din cele mai bune spitale din câte am văzut, spuse doamna Carson. Şi, în afară de medicul meu curent, n-am cunoscut nici un alt medic mai grijuliu decât doctorul Vandermer.

— Mă duc până acolo, spuse Adam, ignorându-şi soacra. Vreau să discut cu el o problemă.

Adam îşi luă cheile de la maşină şi se duse hotărât spre uşă.

— Şi cu soţia ta, cum rămâne? întrebă doamna Carson pe un ton imperativ.

— Discutăm când mă-ntorc.

După care plecă, trântind uşa în urma lui.

Doamna Carson se înfurie. Nu-i venea să creadă că la început fusese în favoarea acestei căsătorii. Auzind-o pe Jennifer plângând, hotărî că e mai bine să nu mai spună nimic. Se apropie de ea, murmurând:

— Hai să mergem acasă. Tăticu' o să aibă grijă de toate.

Jennifer nu se împotrivi, dar când ajunse la uşă, zise:

— Vreau să-i las un bilet lui Adam.

Doamna Carson încuviinţă şi aşteptă până când Jennifer scrise un bilet scurt pe biroul lui Adam, lăsându-l apoi pe podea, lângă uşă. Spunea doar atât: „Am plecat acasă. Jennifer."

Adam conduse maşina spre periferie cu agresivitatea unui şofer de taxi newyorkez, parcă direct în faţa Clinicii Julian şi sări din maşină. Un paznic în uniformă încercă să-l oprească, dar

Adam îi aruncă în treacăt că era doctorul Schonberg şi fusese chemat la o urgenţă.

Când ajunse la ginecologie, secretara se comportă ca şi cum l-ar fi aşteptat.

— Domnul Adam Schonberg, spuse ea. Doctorul Vandermer a spus să-l aşteptaţi în cabinetul lui. (Arătă de-a lungul unui coridor.) E a treia uşă pe stânga.

Adam îi mulţumi şi se duse la biroul indicat. Încăperea era impresionantă, cu rafturile pline de cărţi şi reviste de specialitate. Adam aruncă o privire la un şir de modele de fetuşi, simţind o pornire nefirească de a distruge întregul decor. Se duse până la biroul masiv din lemn sculptat, cu picioarele terminându-se cu un soi de gheare. Pe tăblie se afla un teanc de formulare operative dactilografiate ce aşteptau să fie semnate.

Doctorul Vandermer sosi aproape imediat. Ţinea sub braţ un dosar cu coperte de carton.

— Nu vrei să iei un loc? sugeră el.

— Nu, mulţumesc, răspunse Adam. N-o să vă reţin prea mult. Vroiam numai să-mi confirmaţi diagnosticul pus soţiei mele. Din câte-am înţeles, sunteţi de părere că copilul nostru prezintă o anomalie cromozomială.

— Mă tem că da, spuse doctorul Vandermer.

— Credeam că durează câteva săptămâni până la obţinerea culturilor tisulare, spuse Adam.

Doctorul Vandermer îl privi pe Adam direct în ochi.

— În mod normal, aşa se întâmplă, dar în cazul soţiei dumitale au fost o mulţime de celule pe care le-am putut examina direct în lichidul amniotic. Adam, ca student la medicină, sunt sigur că înţelegi că astfel de lucruri se pot întâmpla. Dar, aşa cum i-am spus şi soţiei tale, amândoi sunteţi tineri. Puteţi avea alţi copii.

— Vreau să văd probele, spuse Adam, pregătindu-se pentru o confruntare. Dar Vandermer se mulţumi să încuviinţeze din cap şi să spună:

— Te rog să mă urmezi.

Adam începu să se întrebe dacă nu cumva se grăbise în aprecierile lui. Omul ăsta părea sincer afectat de faptul că fusese purtătorul unei veşti atât de proaste.

La etajul al patrulea, Vandermer îl duse pe Adam la laboratorul de citologie. Când trecură de uşă, Adam clipi, orbit de albul care domnea peste tot: pereţii, podeaua, tavanul, mesele de laborator, toate erau albe. În spatele încăperii se afla o masă de laborator cu patru microscoape. Numai la unul din ele se lucra şi o brunetă între două vârste îşi ridică privirea când doctorul Vandermer se apropie de ea.

— Cora, spuse acesta, îmi pare rău că te deranjez, dar fii drăguţă şi adu-ne lamelele lui Jennifer Schonberg.

Cora încuviinţă din cap şi Vandermer îi făcu semn lui Adam să se aşeze în faţa unui microscop didactic, cu capete de vizualizare duble.

— Nu ştiu dacă vroiai sau nu să vezi ultrasonografia pe care i-am făcut-o, zise Vandermer, dar eu am adus-o.

Deschise dosarul pe care-l purtase cu el şi-i întinse imaginile lui Adam.

Ca student la medicină, Adam nu avusese câtuşi de puţin de-a face cu ultrasonografia, iar imaginile nu aveau nici o semnificaţie pentru el. Doctorul Vandermer luă fotografia la care se zgâia Adam, o întoarse pe partea cealaltă şi contură cu degetul fătul în plină dezvoltare.

— Tehnica asta devine din ce în ce mai bună, spuse el. Aici se pot vedea uşor testiculele. De multe ori la vârsta asta nu se poate determina sexul cu ajutorul ultrasunetelor. Poate că omuleţul ăsta îi seamănă lui tăticu'.

Adam îşi dădu seama că Vandermer se străduia din răsputeri să fie prietenos.

Uşa se deschise larg şi Cora îşi făcu apariţia cu o tavă cu lamele de microscop. Fiecare din ele

avea câte un mic gemuleţ de protecţie în centru. Doctorul Vandermer alese una care fusese marcată cu un creion special. O aşeză sub obiectivul microscopului, puse o picătură de ulei peste ea şi coborî lentilele pentru imersie în ulei. Adam se ridică uşor şi se uită în ocular.

Doctorul Vandermer îi explică faptul că specimenele fuseseră supuse unei colorări speciale, pentru a se înlesni cât mai mult vizualitatea cromatinei. Mai spuse că trebuia găsită o celulă aflată în procesul diviziunii. În cele din urmă, se dădu bătut şi o rugă pe Cora să-i ajute.

— Ar fi trebuit să te las pe tine de la început, spuse el făcând schimb de locuri cu laboranta.

Cora avu nevoie de circa treizeci de secunde ca să găsească o celulă adecvată. Reglând firele reticulare ale microscopului, îi arătă lui Adam anomalia cromozomială.

Adam era zdrobit. Sperase ca rezultatele să fi fost ambigue, dar chiar şi pentru un ochi neavizat, problema era limpede. Cora continuă să-i arate alte aspecte minore ce fuseseră sesizate, inclusiv faptul că unul dintre cromozomii X apărea şi el uşor anormal.

În sfârşit, Cora îl întrebă dacă vroia să vadă şi un alt caz care demonstra un tip mai comun de sindrom Down.

Adam clătină din cap.

— Nu, dar vă mulţumesc pentru amabilitate.

Îşi sprijini mâinile pe masa de laborator şi începu să se ridice. La jumătatea drumului se opri. Ceva nu era în regulă. Se aplecă înainte şi privi atent în ocularul microscopului.

— Mai arătaţi-mi o dată anomalia aceea a cromozomului X, spuse el.

Cora începu să regleze indicatorul reticular şi îl fixă pe o pereche de cromozomi identici. Începu apoi să-i explice anomalia suspectată, dar Adam o întrerupse:

— Ăştia sunt cromozomi X? întrebă el.

— Sigur că da, spuse ea. Dar…

Adam o întrerupse încă o dată şi-l rugă pe Vandermer să arunce o privire.

— Vedeţi cromozomii X?

— Îi văd, confirmă Vandermer, dar, ca şi dumneata, nu pot să-mi dau seama de anomalia despre care vorbeşte Cora.

— Pe mine nu anomalia mă-ngrijorează, spuse Adam, ci cei doi cromozomi X. Adineauri mi-aţi arătat, pe imaginea aceea ultrasonică, că copilul meu e băiat. Proba la care ne uităm noi acum provine de la o fetiţă.

Când Adam începuse să vorbească, doctorul Vandermer se ridicase în picioare. De pe faţă îi dispăruse orice urmă de expresie. După ce se convinse şi ea uitându-se încă o dată la microscop, Cora zise:

— Are dreptate domnul. Proba e a unei fete.

Încet, doctorul Vandermer îşi ridică mâna dreaptă la faţă. Cora se duse la tava cu eşantioane şi verifică numărul. Pe urmă verifică numărul lamelei de microscop. Se potriveau. Luând registrul principal, verifică şi numărul de acolo. Numele corespondent era Jennifer Schonberg. Palid la faţă, doctorul Vandermer îi spuse lui Adam să aştepte o clipă.

— Vi s-a mai întâmplat până acum o chestie ca asta? întrebă Adam după plecarea doctorului.

— Niciodată, spuse Cora.

Doctorul Vandermer reapăru, aducând cu el un bărbat solid ce purta, ca şi el, un halat alb lung. I-l prezentă lui Adam ca fiind doctorul Ridley Stanford. Adam recunoscu numele. Era autorul tratatului de patologie studiat în anul doi de facultate şi fusese şeful secţiei de patologie la Spitalul Universitar.

— E un dezastru, spuse doctorul Vandermer, după ce doctorul Stanford se uită la microscop.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse doctorul Stanford, cu o voce la fel de inexpresivă

ca şi a lui Vandermer. Nu pot să-mi închipui cum s-a putut întâmpla aşa ceva. Trebuie să dau câteva telefoane.

În câteva minute, în jurul microscopului se adunară alte zece persoane.

— Câte amniocenteze s-au efectuat ieri? întrebă doctorul Vandermer.

Cora se uită în registru.

— Douăzeci şi una, spuse ea.

— Toate trebuie repetate, zise Vandermer.

— Fără doar şi poate, confirmă Stanford.

Întorcându-se către Adam, doctorul Vandermer spuse:

— Vă datorăm mulţumirile noastre.

Ceilalţi îşi murmurară asentimentul la afirmaţia doctorului. Adam avu senzaţia că un nor mare şi negru îi fusese ridicat de deasupra capului. Copilul lui nu era un monstru genetic. Primul lucru pe care voia să-l facă era s-o sune pe Jennifer.

— Ne-am simţi onoraţi dacă aţi rămâne să luăm masa împreună, spuse doctorul Stanford. O să fie şi o conferinţă extraordinară despre tumorile retroperitonale, care s-ar putea să vă intereseze.

Adam refuză politicos invitaţia şi coborî grăbit în holul principal. Nu-i venea să creadă că, confruntaţi cu un asemenea dezastru, îi ceruseră să rămână să ia masa cu ei şi să asiste la o conferinţă! Nu încăpea nici o îndoială că locul ăsta era ciudat. Trecând pe lângă uşa de la intrare în drum spre telefon, constată uşurat că maşina lui rămăsese la locul ei.

Adam sună mai întâi la el acasă, dar nu-i răspunse nimeni.

Gândindu-se că Jennifer plecase probabil cu mama ei acasă la socri, formă numărul de la Englewood, dar nici de acolo nu primi nici un răspuns.

După o clipă de ezitare, Adam hotărî să se ducă la apartament. Ieşi cu paşi grăbiţi din Clinica Julian, se urcă în maşină şi porni spre casă.

Entuziasmul provocat de vestea cea bună începea să facă loc unei nelinişti crescânde legate de Clinica Julian şi de doctorul Vandermer. Numai printr-un noroc orb avusese ocazia să observe discrepanţa. Ce s-ar fi întâmplat dacă Jennifer ar fi făcut avortul?

Adam se simţi năpădit din nou de toate îngrijorările sale. Evitase în ultimul moment o catastrofă, dar dacă n-o putea convinge pe Jennifer să renunţe atât la serviciile clinicii cât şi la cele ale lui Vandermer, se mai puteau întâmpla şi altele. Pentru un timp, renunţase la ideea croazierei Arolen. Acum iarăşi i se părea ca fiind singura cale de a obţine dovada că Vandermer era periculos. Se uită la ceas: era doisprezece şi douăzeci. Mai avea timp să ajungă la bordul lui Fjord până la ora şase.

Ajungând la uşa apartamentului, constată dezamăgit că broasca de siguranţă fusese blocată. Găsi biletul impersonal lăsat de Jennifer şi hotărî să sune din nou la Englewood. Spre bucuria lui, îi răspunse chiar Jennifer, nu mama ei.

— Am veşti bune şi veşti proaste.

— N-am chef de glume, spuse Jennifer.

— Vestea bună e că ăştia de la clinică ţi-au încurcat analizele. Copilul altcuiva are cromozomii anormali. Au amestecat eşantioanele.

În primul moment, Jennifer se temu să întrebe dacă Adam spunea adevărul sau era doar o stratagemă menită s-o facă să-şi piardă încrederea în Vandermer. Vestea părea prea bună ca să fie şi adevărată.

— Jennifer, ai auzit ce ţi-am spus?

— E-adevărat? întrebă Jennifer cu glas temător.

— Da, răspunse Adam şi îi relată cum observase el discrepanţa legată de sexul celulei.

— Şi doctorul Vandermer ce-a spus? întrebă Jennifer.

— Că toate amniocentezele efectuate ieri trebuie repetate.

— Asta-i vestea proastă la care te refereai?

— Nu. Vestea proastă e că totuşi va trebui să plec din oraş, în afară de cazul în care îmi promiţi ceva.

— Ce trebuie să promit? întrebă Jennifer cu scepticism.

— Că ai să te duci la doctorul Wickelman până la sfârşitul sarcinii şi că n-ai să mai iei pregdolen.

— Adam… încercă ea să protesteze, dar Adam nu terminase ce avea de spus.

— Sunt mai convins ca oricând că ceva ciudat se întâmplă la Clinica Julian. Dacă accepţi să te duci la doctorul Wickelnmn, promit să nu mă amestec în nimic din ce-o să-ţi recomande el.

— Greşeli se fac zilnic în spitale, spuse Jennifer. Numai pentru că s-a întâmplat una şi la Clinica Iulian nu înseamnă că nu mai trebuie să mă duc acolo. Mie mi se pare că e locul cel mai potrivit pentru a-mi naşte copilul, mai ales după ce am reuşit să trec peste episodul cu Cheryl Tedesco. Îmi plac oamenii de acolo şi atmosfera.

— Atunci, spuse Adam, ne vedem peste câteva zile.

— Unde te duci? întrebă Jennifer.

— E mai bine să nu-ţi spun.

— În împrejurările astea, nu crezi c-ar trebui să rămâi? Adam, am nevoie de tine.

— Îmi vine cam greu să cred asta când tu stai la părinţii tăi, iar eu sunt singur în apartament. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Te iubesc, Jennifer!

Adam închise convorbirea şi sună la Eastern Airlines, ca să nu mai aibă timp să se răzgândească. Îşi rezervă un loc la cursa ce urma să plece spre Miami de pe aeroportul La Guardia, peste patruzeci şi opt de minute.

Îşi luă din şifonier valijoara Samsonite şi începu să-şi facă bagajul. Tocmai când îşi înghesuia printre haine articolele de toaletă, sună telefonul. Adam întinse mâna, dar, pe urmă, pentru prima oară în viaţă, ignorând sunetul. Chiar şi numai un minut de întârziere îl putea face să piardă avionul.

Jennifer lăsă telefonul să sune iarăşi şi iarăşi, până la urmă, aşeză receptorul în furcă. Imediat după ce vorbire cu Adam se hotărâse să-l vadă pe doctorul Wickelman, dacă asta însemna atât de mult pentru soţul ei. Putea cel puţin să facă o încercare şi dacă nu se simţea în largul ei cu noul medic, n-o oprea nimeni să se întoarcă la Vandermer. Numai că, după toate aparenţele, Adam plecase. Jennifer se simţi abandonată. N-apucă să-şi ridice mâna de pe receptor că telefonul sună din nou. Sperând că era Adam, îl ridică înainte să se termine primul apel. Era doctorul Vandermer.

— Presupun că aţi auzit vestea cea bună.

— Da, domnule doctor, Adam tocmai m-a anunţat.

— Îi suntem foarte recunoscători soţului tău, spuse doctorul Vandermer. E ceva neobişnuit ca cineva să observe o anomalie secundară în faţa unui rezultat evident, imposibil de contestat.

— Deci, e adevărat că nu port un copil anormal, spuse Jennifer.

— Mă tem că nu mă pot aventura să afirm aşa ceva, spuse doctorul Vandermer. Din nefericire, nu avem nici o idee despre rezultatul amniocentezei tale. Va trebui să repetăm procedura, îmi pare teribil de rău că s-a întâmplat aşa. În afară de tine, în ziua aceea au mai făcut amniocenteze douăzeci de paciente şi toate analizele trebuie repetate. Evident, ele se vor face pe cheltuiala clinicii.

— Şi când vreţi să repetăm testul? întrebă Jennifer.

Se părea lăudabil faptul că doctorul Vandermer era dispus să-şi asume responsabilitatea, deşi fără doar şi poate că eroarea fusese comisă de cineva de la laborator.

— Cât mai curând posibil, spuse doctorul Vandermer. Nu uita că timpul ne presează, mai ales dacă într-adevăr apar probleme.

— Mâine dimineaţă e bine? întrebă Jennifer.

— Excelent. Nu-i aşa mare graba, dar cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 12

Zborul spre Miami fu lipsit de evenimente. Imediat după decolarea avionului, Adam îşi scoase permisul de conducere din portofel şi-l înlocui cu cel al lui Smyth. Pe urmă cercetă adresele din paşaport. Dacă cineva îl întreba unde locuia, voia să fie în stare să răspundă fără nici o ezitare.

Avionul ateriză la patru şi cinci minute şi, fiindcă Adam îşi luase bagajul cu el la bord, ajunse în staţia de taxi la patru şi un sfert. Taxiul în care se urcă era un Dodge-combi bătrân şi rablagit, iar şoferul nu vorbea decât spaniola, dar din comanda lui Adam recunoscu cuvântul *Fjord* şi pricepu că pasagerul lui pleca într-o călătorie pe mare.

Adam privi la peisajul tropical. Miami era mult mai frumos decât îşi închipuise. Curând trecură peste un dig lung şi Adam văzu portul. Navele de pasageri erau legate de ţărm în şir, *Fjord* fiind ultima din rând. Prin comparaţie cu celelalte, *Fjord* nu părea nici grozav de mare, nici foarte mică. Ca şi celelalte vase, fusese vopsit în alb. Avea un coş de fum imens, pe peretele căruia se vedea imaginea a două săgeţi îngemănate. Adam se întrebă dacă asta era emblema firmei MTIC.

Şoferul nu putu să aducă maşina lângă bordură, aşa că Adam plăti şi coborî în mijlocul străzii. Cu valiza în mână, îşi croi drum către intrarea în clădire. Larma creată de claxoanele automobilelor, de vocile oamenilor şi de motoarele diferitelor vehicule era îngrozitoare, iar aerul era greu de tot felul de mirosuri. Se simţi uşurat când ajunse înăuntru.

Adam se duse la un ghişeu de informaţii unde uniformele funcţionarelor îi aminteau de echipamentul personalului de la Clinica Julian: bluze albe şi sarafane albastre.

Adam fu nevoit să strige ca să se facă auzit. Întrebă ce trebuia să facă pentru a-şi confirma sosirea şi pentru a se îmbarca şi i se răspunse că trebuia să urce la etaj. Îi mulţumi fetei care-i dăduse indicaţiile articulând cuvintele pe muteşte.

Ajungerea pe scara rulantă se dovedi o probă de îndemânare, mai ales cu valiza în mână. În timp ce urca, cercetă din priviri mulţimea. Deşi erau şi câteva femei, majoritatea o constituiau bărbaţii şi, fără doar şi poate, arătau a doctori: prosperi şi mulţumiţi de sine. Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi în costume elegante, dar văzu şi câţiva echipaţi în cămăşi sport şi pantaloni lejeri.

La etajul staţiei navale se afla o masă lungă pentru operaţiunile de înregistrare, împărţită în sectoare alfabetice. Adam se aşeză la coada pentru literele N-Z.

Privind în jurul său, simţi deodată că-i îngheaţă şira spinării. Poate că ar trebui să plece. Nimeni n-ar băga de seamă. N-avea decât să ia un taxi până la aeroport şi de acolo, cu avionul, până acasă. Începu să numere câţi oameni îl despărţeau de biroul de înregistrare. În clipa aceea, privirea lui Adam se încrucişă cu cea a unui bărbat aflat la câţiva paşi de el în coada vecină. Îndreptându-şi rapid privirea în altă parte, Adam începu să bată nervos din picior. Nu exista nici un motiv ca cineva să se holbeze aşa la el. Treptat, Adam îşi lăsă privirea să alunece către şirul de oameni învecinat. Din nefericire, bărbatul continua să se uite direct la el. Când observă că Adam privea spre el, zâmbi. Cu timiditate, Adam îi zâmbi şi el. Apoi, spre groaza lui, individul se apropie de el.

— Mă numesc Alan Jackson, zise bărbatul, obligându-l pe Adam să-şi lase jos valiza ca să poată da mâna cu el. Neliniştit, Adam se prezentă drept Stuart Smyth. Alan se mulţumi să încuviinţeze din cap şi să zâmbească din nou.

Era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Adam şi avea umeri laţi şi o talie zveltă. Părul de

culoarea nisipului şi-l pieptănase în faţă, probabil ca să-şi mascheze chelia.

— Îmi pari teribil de cunoscut, spuse Alan. Eşti cumva din New York?

Adam simţi cum sângele i se scurge din obraji. Nici nu apucase încă să se înregistreze şi deja intrase în bucluc.

În clipa aceea, un difuzor se trezi la viaţă:

— Doamnelor şi domnilor, bună seara. Pentru acei dintre dumneavoastră care aţi primit tichetele de îmbarcare, nava Fjord va fi gata să vă primească în câteva minute. Dacă nu aţi primit încă tichetele, vă recomandăm să treceţi fără întârziere la biroul de înregistrare.

— Lucrezi în ortopedică? întrebă Alan de îndată ce difuzorul tăcu.

— Nu, spuse Adam uşurat. Era evident că tipul nu-l cunoştea pe adevăratul Smyth. În obstetrică-ginecologie. Dar dumneata?

— Ortopedică, la Universitatea California din San Diego. Eşti la prima croazieră Arolen?

— Nu, se grăbi să spună Adam. Dar dumneata?

— Sunt la a doua, zise Alan, întorcându-se brusc într-o parte. Dumnezeule, uite-l pe Ned Janson. Hei, Ned, bătrâne, aici!

Adam văzu un bărbat brunet, scund şi solid, care însoţea una din puţinele femei din mulţime, ridicând privirea. Zărindu-l pe Alan, chipul i se însenină de un zâmbet. Luă femeia de braţ şi se apropie de ei.

În vreme ce Alan şi Ned se îmbrăţişau bătându-se bucuroşi pe spate, Adam făcu cunoştinţă cu femeia: o chema Clair Osborn. Era o doamnă frumoasă, cam la treizeci de ani, cu o faţă sănătoasă şi nişte picioare lungi, bine clădite. Era îmbrăcată într-o rochie scurtă, în alb-negru. Adam sporovăi bucuros până când ea îi spuse că era medic ginecolog.

— Tu ce specialitate ai? întrebă Clair. Ortopedie sau obstetrică-ginecologie?

— Dar cum de te-ai oprit doar la variantele astea? glumi Adam încercând să schimbe subiectul.

— Păi, am apelat la intuiţia mea strălucitoare, spuse Clair. Plus faptul că această croazieră e rezervată numai ortopezilor şi obstetricienilor.

Adam râse nervos.

— Ei, dacă-i aşa, sunt obstetrician.

— Serios? zise Clair încântată. Atunci o să fim cazaţi în acelaşi sector.

— Mi-ar face plăcere, spuse Adam. Eşti cumva la prima croazieră?

Adam era dispus să discute despre orice altceva în afară de obstetrică-ginecologie. Nu-şi făcea iluzii să creadă că ar fi fost în stare să susţină o conversaţie profesională.

— Fără doar şi poate, spuse Clair. Şi Ned vine pentru prima oară. Aşa e, Ned?

Clair îl trase pe Ned de braţ ca să-i atragă atenţia. Prinzând din zbor frânturi din conversaţia celor doi bărbaţi, Adam înţelesese că Alan şi Ned îşi făcuseră stagiul la acelaşi spital.

— Hei, e o chestie grozavă, spuse Ned după ce făcu cunoştinţă cu Adam. Ce-ar fi să luăm cina împreună?

Alan clătină din cap.

— Cei de la Arolen stabilesc aşezarea la masă. Ei consideră aceste ocazii ca fiind prelungiri ale sesiunilor ştiinţifice.

— Ce prostie, zise Ned. Ce naiba vrea să fie asta, o tabără de vară?

Bărbatul din faţa lui Adam părăsi rândul cu tichetul în mână. Adam se apropie de masă şi se pomeni în faţa unui tânăr îmbrăcat îngrijit într-un sacou alb. Pe buzunarul de la piept avea aceeaşi emblemă pe care Adam o văzuse pictată pe coşul de fum al vasului. La rever era prins un ecuson pe care scria „Juan”. Sub nume, cu litere mai mici, fusese imprimat „MTIC”.

— Numele dumneavoastră, vă rog? zise Juan. Vocea lui suna de parcă, după ce pusese de-atâtea ori întrebarea, acum vorbea din automatism.

— Stuart Smyth, spuse Adam şi îşi încurcă degetele în portofel, încercând să-şi scoată permisul de conducere. Pe când făcea asta, cartea lui de vizită de la Arolen căzu pe tăblia mesei. Din fericire, Juan era deja ocupat cu introducerea în computer a numelui Stuart Smyth, aşa că nu observă nimic. Adam se întoarse în spate, să vadă dacă vreunul din noii lui amici băgase de seamă ceva, dar şi aceştia erau ocupaţi cu conversaţia. Adam se întoarse din nou cu faţa la Juan, gândindu-se că până la sfârşitul croazierei avea toate şansele să ajungă cu nervii la pământ. Cu un gest furişat, strecură cartea de vizită în buzunarul hainei.

— Paşaportul? îi ceru Juan.

După un moment de panică, Adam găsi paşaportul în buzunarul dinăuntru al hainei şi i-l întinse funcţionarului. Juan îl deschise. Adam simţi un fior de groază, dar Juan se uită la document preţ de două secunde şi i-l înapoie, zicând:

— Poftiţi tichetul de îmbarcare. Vă rog să-l prezentaţi casierului de pe vapor, care o să vă repartizeze cabina. Dacă părăsiţi nava în timpul croazierei, să aveţi tichetul la dumneavoastră. Următorul, vă rog.

Adam se dădu la o parte pentru ca cel din spatele lui să se poată apropia de masă. Până aici, toate bune.

După ce Alan intră în posesia tichetului, el, Ned şi Clair îl însoţiră pe Adam la biroul firmei Arolen, unde primiră câte un pachet de „bunătăţi”, cum le numi Ned. „Procesul începe”, îşi zise Adam în timp ce-şi lua în primire cadoul, o geantă de umăr din piele, cu emblema MTIC pe ea. Înăuntru, se aflau un stilou Cross şi un set de creioane, un bloc notes legat în piele şi programul conferinţelor pe perioada croazierei. Mai erau acolo şi o mulţime

de produse Arolen, care constituiau o mică farmacie. Adam se uită cu interes la ele, dar ştia că va trebui să aştepte ca să le poată cerceta cu de-amănuntul.

Difuzorul se trezi din nou la viaţă ca să anunţe că nava era gata să-şi primească pasagerii. Strigăte de entuziasm întâmpinară vestea, în timp ce Adam şi noii săi prieteni ieşeau afară. După ce un poliţist în uniformă le verifică tichetele, se urcară cu toţii pe schela de îmbarcare.

Coborând de pe rampă, Adam ajunse pe puntea principală. Nu-ţi trebuia prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama că nu era o navă nouă, dar părea să fie bine întreţinută şi anumite sectoare păreau a fi fost de curând renovate. Personalul de la bord era îmbrăcat ca şi bărbatul de la biroul de înregistrare, în sacouri albe şi pantaloni negri. Toţi aveau uniformele imaculate şi călcate cu mare grijă.

Adam fu abordat de către unul din stewarzi, care îi verifică politicos tichetul şi-l îndrumă către un birou aflat în dreapta. După toate aparenţele, cei care nu se aflau la prima croazieră aveau tichete de culori diferite. Ned şi Clair fură trimişi la un alt birou.

Lui Adam i se repartiză cabina 407 de pe puntea A, situată imediat sub puntea principală. În timp ce-şi lua cheia, observă că şi casierul vorbea cu o voce lipsită de inflexiuni, ca şi tipul de la biroul de înregistrare.

Lui Alan, aflat imediat după Adam, i se repartiză cabina 409. În drum spre cabine, comentară despre vorbirea monotonă a celor două personaje.

— Probabil că vine de la repetarea la nesfârşit a aceloraşi lucruri, opină Alan.

Un steward veni la Adam şi-i luă din mână mica valiză precum şi geanta Arolen primită de curând.

— Mulţumesc, spuse Adam.

Celălalt nu-i răspunse, mulţumindu-se să-i arate lui Adam că trebuia să-l urmeze.

— Ne vedem mai târziu, Stuart, strigă Alan în urma lui.

Trecu o secundă până când Adam îşi aminti că ăsta era noul lui nume.

— Da, fireşte, spuse în sfârşit.

Stewardul îl conduse pe lângă un magazin cu suveniruri plin cu genţi Gucci şi aparate de fotografiat japoneze. Mai în spate se vedeau băuturi, ţigări precum şi un sector pentru medicamente. Pentru prima oară Adam se gândi la posibilitatea răului de mare.

— Scuză-mă, spuse el. Când se deschide magazinul?

— La o oră după plecare.

— Au cumva şi Dramamin sau tampoane din alea care se bagă în urechi, contra răului de mare? întrebă Adam.

Stewardul se uită la el cu o privire lipsită de expresie.

— Nu ştiu dacă au Dramanin sau tampoane din alea pentru urechi.

Felul cum repetase cuvintele lui Adam nu invita la o continuare a conversaţiei.

Cabinele 407 şi 409 se aflau la babord, fiind învecinate. Alan nu se vedea pe nicăieri. Stewardul lui Adam deschise uşa de la 407 şi-l conduse pe Adam înăuntru.

Nemaicălătorind până atunci pe un vas de pasageri, fie el şi de lux, lui Adam i se păru mică încăperea. Pe latura din dreapta era un pat de o persoană şi o noptieră. În stânga, un mic birou şi un scaun. Baia era şi mai mică, cu duşul, veceul şi chiuveta înghesuite lângă un şifonier îngust.

Stewardul intră în baie şi reveni o clipă mai târziu cu un pahar de apă pe care i-l întinse lui Adam.

— Pentru mine? întrebă Adam.

Luă paharul şi sorbi: apa avea mai curând un gust de substanţe chimice. Stewardul scoase din

buzunar o capsulă galbenă, pe care o ţinu întinsă către Adam.

— Bun venit înapoi, spuse el.

Adam zâmbi neliniştit.

— Sigur, mă bucur că am venit aici, spuse el, cu ochii la capsulă. Devenise evident că stewardul se aştepta ca el să o înghită.

Adam întinse mâna cu palma în sus şi stewardul lăsă capsula să cadă. Nu prea semăna cu Dramanin, dar de unde putea el să ştie?

— E pentru rău de mare? întrebă el.

Stewardul nu spuse nimic, dar privirea lui fixă îi crea lui Adam o senzaţie acută de disconfort.

— De bună seamă că-i. Pentru răul de mare, spuse Adam, aruncând pilula în gură. Luă o înghiţitură de apă şi-i dădu paharul stewardului, care se duse cu el în baie. În absenţa lui, Adam scoase capsula galbenă din gură şi o vârî în buzunar.

Stewardul trase aşternuturile de pe pat, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Adam să tragă un pui de somn. După care aşeză valiza lui Adam pe noptieră şi începu să-i despacheteze lucrurile.

Uluit de un asemenea serviciu, Adam şezu pe marginea patului şi-l urmări pe bărbat, care-şi vedea liniştit de treabă. Când termină, stewardul îi mulţumi lui Adam şi plecă.

Pentru moment, Adam reflectă la comportamentul stewardului. Apoi se ridică şi răsturnă conţinutul genţii de umăr. Medicamentele se împrăştiară pe pătură.

Scoase capsula galbenă din buzunar şi o compară cu celelalte medicamente. Nu se potrivea cu nici unul dintre acestea. Adam se întrebă dacă va reuşi să găsească un catalog farmaceutic la bordul vasului. Trebuia să existe o bibliotecă cu lucrările de referinţă principale. Capsula galbenă îi stârnise curiozitatea. Trebuia să fie pentru răul de mare. Se mai uită la ea o dată, apoi o ascunsese într-o sticluţă cu aspirine.

Luă programul conferinţelor şi începu să-l lectureze. Se întindea pe aproape douăzeci şi cinci de pagini. Prima jumătate era dedicată ortopediei, iar a doua, obstetricii şi ginecologiei. Adam sesiză că majoritatea lectorilor erau orientaţi pe probleme clinice, ceea ce se considera că explica popularitatea conferinţelor-croazieră.

Adam era convins că dacă aici se practica ceva asemănător „spălării creierelor”, atunci lucrul acesta nu se putea face decât în cadrul acestor conferinţe. Dar ce puteau acei lectori să spună ca să-l convingă pe un medic precum Vandermer să-şi schimbe părerea despre un anumit medicament? Putea fi oare vorba de o hipnoză la nivel subliminal? Aruncă programul pe pat şi-şi spuse că va avea ocazia să afle cât de curând.

Urletul unei sirene îl făcu să tresară. Pe urmă auzi motoarele pornind. Decise să se ducă pe punte, să urmărească evenimentul.

După ce-şi atârnă haina în cuier şi-şi aşezase cravata, Adam ieşi pe coridor. Se opri în dreptul cabinei 409, dându-şi seama că deşi aveau un perete comun, nu auzise nimic dinspre camera lui Alan. Adam bătu la uşă, aşteptă, dar nu primi nici un răspuns. Apoi trebui să se lipească de perete, ca să-i dea voie să treacă unui steward. Se pregătea să plece când auzi un bufnet dinăuntru. Bătu cu pumnul în uşă, gândindu-se că poate Alan se afla în baie. Nici de data asta nu i se răspunse. Încercă clanţa uşii şi constată că uşa era descuiată.

Intră şi-l găsi pe Adam şezând la marginea patului. La picioarele lui, văzu un pahar de apă care, după cum arăta, tocmai căzuse pe podea.

— Te rog să mă scuzi, spuse Adam stingherit.

Alan îi răspunse bâiguind că nu-i nici o problemă, dar lui Adam i se păru că omul era somnoros.

— Scuză-mă că te-am deranjat, zise Adam. Mă duceam să urmăresc plecarea vaporului şi m-am gândit că poate vrei şi tu…

Adam nu-şi mai termină fraza, căci Alan cădea încet înainte. Sări şi-l prinse înainte de a se prăbuşi la podea apoi îl ajută să se urce înapoi în pat.

— Hei, ţi-e rău cumva? întrebă Adam.

Alan scutură din cap, cu un aer somnoros.

— Nu sunt decât obosit.

— Cred c-ar fi mai bine să tragi un pui de somn, râse Adam şi privi către noptieră, bănuind că Alan trăsese ceva la măsea. Dar nu văzu nici o sticlă de băutură. Se gândi dacă să-l învelească, dar văzând că era îmbrăcat cu hainele cu care venise, îl întinse peste aşternuturi.

În sectorul de recepţie mai rămăseseră câţiva care aşteptau să li se repartizeze camerele. Schela de îmbarcare însă fusese ridicată. Adam urcă două niveluri, spre puntea numită „de promenadă" şi ieşi afară.

Trecerea de la răcoarea aerului condiţionat la arşiţa năucitoare a zonei Miami era un adevărat şoc. Adam se duse la balustradă şi privi înspre chei. Docherii se agitau cu desfacerea odgoanelor, eliberând nava de legăturile cu ţărmul. Vibraţiile motoarelor crescură în intensitate şi propulsoarele laterale îndepărtară încet vasul de debarcader. Dinspre pupa Adam auzi nişte urale şi pe urmă larma stârnită de o orchestră de Dixieland.

Mergând mai departe, ajunse curând la o barieră din lemn de tec cu o uşă ce dădea spre prora. Un afiş anunţa: „Accesul permis numai membrilor echipajului. Trecerea pasagerilor interzisă". Adam încercă uşa. Era descuiată dar hotărî să nu-şi pună norocul la încercare trecând mai departe.

Sirena ţipă din nou şi în acelaşi timp vibraţiile navei se modificară. Adam presupuse că intraseră în funcţiune elicele principale. Încet, nava începu să se deplaseze înainte.

Adam se întâlni şi cu alţi pasageri care explorau vasul. Toată lumea era deschisă şi prietenoasă. Domnea o atmosferă de vacanţă.

Coborî un nivel şi se pomeni înconjurat de săli de conferinţă de toate mărimile, de la un amfiteatru în toată regula, la săli de seminar pentru mai puţin de o duzină de oameni. Aproape toată încăperile erau dotate cu table negre de scris şi cu retroproiectoare.

Pe la jumătatea lungimii navei, Adam dădu peste o uşă pe care scria „Bibliotecă”. Ar fi vrut să intre să caute un catalog farmaceutic dar uşa era încuiată. Zicându-şi că se va deschide a doua zi de dimineaţă, Adam merse mai departe. Nu după mult timp coridorul central se termină cu o uşă încuiată, despre care Adam bănui că dădea spre cabinele echipajului.

Coborând încă un nivel, Adam ajunse pe puntea principală. Trecu agale pe lângă magazin şi sectorul de recepţie şi se opri să arunce o privire în sala de mese. Era foarte spaţioasă, cu candelabre de cristal şi ferestre mari. La un capăt se afla o platformă cu o mică estradă pentru vorbitori. Pe fiecare parte a platformei se vedeau nişte uşi batante ce duceau, se pare, către bucătărie. Stewarzii erau ocupaţi cu aranjatul meselor, intrând şi ieşind pe uşi cu tăvi şi alte ustensile. Pe un afiş de lângă intrare era scris că cina se servea la ora nouă.

Adam coborî încă un nivel până la puntea A, unde era situată cabina lui. Câteva dintre uşile cabinelor stăteau deschise şi Adam îi văzu pe doctori despachetându-şi lucrurile şi vizitându-şi unii altora camerele alocate.

Coborând la nivelul inferior, Adam găsi alte săli de conferinţe, o mică sală de sport, cabinetul medical al vasului şi o piscină acoperită. Hotărând că explorase atât cât se putea din navă, Adam făcu cale întoarsă pe puntea de promenadă, unde începuse deja un mic *cocktail party.*

Ned Janson îl zări şi îl îndemnă să se apropie de grupul de lângă piscină. Adam nu avea cum să

refuze invitaţia şi curând se pomeni bând dintr-o bere Heineken rece ca gheaţa.

— Unde naiba e Alan? întrebă Ned, peste murmurul de voci.

— E-n camera lui, doarme, zise Adam.

Ned încuviinţă din cap ca şi cum era ceva de aşteptat apoi începu să bată ritmul cu palma în coapsă în clipa în care orchestra atacă „When the Saints Come Marchin' In".

Adam zâmbi către Clair, aflată în partea cealaltă a mesei şi care părea să se distreze de minune, apoi privi în jurul său, la desfăşurarea petrecerii. Părea o adunare tipică de doctori în medicină: gălăgioasă, energică, cu o risipă de gesturi cordiale, glume şi băutură. Abia apucă să-şi termine berea că Ned îi şi întinse o altă sticlă.

Fără veste, nava începu să se legene. Adam se uită în spate şi văzu că luminile oraşului Miami dispăruseră. Vasul ajunsese deja în largul Atlanticului. Stomacul lui dădu semne de nelinişte şi se grăbi să lase berea deoparte.

Ceilalţi doctori de la masă păreau total nepăsători la balansul navei şi Adam îşi dori să fi găsit un antivomitiv. Încă o dată se întrebă dacă într-adevăr capsula galbenă era contra răului de mare. Rezistă tentaţiei de a întreba, dându-şi seama că nu mai putea rezista nici o clipă în mijlocul grupului acela gălăgios.

Îşi ceru scuze şi se duse grăbit lângă balustradă, unde găsi un loc mai liniştit. După câteva minute se simţi ceva mai bine, dar hotărî sa stea un pic culcat în cabina sa. Închise ochii şi senzaţia de rău îi trecu, deşi berea continua să se agite în stomacul lui.

Jennifer şi tatăl ei ieşiseră la plimbare pe terenul din spatele casei lor. Ştia că el vroia să discute despre sarcina ei şi în ultima jumătate de oră sporovăise neîncetat ca să-l împiedice să abordeze subiectul. Până la urmă, pe când făceau cale

întoarsă spre casă, Jennifer hotărî că sosise momentul să deschidă discuţia.

— Ce crezi că ar trebui să fac, tată?

Domnul Carson îşi petrecu braţul pe după spatele ei.

— Ceea ce crezi tu că se cuvine, draga mea.

— Dar părerea ta care e?

— Asta-i o altă problemă, spuse domnul Carson. Mama ta are realmente încredere în acest doctor Vandermer. Încurcătura cu probele de amniocenteză a fost nefericită dar îmi place cum a tratat-o. Am sentimentul că ar trebui să asculţi de recomandările lui.

— Doctorul Vandermer vrea să repetăm de îndată amniocenteza, spuse Jennifer.

— Dacă el consideră că există o şansă ca tu să iei în calcul posibilitatea unui avort, atunci cred că ar trebui s-o faci. Nici eu şi nici mama ta nu credem că un copil cu malformaţii grave ar trebui adus pe lumea asta. N-ar fi drept faţă de nimeni, nici faţă de copil. Dar asta e numai ceea ce simţim noi.

— Am senzaţia că şi eu simt acelaşi lucru, spuse Jennifer. Atât că îmi dă o stare tare proastă.

Domnul Carson o strânse uşor de braţ pe fiica sa.

— Te-nţeleg, draga mea. Iar soţul tău nu se străduieşte de fel să-ţi uşureze situaţia. Nu-mi place să emit judecăţi, dar nu-mi place felul cum se comportă. Ar trebui să se afle aici, să te ajute să iei o hotărârile astea, nu să umble brambura în nu ştiu ce călătorie misterioasă.

Ajunseră la uşa cu plasă de sârmă din spatele casei. În bucătărie, doamna Carson pregătea cina.

— Cred că ai dreptate, spuse Jennifer, deschizând uşa. Am să-l sun pe doctorul Vandermer şi-am să mă duc să repet amniocenteza mâine.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor. Cina este servită.

Adam se trezi dintr-un somn adânc şi avu nevoie de câteva momente până să-şi dea seama că vocea venea de la un mic difuzor montat în peretele cabinei. Se uită la ceas: se făcuse nouă.

Ridicându-se cu greu în picioare, Adam simţi atât raliul cât şi tangajul navei. Ideea de a lua masa nu-l atrăgea deloc. Făcu un duş rapid, încercând să-şi menţină echilibrul, se îmbrăcă, apoi ieşi din cabină. Se opri o clipă ca să bată la uşa lui Alan, dar nu primi nici un răspuns. Ori dormea dus, ori plecase deja la masă. Oricare ar fi fost situaţia, nu era treaba lui Adam.

Băgă de seamă că magazinul se deschisese între timp şi intră ca să-şi cumpere Dramamin, dar tipul de la tejghea îi spuse că medicamentul respectiv se terminase şi că trebuia să aştepte până a doua zi când rezerva urma să fie împrospătată cu ce se aducea de la magazie. Dezamăgit, Adam se duse la sala de mese unde un steward îl întrebă dacă era ortoped sau obstetrician. După ce Adam îi spuse care-i era specialitatea, stewardul îl conduse la o masă de lângă platforma pentru luările de cuvânt.

Alţi cinci doctori erau aşezaţi deja la masă. Adam era atât de preocupat să-şi amintească întruna că îl chema Stuart încât nu reţinu decât două dintre numele colegilor săi: Ted şi Archibald.

Conversaţia se axă aproape exclusiv pe teme medicale, deşi se vorbi mai mult de aspectele economice ale profesiei decât de cele practice.

Adam vorbi puţin, preocupat cum era de stomacul lui sensibil. Cum prinse prilejul, îi făcu semn stewardului să-i ia farfuria, minunându-se cum de puteau ceilalţi să ignore legănarea continuă a vasului. După ce se servi cafeaua, un bărbat oacheş se urcă pe platformă.

— Un salut cald tuturor, spuse el. Mă numesc Raymond Powell şi sunt gazda dumneavoastră oficială din partea MTIC. Bun venit la conferinţa-

croazieră pe teme medicale organizată de Arolen Pharmaceuticals.

Conversaţia în sală încetă pe măsură ce oamenii îşi îndreptau privirile spre podium. Powell ţinu un discurs de bun venit tipic apoi înmână microfonul doctorului Goddard, cel ce coordona programul medical propriu-zis.

Când Goddard termină de vorbit, Powell reveni la microfon şi spuse:

— Iar acum, avem o surpriză. Pentru delectarea dumneavoastră, daţi-mi voie să vi le prezint pe Dansatoarele Caribeene!

Uşile din ambele părţi ale platformei se deschiseră brusc şi o duzină de dansatoare sumar îmbrăcate, numai tinere deosebit de frumoase, pătrunseră în sală. Printre ele, Adam remarcă şi prezenţa a doi bărbaţi. În spatele dansatorilor, venea un grup rock cu chitare electrice. Membrii formaţiei aranjară rapid pe platformă boxele de difuzoare.

În timp ce dansatoarele încântau publicul, Adam observă că Powell şi Goddard stăteau deoparte, ca şi cum ar fi încercat să evalueze efectul provocat de tinere asupra membrilor grupului medical, de regulă nişte oameni rezervaţi. După câteva minute, lui Adam îi reţinu atenţia o brunetă deosebit de atrăgătoare. Avea şolduri zvelte şi sâni fermi, obraznici. Ea îi prinse privirea lui Adam doar o clipă şi acesta ar fi putut să jure că-i făcuse cu ochiul. Din nefericire, stomacul lui se dovedi necooperant şi, pe la mijlocul numărului de dans, Adam hotărî fără tragere de inimă că trebuia să facă o vizită pe punte.

Îşi ceru scuze faţă de companionii săi şi se strecură cu greu prin mulţimea gălăgioasă, tot mai grăbit să scape de acolo. Abia apucă să ajungă la balustrada punţii de promenadă că stomacul i se întoarse pe dos şi Adam vomită violent peste grilajul de protecţie. După un minut se uită în jur să verifice dacă nu cumva îl zărise careva. Spre

norocul lui, nu era nimeni pe punte. Îşi coborî privirea şi-şi cercetă pieptţii cămăşii: nici o pată. Uşurat, începu să se plimbe în bătaia vântului. Nu era pregătit încă să coboare în sala de mese.

După câteva minute se simţi ceva mai bine şi, când ajunse la uşa interzisă pasagerilor, o deschise pur şi simplu, trecând mai departe. Iluminatul era mai sărăcăcios în această secţiune a navei iar puntea era vopsită într-un gri simplu, fără luciu. Adam ajunse până la prora şi se uită în jos la un vălmăşag de lanţuri şi parâme. Marea se frământa fără spor în ambele părţi ale navei. Cerul înstelat se întindea deasupra lui.

Deodată o mână se propti pe umărul lui Adam.

— Aţi pătruns într-o zonă cu acces interzis, spuse un bărbat cu accent spaniol.

— Îmi pare rău, spuse Adam neliniştit, încercând să desluşească faţa individului. E prima mea croazieră şi mă plimbam şi eu pe vas. E vreo şansă să vizitez şi eu puntea de comandă?

Adam îşi amintise adagiul care spunea că cea mai bună apărare e atacul.

— Sunteţi cumva beat? întrebă individul.

— Eu? spuse Adam, luat prin surprindere. Nu, sunt perfect treaz.

— Nu vă supăraţi, dar am avut nişte experienţe neplăcute în trecut cu unii dintre pasageri. Căpitanul se-ntâmplă să fie chiar acum în cabina de comandă. Mă duc să-l întreb dacă vă dă voie sus.

După ce-l întrebă pe Adam cum îl cheamă, omul dispăru la fel de tăcut precum apăruse. O clipă mai târziu, o voce de sus îl invită să urce. La tribord se afla o scară fără balustradă. Sus, bărbatul cu accent spaniol îi deschise uşa către cabina de comandă.

Intrând în cabină, Adam văzu că instrumentele erau luminate cu lumini roşii, ce dădeau incintei un aer suprarealist. Bărbatul de la timonă ignoră prezenţa lui Adam, dar un altul se apropie de el şi se prezentă drept căpitanul Eric Nordstrom. Părea

mai tânăr decât s-ar fi aşteptat Adam şi, la început, lăsă impresia că apariţia musafirului îl stingherea.

— Jose mi-a spus că sunteţi la prima croazieră, doctore Smyth.

— Aşa este, spuse Adam neliniştit, amintindu-şi că Smyth participase deja la o croazieră Arolen. Căpitanul nu făcu nici un comentariu, aşa că Adam întrebă:

— Cui aparţine vasul?

— Nu sunt sigur, zise Nordstron. Echipajul lucrează pentru o companie numită MTIC. Dacă ăştia sunt proprietarii navei sau doar au închiriat-o, zău că nu ştiu.

— Şi cei de la MTIC sunt nişte patroni buni?

Căpitanul Nordstron săltă din umeri.

— Ne primim salariile la timp. E cam plictisitor să parcurgi acelaşi traseu iarăşi şi iarăşi şi viaţa socială alături de echipajul ăsta are limitările ei.

— Cum, nu ajungeţi să vă întâlniţi cu pasagerii? întrebă Adam.

— Niciodată, spuse Nordstron. MTIC impune cu stricteţe separarea totală între echipaj şi pasageri. Sunteţi prima persoană pe care o primesc în cabină după multă vreme. Am avut nişte experienţe nefericite cu unii pasageri care s-au îmbătat.

Adam încuviinţă din cap. În cazul în care cantitatea de alcool consumată de medici în seara asta era un indiciu în acest sens, nu avea de ce să fie surprins.

În absenţa brizei marine, balansul navei începu din nou să-l deranjeze pe Adam, aşa că se hotărî să-şi ia la revedere.

— Jose, însoţeşte-l pe doctorul Smyth înapoi în sectorul pasagerilor, zise căpitanul Nordstron.

Jose se mişcă cu rapiditate, ieşind pe uşă înaintea lui Adam. Coborî pe scăriţa abruptă, neafectat de mişcarea navei. Adam coborî în urma lui, dar cu mult mai multă prudenţă.

— Într-o zi-două, o să aveţi picioare de marinar, spuse Jose râzând.

Adam se cam îndoia.

În timp ce mergeau spre pupa, Jose îi oferi câteva detalii tehnice despre navă. Adam încuviinţă din cap plin de bunăvoinţă dar majoritatea termenilor îl depăşeau. Când ajunseră la barieră, Jose ezită, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Lumina fiind mai bună acum, Adam reuşi să-i distingă faţa, dominată de o mustaţă stufoasă.

— Doctore Smyth… începu Jose. Mă întrebam şi eu dacă puteţi să-mi faceţi un serviciu.

— Despre ce-ar fi vorba? întrebă Adam cu suspiciune. Din cele spuse de căpitan, echipajul şi pasagerii nu aveau voie să se amestece şi Adam nu avea chef să intre în vreun bucluc. Pe de altă parte, ideea de a-şi face un prieten printre membrii echipajului i se părea atrăgătoare şi nu se ştia când avea să-i folosească.

— La magazinul navei se vând ţigări, spuse Jose. Dacă vă dau bani, îmi luaţi şi mie câteva pachete?

— Da' de ce nu ţi le cumperi singur? întrebă Adam.

— Păi, n-avem voie să trecem de uşa asta.

Adam se gândi la solicitarea marinarului. Părea îndeajuns de inofensivă.

— Câte pachete vrei să-ţi cumpăr?

— Atâtea câte puteţi să luaţi pe banii ăştia.

Jose scoase din buzunar o bancnotă de cincizeci de dolari.

Adam avu sentimentul că, în definitiv, solicitarea lui Jose nu era chiar aşa de nevinovată. Probabil să Jose desfăşura la bordul navei o mică afacerică.

— Eu zic să-ncepem mai bine cu zece dolari, propuse Adam.

Jose înlocui la iuţeală bancnota de cincizeci cu una de zece.

Adam luă banii şi-i spuse lui Jose că urmau să se întâlnească în acelaşi loc a doua zi la unsprezece. Îşi amintise din programul conferinţelor că la ora aceea era fixată o pauză de cafea. Jose zâmbi larg, arătându-şi dinţii surprinzător de albi în contrast cu mustaţa.

Trăgând în piept profund şi de câteva ori aerul marin, Adam porni spre cabina lui.

CAPITOLUL 13

Adam auzi o voce care-l chema pe doctorul Smyth, dar o ignoră. Numele nu avea nici o legătură cu el şi prefera să rămână nemişcat. Deodată cineva îl înşfăcă de braţ şi, cu un mare efort, Adam îşi deschise ochii.

— Ochelarii mei, spuse Adam, surprins să constate că se împleticea în pronunţarea cuvintelor.

Încet şi cu grijă îşi trecu picioarele peste marginea cuşetei şi bâjbâi cu mâinile pe noptieră. Mâna i se lovi de ochelari, răsturnându-i pe podea. În timp ce se apleca să-i ridice, îşi aminti brusc că el era doctorul Smyth.

Stewardul îi întinse un pahar cu apă.

— Mulţumesc, spuse Adam nedumerit.

Pe urmă stewardul scoase la iveală o nouă capsulă galbenă. Fără să şovăie, Adam o luă şi o vârî în gură. Dar, aşa cum făcuse şi cu o zi în urmă, nu o înghiţi, sorbind doar puţină apă.

Mulţumit, stewardul duse paharul în baie. Adam scoase capsula din gură.

— Scuză-mă, te rog, spuse Adam, pronunţând acum mult mai limpede cuvintele. Ce sunt pilulele astea galbene?

— Sunt pentru relaxare, spuse stewardul cu vocea lui stranie şi mecanică.

— Păi bine dar eu sunt relaxat. Un pic de rău de mare, poate, dar relaxat. N-ar fi mai bine dacă mi-ai da ceva pentru stomac?

— Pilulele galbene au rolul de a vă face mai relaxat şi mai receptiv, spuse stewardul deschizând uşa.

— Receptiv la ce? strigă Adam.

— La instrucţiuni, rosti stewardul, după care închise uşa.

Adam se ridică, simţindu-se anormal de obosit şi de slăbit.

Habar n-avusese că răul de mare poate debilita în felul ăsta. Forţându-se să ajungă la baie, făcu un duş, apoi se îmbrăcă, continuând să reflecteze la comentariul stewardului.

În drum spre sala de mese, hotărî să treacă pe la Alan, să vadă dacă se trezise. De data asta, nu mai bătu ci deschise pur şi simplu uşa. Alan zăcea în continuare pe pat, cu ochii închişi, respirând profund şi egal.

— Alan, strigă Adam.

Încet, pleoapele lui Alan clipiră, după care se închiseră din nou. Adam se aplecă deasupra lui şi-i ridică cu blândeţe pleoapele. La început, nu văzu decât albul ochilor, dar pe urmă pupilele coborâră şi Alan păru să-şi ajusteze câmpul vizual.

— Deşteptarea! spuse Adam.

Îl apucă de umeri şi-l ajută să se ridice în capul oaselor.

— Ce se-ntâmplă cu tine, măi, omule? întrebă el.

— Nimic, răspunse Alan cu o voce monotonă, care-i aminti lui Adam de cea a stewardului. Sunt cam obosit. Lasă-mă să dorm.

Dădu să se lase din nou pe spate, dar Adam îl susţinu.

— Ia zi-mi, îl zgâlţâi Adam, cum te cheamă?

— Alan Jackson.

— Unde te afli?

— Particip la o croazieră Arolen, răspunse Alan cu o voce lipsită de orice inflexiune.

— În ce lună suntem?

— Iunie.

— Ridică mâna dreaptă! îi ceru Adam.

Fără să se-mpotrivească, Alan ridică mâna dreaptă. Se comporta ca un robot sau ca un bolnav sub acţiunea unor sedative puternice. De fapt, îi amintea lui Adam de pacientul lui cu dischinezia întârziată. Când omul venise prima oară la spital luase atât de multe medicamente încât dormea

încontinuu deşi, dacă era trezit, nu-i lipsea orientarea în timp şi spaţiu.

Adam îl lăsă pe Alan să se întindă la loc în patul său. După ce-l privi o clipă-două, se întoarse în cabina lui. Închizând uşa, lui Adam i se făcu frică pentru prima oară cu adevărat. Alan fusese drogat. În privinţa asta, puţine îndoieli mai încăpeau.

Evident, pilula galbenă era un soi de tranchilizant. Dintr-o dată Adam îşi aminti cât de somnoros se simţise când îl trezise stewardul. Atribuise acea stare consecinţelor răului de mare, dar poate că şi el fusese drogat. Dar cum se putuse întâmpla una ca asta? Nu înghiţise pilulele galbene şi puţinul pe care-l mâncase îl vomitase aproape imediat. Poate că apa era de vină.

Adam se duse în bar şi-şi umplu paharul. Nu avea nici un miros. Cu mare băgare de seamă, o gustă. Avea o aromă chimică, dar putea să provină de la tratarea cu clor. Golind paharul în chiuvetă, Adam decise să meargă la micul dejun.

Sala de mese nu mai păstra nici o urmă a petrecerii gălăgioase din seara precedentă. În centrul încăperii fusese amenajat un bufet cu o gamă impresionantă de produse culinare. Oamenii stăteau la coadă, aşteptându-şi cu răbdare rândul. Adam se plimbă printre mese, căutându-i din priviri pe Ned şi Clair, dar nu-i văzu.

Nu numai că stomacul i se liniştise, dar chiar îi era foame. Singurul necaz era că, acum când i se deschisese apetitul, se temea să mănânce. Cercetă cu privirea bufetul. Conţinea selecţia obişnuită de ouă, şuncă, cârnaţi şi produse de patiserie. Deodată Adam zări ceva şi mai bun: un castron mare cu fructe.

Gândindu-se că fructele nedecojite nu putea fi periculoase, luă câteva banane, două portocale şi un grapefruit; ducându-se la o masă neocupată. Tocmai când se aşeza, Ned şi Clair îşi făcură apariţia. Adam îi strigă şi cei doi se apropiară de masa lui, spunându-i că vor veni să stea cu el.

Adam îi urmări în timp ce se duceau spre rândul de la bufet. Păreau obosiţi şi când se întoarseră să se aşeze la masă, Adam observă că nu-şi luaseră prea multă mâncare. Era nedumerit. Dacă drogul era în hrană şi apă, de ce nu erau şi ei şi ceilalţi medici în aceeaşi stare ca şi Alan? Poate că de vină era pilula galbenă. Poate că era administrată numai celor aflaţi la a doua călătorie. Poate că era efectul combinat al capsulei cu naiba ştie ce puneau în mâncare…

— A fost o petrecere pe cinste astă-noapte, spuse Ned, întrerupând şirul gândurilor lui Adam.

Acesta încuviinţă din cap.

— Sunt epuizată, mărturisi Clair. Nu credeam c-aş fi putut să beau atât cât nu mă-ndoiesc că am băut. Am dormit buştean.

— Şi eu la fel, spuse Ned. Cred că e de vină şi aerul sărat.

Încercând să pară nonşalant, Adam spuse:

— Cumva vi s-au dat şi vouă nişte capsule galbene contra răului de mare?

— Eu n-am primit aşa ceva, spuse Ned, sorbind din cafea. Apoi se uită la Clair.

— Nici eu, zise ea. De ce întrebi?

— Păi, căutam un antivomitiv. Mă întrebam şi eu…

Lăsă fraza neterminată, nevrând să trezească vreo suspiciune. Dac-ar fi făcut vreo aluzie la drogarea doctorilor ce participau la croazieră şi-ar fi închipuit că era un nebun. Ned şi Clair îşi băură cafeaua în linişte. Era limpede că nici unul dintre ei nu se simţea prea bine.

După micul dejun, Adam trecu pe la magazinul navei. Primiseră o nouă rezervă de Dramamin şi de tampoane auriculare contra tulburărilor de echilibru. Cumpără nişte tampoane şi, înainte de a pleca, îşi aminti de rugăciunea lui Jose şi-i transformă cei zece dolari în pachete de Marlboro.

Revenind în cabină, găsi pe noptieră o nouă pilulă galbenă, lângă un pahar cu apă. De data

aceasta, aruncă şi capsula şi apa la toaletă.

Prima conferinţă din dimineaţa aceea fusese programată pentru amfiteatru. Susţinută de un patolog de la Universitatea Columbia, se dovedi a fi ridicol de anostă. Adam observă că mai mulţi doctori moţăiau şi se întrebă dacă asta se datora faptului că erau plictisiţi sau drogaţi. A doua conferinţă, susţinută de doctorul Goddard, fu mult mai interesantă. Adam băgă de seamă că unii dintre doctori se îndreptaseră în scaunele lor, ciulind urechile. Goddard relata pe scurt un experiment recent care demonstrase că ţesutul fetal injectat la adulţi nu era respins. Se bănuia că ţesutul fetal nu apucase să dezvolte antigene[10] suficient de puternice care să provoace o reacţie a anticorpilor. Perspectivele terapeutice erau nelimitate. Repopularea celulelor insulare în pancreasul diabeticilor era doar una dintre posibilităţile revoluţionare.

În timpul pauzei de cafea, Adam se duse în cabină, luă de acolo cartuşele de Marlboro şi se îndreptă spre puntea de promenadă. Aşteptă până când nu se mai zări nimeni prin preajmă, apoi se duse la barieră şi trecu dincolo de uşă. Jose îl aştepta. Avea pe umăr o sacoşă din cânepă şi cartuşele dispărură în ea cât ai clipi din ochi. „Cel puţin el nu e drogat”, gândi Adam în timp ce-i înapoia lui Jose bancnota de zece dolari.

Nedumerit, marinarul cercetă bancnota, gândindu-se că poate ceva nu era în regulă cu ea.

— Îţi propun un târg pe care nu poţi să-l refuzi, spuse Adam. Eu îţi aduc ţigări, iar tu îmi faci rost de hrană şi apă.

Jose ridică din sprâncene.

— Da’ ce-are mâncarea de la voi? Eu ziceam că-i destul de mişto.

— O condiţie a târgului e „fără întrebări”, spuse Adam. Eu nu te-ntreb ce faci cu atâtea ţigări, tu nu mă-ntrebi ce fac cu mâncarea.

— Din partea mea, nici o problemă, spuse Jose. Când vrei să ne întâlnim din nou?

— La patru după-amiaza, dar acum aş vrea să-mi aduci ceva de mâncare.

Jose aruncă o privire peste umăr, apoi îi spuse lui Adam să-l urmeze. Merseră înainte până la o trapă în podea, pe care marinarul o deschise. După ce se asigură că nu-i urmărea nimeni, Jose îl conduse pe Adam în cabina lui, amplasată în măruntaiele navei. Era ca o celulă de închisoare. Duşul şi veceul nu aveau nici un fel de perete despărţitor şi aerul dinăuntru era greu din pricina mirosului de transpiraţie şi a duhorii de tutun.

Jose îi spuse lui Adam să se facă comod, râzând de propria glumă în timp ce ieşea pe uşă. Adam cercetă din priviri cuşeta şi se aşeză pe ea.

După un sfert de oră, Jose se întoarse cu o pungă mare de hârtie plină cu de-ale gurii, inclusiv pâine, brânză, fructe şi suc. Îi dădu punga lui Adam, care arătă către un conteiner gol din colţul încăperii, rugându-l pe marinar să i-l umple de la chiuvetă.

— Aveţi aceeaşi apă ca şi restul navei? întrebă Adam.

— Nu ştiu, spuse Jose. Nu sunt inginer. (Deschise uşa şi se uită atent afară.) Trebuie să fim cu băgare de seamă. Sunt unii cărora nu le-ar plăcea faptul că noi facem afaceri împreună.

Adam reţinu aluzia şi se furişă grăbit până în cabină, unde ascunse mâncarea în valiză. Puse cele două cutii de suc în şifonier, acoperindu-le cu o cămaşă murdară. Uitându-se la ceas, îşi dădu seama că întârziase la a treia conferinţă şi se întoarse cât putu de repede.

Întinsă pe masa de consultaţii de la Clinica Julian, Jennifer era uluită de propriul ei calm. Îi fusese mult mai greu să se decidă dacă să facă sau nu încă o amniocenteză, decât să se întoarcă propriu-zis la spital. Doctorul Vandermer o

programase devreme şi, împreună cu mama ei, aşteptau sosirea lui. Nu le făcu să aştepte prea mult, dar arăta atât de tras la faţă încât Jennifer îşi zise că încurcătura cu amniocentezele avusese consecinţe mai rele pentru el decât pentru ea. Deşi avea cearcăne la ochi şi vorbea scurt şi cu oarecare dificultate, doctorul efectuă procedura chiar mai îndemânatic decât prima oară. Singura problemă pentru Jennifer fu aceea că îşi simţi copilul mişcând imediat după introducerea acului. Lucrul acesta o înspăimântă, dar Vandermer o asigură că nu avea de ce să se alarmeze.

După aceea, Jennifer se ridică în capul oaselor şi spuse:

— Cred că nu e nevoie să vă spun să mă contactaţi imediat ce aflaţi ceva.

— Nu, nu-i nevoie, spuse Vandermer. Mă voi interesa personal de modul în care laboratorul se va ocupa de problema asta. Aşa că te rog să stai liniştită şi să nu-ţi faci griji.

— Am să-ncerc, spuse Jennifer.

Se simţea recunoscătoare pentru atenţia pe care i-o acorda doctorul Vandermer, dar parc-ar fi vrut să nu vorbească cu atâta seriozitate. O făcea să se simtă mai neliniştită decât era deja.

În pauza de masă, Adam mai cumpără alte ţigări în valoare de zece dolari şi le duse în cabină. Când ieşi, hotărî să vadă ce mai făcea Alan.

Nici acum uşa nu era încuiată, dar când o deschise, Adam constată că Alan dispăruse! Se uită în baie, gândindu-se că poate bietul om căzuse acolo, dar cabina era complet pustie. Adam era sigur că omul pe care-l văzuse înainte de micul dejun nu ar fi fost în stare să iasă la plimbare. Dar nu era exclus ca starea să i se fi îmbunătăţit şi Adam speră că asta ar putea să fie explicaţia. Dar la fel de posibil ar fi fost ca Alan să fi rost scos de acolo de altcineva iar implicaţiile acestei variante erau înspăimântătoare. Oricare ar fi fost adevărul,

Adam consideră găsirea lui Alan ca fiind importantă.

Mai întâi îl căută în sala de mese, apoi pe puntea destinată plajei, unde fusese amenajat un grătar pentru hamburgeri şi hot dogs. Câţiva pasageri stăteau întinşi pe şezlonguri, dormind. Adam o luă prin sălile de conferinţă goale apoi coborî în sala de sport şi pe la cabinetul medical. Pe uşă, un afiş anunţa: „Pentru urgenţe, chemaţi stewardul".

Adam devenea din ce în ce mai neliniştit. Trebuia să se calmeze, altfel putea să trezească suspiciuni. Hotărî să se ducă înapoi în sala de mese. Nu avea de gând să mănânce, ci doar să-i urmărească pe ceilalţi doctori.

De îndată ce-şi găsi o masă, îşi dădu seama că bruneta din dreapta sa era dansatoarea pe care o admirase cu o seară înainte. Era îmbrăcată într-o ţinută decentă şi putea fi uşor confundată cu una dintre pasagere.

Privind în jurul lui, Adam identifică şi alte dansatoare. Se simţi tras de mânecă şi-şi îndreptă atenţia spre bruneta de lângă el.

— Mă cheamă Heather, spuse ea cu acea voce stranie, lipsită de inflexiuni, pe care Adam începea s-o asocieze cu întreaga croazieră. Fata nu-şi făcu cunoscut numele de familie.

Ceilalţi musafiri aşezaţi la masă păreau concentraţi asupra mâncărurilor. În faţa lui Adam trona un castron cu o savuroasă supă *minestrone.* Pe când se prefăcea că mănâncă, Heather îl ferici cu atenţia ei întreagă. Adam continuă să zâmbească şi să dea aprobativ din cap până când, în cele din urmă, ea-i zise:

— Nu prea te omori cu mâncatul.

Adam, care abia dacă ciugulise din mâncare, spuse simplu:

— Mă tem că am rău de mare.

Era singura scuză care-i venise în minte.

— E mai bine să mănânci, spuse Heather. Oricât ar părea de ciudat, un stomac gol e mai vulnerabil.

— Serios? spuse Adam evaziv. Apoi adăugă: Nici tu n-ai mâncat cine ştie ce.

Heather izbucni într-un râs ascuţit şi strident.

— Asta-i dezavantajul să fii dansatoare. Trebuie să fiu atentă mereu la greutate.

Adam încuviinţă din cap. Ştia de la Jennifer că dansatoarele erau obsedate de greutate.

— Ai vrea să vin în cabina ta la noapte?

Heather pusese întrebarea cu aceeaşi nonşalanţă cu care s-ar fi interesat de starea vremii.

Adam se felicită că nu mâncase nimic. Dacă ar fi avut ceva în gură în momentul acela, de bună seamă că s-ar fi înecat. Chiar şi aşa, tuşi şi se uită în jur să vadă dacă mai auzise cineva, dar tovarăşii săi de masă continuau să mănânce în tăcerea lor semiletargică. Adam se întoarse către Heather. Deşi vocea ei suna straniu, în mod cert nu arăta a fi drogată. Adam hotărî să intre în joc. Poate că ea era în stare să-i răspundă la nişte întrebări legate de această croazieră din ce în ce mai stranie.

— Vino după ultima ta reprezentaţie, şopti el.

— Am să fiu în cabina ta la unsprezece, acceptă ea cu entuziasm.

Adam se făcu roşu la faţă ca sfecla. Din fericire, comesenii săi păreau cu totul lipsiţi de spiritul conversaţiei. Afişând la iuţeală un zâmbet, Adam încuviinţă din cap.

Se duse în cabină şi mâncă cu poftă pâinea şi brânza procurate de Jose. La conferinţa de după-amiază, Adam observase tot mai multe scaune goale. În continuare, nici urmă de Alan, deşi mai târziu Adam se întâlni cu Ned şi Clair. Amândoi îi zâmbiră dar nu-l văzuseră pe Alan şi nu avură multe de spus. Adam presupuse că le fuseseră administrate doze mici de tranchilizante. La a treia conferinţă, o bună parte dintre auditori adormiseră şi Adam era convins că de vină nu putea fi doar plictiseala.

Pe la patru plecă să se întâlnească cu Jose. Poate că marinarul avea vreo idee despre unde s-ar fi

putut afla Alan.

— Aş vrea să stăm de vorbă, spuse Adam după ce Jose îl lăsă să treacă de barieră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jose.

— Nimic grav, spuse Adam. Aş vrea doar să-ţi pun nişte întrebări.

Jose îl duse în cabina lui şi închise uşa. Dintr-un dulăpior suspendat scoase la iveală două pahare şi o sticlă cu rom închis la culoare. Adam refuză dar Jose umplu amândouă paharele, pentru orice eventualitate.

— Ce te frământă? întrebă el.

— Spune-mi, cunoşti nava asta în întregime?

Jose dădu peste cap romul dintr-o înghiţitură.

— Nţ, făcu el, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Nu toată. N-am văzut unde „acostează” pămpălăii ăia cu halate albe.

— Păi, eu credeam că sunt cazaţi aici, cu echipajul, spuse Adam.

— Da’ ce-ai înnebunit? făcu Jose. Nu-i vedem niciodată pe ciudaţii ăştia. Au cabinele pe puntea C.

— Unde-i asta? Mi s-a părut că puntea B e cea mai de jos.

Jose ridică al doilea pahar.

— Sigur nu vrei nişte rom?

Adam clătină din cap.

— Scara care duce la locul unde sunt cazaţi stewarzii e în bucătăria pentru pasageri, spuse Jose, sorbind din al doilea pahar. Singurul motiv pentru care ştiu asta e pentru că odată m-am dus pe-acolo să caut ceva de mâncare, pe când ne aflam în port. Din păcate, m-au prins şi era să rămân fără slujbă. Dar de ce te interesează aşa mult tipii ăştia?

— Te întreb chestiile astea, îi explică Adam, pentru că un pasager care stătea în cabina de lângă mine pare să fi dispărut. Mai întâi, s-a îmbolnăvit, iar acum, ia-l de unde nu-i.

— La infirmerie ai încercat? întrebă Jose. Un tip din echipaj mi-a spus că e acolo ca la un spital în toată regula. Ştia fiindcă a dat o mână de ajutor când s-a adus echipamentul.

— Unde-i asta? întrebă Adam.

— Pe puntea B. Lângă cabinetul medical.

Adam luă mâncarea pe care i-o pregătise Jose. Infirmeria părea un loc potrivit unde să-l caute pe Adam.

— Mai mi-aduci nişte ţigări? întrebă Jose.

— Sigur că da, spuse Adam. Mâine dimineaţă, la aceeaşi oră.

— Mi se pare corect, spuse marinarul. Stai să verific holul. Lăsă paharul din mână şi dădu să deschidă uşa.

— Mai am o întrebare, zise Adam. Ştii ceva despre dansatoare?

Jose se uită la Adam cu un zâmbet larg.

— Nu atât de mult pe cât aş vrea.

— Sunt prostituate? întrebă Adam, gândindu-se că ar fi bine să se informeze înainte de vizita lui Heather.

Jose clătină din cap, râzând.

— Nu, sunt fete de colegiu, lucrând pentru un ban în plus. Da' ce fel de întrebare mai e şi asta?

— Ajungi vreodată să le vezi?

— Aş vrea eu, spuse Jose. Uite care-i treaba, pe noi nu ne lasă să ne amestecăm cu ciudaţii ăia care conduc croaziera. Dar am văzut una din fetele alea pe o plajă din Porto Rico, cam acum un an. Am încercat să mă dau la ea, dar nu s-a arătat interesată. Eram destul de pilit şi am vrut s-o iau cu forţa. Atunci am aflat că purta perucă. I-a căzut şi am văzut că era rasă în cap. Pe fiecare tâmplă avea câte o cicatrice rotundă. Ei, acu' zi şi mata dacă asta nu-i o chestie ciudată.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Adam.

— N-am aflat niciodată, spuse Jose. Mi-a tras un genunchi în boaşe şi dintr-o dată mi-am pierdut interesul.

— Ce mai croazieră, spuse Adam, luându-şi pachetul.
— Da’ ce s-a-ntâmplat? întrebă Jose. Nu te simţi bine?

Când sună telefonul, Jennifer presimţi că era doctorul Vandermer. O auzi pe mama ei răspunzând şi, o clipă mai târziu, scoţând un ţipăt. În clipa aceea, Jennifer ştiu. Începu să coboare până s-apuce mama ei s-o cheme. Când ajunse în bucătărie, doamna Carson îi întinse receptorul fără un cuvânt.
— Bună ziua, domnule doctor, spuse Jennifer, controlându-şi vocea.
— Bună, Jennifer, spuse doctorul. Urmă o pauză lungă. Mă tem că am veşti proaste.
— Mă aşteptam, spuse ea.
Simţea că doctorul Vandermer se chinuie să găsească cuvintele potrivite.
— Amniocenteza a ieşit pozitivă, fără nici un dubiu, spuse el. De data asta, am supravegheat personal filtrarea lichidului amniotic. Au fost eliminate toate posibilităţile de eroare. Se observă aceeaşi anomalie cromozomială. De fapt, specimenele nu au fost niciodată amestecate. Mă tem că în plus faţă de sindromul Down, fătul tău prezintă o semnificativă anomalie evolutivă a organelor sexuale.
— Oh, Doamne, spuse Jennifer. E îngrozitor.
— Aşa este, încuviinţă doctorul Vandermer. Să ştii că dacă e să facem ceva, cred că trebuie să acţionăm cât mai rapid.
— Sunt de acord. M-am gândit la asta cu mare grijă şi am ajuns la concluzia că vreau să fac un avort. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.
— În cazul ăsta, am să încerc să aranjez pentru mâine.
— Vă mulţumesc, domnule doctor, spuse Jennifer, după care închise.
Doamna Carson o îmbrăţişă pe fiica ei şi spuse:

— Ştiu ce simţi dar sunt încredinţată că faci ceea ce se cuvine.

— Ştiu, mamă. Vreau numai să vorbesc cu Adam.

Doamna Carson îşi strânse gura, supărată.

— Mamă, e totuşi soţul meu şi nu vreau să fac asta fără să-i spun.

— Bine, dragă, faci cum crezi că e mai bine.

Mama ei plecă din bucătărie şi se duse la etaj, probabil ca să se plângă soţului ei în legătură cu Adam, la celălalt telefon.

De îndată ce rămase singură, Jennifer sună la apartament, pentru cazul în care Adam s-ar fi întors. Lăsă telefonul să sune de douăzeci de ori înainte de a întrerupe legătura şi de a suna la informaţii pentru telefonul firmei Arolen Pharmaceuticals din Montelair, New Jersey. Când centrala de la Arolen îi răspunse, ceru să vorbească cu Clarence Meguire. Nu i se făcu legătura până când nu se certă zdravăn cu secretara.

— Ce mai faceţi, doamnă Schonberg? spuse Meguire când în sfârşit preluă legătură.

— Nu prea bine, spuse Jennifer cu răceală. Vreau să ştiu unde este soţul meu.

— Regret, dar nici eu nu ştiu. A sunat şi mi-a spus că trebuie să plece din oraş din pricina unor probleme familiale.

— N-aţi avea de ce să mă minţiţi, nu-i aşa? Am crezut că l-aţi trimis în Porto Rico.

— A refuzat oferta, spuse Meguire. Şi n-am nici un motiv să vă mint.

Jennifer închise telefonul derutată. Fusese atât de sigură că Adam plecase într-o călătorie trimis de Arolen şi nu vrusese să-i spună, încât îi venea greu să se gândească la o altă posibilitate. Mânată de un impuls de moment, îi telefonă tatălui lui Adam.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule Schonberg, spuse Jennifer, care nu-l mai sunase

niciodată pe socrul ei, dar îl caut pe Adam şi m-am gândit că s-ar putea să ştiţi pe unde e.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse doctorul Schonberg şi cred că dacă cineva ar trebui să ştie acest lucru, dumneata eşti.

Jennifer aşeza receptorul în furcă tocmai când mama ei revenea în bucătărie. Probabil că auzise conversaţia dintre Jennifer şi Meguire.

— Ar fi mai bine să nu-i spui tatălui tău despre asta. Deja e aproape convins că Adam are o amantă.

Adam era neliniştit. I se dăduse o nouă capsulă galbenă în jurul orei şase, iar stewarzii îl urmăriseră cu atenţie în timpul cinei. Temându-se ca ei să nu-şi dea seama de faptul că le evita tratamentul, Adam îşi ascunse mâncarea în şervet ca să lase impresia că mâncase. Imediat ce prinse ocazia, plecă din sala de mese. În drum spre cabină, trecu pe la infirmerie. Decorul de acolo era impresionant, cu o sală de operaţii în toată regula şi echipament radiologie modern. Dar nu văzu nici un pacient în micul salon.

Trecând pe lângă cabina lui Alan, deschise uşa, aşteptându-se să găsească încăperea goală. Spre surprinderea lui, Alan stătea întins în pat şi se afla cam în aceeaşi stare de dinaintea dispariţiei sale. Adam îl trezi. Alan părea să ştie unde se află, dar susţinea cu încăpăţânare că nu părăsise încăperea. Adam îl întinse la loc pe pat şi se întoarse în cabina sa.

Plecarea în această croazieră pentru a descoperi de ce îşi schimbase doctorul Vandermer poziţia faţă de pregdolen păruse o idee mai bună în siguranţa New Yorkului. Acum însă Adam nu mai vroia decât să ajungă teafăr la soţia lui. Îşi aminti cum îi explicase cineva că Arolen îi trimitea pe doctori în croazieră pentru a-i îndepărta de grijile cotidiene. Dar drogarea lor până la a nu-şi mai da

seama ce făceau depăşea orice închipuire. Era îngrozitor.

O bătaie în uşă îi acceleră bătăile inimii la un ritm nebunesc. Spera să nu fie stewardul cu faţa inexpresivă cu o nouă pilulă.

— O, Doamne! făcu Adam când văzu că era Heather.

— Mă bucur tare mult că m-au scutit de ultima reprezentaţie, spuse ea intrând şi cercetând din priviri mica încăpere în care fusese cazat Adam.

Era îmbrăcată cu o bluză transparentă şi cea mai scurtă fustă pe care Adam o văzuse vreodată. Avea într-adevăr o siluetă nemaipomenită. „Ei, nu, că nu mai sunt în toate minţile, gândi Adam, incapabil să-şi desprindă privirea de pe trupul ei. Cum naiba am să reuşesc eu să-i explic lui Jennifer toată povestea asta?”

— Heather, ce-ar fi să iei loc ca să pot sta de vorbă cu tine?

Heather se opri din micul dans pe care-l executa prin cabină.

— Bineînţeles, spuse ea aşezându-se pe pat lângă Adam şi lipindu-şi coapsa goală de piciorul lui. Cu două mişcări dibace, se descotorosi de pantofii cu toc înalt.

— Despre ce-ai vrea să discutăm?

— Despre tine, spuse Adam, căruia-i venea greu să nu-şi coboare privirea spre curbura sânilor ei.

— Eu aş prefera să vorbim despre tine, zise Heather, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

— Aşa mi-ai spus şi la prânz, spuse Adam, îndepărtând-o cu blândeţe, dar zău c-aş vrea să te cunosc.

— Nu-s prea multe de povestit, zise Heather.

— Uite ce e, pentru o fată ca tine asta nu e o meserie obişnuită. Cum s-a întâmplat de-ai ajuns aici?

Heather nu-i răspunse. La început, Adam crezu că se gândeşte, dar când se uită la ea avu senzaţia că era în transă.

— Heather? zise Adam, fluturându-şi mâna prin faţa ochilor ei.
— Da, spuse ea clipind din ochi.
— Ţi-am pus o întrebare.
— A, da. Cum am ajuns pe *Fjord!* Păi, e o poveste mai lungă. Eram secretară la Arolen Pharmaceuticals în New Jersey. Le-a plăcut de mine şi mi-au oferit un post la MTIC, în Porto Rico. Şi acolo am început tot ca secretară, dar pe urmă au aflat că-mi place dansul aşa că am primit slujba asta.
„Asta explică dansul, se gândi Adam, dar nu şi prostituţia, dacă într-adevăr e o prostituată.” Adam era dispus să-i acorde prezumţia de nevinovăţie.
— Te simţi bine în croaziera asta? întrebă Heather, schimbând subiectul.
— Da, mă simt minunat, răspunse Adam.
— Am să te fac să te simţi şi mai bine, promise Heather. Dar mai întâi am un cadou pentru tine.
— Serios?
— Aşteaptă aici.
Se ridică şi se duse la poşeta pe care o lăsase pe birou. Când se întoarse, Adam observă că ţinea în mână alte două capsule galbene. Simţi un fior de panică.
— Adu-mi te rog nişte suc de fructe din şifonier, spuse Adam. Nu pot să suport apa.
— OK, spuse ea binevoitoare.
Puse pilulele pe birou şi luă cutia de suc. Desfăcu capacul cutiei şi i-o întinse lui Adam, care între timp „palmase” pilulele şi, când ea duse cutia cu suc la loc, el le lăsă să cadă în spatele patului.
— Acum am să te fac să te bucuri într-adevăr de croaziera asta, spuse ea aşezându-se pe genunchii lui.
— Stai o secundă, spuse Adam ferindu-se de buzele ei. Ce erau capsulele alea pe care mi le-ai dat?
— Pentru sporirea plăcerii, spuse Heather. Ca să te facă să te relaxezi şi să uiţi de necazuri.

— Dar tu iei aşa ceva? întrebă Adam.
— Nu, zise Heather cu râsul ei strident. Eu n-am nici un fel de necazuri.
— Şi ce te face să crezi că eu am? întrebă Adam.
— Toţi doctorii au necazuri, zise Heather.
— Ia zi-mi, îi vizitezi pe toţi doctorii? Tu şi celelalte dansatoare?
— Nu, spuse Heather. Numai pe cei la care domnul Powell şi doctorul Goddard ne spun să ne ducem.
— Şi ei ţi-au spus să vii la mine?
Heather încuviinţă din cap.
— Ştii cumva şi de ce?
— Pentru că nu eşti îndeajuns de relaxat, spuse Heather bosumflată. Nu mai eşti interesat de mine?
— O, ba da, spuse Adam.
Se aplecă spre ea şi o sărută, în timp ce cu degetele îi cerceta părul, să vadă dacă purta perucă. Nu purta, dar în timp ce-i pipăia pielea de deasupra tâmplelor, simţi nişte mici contururi crestate.
— Heather, vreau să te-ntreb ceva. Astea de-aici sunt cicatrice?
— Nu cred, spuse Heather, părând îmbufnată. Unde?
— Lângă tâmple, zise Adam.
Cu blândeţe, îi întoarse capul într-o parte şi dădu la o parte firele de păr ca să vadă mai bine. Într-adevăr, erau nişte cicatrice mici, lungi cam de un centimetru, exact aşa cum le descrisese Jose.
Heather ridică mâna şi pipăi zona indicată. Pe urmă săltă din umeri.
— Ştii cumva de unde te-ai ales cu astea? o întrebă Adam.
— Nu, zise fata. Şi ce-i mai important e că nu-mi pasă.
— Îmi pare rău că nu sunt un partener prea grozav de distracţie, spuse Adam. Cred că sunt prea relaxat.

Heather se arătă dezamăgită.

— Poate că trebuia să mai aştept până să-ţi dau capsulele alea.

— Domnul Powell o să fie mulţumit când îmi voi fi uitat toate grijile? întrebă Adam.

Heather încuviinţă din cap, masându-l tandru pe umeri.

— Şi de ce-l preocupă pe domnul Powell starea mea de relaxare? întrebă Adam.

— Ca să te poţi duce în sala de instruire, spuse Heather.

Adam se holbă la ea. Fata îi surprinse privirea şi-l întrebă grăbită:

— Eşti sigur că eşti prea relaxat?

— Absolut. Ştii cumva unde-i sala de instruire?

— Fireşte. De fapt, acolo trebuie să te şi duc. Dar abia după ce eşti gata.

— Niciodată nu m-am simţit atât de relaxat ca acum, spuse Adam lăsându-şi braţele moi. Ce-ar fi să mă duci chiar acum.

În loc de răspuns, Heather păru să cadă pradă unei noi transe. Câteva momente mai târziu, ea reluă conversaţia ca şi cum nici nu ar fi avut habar că se produsese o întrerupere.

— Aş putea să te duc în sala de instruire dacă, mai iei o pilulă. Trebuie să fiu sigură că ai să adormi.

— Dă-mi-o, spuse Adam. Şi-aşa, de-abia mai pot să-mi ţin ochii deschişi.

Uşurinţa cu care Heather putea fi păcălită era de-a dreptul curioasă. Ca şi stewardul, era de o credulitate aproape copilărească. După un timp, Adam se întinse pe spate şi închise ochii. Zece minute mai târziu, Heather îl ajută să se ridice şi-l scoase din cabină. Merseră apoi la scara centrală, urcară pe puntea principală şi intrară în sala de mese. Imediat după una din uşile laterale podiumului se găsea o cămară pentru veselă şi lenjerie. La dreapta, o altă uşă dădea spre o scară

ce cobora în adâncurile navei. Adam presupuse că ducea spre puntea C.

În timp ce coborau, trecură pe lângă mai mulţi stewarzi ce urcau. Adam încercă să le evite privirile. Nu vroia ca cineva să observe că simula starea de sedaţie.

La baza scărilor porniră de-a lungul unui coridor până ajunseră la o uşă dublă.

— Stuart Smyth, spuse Heather stewardului care păzea intrarea. E la a doua croazieră.

— Locul 47, spuse stewardul, dându-i lui Heather ceva ce semăna cu o carte de credit. Ea şi Adam pătrunseră înăuntru.

Când ochii i se acomodară cu întunericul, Adam văzu că încăperea unde intraseră semăna cu un foaier de cinematograf. Uitându-se pe deasupra zidului înalt până la piept, văzu un ecran. Nu se auzea nici un sunet, dar văzu imagini de doctori succedându-se cu repeziciune în întuneric.

Un alt steward luă cartela de la Heather şi, fără un cuvânt, îl prinse pe Adam de braţ şi-l trase în sala de cinema. Cu tot întunericul, Adam observă că fotoliile de acolo erau foarte diferite de cele dintr-un cinematograf normal. Fiecare arăta ca un scaun electric în miniatură, cu o droaie de electrozi şi de curele de fixare. Erau cincisprezece până la douăzeci de scaune pe fiecare rând şi mai mult de douăzeci de rânduri.

Ţinându-i braţul într-o strânsoare fermă şi incomodă, stewardul îl duse pe Adam de-a lungul culoarului central. Adam fu şocat să vadă că doctorii erau aşezaţi goi-puşcă în scaune, fiind imobilizaţi acolo cu curele de piele. Toţi aveau pe cap nişte caschete echipate cu electrozi de suprafaţă pentru stimulare şi căşti audio. Toţi păreau a fi fost puternic drogaţi ca şi Alan, într-o stare intermediară între somn şi trezie. Numeroase cabluri şerpuiau în jurul trupurilor lor fiind ataşate prin intermediul unor electrozi aciculari la diferite zone nervoase.

Stewardul se opri lângă un fotoliu gol de pe rândul din faţă. Introduse cartela într-o fantă laterală a fotoliului şi începu să aranjeze cablurile.

Lui Adam aproape că-i era frică să mai respire. Avea senzaţia că nimerise într-un film horror. Uitându-se la ecran, văzu imaginea unui doctor care oferea pacientului un medicament oarecare. În clipa în care numele medicamentului clipi pe ecran, faţa doctorului se schimonosi de durere şi lăsă să-i scape sticla din mână. În acelaşi timp Adam auzi un vaiet lugubru provenit de la doctorii aflaţi în sală. Pe urmă, doctorul de pe ecran întinse mâna după un produs Arolen şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg. Adam trase cu coada ochiului la doctorul de lângă el şi văzu că şi acesta zâmbea fericit.

Urmărindu-l pe steward cum pregătea curelele de imobilizare, Adam îşi dădu seama că avea în faţa ochilor cele mai noi tehnici de manipulare a conştiinţei, bazate pe condiţionarea adversă şi întărire pozitivă. Pe măsură ce alte situaţii clinice erau înfăţişate pe ecran, Adam văzu chipurile doctorilor de lângă el strâmbându-se fie de durere, fie de plăcere, în funcţie de circumstanţele proiectate.

„Dumnezeule, gândi Adam, mă aflu într-un coşmar în care medicul s-a transformat în pacient! Nu-i de mirare că Vandermer s-a răzgândit în privinţa pregdolenului. Şi când te gândeşti că tocmai el o îngrijeşte pe Jennifer!”

Stewardul începu să-i descheie cămaşa lui Adam, iar atingerea degetelor sale îl făcu pe Adam conştient de propria-i vulnerabilitate. El nu era doar un observator. Ăştia erau hotărâţi să-l racordeze la circuitele lor şi să-l supună aceluiaşi tratament.

Cercetând chipul şters al stewardului care se chinuia stângaci să-i desfacă nasturii, Adam îşi dădu seama că tipul era şi el drogat, numai că ceva mai slab. De fapt, îşi zise Adam toţi stewarzii

trebuie să fie drogaţi. Poate că unii suferiseră şi operaţii de psihochirurgie, aşa cum părea că se întâmplase cu Heather.

Pe ecran apăru o secvenţă ce condamna operaţiile chirurgicale inutile. După toate aparenţele, MTIC vroia să facă mai mult decât simpla convingere a doctorilor de a prescrie produsele Arolen.

Stewardul îi scoase cămaşa lui Adam şi încerca acum să-i desfacă cureaua.

— Tu-ţi dai seama ce faci? se răsti la el Adam, incapabil să-şi mai ţină gura ferecată.

— Noi îi ajutăm pe doctori să înveţe, spuse stewardul, surprins de întrebarea neaşteptată a lui Adam.

— Cu ce preţ? întrebă Adam, apucându-l de încheietura mâinii.

Încet, dar cu o mare forţă, stewardul îi desfăcu degetele de pe braţ. Adam era uluit de puterea individului, ţinând cont de cantitatea de droguri care-i fusese administrată fără doar şi poate.

— Vă rog, spuse stewardul. Trebuie să cooperaţi.

Ridică dispozitivul – cască, cu intenţia clară de a i-l aşeza lui Adam pe cap.

Ştiind că singura lui armă era surpriza, Adam îi smulse cascheta şi i-o vârî pe cap. Apoi înşfăcă vălmăşagul de cabluri şi-l înfăşură pe după gâtul individului, după care o rupse la fugă, sperând că stewardul va fi incapabil să strige până când reuşea să iasă din sală.

Pe când alerga de-a lungul culoarului dintre fotolii, doctorii scoaseră la unison un nou vaiet de suferinţă, provocându-i încă un fior de groază. Trecu de uşă şi năvăli în hol în plină viteză. Pe când trecu ca fulgerul pe lângă paznicul aflat în cabina lui, acesta scoase un strigăt.

Adam urcă în fugă scara spre puntea principală, atât de repede încât puţin îi lipsi să nu cadă. Un steward care cobora îl ajută să-şi păstreze

echilibrul, dar nu făcu nici o încercare să-l oprească.

În sala de mese, Adam trebui să se hotărască dacă să meargă la un nivel superior sau nu. Dat fiind că zonele de mai jos îi creau o senzaţie claustrofobică, decise să urce. Trecând pe lângă sălile de lectură, auzi mai multe sonerii sunând. Apoi sistemul de amplificare se trezi la viaţă:

— Atenţie, vă rog! Pasagerul Smyth este suferind şi trebuie reţinut.

Oprindu-se în capul scărilor, Adam începu să tremure de frică. Cuprins de disperare, încercă să-şi stăpânească panica şi să se gândească la un loc în care să se ascundă. Diferitele dulapuri şi vestiare păreau prea bătătoare la ochi. În plus, ar fi rămas imobilizat ca într-o capcană. Urcă un şir de trepte. În timp ce traversa puntea de promenadă, auzi nişte strigăte la nivelul de mai jos.

Amorţit de groază, ajunse pe puntea pentru plajă şi trecu în fugă pe lângă piscină. Deodată, în faţa lui se profilă coşul de fum alb şi impunător. Văzu o scară metalică fixată pe peretele de lângă el. Fără să mai stea pe gânduri, se prinse de treapta de jos şi începu să urce. În timp ce se ridica deasupra nivelului adăpostit al punţii, vântul îl izbi în pieptul gol. Urcase cam cincisprezece metri când îi auzi pe urmăritorii săi, ajunşi pe puntea de sub el. Închipuindu-se ca şi prins în lumina unui reflector pe fondul alb al coşului, Adam închise ochii cu teamă.

După câteva secunde în care nu auzi nici un strigăt victorios ce ar fi însoţit descoperirea lui, Adam îndrăzni să arunce o privire în jos. Mai mulţi stewarzi ridicau cu meticulozitate prelatele ce acopereau bărcile de salvare şi deschideau uşile diferitelor vestiare de pe punte. Cel puţin nu-i descoperiseră ascunzătoarea, dar văzând cât de sus se afla deasupra punţii, îl cuprinse ameţeala. Când se uită în sus, nu se simţi deloc mai bine. Stelele

păreau să se legene încolo şi-ncoace pe fondul întunecat al cerului.

După câteva momente, Adam se uită iarăşi în jos. Câţiva stewarzi forfoteau la baza coşului. În ciuda fricii sale de înălţime, Adam începu să urce şi mai sus pe scara metalică. Aprecie că până la partea de sus a coşului mai avea încă vreo şapte metri. Ceva mai jos de vârf, de o parte şi de alta a coşului se vedeau două deschizături întunecoase, fiecare având mărimea unui om. Hotărî să vadă dacă se putea strecura înăuntru. Încercând să-şi scoată din minte posibilitatea unei căderi în gol, Adam ajunse la deschizături. Înăuntru, se afla o podea dintr-un grilaj metalic.

Dându-şi seama că nu mai putea rămâne nici o clipă în poziţia sa expusă de până atunci, apucă de marginea deschiderii din stânga şi-şi ridică piciorul peste margine. Suspendat între scară şi deschizătură, aproape că-şi pierdu cumpătul. Până la punte, distanţa era impresionantă. Luându-şi inima-n dinţi, părăsi scara şi pătrunse în interiorul coşului.

Imediat ce-şi recăpătă echilibrul, Adam făcu câţiva paşi pe pasarela montată în interiorul coşului de fum. Habar n-avea la ce servea spaţiul acela, dar era bucuros că exista. Simţindu-se mai în siguranţă acum când nu-l mai vedea nimeni, se strădui să se gândească la ce avea de făcut în continuare. Imaginea doctorilor care gemeau de durere îl obseda. Acum înţelegea ce trebuie să fi îndurat Vandermer şi Foley.

Amintindu-şi de conferinţa doctorului Goddard despre interesul companiei Arolen în fetologie, îşi dădu seama că firma se găsea într-o nevoie crescândă de ţesut fetal. Dintr-o dată înţelese de ce Clinica Julian avea un program atât de activ în privinţa amniocentezelor. Probabil că încurcătura cu proba lui Jennifer nu fusese un accident. Adam fu năpădit de o sudoare rece. Ce se întâmpla dacă

Jennifer se lăsa convinsă să repete amniocenteza înainte de întoarcerea lui la New York!

Adam se lăsă în genunchi. Dacă ar fi alergat tot înainte, poate că ar fi ajuns în sectorul echipajului şi ar fi reuşit să se folosească de staţia radio. Nu, asta era fantezie pură. Tocmai încerca să se gândească în ce fel ar fi putut ajunge înapoi pe punte când auzi o bufnitură pe peretele exterior al coşului.

Cu grijă, Adam se ridică până la deschizătură şi aruncă o privire peste margine. Cam pe la jumătatea scării zări un steward care urca spre el. Adam intră din nou în panică. Era prins în capcană. Exista posibilitatea ca individul să nu intre în deschizătură, dar părea improbabil.

Adam auzi respiraţia greoaie a stewardului. O clipă mai târziu o mână apucă marginea deschizăturii, urmată de un picior şi în sfârşit de stewardul însuşi. Adam aşteptă până când se profilă pe fondul ceva mai luminos al deschizăturii, cu braţele desfăcute pentru menţinerea echilibrului. Repezindu-se la el, Adam îl apucă cu ambele mâini de cap şi-l izbi cât putu de tare de peretele metalic al coşului. Apoi trebui să-l apuce zdravăn de haină ca să-l împiedice să se răstoarne pe spate prin deschizătură. Îl trase înăuntru şi-l întinse pe pasarelă. Se aplecă şi se uită la capul individului. Cel puţin nu se vedea vreo urmă de sânge.

Chinuindu-se să-l ridice în capul oaselor, Adam începu să-l dezbrace de haină şi de cămaşă. Papionul fu uşor de desfăcut întrucât nu era decât prins cu o clemă la guler. Adam se ridică în picioare şi încercă hainele. Erau mari dar, în condiţiile date, utile. Se încheie la cămaşă şi-şi prinse papionul. Păşind peste steward, Adam se uită în josul scării, gândindu-se că trebuia să plece înainte ca celălalt să-şi recapete cunoştinţa. Era încredinţat că soluţia cea mai bună la care putea

apela ar fi fost să se ascundă în sectorul echipajului.

Coborâse până pe la jumătatea scării când pe puntea de sub el apărură câţiva stewarzi. Nu mai avea încotro, trebuia să blufeze şi să meargă mai departe. Când ajunse jos, îşi îndreptă papionul, îşi netezi haina şi o luă înainte.

Trebui să-şi stăpânească imboldul de a o rupe la fugă atunci când trecu pe lângă un steward care controla vestiarele cu şezlonguri de lângă scara principală. Din fericire, scara era pustie şi Adam ajunse la puntea de promenadă aproape neobservat. Ceilalţi stewarzi se împrăştiaseră, fără îndoială pentru a-l căuta în alte sectoare ale navei. Adam ieşi pe partea din dreapta a vasului şi merse înainte. În timp ce se furişa pe uşa de la barieră, îşi dădu seama că deghizarea lui putea să creeze suspiciuni în această secţiune a navei. Îşi dezbrăcă haina şi o aruncă peste bord.

Mişcându-se cu repeziciune, Adam se duse până la uşa prin care intrase împreună cu Jose. Deschise uşa şi aruncă o privire în lungul coridorului iluminat de becuri fără abajur care aruncau umbre groteşti pe pereţi. Dinspre capătul celălalt al holului Adam auzi voci şi clinchet de tacâmuri. Bănui că era popota echipajului.

Deplasându-se cât mai liniştit cu putinţă pe podeaua metalică, Adam ajunse la uşa lui Jose şi bătu în ea. Nici un răspuns, încercă clanţa, care cedă cu uşurinţă, apoi păşi iute înăuntru, închizând grăbit uşa în urma lui.

Din nefericire, înăuntru nu era aprinsă nici o lumină. Bâjbâi cu degetele pe peretele de lângă uşă, dar nu dădu de nici un întrerupător. Cu mare grijă, avansă spre interior, încercând să-şi amintească planul încăperii. Îşi aduse aminte că deasupra cuşetei rabatabile se afla o veioză de perete.

Deodată o mână se întinse din întuneric şi-l înşfăcă pe Adam de beregată.

— Jose! apucă el să şuiere înainte ca mâna să-şi întărească strânsoarea, lăsându-l fără aer. Adam fu cât pe ce să leşine când strânsoarea de la gâtul lui slăbi. Se auzi un declic şi lumina inundă încăperea. Jose stătea în faţa lui Adam, uitându-se la el cu dezgust.

— Nenică, ţi-ai pus în gând s-o mierleşti? întrebă el, trăgându-şi mâna şi aşezându-se pe marginea patului.

— Am bătut, bâigui Adam, frecându-şi gâtul. N-ai răspuns.

— Păi, dormeam, ce mama dracului! spuse Jose.

— Îmi pare rău, spuse Adam, dar era ceva urgent.

— Ce, vreuna din fetiţele de colegiu vrea să pună gheara pe tine? întrebă Jose cu sarcasm.

— Nu tocmai, spuse Adam. Sunt ciudaţii în uniforme.

— Ce dracu vor de la tine?

— Dacă ţi-aş spuse, nu m-ai crede. Dar uite că-ţi ofer posibilitatea să câştigi nişte bani. Te interesează?

— Banii mă interesează întotdeauna, replică Jose. Ce ţi-ai pus în gând?

— Când ajungem la St. Thomas?

— Ce oră-i acu?

Adam se uită la ceas.

— Unu şi jumătate.

— În patru-cinci ore. Ceva de genul ăsta.

— Uite care-i treaba: trebuie să stau ascuns până intrăm în port şi pe urmă să mă furişez afară de pe navă.

Jose îşi şterse faţa cu dosul palmei.

— Ia s-auzim despre ce fel de bani vorbim noi aicea?

Adam îşi scoase portofelul şi-şi numără banii. Una peste alta, avea aproape trei sute de dolari.

— O să am nevoie de ceva bani pentru taxi, dar două sute şaptezeci şi cinci sunt ai tăi, zise Adam.

Jose ridică din sprâncene.

— Nu-ţi garantez nimic, dar am să-ncerc. Dacă eşti prins, am să jur că nici nu te cunosc.

Adam îi întinse o sută de dolari.

— Restul îl primeşti când ajung la ţărm.

Jose încuviinţă din cap în semn de aprobare şi se duse la vestiarul său, de unde scoase o pereche de pantaloni kaki pătaţi de unsoare şi o flanelă ruptă. Le aruncă spre Adam, zicând:

— Îmbracă-le şi pe urmă te dai drept membru al echipajului. Am vreo doi prieteni care îi urăsc pe stewarzi la fel de mult ca şi mine. Poate ne-ajută şi ei. Deocamdată, rămâi aici. N-are cine să te deranjeze.

Adam încercă să-i spună cât de recunoscător îi era pentru ajutor, dar Jose îl opri, spunându-i că banii erau de ajuns. Apoi, după ce îmbrăcă o pereche de pantaloni, plecă.

Adam îşi puse hainele şi pe ale sale le ascunse într-un colţ al vestiarului. Pe urmă se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Arăta îngrozitor, dar de data asta fu încântat de barba lui care creştea atât de repede. În mod cert nu mai arăta ca unul dintre pasageri.

Uşa se deschise iarăşi şi Adam fu cât pe ce să leşine, dar nu era decât Jose.

— Ce-ar fi să baţi la uşă data viitoare? spuse Adam.

— Păi asta-i cabina mea, ce dracu', spuse Jose iritat.

Adam nu avea cum să-l contrazică în privinţa asta.

Jose se aşeză pe pat şi spuse:

— Am discutat cu un prieten de-al meu despre cum să te scoatem de pe navă. El ştie o modalitate. S-ar părea că a folosit-o şi el o dată, când echipajul n-a avut nevoie să coboare la ţărm în St. Thomas. Problema e că cere toţi banii înainte. Trebuie să mai plătesc încă doi tipi.

Adam clătină din cap.

— Uite ce e, tăticu', spuse Jose, dacă nu-ţi convine aranjamentul, ce-ar fi să-ţi iei valea de-aici?

Lui Adam îi pică fisa. N-avea nici o putere. Dacă şi-ar fi pus în gând, Jose ar fi putut să-i ia banii cu forţa.

Cu un oftat de resemnare, Adam îşi scoase portofelul. Păstrându-şi douăzeci şi cinci de dolari, îi dădu restul lui Jose.

— Te porţi de parcă mi-ai face vreun favor, spuse marinarul îndesându-şi bancnotele în buzunar. Dar îţi spun eu că nu ne-am băga pielea la saramură doar pentru atâţia bani dacă nu i-am urî pe ticăloşii ăştia.

— Vă sunt recunoscător, zise Adam, întrebându-se ce şanse erau ca Jose să-l ducă pur şi simplu cu preşul.

— Poţi să te ascunzi aici până la sfârşitul nopţii. Dimineaţă, după ce acostăm, vin eu să te iau. Înţeles?

Adam încuviinţă din cap.

— Poţi să-mi spui măcar aşa, în mare, cam ce planuri ai?

Jose zâmbi.

— Aş prefera să rămână o surpriză. Fă-te comod şi nu-ţi face nici un fel de griji.

Adam îl auzi pe Jose râzând în timp ce închidea uşa.

Uitându-se la ceas, Adam îşi zise că îl aştepta o noapte lungă. Se gândea că era prea încordat ca să adoarmă, dar după un timp îl fură somnul. Nu ştiu cât trecuse până când se trezi la auzul unor strigăte pe coridor. Adam recunoscu de îndată vocea.

— În acest sector al vasului, eu comand şi nimeni nu face nici o percheziţie fără permisiunea mea.

Cel care vorbea era căpitanul. O voce mai gravă îi răspunse:

— Eu răspund de nava asta, aşa că te rog să-mi dai voie să trec.

Adam se gândi că era probabil Raymond Powell.

Alte voci începuseră să facă gălăgie şi Adam auzi uşile fiind deschise şi trântite la loc.

Cuprins de panică, căută în jurul lui un loc unde să se ascundă. Nu avea unde. Chiar şi vestiarul era prea strâmt ca să se poată strecura înăuntru. Deodată îi veni o idee. Îşi trase părul peste frunte şi-şi lăsă pantalonii înşine. Merse şonticăind până la veceul aflat la vedere şi se aşeză pe scaun. Luă din apropiere o revistă *Penthouse* şi şi-o puse în poală. După vreo două minute auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa se deschise.

Adam îşi ridică privirea. Un steward stătea în prag. Imediat în urma lui îl zări pe domnul Powell şi îl auzi pe căpitanul Nordstrom, care continua să protesteze. Powell îi aruncă lui Adam o privire dispreţuitoare şi merse mai departe. Stewardul trânti uşa la plecare.

Preţ de o clipă, Adam rămase, nemişcat. Auzi grupul deplasându-se departe pe coridor. În cele din urmă, se ridică şi-şi trase pantalonii. Se duse la pat cu revista după el şi încercă să citească dar era prea speriat de gândul că echipa de cercetaşi s-ar putea întoarce. Până la urmă, adormi din nou până când un dangăt puternic îl anunţă că nava acostase. Era cinci şi un sfert.

Următoarele şaptezeci şi cinci de minute fură cele mai lungi din viaţa lui Adam. Din când în când, oamenii mai treceau pe coridor şi de fiecare dată Adam era convins că avea să fie descoperit.

La şase şi jumătate, Jose reveni.

— Totul e pregătit, spuse el scoţând din vestiar sticla de rom. Mai întâi, trebuie să bei o duşcă.

— Crezi c-o să am nevoie?

— Da, spuse Jose, întinzându-i un pahar. În locul tău, n-aş refuza.

Adam luă o sorbitură mică, dar băutura era aspră şi amară. Clătină din cap şi-i dădu paharul înapoi. Jose îl aruncă nepăsător pe jos.

După ce puse din nou sticla la locul ei, Jose îşi frecă mâinile.

— Dacă te-ntreabă cineva, te cheamă Angel. Dar nu cred c-o să fie nevoie să vorbeşti prea mult.

Jose deschise uşa dinspre coridor şi-i făcu semn lui Adam să-l urmeze.

CAPITOLUL 14

Jennifer petrecu o noapte albă şi se afla în bucătărie când telefonul sună la opt fără un sfert. Răspunse repede, gândindu-se că părinţii ei mai dormeau încă, dar mama ei ridicase deja receptorul.

— Lasă că răspund eu, mamă, spuse Jennifer când auzi vocea doctorului Vandermer.

— Bună dimineaţa, Jennifer, spuse medicul. Suntem pregătiţi să te primim la trei şi jumătate. Îmi pare rău că e atât de târziu, dar suntem atât de aglomeraţi încât abia-abia am reuşit să-ţi facem loc în orar. Să nu consumi decât lichide până atunci şi diseară, după ce-o să terminăm, o să poţi să mănânci ce pofteşti la cină.

— În regulă, spuse Jennifer, fără prea mult chef. Cât o să fie nevoie să rămân la clinică?

— Probabil că numai peste noapte. Am să-ţi explic mai pe larg când ajungi aici.

— La ce oră să vin?

— Păi, ce-ar fi să vii în dimineaţa asta? În felul ăsta am putea rezolva din timp formalităţile de internare. Şi dacă orarul operaţiilor se mai uşurează, poate că reuşim s-o rezolvăm mai devreme. Până atunci, relaxează-te şi lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de amănunte.

Jennifer îşi făcu o cafea şi se duse în grădină. La un moment dat, o cuprinseră remuşcările, dar pe urmă îşi spuse că făcea ceea ce se cuvenea. Atât doctorul Vandermer cât şi părinţii ei erau de părere că nu exista altă soluţie. Ar fi vrut doar ca Adam să fi fost alături de ea, ca să poată lua decizia asta împreună.

Adam îl urmă pe Jose, căutând să fie o prezenţă cât mai discretă. Merseră de-a lungul unui coridor, trecând pe lângă popotă şi coborâră un şir de trepte

abrupt. Membrii echipajului întâlniţi în drum păreau să ia prezenţa lui Adam ca pe ceva de la sine înţeles. Chiar şi aşa, pentru Adam era o experienţă care-i punea nervii la grea încercare. Se aştepta întruna ca cineva, să-l recunoască şi să dea alarma.

Ajunşi la nivelul cel mai de jos, porniră spre prora, de-a lungul unui coridor îngust, cu pereţii „tapetaţi” cu conducte şi unde mirosea a motorină. Trecură pe lângă nişte încăperi pline cu maşini, despre care Adam bănui că sunt nişte generatoare. Un număr de bărbaţi lucrau acolo, dezbrăcaţi până la brâu, cu pielea lucind de sudoare. Zgomotul era asurzitor.

Merseră până când ajunseră într-o încăpere mare şi întunecoasă, plină cu conteinere metalice vopsite, aşezate pe nişte cărucioare transportoare. Gunoiul din conteinere răspândea un miros înfiorător. Jose îl duse pe Adam în colţul îndepărtat, unde doi bărbaţi şedeau pe podea şi jucau 21. În timp ce Jose se apropie de ei, bărbatul mai solid îşi ridică privirea o clipă apoi îşi văzu mai departe de joc.

— Loveşte-mă cu ceva mai uşor, îi spuse el bărbatului mai mărunt în timp ce Jose se lăsa pe vine lângă ei.

În peretele din spatele jucătorului de cărţi era o deschizătură largă, prin care Adam putu vedea o porţiune din cheiul aglomerat. Un mănunchi de raze luminoase, o apariţie divină în atmosfera aceea infernală, pătrundea pieziş în încăpere.

— Aleluia, murmură Adam în timp ce se apropia de uşa inferioară, ferindu-şi ochii cu mâna de intensitatea soarelui tropical. Se simţea atât de aproape de ţărm… şi de libertate. Nu conta că încă nu ştia cum o să ajungă acolo. Mai aruncă o privire afară către cheiul din beton şi buna dispoziţie i se risipi. Imediat spre dreapta sa se afla o schelă de debarcare pentru pasageri, atent păzită de o trupă

de stewarzi cu sacouri albe, care cercetau cu ochi de şoim pe oricine părăsea nava.

— Jose, e imposibil să ies de aici fără să fiu oprit, spuse Adam, căutând să-şi stăpânească glasul.

Fără să-şi mute privirea de la jocul de cărţi, Jose replică:

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

Adam rămase tăcut câteva minute, întrebându-se ce să facă.

— Jose, zise el într-un târziu, aşa ai de gând să mă scoţi de pe navă?

Arătă către schela de debarcare.

— Nţ, făcu Jose. Partea frumoasă abia acum urmează.

— Zi-mi şi mie ce pui la cale, spuse Adam supărat.

Jose nu-i răspunse. Întorcându-se la deschizătură, Adam privi cu nesaţ spre dealurile verzi ce se înălţau dincolo de port. Coastele dealurilor erau împestriţate de mici vile. Tocmai se pregătea să-l ia din nou pe Jose la întrebări când un şir de camioane de gunoi vopsite în galben porni de-a lungul cheiului, scoţând nori de fum pe ţevile de eşapament verticale. Se opriră nu departe de peretele lateral al navei. Deodată se auzi vaietul înfricoşător al unei sirene de maşină.

Jucătorii de cărţi blestemară, azvârliră cărţile la podea şi se duseră la conteinerul cel mai apropiat. Cu bărbatul solid împingând iar ceilalţi doi trăgând, duseră conteinerul pe rotile de-a lungul rampei, până la camionul din capul şirului. În timp ce marinarii se întorceau după un alt conteiner, camionul trecu la acţiune. Nişte braţe hidraulice mari se întinseră şi apucară conteinerul, ridicându-l deasupra platformei şi descărcându-i conţinutul în remorca din spate. Operaţiunea se executa foarte curat deoarece conteinerul avea un capac metalic care nu se deschidea până în ultima clipă. Până când conteinerul era trântit la loc pe platforma de

beton, Jose şi ceilalţi îl şi aduseră pe următorul pe chei. După ce mai multe încărcături fură înghiţite astfel de camion, Jose strigă către Adam.

— OK, vino aici.

Adam îl urmă până la conteinerul care venea la rând.

— Ai să părăseşti vasul o dată cu gunoiul, spuse Jose.

Cei trei bărbaţi începură râdă.

— Adică, să intru în chestia asta? întrebă Adam îngrozit.

— N-avem timp de discuţii, i-o reteză Jose. Asta-i ultima încărcătură pentru primul camion.

— E singura modalitate de a părăsi nava? întrebă Adam.

— Singura, spuse jucătorul de cărţi mai voinic. Şi eu am apelat o dată la ea. Nu e mijlocul de transport cel mai modern, dar cel puţin nu e aglomerat.

— Şi unde-o să mă ducă? întrebă Adam gândindu-se la ce ar fi avut de făcut dacă accepta planul lor.

— Păi, direct pe un teren viran din apropierea aeroportului.

— Dumnezeule, spuse Adam. De ce nu mi-aţi spus că aveţi de gând să mă trimiteţi afară o dată cu resturile menajere de pe vapor?

— Păi, pe-alea le aruncăm în ocean, spuse jucătorul de cărţi. Asta e gunoi.

Sirena camionului sună nerăbdător.

— Trebuie să pleci, spuse Jose. Nu poţi rămâne la nesfârşit în cabina mea. Pune piciorul aici.

Îşi prinse mâinile, improvizând o platformă şi, parcă împotriva voinţei sale, Adam se folosi de ea ca de o treaptă. Jucătorul de cărţi solid săltă capacul conteinerului şi, cu o mişcare iute, Jose îl împinse pe Adam cu capul înainte în vălmăşagul de cutii, hârtii, recipiente cerate şi alte mărunţişuri. Contrar celor spuse de jucătorul de cărţi, erau şi destule resturi menajere. Capacul se închidea cu

zgomot şi Adam se pomeni în întuneric. Simţi cum conteinerul e împins de-a lungul rampei până pe chei.. Urmă o zguduitură violentă şi Adam îşi închipui cum e ridicat de la pământ. Conteinerul se zgâlţâi, se întoarse cu fundul în sus şi, însoţindu-şi căderea cu un ţipăt, Adam ajunse în remorca vehiculului. Căzuse în mâini şi genunchi, acoperit în întregime de gunoi.

Aproape imediat camionul se urni din loc şi până să apuce Adam să iasă de sub gunoi, se îndepărtase binişor de chei. Stratul gros de gunoi amortiza şocurile astfel că drumul accidentat nu-l deranja prea mult. Dar după câteva minute soarele tropical transformă carcasa metalică a camionului într-un cuptor încins. Adam începu să transpire şi, când camionul ajunse la terenul viran, nu-i mai păsa ce se întâmplă cu el, numai să iasă odată de acolo. Abia percepu zgomotul motorului Diesel huruind sub el în timp ce platforma camionului începu să se încline spre spate. O clipă mai târziu fu aruncat pe o imensă grămadă de gunoi. Până să se ridice în picioare, camionul ajunsese deja la o distanţă apreciabilă.

Nimeni nu-l văzuse părăsind nava. Era în siguranţă. Privind în jurul lui, văzu micul aeroport la două sute de metri spre dreapta sa. La stânga, albastrul Mării Caraibelor se întindea cât vedeai cu ochii.

Scuturându-şi hainele atât cât se putea, Adam porni către aeroport, o construcţie simplă, la intrarea căreia se aglomeraseră mai multe taxiuri vopsite în culori vii. Pe când intra, Adam zări un grup de turişti care-l priveau neliniştiţi. Era limpede că nu se putea duce cu nonşalanţă la ghişeul de bilete până când nu făcea ceva în legătură cu înfăţişarea sa. Intră într-o dugheană de unde îşi cumpără o pereche de blugi şi un tricou pe care se lăfăia optimist îndemnul „Veniţi în St. Thomas”. În toaleta aglomerată Adam găsi un compartiment gol unde-şi schimbă pantalonii şi

cămaşa. La ieşire, aruncă hainele lui Jose la gunoi, acolo unde le era de fapt locul.

Privind în jur, Adam descoperi orarul de zbor, afişat pe nişte panouri căptuşite cu fetru, cu litere din plastic. Funcţionau două linii principale: American şi Eastern. Spre bucuria lui, Adam constată că putea prinde lejer zborul fără escală al companiei American până la New York, care urma să decoleze la nouă şi douăzeci. Se aşeză la coadă ca să-şi cumpere bilet.

Rândul avansa cu viteză de melc şi Adam începu să se teamă că nu va prinde avionul.

— Un bilet până la New York, spuse el când ajunse în sfârşit la ghişeu.

Fata se uită încruntată ca şi cum i s-ar fi părut cam ciudate îmbrăcămintea lui lejeră, faţa nebărbierită şi absenţa oricărui bagaj, dar nu spuse decât:

— Cum v-aţi gândit să plătiţi?

— Cu cartea de credit, zise Adam în timp ce-şi scotea portofelul de care, nu se ştie cum, se lipise o coajă de lămâie. Stingherit, Adam îi dădu un bobârnac şi-şi scoase cartea de credit Visa.

Fata se uită la document şi ceru nişte acte de identificare. Adam scoase din portofel permisul de conducere. Fata îl controlă apoi i-l arătă funcţionarului solid aflat la ghişeul alăturat.

— Cartea de credit e pe numele Schonberg, dar pe permis scrie Smyth, spuse bărbatul apropiindu-se de Adam.

Roşu la faţă ca racul, Adam îşi scoase permisul adevărat şi legitimaţia de angajat al firmei Arolen şi i le întinse funcţionarului. Încercă să explice cum că un prieten îl rugase să-i păstreze permisul de conducere.

— Fiţi vă rog amabil şi aşteptaţi o clipă, spuse bărbatul, luând actele lui Adam şi dispărând după o uşă. Adam încercă să nu-şi trădeze agitaţia în vreme ce fata continua să vândă bilete celorlalţi pasageri aflaţi la rând, uitându-se când şi când la

Adam ca să se asigure că nu intenţiona să spele putina.

Trecură aproape zece minute până când funcţionarul reveni însoţit de un tip care se recomandă Baldwin Jacob, supraveghetor. Acesta ţinea în mână documentele lui Adam.

— O să vă eliberăm un bilet, spuse el, dar locurile sunt toate rezervate. Va trebui să rămâneţi în aşteptare, poate renunţă cineva.

Adam încuviinţă din cap. Mai mult de-atât nu putea face nimic. Funcţionarul completă biletul şi îl întrebă cu subînţeles dacă avea vreun bagaj.

— Nu, spuse Adam. În vacanţă îmi place să călătoresc cât mai lejer.

Se duse la restaurantul expres şi-şi cumpără două gogoşi şi o cafea, fericit că nu mai trebuia să se teamă că ar putea fi drogat. După aceea telefonă la reşedinţa familiei Carson. Aşa cum se temuse, Jennifer nu-i răspunse, în schimb vocea baritonală a domnului Carson răsună la celălalt capăt al firului.

— Alo, spuse Adam pe un ton mai optimist decât era de fapt starea lui sufletească. Adam la telefon. Jennifer s-a sculat?

— Jennifer nu e aici, spuse domnul Carson cu un glas ce se voia dinadins neprietenos.

— Unde e?

— Nu cred că poţi să o contactezi telefonic.

— Domnule dragă, ştiu că vă iubiţi fiica, spuse Adam, dar trebuie să vă reamintesc că eu sunt soţul ei şi trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

Urmă o pauză în care, de bună seamă, domnul Carson lua o hotărâre.

— Nu e aici. Adineauri a plecat cu mama ei la Clinica Julian. O internează în dimineaţa asta.

— O internează? repetă Adam alarmat. Dar de ce o internează? A păţit ceva?

— Nu, n-a păţit nimic, spuse domnul Carson. Şi tocmai de aceea cred că ar trebui s-o laşi în pace câteva zile. După aia, vă puteţi rezolva

divergenţele. Dar, sincer vorbind, Adam, plecarea ta într-un moment ca ăsta a fost extrem de supărătoare.

— De ce? Ce s-a întâmplat? spuse Adam, încercând să-şi stăpânească teama.

— Jennifer a repetat amniocenteza şi iarăşi i-a ieşit pozitivă. A hotărât să facă un avort.

Adam simţi că i se întunecă vederea.

— N-are nevoie să facă avort, strigă el în telefon.

— Asta e părerea ta, spuse calm domnul Carson. Nu coincide cu a noastră sau cu a lui Jennifer şi, în condiţiile date, nu prea poţi face ceva ca s-o influenţezi.

Se auzi un declic. Circuitul se întrerupse.

Cuprins de panică, Adam încercă s-o sune pe Jennifer la clinică, ca să afle doar că încă nu i repartizase o cameră şi, nu, pacienţii nu puteau fi chemaţi prin sistemul pager al spitalului.

Adam trânti receptorul în furcă. Mai avea încă o jumătate de oră până la plecarea avionului. Încercă să-l sune pe Vandermer, dar i se spuse că doctorul se afla într-o operaţie.

Părăsind cabina telefonică, Adam alergă înapoi la ghişeul companiei American Airlines, aglomerat acum cu călătorii care încercau să se înregistreze pentru zborul apropiat, întrebuinţându-se serios de coate, reuşi să ajungă în faţă şi ceru să vorbească cu supraveghetorul.

După câteva momente, domnul Jacob îşi făcu apariţia. Fără măcar să încerce să-şi mascheze isteria crescândă, Adam îi spuse individului că trebuia să ajungă la New York pentru că soţia lui urma să nască.

Supraveghetorul luă biletul lui Adam şi, fără să mai spună altceva, verifică datele de pe computer.

— O să facem tot ce putem, dar, aşa cum v-am spus, toate locurile au fost rezervate.

Adam nu mai ştia ce să facă. Era evident că Jacob n-avea de gând să depună cine ştie ce efort

de hatârul lui. După ce reflectă câtva timp, se duse din nou la telefon şi-l sună pe un vechi prieten din colegiu, Harvey Hatfield. Harvey terminase dreptul şi lucra la o firmă importantă de pe Wall Street. Fără să intre în detalii, Adam îi spuse lui Harvey să soţia lui urma să facă un avort şi că el vroia s-o împiedice să-l facă.

Harvey păru să creadă că lui Adam îi arde de glumă:

— Atunci de ce suni la o firmă specializată în fuziuni de societăţi comerciale? întrebă el.

— Dumnezeule, Harvey, vorbesc serios!

— Ei bine, cred că ar trebui să cauţi pe cineva specializat în litigii. Încearcă la Emmet Redford. E prieten cu tatăl meu.

— Mulţumesc, spuse Adam, în momentul în care cursa lui era anunţată prin staţia de amplificare a aeroportului. De fapt, cursa cu care spera să plece. Lăsă receptorul şi alergă la ghişeu, unde se năpusti pur şi simplu la funcţionara la care se dusese prima oară.

— Vă rog, domnişoară, trebuie să ajung în avionul ăsta. Soţia mea naşte şi, dacă nu ajung la New York, o să moară.

Pentru prima oară, Adam avu sentimentul că i se făcuse milă cuiva de el. Fata se uită ţintă în ochii lui disperaţi şi spuse:

— Am să vă pun primul pe lista de aşteptare.

Adam îşi îngădui un dram de speranţă, dar câţiva pasageri sosiră cu sufletul la gură şi primiră permisele de îmbarcare. Pe urmă un bărbat gras înarmat cu lin aparat portabil de emisie-recepţie trecu prin poarta de îmbarcare şi o închise în urma lui.

— Domnul Schonberg, strigă Carol, casieriţa.

Adam alergă la birou, dar Carol clătină din cap.

— Regret, dar toate locurile s-au ocupat.

Zdrobit, Alan se prăbuşi pe un scaun. Auzi vaietul motoarelor cu reacţie pornite afară.

Deodată, poarta de îmbarcare se deschise şi apăru o stewardesă, cu un deget ridicat.

Casieriţa se întoarse către Adam:

— S-ar părea că mai e totuşi un loc, dar la fumători. Îl vreţi?

Din nefericire, secretara care o întâmpină pe Jennifer la Clinica Julian era aceeaşi care ajutase la internarea lui Cheryl Tedesco. Văzând-o pe Karen Krinitz, cu bluza ei albă şi sarafanul albastru, Jennifer îşi aminti întregul episod îngrozitor. Cu toate acestea, Karen se comportă ca şi cum nu s-ar fi întâlnit niciodată. Le primi pe Jennifer şi pe mama ei cu acelaşi zâmbet mecanic.

— Bună! Mă numesc Karen. Am fost repartizată la cazul dumneavoastră. Dacă aveţi întrebări sau alte probleme, apelaţi cu încredere la mine. Dorim ca şederea dumneavoastră aici să fie cât mai plăcută, aşa că vă rog să mă chemaţi oricând aveţi nevoie de ceva.

— Ei, spune şi tu dacă nu-i grozav! spuse doamna Carson, dar Jennifer avu sentimentul straniu că mai auzise o dată întregul discurs, cuvânt cu cuvânt.

Karen merse mai departe, explicând filosofia clinicii în privinţa pacienţilor. Când termină, doamna Carson îi mulţumi entuziasmată, spunând:

— După toate astea, nu sunt sigură c-am să mai fiu satisfăcută de serviciile de la Englewood Memorial. E atâta preocupare pentru pacient aici!

Jennifer încuviinţă din cap. Grija faţă de oameni era evidentă în cadrul clinicii. Totuşi, discursul lui Karen o deranjă pe Jennifer. Încă de prima oară când îl auzise, i se păruse că prea fusese spus ca pe apă.

Jennifer oftă. Îşi zise că ceea ce o indispunea era de fapt experienţa cu Cheryl Tedesco. Cui îi păsa dacă o femeie învăţa pe de rost un discurs pe care trebuia să-l spună tuturor pacienţilor?

— Te simţi bine, dragă? întrebă doamna Carson.

— Sunt foarte bine, mamă, spuse Jennifer privind în urma lui Karen, care dispărea de-a lungul holului. Îţi mulţumesc că ai venit cu mine astăzi. Înseamnă mult pentru mine.

Doamna Carson îşi îmbrăţişă fiica. Nu vroia ca Jennifer să ştie cât de îngrijorată era de fapt.

Imediat ce coborî din avionul aterizat pe aeroportul Kennedy, Adam alergă la cea mai apropiată cabină telefonică. Mai întâi sună la Clinica Julian şi ceru să i se facă legătura cu camera lui Jennifer. Nu-i răspunse nimeni. Apoi formă din nou numărul clinicii şi întrebă când era programată Jennifer pentru operaţie. Când centralista întrebă cine era cel care vroia să ştie, el spuse că doctorul Smyth. Centralista păru să-i accepte răspunsul şi, o clipă mai târziu, o infirmieră interveni pe circuit şi-i spuse că Jennifer Schonberg era programată pentru după-amiaza aceea.

— Deci, n-a fost operată încă? întrebă Adam.

— Nu încă, dar a fost chemată în sala de operaţii. Doctorul Vandermer e aproape pregătit să se ocupe de ea.

Scotocindu-se prin buzunare după monede, Adam sună pentru a treia oară la clinică, de data asta cerând ca doctorul Vandermer să fie chemat prin pager. O infirmieră din sala de operaţii ridică receptorul şi-i spuse că doctorul nu era disponibil, dar că urma să termine cu cazul curent în circa treizeci de minute.

Cu o panică renăscută, Adam îi telefonă avocatului recomandat de Harvey, Emmet Redford. Strigându-i secretarei că era vorba de o situaţie pe viaţă şi pe moarte, Adam obţinu în sfârşit legătura cu avocatul. În cât mai puţine cuvinte, Adam îi spuse că soţia lui urma să facă un avort şi că el vroia s-o împiedice.

— Îmi pare rău, prietene, dar nu prea poţi să faci mare lucru, spuse domnul Redford. Conform

Curţii Supreme, un soţ nu poate să se opună avortului efectuat de soţia lui.

— E incredibil, spuse Adam. Dar e şi copilul meu, nu? Chiar nu puteţi să faceţi nimic?

— Ştiu şi eu? Poate c-am să reuşesc să-l întârzii.

— Vă rog eu să faceţi tot ce puteţi!

— Dă-mi numele soţiei şi datele particulare, spuse domnul Redford.

Adam îi dădu informaţiile cât de repede putu.

— Când e programat avortul? întrebă domnul Redford.

— În treizeci de minute! spuse Adam cu disperare.

— Treizeci de minute! Şi ce te aştepţi dumneata să fac eu într-o jumătate de oră?

— Trebuie să plec, spuse Adam. E internată la Clinica Julian. Nu mai am timp de pierdut.

Adam trânti receptorul în furcă şi alergă la staţia de taxi. Sări în prima maşină din coloană şi-i strigă şoferului să-l ducă la Clinica Julian.

— Aveţi cu ce plăti? întrebă şoferul, uitându-se la îmbrăcămintea lejeră a lui Adam.

Acesta scoase la iveală bancnota de douăzeci de dolari, sperând să fie de ajuns. Satisfăcut şoferul schimbă vitezele şi se îndepărtă de bordură.

Jennifer stătea întinsă pe o brancardă, lângă sala de tratament. Mama ei stătea alături şi Jennifer fu din nou silită să-şi aducă aminte de vizita anterioară făcută la clinică împreună cu Cheryl Tedesco. Doamna Carson zâmbea, simulând o atitudine încrezătoare, dar nu încăpea nici o îndoială că era la fel de neliniştită ca şi fiica ei.

— Ce-ar fi să te duci în salon? sugeră Jennifer. N-o să păţesc nimic rău. Din ce mi-a spus doctorul Vandermer, operaţia o să fie uşoară.

Doamna Carson se uită la fiica ei, neştiind ce trebuia să facă.

— Te rog, insistă Jennifer. Nu trebuie să faci din ţânţar armăsar. Du-te şi citeşte o revistă.

Înduplecată, doamna Carson se aplecă, o sărută pe Jennifer pe frunte şi se duse în salonul de aşteptare. Jennifer o urmări cu privirea, stăpânită de emoţii contradictorii.

— OK, spuse infirmiera, ieşind din sala de tratamente. Suntem gata să te primim.

Deblocă frâna brancardei şi o împinse pe uşă. Prin contrast cu încăperea unde făcuse amniocentezele, camera aceasta semăna foarte mult cu o sală de operaţii. Jennifer îşi aminti de pardoseala albă şi de dulapurile mari, albe, cu vitrine de sticlă.

Două infirmiere aşteptau. Pe când o mutau pe masă, una din ele spuse:

— Totul o să se termine foarte repede şi ai să poţi uita întregul episod.

În timp ce se întindea pe spate, lui Jennifer i se păru că simte copilul mişcând. Se căzni să nu plângă în timp ce o infirmieră îi pregătea partea de jos a abdomenului.

Uşa dinspre coridor se deschise şi intră doctorul Vandermer, îmbrăcat în costumaţie de chirurg. Din clipa în care îl zări, Jennifer se simţi mai bine.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine, cel puţin aşa cred, spuse Jennifer cu glas slăbit.

Jennifer ar fi vrut ca el să mai spună şi altceva, dar doctorul se mulţumi s-o privească fix, fără să clipească. Ea se uită întrebător la infirmiere, dar acestea nu dădeau semne că li s-ar părea ciudată tăcerea medicului. Deodată, Vandermer păru să iasă din transă şi ceru infirmierelor să-i dea anestezicul.

— Ai să simţi acum o mică înţepătură, spuse doctorul Vandermer pe un ton plat. Cu o mişcare îndemânatică, strecură acul sub pielea lui Jennifer.

Închizând ochii, Jennifer încercă totodată să-şi blocheze şi mintea faţă de ceea ce era pe cale să se întâmple.

Drumul cu taxiul de la Aeroportul Kennedy la Clinica Julian ar fi putut să stârnească groaza oricui. De îndată ce Adam îi arătă bancnota, şoferul acţionă de parcă de cursa aceea ar fi depins viaţa lui. Maşina opri scrâşnind din cauciucuri pe asfalt în faţa spitalului în mai puţin de treizeci de minute. Adam îi aruncă banii şi o luă la goană pe trepte fără să mai aştepte restul.

Întrerupând sporovăiala fetelor de la recepţie, întrebă pe un ton imperativ unde opera doctorul Vandermer.

— Îi face un chiuretaj soţiei mele, spuse el gâfâind.

— Întreruperile de sarcină se fac la etajul al şaselea, dar…

Adam n-o mai lăsă să termine. Se aruncă într-un lift tocmai când uşile erau pe cale să se închidă, ignorând funcţionara de la recepţie care striga după el că n-are voie să se ducă neînsoţit la etajul VI.

Ieşind din ascensor, Adam se îndreptă spre o uşă dublă la capătul culoarului, pe care scria „Săli de tratamente”. Pe când străbătea oficiul infirmierelor, observă mobilierul de epocă şi se întrebă ce încerca să dovedească Clinica Julian.

O infirmieră îi strigă să se oprească, dar Adam continuă să alerge. Trecu de uşa dublă şi deschise prima uşă de sală de tratamente. Nu era nimeni acolo. Se duse la următoarea. O infirmieră încercă să-i bareze calea, dar reuşi să se uite peste umărul ei la faţa pacientei: nu era Jennifer.

Adam traversă holul şi încercă o altă uşă.

— Mă rog frumos, ce căutaţi dumneavoastră aici? întrebă o infirmieră cu accent german.

Adam o împinse cu brutalitate într-o parte. Îl zări pe doctorul Vandermer aplecat deasupra mesei. Ţinea în mână o seringă hipodermică, al cărei ac sclipea în lumina lămpii de deasupra.

— Jennifer! strigă Adam, uşurat că operaţia nu trecuse de faza administrării anestezicului local. Te

rog, nu face avortul până nu repeţi analizele.

Jennifer dădu să se ridice în momentul în care doi sanitari năvăliră pe uşă şi-i prinseră lui Adam braţele la spate. Adam observă că cei doi bărbaţi aveau aceeaşi privire fixă ca şi stewarzii de pe navă.

— Bine, bine, spuse Adam. V-aţi demonstrat punctul de vedere. Sunteţi mai puternici decât mine. Acum vă rog frumos să-mi daţi drumul.

— Adam Schonberg? spuse doctorul Vandermer. Până să audă vocea lui Adam, crezuse că aveau de a face cu un psihopat necunoscut. Ce cauţi aici? Jennifer mi-a spus adineauri că eşti plecat din oraş.

— Vă rog să nu continuaţi procedura. Trebuie să vă spun neapărat ceva.

De parcă abia atunci şi-ar fi adus aminte de sanitari, doctorul Vandermer îl bătu pe umăr pe unul din ei şi spuse:

— Îl cunosc pe domnul acesta. Puteţi să-i daţi drumul.

Îşi desfăcu apoi masca şi o lăsă să-i cadă pe piept.

Sanitarii îl eliberară pe Adam în timp ce uşa dinspre coridor se deschise şi câţiva membri ai personalului se uitară înăuntru, să vadă ce se întâmplă.

— Totul e sub control, spuse Vandermer. Adresându-se sanitarilor, adăugă:

— Voi doi, puteţi să aşteptaţi afară.

Imediat ce aceştia plecară, îl duse pe Adam într-o mică anticameră, promiţându-i lui Jennifer că se va întoarce într-un minut.

Abia aşteptând să se închidă uşa, Adam se grăbi să spună:

— Am reuşit să plec într-una din croazierele Arolen.

Doctorul Vandermer se holbă la el de parcă abia atunci observase pentru prima oară blugii şi tricoul cu reclama pentru St. Thomas. Nu dădu nici un semn că ar fi ştiut despre ce vorbea Adam.

— Mă bucur că ai reuşit să mergi, se mulţumi el să spună. Putem să facem mai târziu schimb de impresii. În momentul ăsta trebuie să mă îngrijesc de soţia dumitale. Ce-ar fi să mergi în salon şi să mă aştepţi? N-o să dureze mult.

— Dar nu m-aţi înţeles, spuse Adam. Croazierele Arolen nu se rezumă la nişte sesiuni de instruire continuă. Ele sunt doar un pretext pentru o stratagemă complicată de modificare comportamentală.

Doctorul Vandermer reflectă la ce avea de făcut. Fără doar şi poate, Adam avea un comportament psihotic. Poate că reuşea să-l convingă să se ducă la psihiatrie, unde cineva cu experienţă l-ar fi putut ajuta. Făcând un pas înainte, doctorul Vandermer îşi puse braţul pe după umerii lui Adam.

— Cred că persoana cu care ar trebui să stai de vorbă este doctorul Pace. Ce-ar fi să mergem până jos ca să-ţi fac cunoştinţă cu el.

Adam împinse într-o parte braţul lui Vandermer.

— Am impresia că n-aţi auzit ce v-am spus. E vorba de o modificare a comportamentului provocată cu ajutorul drogurilor. Domnule doctor, dumneavoastră aţi fost o victimă. Aţi fost drogat. Mă înţelegeţi?

Doctorul Vandermer oftă.

— Adam, ştiu că dumneata crezi în ceea ce spui, dar eu n-am fost drogat în timpul croazierei. Am susţinut nişte conferinţe. Au fost nişte zile minunate, aşa cum au fost şi cele petrecute în Porto Rico.

— Am văzut totul, spuse Adam. Am fost pe *Fjord.* Am văzut cum îi drogau pe doctori şi le dădeau întruna nişte pilule galbene. După aceea erau obligaţi să se uite la filmele alea. Acolo se făcea manipularea conştiinţelor. Ia gândiţi-vă! De ce v-aţi schimbat părerea despre pregdolen? Înainte de a pleca în croazieră, spuneaţi că medicamentul nu e sigur. Chiar mie mi-aţi spus că nu l-aţi prescris niciodată.

— Nu-i adevărat că mi-am schimbat părerea despre pregdolen, protestă doctorul Vandermer. Întotdeauna am crezut că e cel mai bun produs de pe piaţă, dacă tot e nevoie să se folosească vreun medicament împotriva greţurilor matinale.

Dându-şi seama că nu făcea nici un progres, Adam îl apucă pe medic de mână. Uitându-se în ochii lui, spuse:

— Vă rog, chiar dacă nu mă credeţi, vă rog să nu faceţi acest avort. Eu cred că şi încurcătura care s-a produs în laborator cu probele de amniocenteză a fost intenţionată. Cred că Arolen încearcă să-şi sporească rezerva, de ţesut fetal şi ăsta-i felul în care o face.

Uşa camerei se deschise.

— Doctore Vandermer, spuse infirmiera din prag, noi ce facem?

Vandermer îi făcu semn să plece.

— Adam, spuse el cu blândeţe, îmi dau seama cât de mult trebuie să te fi afectat întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

— Vă rog să lăsaţi la o parte condescendenţa, îl avertiză Adam, frecându-se la ochi. Tot ce vreau e să amân această operaţie. Atâta tot. Nu cred că vă cer prea mult.

— Depinde dintr-al cui punct de vedere priveşti problema, replică Vandermer, arătând spre sala de tratamente. S-ar putea ca Jennifer să nu fie de aceeaşi părere. O amânare în acest moment ar fi o cruzime faţă de ea. Deja a trecut prin destule neplăceri.

Adam îşi dădu seama că pierdea lupta. Cuprins de disperare, căuta o cale de a ajunge la raţiunea doctorului.

— În fine, spuse doctorul Vandermer pe un ton ferm. Te rog să te duci în salon şi să aştepţi. Termin repede şi vin şi eu acolo.

— Nu, strigă Adam, blocându-i calea. N-aţi auzit tot ce aveam să vă spun.

— Adam! strigă doctorul Vandermer. Dacă nu te dai la o parte din drumul meu, mă văd obligat să pun să te scoată de aici.

— Ascultaţi-mă, eu cred că unii dintre participanţii la croazieră au fost supuşi unor operaţii de psihochirurgie. Vă spun adevărul, domnule doctor. Au nişte cicatrice la tâmple. Uite-aici!

Adam întinse mâna ca să, indice zona ia care se referea pe capul lui Vandermer. Când mâna lui atinse locul respectiv, Adam se trase înapoi îngrozit. Pe tâmplele doctorului se aflau nişte linii crestate subţiri. Adam apucă să zărească inciziile în curs de vindecare. Doctorul Vandermer reacţionă cu mânie.

— Ai mers prea departe!

Deschise uşa şi le făcu semn celor doi sanitari să-l ducă pe Adam de acolo.

— Vă rog să-l conduceţi pe domnul Schonberg în salon. Dacă stă liniştit, poate să aştepte acolo. Dar dacă vă face necazuri, sunaţi la psihiatrie.

Adam îşi ridică mâinile.

— N-am să vă fac nici un necaz, spuse el încetişor.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era să-i fie administrat cine ştie ce tranchilizant. Îşi dădu seama că dacă Vandermer suferise vreo operaţie de psihochirurgie, nu exista nici o posibilitate să poată fi convins de înşelătoria celor de la Arolen.

— Pot să discut cu soţia mea? întrebă el.

Doctorul Vandermer îl cântări din priviri un moment, apoi clătină din cap.

— Nu cred că ar fi spre binele lui Jennifer, dar am s-o las pe ea să ia decizia.

Deschise uşa către sala de tratament şi pătrunse înăuntru. Jennifer se ridică într-o parte, sprijinindu-se în cot.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neliniştită.

Doctorul Vandermer îi descrise pe scurt episodul creat de Adam, terminând cu solicitarea lui de a sta

de vorbă cu ea.

— Pare a fi incapabil să suporte stresul provocat de această sarcină, fu singurul lucru pe care doctorul Vandermer putu să-l ofere ca opinie personală.

— Ei bine, e cert că n-a făcut nimic ca să-mi uşureze situaţia, spuse Jennifer. Îmi pare rău că va provocat atâta durere de cap.

— Nu-i nevoie de scuze, spuse doctorul Vandermer. Cred că ar trebui să mergem mai departe cu procedura. Poţi să te ocupi de Adam când terminăm.

Jennifer încuviinţă din cap.

— De ce a trebuit să se întoarcă? Aveţi dreptate. Nu cred că mă pot ocupa de Adam în clipa asta. Ce-ar fi să continuaţi operaţia cât mai sunt încă stăpână pe mine?

Doctorul Vandermer îi zâmbi liniştitor şi-i făcu semn infirmierei să ia de la capăt pregătirile. Apoi se întoarse în anticameră şi-i spuse lui Adam că Jennifer avea să-i vorbească după aceea.

Adam îşi dădu seama că nu mai avea nici un rost să protesteze. Amorţit, îi urmă pe sanitari de-a lungul coridorului.

Doctorul Vandermer se spălă iarăşi pe mâini şi intră în sala de tratamente. Luă seringa hipodermică şi-i administră lui Jennifer anestezicul local. Tocmai se pregătea să înceapă procedura când uşa se deschise din nou.

— Doctore Vandermer, îmi pare rău, dar va trebui să amânaţi acest caz.

Jennifer deschise ochii. În uşă văzu o femeie trupeşă îmbrăcată în costum chirurgical. Nu ştia cine este, dar doctorul Vandermer o recunoscu. Era Helen Clark, directoarea responsabilă cu sălile de operaţii la Clinica Julian.

— Tocmai am primit de la tribunal un ordin de interdicţie urgent. Nu putem continua avortul doamnei Jennifer Schonberg.

— Pe ce temei? întrebă uluit doctorul Vandermer.

— Nu cunosc detaliile, spuse doamna Clark, dar e semnat de un judecător de la Curtea Supremă din New York.

Doctorul Vandermer săltă din umeri şi se întoarse către Jennifer.

— Să nu faceţi vreo prostie, doctorul Vandermer, îl avertiză doamna Clark. Sfidarea unei dispoziţii judecătoreşti ne-ar putea provoca la toţi necazuri.

— E ridicol, spuse doctorul Vandermer. Litigii în sala de operaţii.

Dar îşi scoase masca şi mănuşile.

Văzând că doctorul se pregătea să plece, Jennifer îşi muşcă buza de jos, ca să nu ţipe.

După ce Vandermer îl gonise din sala de tratamente, Adam îi telefonă imediat lui Emmet Redford. Avocatul îi spuse că apelase la un vechi prieten care-i era îndatorat şi obţinuse un ordin de interdicţie. Chiar în timp ce vorbeau, era în drum spre clinică. Adam se duse înapoi în salon, sperând ca hârtiile să ajungă la timp. Văzând-o pe doamna Carson aplecată deasupra unei reviste, se aşeză pe un scaun aflat în afara câmpului ei vizual.

Nu trecură nici cinci minute şi o infirmieră se apropie grăbită de doamna Carson. Se aplecă şi-i şopti ceva femeii în vârstă, care în clipa următoare ridică mâinile a exasperare:

— Avortul a fost anulat! strigă ea.

Lui Adam îi veni să chiuie de bucurie când auzi suspinele lui Jennifer, transportată cu brancarda de-a lungul coridorului. El şi doamna Carson alergară către ea şi ajunseră de o parte şi alta a brancardei.

— Jennifer, spuse Adam, apucându-i mâna. Totul o să se rezolve, ai să vezi.

Ea îşi trase mâna, plângând isteric.

— Lasă-mă-n pace! Ai înnebunit? Lasă-mă-n pace!

Adam se dădu la o parte şi privi cu tristeţe brancarda îndepărtându-se.

— Tu eşti răspunzător pentru acest dezastru? şuieră doamna Carson.

Adam era prea mâhnit ca să-i mai răspundă. Putea fi considerată prevenirea unui avort inutil un dezastru? Abia abţinându-se să nu plângă, se întoarse şi se duse spre lift, mişcându-se fără să vadă nimic. Odată ieşit în stradă, se uită în portofel. Nu îi mai rămăseseră decât trei dolari. Hotărî să ia metroul până la biroul lui Emmet Redford de pe Fifty Avenue.

— Îmi cer scuze pentru hainele de pe mine, spuse Adam. N-am vrut să mai pierd timpul trecând pe acasă.

Domnul Redford încuviinţă din cap, deşi înfăţişarea lui Adam îl deranja. De fapt, întreaga poveste îl deranja. Deşi izbutise să obţină ordinul de interdicţie, avea impresia că afirmaţiile lui Adam erau în cel mai bun caz dubioase, mai ales în lumina informaţiilor pe care tocmai le primise de la asistentul căruia-i repartizase cazul.

— Cred că trebuie să fiu sincer cu dumneata, începu Redford. Am fost de acord să intervin ca un serviciu pentru Harvey, dar sunt câteva aspecte care mă deranjează cât se poate de serios.

— Sunt întru totul de aceeaşi părere, spuse Adam. Eu cred că la Clinica Julian se fac în mod deliberat avorturi inutile.

— Înţeleg, spuse Redford, cântărind din priviri părul răvăşit şi faţa nebărbierită a lui Adam.

— Dar adevărata problemă, continuă Adam, e că Arolen Pharmaceuticals şi compania ei mamă, MTIC, au pus la punct un program complex de influenţare a felului cum doctorii practică medicina, plan bazat pe administrarea unor droguri şi chiar pe psihochirurgie.

„Omul ăsta nu e-n toate minţile”, gândi Redford consternat. Vocea lui Adam deveni şi mai neliniştită.

— Dar acum când am aflat toate astea, nu ştiu ce să fac.

— Înţeleg dilema în care te afli, spuse Redford, întrebându-se dacă nu cumva Adam putea deveni şi violent. Fără doar şi poate, părea agitat. Redford apăsă un buton secret de sub birou şi spuse:

— Domnule Schonberg, te superi dacă-ţi pun o întrebare cu caracter personal?

— Nicidecum, spuse Adam.

— Ai apelat vreodată la vreun consult de specialitate pentru obsesiile dumitale? Cred că asta ar fi în interesul tuturor.

— Tot ce v-am spus e adevărat, protestă Adam.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Redford se ridică să deschidă şi-i spuse secretarei să-l roage pe domnul Stupenski să vină.

— Mă tem că un tribunal n-ar da prea multă crezare alegaţiilor dumneavoastră, îi spuse el lui Adam în timp ce aşteptau venirea celui chemat.

Adam căuta pe faţa avocatului un indiciu că îl credea. Nu zări absolut nici unul.

— Cred că aveţi dreptate, admise Adam. Singura dovadă pe care o am este ceea ce am văzut cu ochii mei.

Uşa se deschise şi un tânăr îmbrăcat într-un costum pepit identic cu al lui Redford intră în încăpere.

— El este asociatul meu, domnul Stupenski, spuse Redford.

Adam îl salută pe tânăr şi încercă încă o dată să-l convingă pe Redford că povestea lui era adevărată.

— Se introduc droguri în mâncarea servită în timpul croazierei iar dozele sunt suplimentate cu nişte pilule galbene, care trebuie să fie un gen de tranchilizant.

— Aşa susţineţi dumneavoastră, domnule Schonberg, dar necazul e că nu aveţi nici o dovadă.

Avocaţii schimbară între ei priviri cu subînţeles. Adam se holbă la ei cuprins de frustrare.

— Cred că trebuie să vă spun că, ţinând cont de buletinul de amniocenteză pe care clinica i l-a arătat domnului Stupenski, ne pare rău că am impus acel ordin de interdicţie, spuse Redford. Aşa stând lucrurile, el rămâne în vigoare numai până la audierile de urgenţă de peste trei zile şi întrucât cu siguranţă nu voi susţine menţinerea moţiunii, vă puteţi aştepta ca ea să fie anulată în acel moment. Bună ziua, domnule Schonberg.

Adam avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă că întrevederea se încheiase.

Patru ore mai târziu, spălat, bărbierit şi îmbrăcat în costumul lui cel mai bun, Adam aştepta în anticamera biroului ca doctorul Schonberg să termine ultima audienţă din ziua aceea. Era trecut de şase seara.

Când doctorul Schonberg fu în sfârşit liber, ascultă cu oarecare nerăbdare ceea ce până şi Adam trebui să admită că părea exagerat.

— Pur şi simplu nu pot să cred aşa ceva, îi spuse el lui Adam. Uite ce e, dacă asta te face să te simţi mai bine, am să-l sun pe Pete Davenport, de la AMA[11]. El e cel care autorizează cursurile de specializare medicală. Ştiu că a participat şi el la câteva croaziere din astea.

Doctorul Schonberg îl sună pe Davenport acasă şi, pe un ton jovial, îi ceru părerea despre croazierele Arolen. După ce ascultă câteva minute, îi mulţumi şi puse receptorul în furcă.

— Pete spune că seminariile de pe Fjord sunt deasupra oricărei suspiciuni. O parte dintre distracţiile organizate seara au cam depăşit uşor măsura, dar altfel conferinţele s-au numărat printre cele mai reuşite la care a participat.

— Probabil că a fost drogat ca toţi ceilalţi, spuse Adam.

— Adam, te rog, devii ridicol. MTIC sponsorizează seminarii şi convenţii medicale fie sub propriile auspicii, fie prin intermediul firmei Arolen Pharmaceuticals, de peste un deceniu. Iar croazierele se desfăşoară deja de cinci ani.

— Poate c-aşa o fi, spuse Adam, pierzându-şi speranţa să-l convingă măcar pe tatăl său, dar îţi jur că îi droghează pe doctori şi-i supun la un program riguros de modificare a comportamentului. Pe unii dintre ei chiar i-au operat. Am văzut cu ochii mei cicatricele doctorului Vandermer. Cred chiar că-l controlează prin intermediul unui dispozitiv de comandă de la distanţă.

Domnul Schonberg îi aruncă o privire exasperată.

— Chiar ţinând cont de puţinele tale cunoştinţe de psihiatrie, Adam, m-aş fi aşteptat să fii în stare să-ţi dai seama cât de paranoic sună vorbele tale.

Brusc, Adam se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— Aşteaptă, îl strigă doctorul Schonberg. Stai o clipă.

Adam şovăi, întrebându-se dacă tatăl lui avea să se lase înduplecat. Doctorul Schonberg se lăsă pe spate în fotoliu.

— Hai să admitem, de dragul discuţiei, că povestea ta ascunde un sâmbure de adevăr.

— Mersi pentru bunăvoinţă, spuse Adam.

— Şi ce-ai vrea tu să fac eu? Sunt directorul departamentului pentru produse noi din cadrul AMA şi nu pot susţine o teorie aiuritoare ca asta. Dar văzând cât eşti de afectat de problema aceasta, poate că am să merg personal într-o croazieră ca să mă conving.

— Nu! îl întrerupse Adam. Nu te duce în croazieră. Te rog!

— Atunci, ce-ai vrea să fac?

— Păi, cred că ar trebui să iniţiezi o anchetă.

— Hai să facem o învoială, spuse doctorul Schonberg. Dacă accepţi să consulţi un psihiatru care să cerceteze posibilitatea ca tu să treci printr-un soi de reacţie paranoică, eu am să fac cercetări suplimentare în privinţa companiei Arolen.

Adam îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii. Dacă o singură persoană îi mai propunea să consulte un psihiatru, de bună seamă că avea să-şi piardă cumpătul.

— Mulţumesc tată, spuse el. Am să reflectez serios la propunerea ta.

În drum spre aeroport, Adam se întrebă ce fel de tratament îi aplicaseră cei de la Arolen lui Pete Davenport de la AMA şi ce proporţie din întreaga tagmă medicală se afla sub controlul MTIC.

Adam ajunse pe aeroportul La Guardia în jurul orei nouă şi luă un taxi până în oraş. Gândul de a se întoarce în apartamentul pustiu era deprimant şi era foarte îngrijorat în privinţa lui Jennifer. Deşi ideea de a merge până la Englewood şi de a înfrunta mânia familiei Carson îl îngrozea, nu prea avea încotro. Trebuia să vorbească cu Jennifer.

Când ajunse la reşedinţa Carson şi trase maşina pe alee, nu se vedea nici o lumină aprinsă. Urcă cu grijă treptele de la intrare şi apăsă butonul soneriei. Fu surprins când uşa se deschise aproape fără întârziere.

— Farurile tale au bătut chiar în dormitorul nostru, spuse supărat domnul Carson. Ce naiba vrei la o oră ca asta?

— Îmi pare rău că v-am trezit, spuse Adam, dar trebuie să vorbesc cu Jennifer.

Domnul Carson îşi încrucişă braţele solide la piept.

— Da' ştii că ai tupeu, tinere? De fapt, nu mă miră chestia asta, dar fiică mea refuză să discute cu tine. Poate c-o să se răzgândească după câteva zile, dar pentru moment…

— Mă tem că trebuie să insist, spuse Adam. Vedeţi, eu nu cred că trebuie să facă avortul ăsta…

Domnul Carson îl înşfacă pe Adam de cămaşă şi urlă:

— Ba n-ai să insişti deloc!

Şi îl îmbrânci pe Adam din uşă. Adam îşi recăpătă echilibrul, îşi făcu mâinile căuş la gură şi începu să strige:

— Jennifer! Jennifer!

— Ei nu, că-ntreci orice măsură, ţipă domnul Carson.

Îl apucă iarăşi pe Adam, vrând să-l împingă către maşină. Dar Adam îl evită pe socrul său şi fugi înăuntru. La baza scării, începu să-şi strige din nou nevasta. Jennifer apăru în cămaşă de noapte în holul de la etaj. Se uită consternată la soţul ei.

— Ascultă-mă, strigă Adam încă o dată, dar înainte ca Jennifer să poată spune ceva, domnul Carson îl prinse pe Adam de la spate şi îl târî pe uşă afară. Nevrând să se lupte cu el, Adam se lăsă împins către maşină, se împiedică şi căzu de pe verandă în gardul viu. Auzi uşa trântindu-se până s-apuce să se ridice în picioare. Începea să-i fie tot mai limpede că domnul Carson nu avea să-i îngăduie să vorbească cu Jennifer în seara aceea.

Urcându-se în maşină, Adam încercă să se gândească ce putea face ca s-o împiedice pe Jennifer să avorteze, cel puţin până când nu consulta şi un alt medic. Nu avea la dispoziţie decât trei zile ca s-o convingă.

Ajunsese la jumătatea podului George Washington când ştiu ce avea de făcut. Toată lumea vroia dovezi. Ei bine, o să se ducă în Porto Rico ca să aducă dovezi. Era sigur că tot ceea ce văzuse în timpul croazierei, acolo avea să găsească reprodus cu exactitate şi fără putinţă de tăgadă.

CAPITOLUL 15

Bill Shelly se ridică de la birou şi-i strânse energic mâna lui Adam.

— Felicitări, spuse el. Probabil că ai luat cea mai bună decizie din viaţa ta.

— Nu vreau să spun că sunt întru totul hotărât să accept postul, spuse Adam. Dar m-am gândit foarte mult la Porto Rico şi aş vrea mai întâi să profit de oferta dumneavoastră de a merge ca să văd cu ochii mei dotările şi amenajările de acolo. Jennifer nu e prea încântată de idee, dar, dacă într-adevăr voi dori să merg, mă va susţine în decizia pe care-am s-o iau.

— Fiindcă veni vorba; Clarence mi-a transmis că a primit un telefon destul de ciudat de la soţia ta. Ea credea că eşti plecat în interes de serviciu pentru Arolen.

— Probleme conjugale, spuse Adam, fluturând din mână. Ea şi tatăl meu nu s-au înţeles niciodată prea bine.

Nici măcar Adam nu era prea sigur de ce vrusese să spună, dar din fericire Shelly dădu din cap a înţelegere şi spuse:

— Revenind la problema noastră, sunt sigur că vei fi impresionat de centrul de cercetare al firmei Arolen. Când ai vrea să pleci?

— Imediat, spuse Adam cu vioiciune. Mi-am şi făcut bagajul, e în maşină.

Domnul Shelly râse.

— Atitudinea ta a fost întotdeauna tonifiantă. Stai să văd dacă avionul companiei e disponibil.

În timp ce aşteptau ca secretara să facă verificarea de rigoare, Shelly îl întrebă pe Adam ce-l făcuse să se răzgândească în privinţa programului de pregătire managerială.

— Chiar începusem să mă tem că n-am fost destul de convingător, adăugă el.

— Nici pomeneală, spuse Adam. De n-aţi fi fost dumneavoastră, nici nu m-aş mai fi gândit la propunere.

În timp ce vorbea, Adam cerceta din priviri craniul lui Bill Shelly, abia rezistând impulsului de a controla dacă nu cumva şi acesta fusese supus unei operaţii psihochirurgicale. În acele momente, Adam habar nu avea în care dintre angajaţii de la Arolen mai putea avea încredere.

În luxosul avion cu reacţie Gulf Stream se aflau doi reprezentanţi ai conducerii firmei Arolen. Unul se urcase odată cu Adam, celălalt venise la bord în Atlanta. Deşi amândoi îl salutaseră cu prietenie, restul drumului şi l-au petrecut muncind, lăsându-l pe Adam să-şi omoare timpul cu nişte reviste vechi.

Când aterizară în San Juan, cei doi directori se îndreptară spre un microbuz Arolen, care aştepta la bordură. Adam se întrebă dacă nu era cazul să se ducă după ei când fu întâmpinat de doi bărbaţi în sacouri albastre şi pantaloni albi. Amândoi aveau părul tuns scurt: unul blond, celălalt brunet. Pe ecusoanele lor MTIC scria: „Rodman” şi „Dunly”.

— Bună ziua, domnule Schonberg, spuse Rodman. Bun venit în Porto Rico.

În timp ce Dunly îi lua geanta de umăr, Adam simţi cum i se face pielea ca de găină pe braţe, în ciuda soarelui tropical. Vocea lui Rodman era la fel de lipsită de inflexiuni ca şi glasurile stewarzilor de pe Fjord şi, în timp ce se îndreptau spre limuzina care-i aştepta, Adam observă că amândoi bărbaţii se mişcau cu aceleaşi gesturi mecanice.

Limuzina nu era nouă, dar era totuşi o limuzină şi Adam se simţi intimidat în momentul când se văzu aşezat singur pe bancheta din spate.

Aplecându-se înainte, privi la traficul aglomerat al după-amiezii. Ieşiră din oraş, mergând paralel cu coasta de nord a insulei, deşi Adam nu văzu oceanul. Trecură pe lângă centre comerciale, staţii

de benzină şi ateliere de reparaţii auto. Totul părea să fie cuprins de un început de paragină şi în acelaşi timp în curs de construcţie. Era o combinaţie stranie. Bare de oţel ruginit se iveau din beton ici-colo. Ca şi cum iniţial se plănuise înălţarea unor încăperi sau etaje suplimentare dar constructorii uitaseră să se mai întoarcă. Şi peste tot, grămezi de gunoaie. Adam nu se simţi deloc plăcut impresionat.

Treptat, clădirile comerciale sărăcăcioase lăsară loc unor locuinţe la fel de sărăcăcioase, deşi din când în când mai puteai zări câte o casă îngrijită şi cu toate dotările necesare, în mijlocul mizeriei generale. Nu exista nici o separare între bogaţi şi săraci, iar caprele şi găinile zburdau în libertate pretutindeni.

În cele din urmă, şoseaua se îngustă de la patru piste la două şi Adam zări imagini fugare ale oceanului dincolo de dealurile verzi. Aerul deveni curat şi proaspăt.

În sfârşit, după o oră şi jumătate de mers, părăsiră şoseaua principală, cotind pe o alee îngrijit pavată care şerpuia printre formele de vegetaţie luxuriante. La un moment dat, printr-o spărtură în desişul vegetal, Adam zări o imagine spectaculoasă a mării. Cerul se înroşise de parcă luase foc şi Adam ştiu că soarele era pe punctul de a apune.

Drumul coborî pe coasta unui deal şi se strecură pe sub acoperişul întunecos alcătuit de nişte copaci exotici, ca printr-un tunel. Cam la vreo patru sute de metri mai încolo, limuzina încetini şi se opri. Ajunseseră la o poartă de acces. De o parte şi de alta a postului de control şi întinzându-se până în pădure, se vedea un impresionant gard din plasă metalică, având la partea superioară spirale de sârmă ghimpată. Izolatoarele montate pe sârmă sugerau că gardul era încărcat cu electricitate.

Un paznic înarmat ieşi din gheretă şi se apropie de maşină. După ce primi de la şofer o foaie de

hârtie, îi aruncă o privire lui Adam după care deschise poarta. În timp ce limuzina pătrundea pe teritoriul MTIC, Adam se suci în scaun ca să vadă poarta închizându-se. Se întrebă dacă sistemul de pază avea rolul de a-i împiedica pe oameni să intre sau să iasă. Începu să se gândească dacă nu cumva intrase în vreun bucluc fără voia lui. Ca şi atunci când se aflase pe *Fjord,* nu avea pus la punct nici un plan şi nici nu se amăgea că ar avea vreun talent de detectiv. Singura lui consolare era că în Porto Rico nu se mai ascundea în spatele unui nume de împrumut.

Maşina coti brusc la o curbă şi Adam se pomeni în faţa ochilor cu una dintre cele mai reuşite realizări arhitecturale pe care le văzuse vreodată, pe un fundal alcătuit din terenuri acoperite cu gazon şi cerul senin de culoare turcoaz.

Clădirea principală era o structură din sticlă de formă hexagonală, din aceeaşi sticlă suflată cu un strat de bronz reflectorizant ca şi sediul firmei Arolen. Spre stânga şi mai aproape de plajă, era o altă clădire, cu numai două niveluri, ce avea aspect de club. Alături se vedeau terenuri de tenis şi o piscină de dimensiuni generoase. Mai încolo se vedea plaja cu nisip alb şi un teren de volei, alături de un şir de ambarcaţiuni Hobie Cat şi pentru *wind-surf.* Câteva dintre ambarcaţiuni erau ieşite în larg şi pânzele lor multicolore se profilau distinct pe fondul apei. În cealaltă parte a terenului se vedeau case de vacanţă orientate cu faţada spre mare. Una peste alta, complexul semăna cu o staţiune de odihnă de nivel mondial. Adam fu impresionat.

Limuzina parcă sub tenda uriaşă de la intrarea în clădirea principală.

— Bună seara, domnule Schonberg, spuse portarul. Bun venit la MTIC. Pe aici, vă rog.

Adam coborî din maşină şi-l urmă pe portar la biroul de recepţie, ce semăna cu recepţia unui

hotel. Diferenţa esenţială era dată de absenţa casei de marcat.

După ce Adam semnă în registru, un alt funcţionar în sacou albastru, pe al cărui ecuson scria „Craig”, îi luă sacoşa şi îl duse la ascensor. Coborâră la etajul al şaselea şi merseră de-a lungul unui coridor lung. Chiar la capătul acestuia se afla un alt ascensor.

— Rămâneţi multă vreme la noi? întrebă Craig cu aceeaşi voce lipsită de inflexiuni, care devenise de-acum familiară.

— Doar câteva zile, spuse Adam evaziv, în timp ce Craig îşi scoase cheile şi deschise una dintre uşi.

Lui Adam nu i se repartizase o cameră, ci un apartament. Craig îşi făcu datoria aidoma unui băiat de serviciu la hotel, verificând toate luminile, funcţionarea televizorului, aruncând o privire la barul plin şi desfăcând draperiile. Adam încercă să-i dea un bacşiş pe care Craig îl refuză însă politicos.

Adam era uluit de confortul asigurat. Avea o vedere magnifică la oceanul acum întunecat din pricina nopţii care se apropia. Dinspre insulele îndepărtate răzbăteau luminiţe scânteietoare. Adam urmări cu privirea Hobie Cat-ul care-şi croia drum către ţărm. Auzind zvon de muzică latino-americană, ieşi pe terasă. După toate aparenţele, o formaţie cânta în clădirea pe care Adam o luase drept club. Vremea era perfectă şi Adam îşi dori ca Jennifer să fi fost cu el. Nici măcar apartamentul pe care-l avuseseră în luna de miere petrecută în Poconos, cu baia în formă de inimă, nu fusese la fel de luxos.

Adam decise să încerce să-i telefoneze. Spre încântarea lui, răspunse chiar ea la telefon, dar când îşi dădu seama cine era, vocea ei deveni rece.

— Jennifer, te rog să-mi promiţi un lucru, spuse Adam. Să nu faci avortul până nu mă-ntorc eu.

— Să te întorci? întrebă Jennifer. Păi, unde eşti acum?

Adam nu vrusese să-i spună unde era, dar era prea târziu să se gândească la o minciună.

— În Porto Rico, spuse el fără tragere de inimă.

— Adam, spuse Jennifer, lăsând să se înţeleagă limpede cât era de furioasă, dacă vrei să-mi spui ce trebuie să fac, nu se poate s-o ţii tot într-o fugă. În clipa în care tribunalul o să-mi dea permisiunea, intenţionez să mă întorc la clinică.

— Te rog, Jennifer! insistă Adam.

— Sper că petreci de minune, zise Jennifer şi trânti receptorul.

Adam se prăbuşi în pat, totalmente deprimat. Nu mai avea decât două zile. Telefonul sună şi Adam înşfăcă receptorul, gândindu-se că s-ar putea să fie Jennifer, dar nu era decât recepţionera, care-l anunţa că cina se servea peste o jumătate de oră.

Sala de mese din club avea vedere spre plajă. Rândul de ambarcaţiuni Hobie Cat se zărea pe nisip, în imediata apropiere a uşilor culisante. Pe cer se înălţase luna plină, aşternând o cărare scânteietoare pe suprafaţa apei.

Încăperea avea pereţii de culoare verde închis şi covorul de aceeaşi nuanţă, feţele de masă şi tapiţeria fiind de culoare roz. Ospătarii erau îmbrăcaţi în sacouri albe şi pantaloni negri.

Adam stătea aşezat la o masă rotundă de opt persoane. Imediat la dreapta sa se afla doctorul Heinrich Nachman, pe care Adam îl cunoscuse din ziua interviului de angajare la Arolen. Lângă Nachman stătea doctorul Sinclair Glover, un bărbat scund şi rotofei, roşu la faţă, care se recomandă drept coordonator al cercetărilor legate de fetuşi.

Lângă doctorul Glover se află doctorul Winfield Mitchell – un bărbat între două vârste, bărbos dar cu chelie, ce purta ochelari cu rame subţiri. Nachman îl recomandă drept şeful secţiei de

dezvoltare a medicamentelor psihotrope. Adam avu impresia distinctă că individul era psihiatru, judecând după calmul cu care asculta conversaţia fără a-şi aduce vreo contribuţie la ea, menţinându-şi în acelaşi timp o atitudine de superioritate.

Dincolo de doctorul Mitchell se afla un director administrativ. William nu-mai-ştiu-cum; Adam nu-i reţinu numele de familie. Cu părul lui blond-nisipos şi cu tenul adolescentin îşi trăda apartenenţa strictă la tagma Ivy League[12]. La masă se mai aflau Brian Hopkins, şeful secţiei de pregătire managerială, domnişoara Aronson, responsabila cu relaţiile cu publicul şi un bărbat vârstnic jovial, Harry Burkett, managerul complexului din Porto Rico.

Amintindu-şi de experienţă de la bordul navei *Fjord*, la început Adam se codi să guste din mâncare, dar toată lumea mânca cu poftă şi nimeni nu părea a fi drogat. În plus, raţionă Adam, dacă ar fi avut intenţia să-l drogheze, puteau s-o facă încă din avion.

Atmosfera de la masă era relaxată, toată lumea străduindu-se să-l facă pe Adam să se simtă binevenit. Burkett îi explică faptul că motivul pentru care MTIC alesese Porto Rico pentru a-şi amplasa centrul de cercetare îl constituiseră excelentele stimulente oferite de guvern în privinţa impozitelor precum şi politica de neamestec a acestuia. Din discuţie reieşi că multe firme farmaceutice îşi amplasaseră importante instalaţii pe insulă.

Adam se interesă despre măsurile severe de securitate.

— Asta-i o parte din preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a putea trăi în acest paradis, spuse Harry Burkett. În orice moment există riscul izbucnirii unei activităţi teroriste din partea micului grup care susţine independenţa portoricană.

Adam se întrebă dacă asta era singura explicaţie, dar nu aprofundă chestiunea. William, directorul executiv de la MTIC, se uită la Adam şi spuse:

— MTIC are o anumită filosofie în privinţa profesiei medicale. Noi avem sentimentul că interesele economice au ajuns să suplinească serviciul medical. Am auzit că eşti de acord cu această premisă.

Adam sesiză că toţi cei aflaţi la masă deveniseră atenţi. Gustă din desert şi spuse:

— Da, e-adevărat. În intervalul scurt petrecut la facultatea de medicină am fost şocat de lipsa de omenie a doctorilor. Am avut senzaţia că tehnologia şi cercetarea ştiinţifică erau considerate mai tentante decât îngrijirea pacienţilor.

La masă se aflau mai mulţi medici şi Adam speră să nu-i fi jignit, dar observă că doctorul Nachman zâmbea. Adam fu încântat, fiind convins că, cu cât erau mai entuziaşti în privinţa lui, cu atât mai mari erau şansele sale să afle cu ce se ocupau ei acolo.

— Şi crezi că atitudinea dumitale ar îngreuna lucrul cu doctorii? întrebă Aronson.

— Câtuşi de puţin, spuse Adam. Sunt de părere că înţelegerea realităţii medicale îmi va fi de folos. Ca reprezentant comercial am repurtat un succes rezonabil.

— Din cele raportate de Bill Shelly, spuse Nachman, mi se pare că domnul Schonberg e modest.

— Adam, ţi-a făcut cineva o descriere a planurilor noastre, pentru eventualitatea că te vei înscrie în programul nostru de pregătire managerială? întrebă doctorul Glover.

— Nu în mod deosebit, spuse Adam.

Doctorul Nachman îşi împleti degetele şi se aplecă înainte.

— Arolen este pe cale să lanseze o întreagă nouă generaţie de medicamente sau modalităţi de tratament ca rezultat al cercetărilor noastre legate

de fetuşi. Căutăm pe cineva care să lucreze împreună cu Linda la educarea branşei medicale în spiritul acestor noi concepte. Avem sentimentul că ai pregătirea şi atitudinea perfecte în vederea acestui post.

— Întocmai, spuse Linda. Dar nu vrem să te copleşim. La început, nu vei face decât să te familiarizezi cu cercetările efectuate de Arolen.

Adam ar fi vrut să aibă la dispoziţie mai mult de două zile. Postul la care se gândeau ceilalţi l-ar fi adus fără doar şi poate în situaţia de a fi aflat ceea ce avea nevoie.

— Asta nu-i întru totul adevărat, interveni Brian Hopkins. Domnul Schonberg va trebui să urmeze mai întâi cursul nostru de pregătire managerială.

— Brian, ştim cu toţii că domnul Schonberg trebuie să urmeze înainte de toate cursul tău.

— Vă rog, spuse doctorul Nachman. Hai să nu ne dezvăluim de pe-acum rivalităţile interdepartamentale. O să fie timp suficient şi pentru asta.

Toată lumea râse, cu excepţia lui Hopkins.

Adam îşi termină desertul şi-şi puse linguriţa de o parte.

Privind către doctorul Nachman, spuse:

— A fost o cină minunată, dar sunt nerăbdător să văd dotările în materie de cercetare.

— Iar noi suntem nerăbdători să ţi le arătăm. Mâine intenţionăm să…

— De ce nu în seara asta? îl întrerupse Adam pe un ton entuziast.

Doctorul Nachman se uită la Glover şi Mitchell, care zâmbeau şi săltă din umeri.

— Presupun că am putea să-ţi arătăm o parte din facilităţi în seara asta, spuse doctoral Nachman. Eşti sigur că nu eşti prea obosit?

— Nici un pic, spuse Adam.

Doctorul Nachman se ridică, urmat de doctorul Glover şi doctorul Mitchell. Ceilalţi preferară să rămână la masă, la o cafea şi la un păhărel.

Doctorul Nachman îl conduse pe Adam în clădirea principală, unde vizitatorii se înregistraseră la intrare. Cei patru pătrunseră apoi printr-un alt set de uşi duble ca să ajungă în centrul de cercetare. Această secţiune a clădirii era pardosită cu ceramică albă iar pereţii zugrăviţi în culori primare vesele.

— Acestea sunt birourile administrative, îi explică doctoral Nachman.

O clipă mai târziu, Adam se pomeni străbătând un pasaj cu pereţii din sticlă. Văzu palmierii unduind în fiecare parte şi-şi dădu seama că era vorba de două clădiri concentrice, una din ele fiind adăpostită în interiorul celeilalte, într-o manieră asemănătoare sediului Pentagonului din Washington.

O luară pe un alt coridor şi Adam simţi mirosul inconfundabil al animalelor de laborator, ţinute în cuşcă. Doctorul Glover deschise prima uşă şi în următoarea jumătate de oră îl duse pe Adam dintr-o cameră într-alta, descriindu-i instalaţiile complicate şi examinând un număr nesfârşit de şobolani şi maimuţe. Aici îşi efectua Arolen cercetarea fundamentală în domeniul fetologiei.

Spre surprinderea lui Adam, în pofida orei înaintate, în unele din laboratoare continuau să lucreze tehnicieni în halate albe. Doctorul Glover îl lămuri că din momentul în care începuseră să obţină rezultate pozitive cu implanturile fetale, începuseră să lucreze în trei schimburi.

— De unde faceţi rost de materiale? întrebă Adam, oprindu-se lângă o cuşcă de şoareci roz.

— Cea mai mare parte a cercetărilor se face pe sisteme de animale, explică doctorul Glover şi animalele ni le prăsim chiar aici, în centru.

— Dar de bună seamă că faceţi şi unele implanturi umane. De unde faceţi rost de ţesuturi? insistă Adam.

— O întrebare foarte bună, spuse doctorul Glover. Ne-am lovit de câteva probleme după

promovarea unor legi restrictive, dar într-un fel sau altul ne-am descurcat. În principal, materialul nostru provine de la Clinica Julian.

Din pricina frustrării, lui Adam îi venea să spargă cuştile de sticlă. De ce nu putea să convingă pe cineva să-l asculte şi să-l creadă? Era evident că doctori precum Vandermer sporeau rezerva de ţesut fetal prin simpla creştere a numărului de avorturi terapeutice.

— Mâine, continuă doctorul Glover, încântat de interesul deosebit manifestat de Adam, te vom duce în ceea ce numim aripa de spital. Am obţinut câteva rezultate uluitoare, în special în tratarea diabeticilor cu extracte pancreatice fetale.

— Ştiu cât de interesant e acest aspect, dar cred că şi doctorul Mitchell ar vrea să-şi prezinte o parte din activitatea sa, spuse Nachman zâmbind către Glover.

— Într-adevăr, găsi prilejul să intervină doctorul Mitchell. Peste un an, când vom avea cifrele de vânzări, vom vedea al cui departament şi-a adus o contribuţie mai mare la sporirea profiturilor.

Mitchell dedică următoarele treizeci de minute unui monolog neîntrerupt având ca temă medicamentele psihotrope, în special o nouă varietate de fenotiazină.

— E eficace pentru toate tipurile de boli psihice. Este eminamente netoxic şi-l transformă şi pe cel mai deranjat individ într-un cetăţean model. Fireşte, spontaneitatea este sacrificată într-o oarecare măsură.

Adam se simţi îmboldit să protesteze, dar se abţinu la timp. Era sigur că „spontaneitatea este sacrificată într-o oarecare măsură” era modul în care compania înţelegea să minimalizeze efectele secundare. De bună seamă, stewarzii de pe *Fjord* şi sanitarii de la Julian duceau lipsă de „spontaneitate”.

— Cum se numeşte noul medicament? întrebă Adam în loc de orice altceva.

— Numele ştiinţific, generic sau comercial? întrebă doctorul Mitchell, care-şi pierduse suflul în urma monologului.

— Denumirea comercială.

— Conformin, spuse doctorul Mitchell.

— Se poate să văd şi eu o mostră?

— O să primeşti toate mostrele dorite după lansarea medicamentului, spuse Mitchell. Aşteptăm autorizarea din partea Agenţiei pentru Alimente şi Medicamente.

— Doar câteva pastile? insistă Adam. Aş vrea să ştiu cum e ambalat. Ca reprezentant comercial, am învăţat cât e de important acest aspect.

Doctorul Mitchell se uită într-un mod ciudat la Adam.

— Poate câteva pastile, murmură el.

Adam nu mai insistă şi spuse:

— Dacă medicamentul e pe cale de a fi lansat, înseamnă că aţi început experimentele pe subiecţi umani.

— Pe cinstea mea, da, spuse doctorul Mitchell, luminându-se la faţă. Am folosit medicamentul încă de acum câţiva ani pe pacienţi cu probleme psihiatrice insolubile, aduşi la noi din toată lumea. Medicamentul s-a dovedit sută la sută eficace.

— Aş vrea să vizitez spitalul, spuse Adam.

— Mâine, zise doctorul Mitchell. Acum aş vrea să-ţi arăt laboratorul chimic principal. E unul dintre cele mai moderne din lume.

În mintea lui Adam nu încăpea nici o îndoială că dotările pentru cercetare ale firmei Arolen erau extraordinare, mai ales prin comparaţie cu cele de la Spitalul Universitar, unde fondurile erau atât de limitate încât până şi creioanele speciale pentru scris pe sticlă trebuiau incluse în cererile de fonduri. Dar după ce văzuse atâtea laboratoare, Adam se plictisise. Încercă să pară interesat, dar cu cât se prelingea turul, cu atât mai greu îi venea să simuleze.

— Cred că pentru seara asta e de ajuns, spuse în sfârşit doctorul Nachman. Nu trebuie să-l epuizăm pe domnul Schonberg din prima zi petrecută la noi.

— Sunt de acord, spuse doctorul Glover. La mine în departament n-am stat decât o jumătate de oră.

— Asta pentru că aici sunt mai multe de văzut, spuse doctorul Mitchell.

— Domnilor! interveni doctorul Nachman, ridicându-şi mâinile.

— Mi-a plăcut tot ce am văzut, protestă Adam, grijuliu să folosească timpul trecut ca să nu provoace o nouă replică a doctorului Mitchell.

Merseră de-a lungul coridorului principal şi traversară culoarul de legătură cu clădirea exterioară. Adam se opri să se uite în urma lui. Văzu că culoarul se prelungea dincolo de coridor până la o a treia clădire interioară, a cărei intrare era blocată prin nişte uşi masive din oţel.

— Ce-i acolo în spate? întrebă Adam.

— Saloanele clinice, spuse doctorul Nachman. Ai să le vezi mâine.

„Acolo trebuie să se afle şi salonul psihiatric”, gândi Adam. Ezită o secundă, apoi îl urmă pe doctorul Nachman până în foaierul principal, unde-şi spuseră noapte bună.

Se făcuse doisprezece fără un sfert şi, cu toate că avusese o zi încărcată, lui Adam nu-i era somn. O durere de cap surdă îl încerca în spatele ochilor şi, pe de altă parte, nu putea uita că nu mai avea decât două zile ca să obţină nişte dovezi concrete şi convingătoare. Chiar dacă ar fi pus mâna pe un eşantion de Conformin, dura până ar fi fost analizat şi încă mai mult timp ar fi trecut până ar fi reuşit să convingă pe unul ca Vandermer să se lase controlat ca să se determine dacă primise drogul respectiv. Ştiind că nici nu putea fi vorba de somn, Adam deschise uşa şi străbătu coridorul până la ascensorul de la capătul celălalt. Pe un mic

indicator din lemn furniruit scria: „Ascensor pentru plajă”.

Coborând la parter, Adam ieşi afară într-o grădină dens populată cu palmieri, bambuşi şi ferigi. O cărare îngustă şerpuia printre arbori şi tufişuri. Urmărind-o, Adam ajunse la plajă.

Îşi scoase pantofii şi păşi pe nisipul răcoros. Un vânt uşor flutura velatura ambarcaţiunilor, făcând-o să sune ca nişte clopote de vânt japoneze. Adam îşi putea da seama de ce oameni precum Bill Shelly erau atât de încântaţi de aceste locuri.

Trecând pe lângă club, Adam aruncă o privire spre sala de mese. Câţiva picoli pregăteau şi la ora asta mesele pentru seria următoare.

Cam la o sută de metri dincolo de club, Adam văzu casele de vacanţă. Erau construite în stil pseudo-spaniol, cu pereţi împodobiţi cu ornamente de stuc şi acoperişuri din ţiglă roşie. Ici-colo luminile erau aprinse şi Adam zări în treacăt bărbaţi şi femei uitându-se la televizor sau citind. Întreaga scenă avea un aer atât de paşnic încât era greu de crezut că aici putea fi centrul unei conspiraţii de proporţii gigantice. Şi totuşi, după toate aparenţele, aşa era. Toate firmele producătoare de medicamente cheltuiau milioane în încercarea de a influenţa obiceiurile medicilor de prescriere a medicamentelor, dar MTIC nu se mulţumea cu atât. MTIC vroia să-i stăpânească pe doctori. Nu era de mirare că Arolen, plănuia să-şi reducă personalul comercial.

Adam se întoarse şi reveni în locul unde-şi lăsase pantofii, după care făcu cale întoarsă spre clădirea principală. Pe la jumătatea holului observă un indicator de ieşire. Încercă uşa, care se deschidea către o scară ce urca în spirală spre acoperiş. După ce se asigură că uşa nu se bloca pe dinafară, Adam urcă treptele până la o uşă, care nici ea nu era încuiată. O deschise şi se pomeni privind pe deasupra acoperişului clădirii principale. Vântul brăzda suprafaţa mării. Adam se

duse până la zidul înalt de un metru douăzeci ce marca marginea acoperişului. Din acest punct de observaţie favorabil, avea o vedere de ansamblu asupra complexului. Construcţiile rezidenţiale se terminau la o mică colină stâncoasă, dincolo de care se vedea o pădure deasă. Oricât de mare era centrul, Adam îşi dădu seama că puteau să existe şi alte clădiri ascunse vederii.

Întorcându-se, se uită înapoi la prima clădire interioară. În lumina puternică a lunii îi desluşea limpede conturul şi observă că era o soluţie arhitectonică ideală pentru eliminarea birourilor fără ferestre. Uitându-se în jos, Adam văzu că spaţiul dintre clădiri fusese amenajat atent cu piscine, verdeaţă şi palmieri. Ambele clădiri aveau aceeaşi înălţime şi, la fiecare nivel, câte o pasarelă făcea legătura între ele.

Clădirea din centru, despre care doctorul Nachman spusese că adăpostea spitalul, nu era vizibilă. Adam traversă pasarela ce ducea către clădirea din mijloc, merse până la marginea interioară şi se uită în jos. Sub el se afla spitalul. Avea numai trei niveluri, acesta fiind motivul pentru care Adam nu-l văzuse până atunci. Imediat sub el se vedea pasarela de legătură ce ducea la uşile de oţel văzute la ieşirea din laborator.

Acoperişul era înţesat cu antene, cabluri şi antene parabolice ce sugerau existenţa unui centru de comunicaţii complex. Se vedeau mai multe luminatoare semisferice, cel mai mare fiind postat chiar în centrul clădirii. Acoperişul mai conţinea totodată un turn de răcire pentru instalaţia de aer condiţionat şi o uşă de acces asemănătoare cu cea prin care Adam ieşise pe acoperişul clădirii exterioare. Lumina de la cupola centrală conferea întregului complex o înfăţişare futuristă, extraterestră.

Preţ de câteva minute, Adam rămase cu mâinile sprijinite de zidul de beton şi acum cald de la arşiţa de peste zi. Briza de noapte îi răvăşea părul. Cu un

oftat se întrebă ce impuls nebunesc îl adusese în Porto Rico. Nu exista nici o şansă ca MTIC să-l lase să plece de acolo cu secretele sale. Frustrat şi deprimat, hotărî că putea foarte bine să se ducă la culcare.

CAPITOLUL 16

A doua zi, în ciuda nerăbdării sale de a vedea spitalul, Adam constată că fusese trecut în program abia pentru după-amiază. Cea mai mare parte a dimineţii şi-o petrecu în compania domnului Burkett, care-i arătă nu numai vila în care ar fi urmat să locuiască el şi Jennifer, dar şi celelalte facilităţi pe care MTIC le oferea soţiilor şi copiilor angajaţilor. Se întrebă cum ar fi reacţionat domnul Burkett dacă i-ar fi spus pe neaşteptate că MTIC făcea tot ce putea pentru ca copilul lui Adam să nu apuce să se nască. Avu nevoia de toată puterea voinţei ca să zâmbească admirativ în vreme ce se plimbau prin complex. Adam se simţi uşurat când în sfârşit Burkett îl lăsă la uşa biroului Lindei Aronson.

Linda îl întâmpină pe Adam cu entuziasm şi-i arătă terminalele de computer care distribuiau în câteva minute informaţiile firmei Arolen în toată lumea. Ea i-l prezentă totodată lui Adam pe domnul Crawford, organizatorul croazierelor Arolen. Adam îşi zise că individul semăna leit cu artistul infractor care-i manufacturase paşaportul fals pe numele lui Smith.

Crawford îi arătă lui Adam un grafic ce analiza locurile unde-şi practicau profesia medicii care participau la croaziere. Majoritatea provenea din zona New York, dar în ultimele luni luaseră parte şi un număr de doctori din Chicago şi Los Angeles. Adam observă că nu mai puţin de zece procente din cei care fuseseră la mai mult de o croazieră lucrau acum la Clinica Julian.

— Se vede treaba că croazierele astea au devenit populare, spuse Adam, ascunzându-şi consternarea.

— „Populare” nu-i cuvântul cel mai potrivit, spuse cu mândrie Crawford. Cu dotările actuale,

este imposibil să mai facem faţă cererilor. MTIC a achiziţionat deja un al doilea vas pe coasta de vest. Estimăm că vă fi operaţional în decurs de un an. Planul final prevede existenţa a cinci nave în funcţiune, ceea ce va însemna că vom putea să satisfacem solicitările întregii profesii medicale.

Domnul Crawford îşi încrucişa braţele la piept şi-i aruncă lui Adam o privire ce voia să spună: „Ei, de-asta ce mai zici?” – ca un tată care descrie cu mândrie isprăvile copilului său. Adam simţi că-i vine rău: o întreagă generaţie de doctori programaţi să devină fără ştirea lor reprezentanţi ai unei firme farmaceutice.

Doctorul Nachman îl duse pe Adam la masa de prânz, după care merseră împreună în biroul doctorului Glover, unde Glover şi Mitchell se ciorovăiau pe tema „cine să-l ia mai întâi pe Adam”?

— S-ar zice că pe voi doi nu mai pot să vă las singuri în aceeaşi încăpere.

Adam se întrebă dacă starea de izolare a centrului era cauza acestor ciondăneli. Rivalitatea dintre cei doi doctori avea o nuanţă nevrotică. Dar Adam era încântat că în sfârşit avea să vadă spitalul. Nu-i încânta deloc ideea de a asculta încă o oră de comentarii din partea lui Mitchell şi spera să nu mai aibă parte de aşa ceva.

Când ajunseră la uşile duble ale clădirii aşezate cel mai la interior, doctorul Nachman le deschise cu delicateţe apăsându-şi degetul mare pe un mic scanner electronic. Dincolo de uşi, pasarela acoperită avea pe ambele laturi pereţi de sticlă şi Adam văzu peisajul atractiv pe care-l admirase în noaptea precedentă de pe acoperiş.

La capătul pasarelei dădură peste un al doilea set de uşi duble pe care doctorul Nachman le deschise la fel. În clipa în care trecură dincolo, Adam recunoscu mirosul familiar de spital. După ce traversară foaierul ce se înălţa pe trei niveluri, luminat de unul din luminatoarele semisferice

văzute de Adam în noaptea trecută, trecură pe lângă mai multe săli de operaţii mici până la un oficiu al infirmierelor dotat cu echipament telemetrie de fabricaţie recentă. Una dintre infirmiere îi conduse în salonul încuiat de dincolo de oficiu. Doctorul Glover îl prezentă pe Adam câtorva pacienţi.

Medicul îşi prezentă fiecare caz, impresionându-l pe Adam cu volumul de informaţii memorate. Puţinele detalii pe care nu şi le amintea le putea obţine cu uşurinţă de la unul dintre terminalele de computer amplasate în fiecare încăpere.

Erau mai mulţi diabetici care primiseră infuzii cu celule – insulare fetale şi acum scăpaseră complet de tratamentul cu insulină. Adam se simţi impresionat împotriva voinţei sale, deşi ştia că niciodată scopul nu putea justifica mijloacele.

În partea cealaltă a salonului erau pacienţii cu implanturi pentru sistemul nervos central. Adam cunoscu o femeie tânără care-şi fracturase coloana vertebrală în urma unui accident rutier. După ce fusese paraplegică timp de mai bine de un an, era acum în stare să-şi mişte picioarele, mulţumită infuziei de ţesut provenit de la un sistem nervos central fetal. Deocamdată, nu reuşea să-şi coordoneze mişcările, dar rezultatele erau uluitoare prin comparaţie cu lipsa de speranţă a metodelor tradiţionale de tratament.

Ea îl întâmpină pe doctorul Glover cu o scurtă îmbrăţişare.

— Vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat speranţă, spuse ea.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse Glover, radiind de mândrie, în vreme ce doctorul Mitchell arunca un ochi prin foaia de observaţie.

— Procentajul de bacterii din urină creşte, spuse el pe un ton critic.

— Suntem cât se poate de preveniţi în privinţa asta, replică tăios doctorul Glover.

— Să mergem mai departe, spuse doctorul Nachman.

Mai văzură încă vreo zece-cincisprezece pacienţi înainte ca doctorul Nachman să-i aducă înapoi în foaier, unde luară ascensorul până la etajul următor. Acesta era etajul alocat psihiatriei şi, în clipa în care coborâră din lift, doctorul Mitchell păru să se trezească la viaţă. Mângâindu-şi barba, plimbându-şi palma peste coroana netedă şi gingaşă din creştetul capului, el îşi descrise pacienţii cu entuziasmul unui profesor înnăscut.

— Principala noastră modalitate de tratament este psiho-farmacologia, declară el. De îndată ce s-a atins nivelul terapeutic al medicamentelor psihotrope, utilizăm în continuare un tip de modificare comportamentală.

Ajunseră la un set de uşi duble similare cu cele care blocau accesul în spitalul propriu-zis. Doctorul Mitchell îşi apăsă degetul pe dispozitivul electronic de identificare.

— Aici, fireşte, este oficiul infirmierelor, spuse doctorul Mitchell, salutându-le cu mâna pe. Cele două femei de vârstă mijlocie, îmbrăcate în bluze albe şi sarafane albastre. Acestea îi răspunseră doar printr-o mişcare a capului, dar doi sanitari în jachete albastre săriră imediat în picioare. Adam le observă îndată zâmbetele rigide şi privirile fixe.

„Spontaneitatea este sacrificată într-o oarecare măsură”, gândi cu ironie amară Adam.

În timp ce-şi continuau drumul de-a lungul holului, Mitchell descrise toate dispozitivele tehnice, până când doctorul Glover îl întrerupse, zicând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Adam pricepe toate lucrurile astea şi fără atâtea explicaţii. Doar a fost la facultatea de medicină.

Dar doctorul Mitchell nici măcar nu se opri din naraţiunea sa. Cu degetul mare, deschise uşile duble ce dădeau spre salonul medical şi întregul grup pătrunse înăuntru.

Pentru nişte dotări sanitare atât de moderne, Adam fu surprins să constate că salonul avea aceeaşi structură ca şi cel de la Spitalul Universitar. Dar în afară de planul de ansamblu, tot ce se găsea înăuntru era diferit. La Spitalul Universitar, paturile, noptierele, ba chiar şi tavanele erau pe cale să se prăbuşească din pricina lipsei de întreţinere. Printr-un contrast frapant, salonul de la MTIC arăta atât de curat încât părea că fusese abia de curând inaugurat. Până şi pacienţii stăteau culcaţi ordonat în paturile lor, cu păturile uniform trase până la piept. Aceştia erau treji dar imobili. Numai ochii li se mişcau, în timp ce urmăreau deplasarea prin salon a vizitatorilor. Adam nu văzuse niciodată un salon de spital atât de liniştit şi mai ales unul psihiatric atât de paşnic.

Privirea lui Adam rătăcea peste feţele lipsite de expresie. Doctorul Mitchell începuse încă una din descrierile lui interminabile. Adam tocmai se întreba cât timp va fi nevoit să asculte când ochii i se opriră asupra pacientului din patul al doilea din dreapta. Era Alan Jackson! Inima lui Adam începu să bată cu putere. Gândul că Alan ar fi putut să-l recunoască îl îngrozea. Se întoarse repede ca să-şi ascundă faţa, dar când îndrăzni să se mai uite o dată, observă că expresia lui Alan nu se schimbase. Era evident că primise o doză puternică de sedative. Adam îşi îngădui să-l privească mai de aproape. Alan avea capul înfăşurat în bandaje şi dintr-un perfuzor picura în braţul lui drept un lichid transparent. Adam deduse că *Fjord* se oprise de bună seamă în Porto Rico în urmă cu o zi. Nu era de mirare că îl ţineau pe Alan sub influenţa sedativelor. Îl programaseră de la bun început pentru o operaţie chirurgicală, fără acordul lui, fireşte.

Când Mitchell se opri din relatarea sa, Adam arătă spre Alan şi întrebă:

— Ce problemă a avut pacientul ăsta?

Doctorul Mitchell se uită la doctorul Nachman, care încuviinţă din cap. Mitchell luă foaia de observaţie de la piciorul patului lui Alan şi citi cu glas tare:

— „Robert Iseman din Sandusky, Ohio; internat pentru epilepsie a lobului temporal incurabilă, cu episoade violente periculoase; nu reacţionează la tratamentul tradiţional." Iseman a fost închis într-o închisoare psihiatrică fără speranţe de a fi eliberat. S-a înscris voluntar într-una din seriile de tratament Arolen.

Doctorul Mitchell aşeză foaia de observaţie la locul ei.

— E de mult aici? întrebă Adam.

— De câteva zile, răspunse evaziv doctorul Mitchell. Aş propune să…

— Îmi cer scuze, îl întrerupse Adam, dar uneori e mai uşor să înveţi dintr-un caz specific decât dintr-o serie de generalităţi. Ce fel de tratament i se aplică acestui pacient? După bandajele de la cap s-ar părea că a suferit un soi de chirurgie cerebrală.

— Aşa este, spuse doctorul Mitchell după un nou schimb de priviri rapid cu doctorul Nachman. Cunoaştem din istoricul lui că a fost un caz incurabil deosebit şi, după un tratament cu Conformin, i-am implantat nişte microelectrozi în sistemul marginal al creierului său. Asta a fost singura lui speranţă pentru un tratament cu efect de durată. Îţi aminteşti de experimentul clasic în care se implantau nişte electrozi în capul unui taur pentru a-l împiedica să mai împungă cu coarnele? Ei bine, noi am perfecţionat tehnica. Putem să facem mai mult decât să oprim un taur să mai împungă.

Adam încuviinţă din cap încet, de parcă s-ar fi străduit să înţeleagă, dar în sinea lui era îngrozit.

— De reţinut că tratamentul domnului Iseman e abia la început, spuse doctorul Nachman. După ce se va fi restabilit în urma operaţiei, va suferi o condiţionare.

— Absolut, confirmă doctorul Mitchell. De fapt, tratamentul va începe mâine şi se poate aştepta la o externare în circa patru zile. Eu zic să mergem în sălile de condiţionare, ca să vezi exact cum procedăm.

Adam aruncă o ultimă privire la chipul lipsit de expresie al lui Alan şi-i urmă pe doctori prin salon.

— Domnului Iseman i se va aplica o combinaţie între condiţionarea operantă accentuată şi condiţionarea adversă, explică doctorul Mitchell. Un program coordonat de computer va fi în măsură să detecteze procesele mentale indezirabile şi să le anihileze înainte de a se manifesta în comportamentul exterior.

Mintea lui Adam fu cuprinsă de un adevărat vârtej. Se întrebă ce înţelegea Mitchell prin „procese mentale indezirabile”. Probabil că gama acestora se întindea de la refuzul de a prescrie medicamente Arolen până la preferinţa pentru medicina practicată în regim „serviciu contra onorariu”.

— Iată aici una dintre sălile noastre de condiţionare, spuse Mitchell deschizând larg o uşă şi permiţându-i lui Adam să arunce o privire înăuntru. Reproducea în miniatură sala de proiecţii de pe *Fjord.* Pe peretele îndepărtat se vedea un ecran iar în faţa lui două scaune echipate complet cu electrozi şi curele de imobilizare. Adam se întoarse într-o parte îngrozit, lăsând uşa să se închidă singură.

— Şi chiar are un aşa mare efect asupra personalităţii? întrebă el.

— Bineînţeles, spuse doctorul Mitchell. Asta face parte din program. Avem grijă să selectăm trăsăturile de personalitate cele mai dezirabile.

— Şi în privinţa intelectului?

— Efecte adverse minime, spuse doctorul Mitchell, mergând în fruntea grupului care acum făcea cale întoarsă prin salon. Am putut să depistăm o descreştere minoră a creativităţii, dar

capacitatea de memorare este normală, în anumite privinţe, memoria e îmbunătăţită, mai ales în legătură cu informaţiile tehnice.

Adam se uită în trecere la Alan. Expresia nu i se schimbase. Fusese redus la un soi de cadavru viu.

— Cercetarea progresează frumos, spuse doctorul Nachman în timp de ieşeam pe uşile de oţel. Fireşte, aplicaţiile sunt limitate.

— Este cert că activitatea fetologică îşi poate găsi o folosinţă mai generală, spuse doctorul Glover.

— Asta-i o problemă discutabilă, spuse doctorul Mitchell. Cu tehnicile de modificare comportamentală pe care le perfecţionăm, până la urmă vor dispărea saloanele încuiate din spitale şi chiar din închisori. De fapt, atât Institutul Naţional pentru Sănătatea Mentală cât şi Biroul pentru Administrarea închisorilor ne finanţează experimentele.

Ieşiră în foaierul înalt de trei etaje, cu luminatorul său emisferic. Doctorul Glover nu era dispus să-l lase pe Mitchell să aibă ultimul cuvânt, aşa că începu să enumere diferitele agenţii guvernamentale care finanţau cercetările în fetologie.

Adam era de-a dreptul şocat. MTIC plănuia distrugerea definitivă a profesiei medicale practicate independent. Doctorii nu aveau să mai fie nişte profesionişti liber-cugetători ci doar nişte angajaţi ai imperiului medical MTIC – Arolen.

— Adam, spuse doctorul Nachman încercând să-l facă atent. Ne mai asculţi?

— Da, fireşte, răspunse grăbit Adam. Dar sunt de-a dreptul copleşit.

— Explicabil, spuse doctorul Nachman. Şi cred că ar trebui să-ţi dăm posibilitatea să te bucuri puţin şi de amenajările noastre recreaţionale. Câteva ore petrecute pe plajă ţi-ar prinde foarte bine. Ne întâlnim la cină la ora opt.

— Ce-aţi zice de o vizită în sălile de operaţii pentru psihochirurgie? Dacă se poate, aş vrea să le văd.

— Mă tem că e imposibil, spuse doctorul Nachman. Se pregătesc pentru un caz ce va fi operat în seara asta.

— N-aş putea să urmăresc şi eu operaţia? întrebă Adam.

Doctorul Nachman clătină din cap.

— Apreciem interesul de care dai dovadă, dar din păcate nu există o galerie de vizionare. Dacă te hotărăşti să obţii postul de aici, totuşi, sunt sigur că te vom putea duce într-o sală de operaţii.

În timp ce se întorcea în camera sa ca să se schimbe, Adam îşi dădu scama că ar trebui să se gândească la o modalitate de a scoate pe ascuns dinăuntru centrului de cercetări o dovadă tangibilă. Dar ce fel de dovadă? Ce putea el să ducă la New York care nu numai să o convingă pe Jennifer să nu facă avortul dar să şi determine breasla medicală să elimine din afaceri compania MTIC.

După câteva ore de plajă, lui Adam i se păru că are o idee. Era trăsnită şi probabil imposibil de realizat, dar, dacă ar fi reuşit, Adam ştia că nu-i va fi greu să convingă pe oricine să-i ia avertismentele în serios.

Cocteilurile şi cina fură un adevărat supliciu pentru Adam.

Doctorul Nachman părea dornic să-l prezinte unui număr cât mai mare de oameni şi se făcu aproape unsprezece când reuşi să evadeze, invocând oboseala..

Decisese că nu-şi poate pune planul în aplicare până la miezul nopţii. Prea agitat ca să se poată întinde în pat până atunci, îşi scoase costumul şi se îmbrăcă în cămaşă şi pantaloni închişi la culoare. Apoi îşi desfăcu geanta de umăr şi începu să-şi verifice materialele strânse în cursul după-amiezii:

La unsprezece şi cincizeci şi cinci de minute nu a mai putu suporta tensiunea. Plecă din cameră şi

urcă scara până la acoperiş. Luna lumina şi de data asta ca ziua. Traversă rapid pasarela către prima clădire interioară, apoi traversă acoperişul ca să se uite la cea de a doua clădire.

Cupolele semisferice erau luminate, dar Adam nu ştia sigur dacă asta semnifica vreo activitate specială în interior.

Punându-şi geanta pe acoperiş, scoase dinăuntru frânghia pe care o subtilizase de la una din ambarcaţiuni. Apoi căută o conductă de ventilaţie potrivită scopurilor sale. După ce o încercă să vadă dacă era fixată ferm de acoperiş, legă frânghia de ea şi lăsă capătul liber să cadă până la puntea dinspre clădirea centrală, aflată mai jos cu trei nivele.

Neobişnuit cu ascunzişurile pe ziduri şi îngrozit de înălţime, Adam îşi adună tot curajul ca să se caţere pe zidul ce mărginea terasa şi să-şi lase picioarele peste marginea acestuia. După o scurtă rugăciune, Adam se prinse de frânghie şi-şi dădu drumul de la perete. Strângând frânghia cu disperare, coborî încet-încet până când atinse cu picioarele acoperişul pasarelei. Se lăsă în genunchi şi în mâini şi merse de-a buşilea până la acoperişul clădirii ce adăpostea spitalul, unde îşi croi drum până la luminatorul central. O mişcare de sub el îl făcu să se tragă înapoi.

Încet, se apropie de margine şi aruncă o privire jos. Avea în faţa ochilor o imagine desprinsă parcă dintr-un film science-fiction de groază. Zona de sub luminator era o uriaşă sală de operaţii, dar în loc de doctori şi infirmiere era complet automatizată. Doi pacienţi erau „prelucraţi" în acelaşi timp de către două maşinării robotizate cu braţele lungi, flexibile.

În partea cealaltă a încăperii, mai mulţi pacienţi erau culcaţi la rând pe un sistem asemănător unui conveior, cu capetele imobilizate în nişte cleşti stereotaxici[13]. În acel moment nu erau decât patru dar Adam observă că sistemul fusese proiectat

pentru a primi cel puţin o duzină de pacienţi deodată.

Adam rămase lipit de luminator, hipnotizat de acest adevărat ochean al ororii. Unul dintre pacienţii de pe banda transportoare începuse să se deplaseze înainte şi fu introdus într-un tomograf computerizat, care începu imediat să se rotească în jurul capului pacientului. Când mişcarea de rotaţie se termină, maşina se opri în timp ce nişte braţe de robot se întinseră şi incizară capul pacientului în aceleaşi locuri unde fuseseră făcute şi cicatricele doctorului Vandermer. O cantitate mică de sânge se prelinse din mâini şi se acumulă sub capul celui operat. Altă pereche de braţe apăru şi începu să perforeze craniul pacientului. Adam auzi scrâşnetul burghiului străbătând cupola de sticlă. Apoi tomograful porni din nou, în vreme ce un al treilea set de braţe se extinse şi apăsă pe creierul pacientului. Adam deduse că sistemul insera electrozii de comandă în creierele pacienţilor utilizând tomograful computerizat pentru a asigura o poziţionare corectă a acestora.

O mişcare în stânga camerei îi atrase atenţia lui Adam şi se dădu înapoi. În spatele unui perete despărţitor din sticlă cu conţinut ridicat de plumb, un grup de oameni stătea în faţa unui pupitru de comandă. Dacă s-ar fi deranjat să privească în sus, l-ar fi zărit cu uşurinţă pe Adam. Adam se lăsă în jos. Putea să vadă, privind peste marginea luminatorului, dar aproape sigur că nu putea fi văzut.

Îl zări pe doctorul Nachman întinzând braţul şi bătându-l prieteneşte pe spate pe doctorul Mitchell. Unul dintre pacienţi fusese definitivat şi era acum afară, începându-se totodată pregătirile pentru următorul. Adam crezu că o să i se facă rău. Nu încăpea nici o îndoială că MTIC-Arolen plănuia aplicarea psihochirurgiei la scară mare.

Îndepărtându-se de luminator Adam se ridică în picioare şi traversă acoperişul până la uşa de acces.

Din fericire, nu era încuiată. Intră într-o casă a scărilor similară cu cea prin care ajunsese pe acoperişul clădirii sale. În afară de zumzetul maşinilor automate provenit dinspre sala de operaţie, totul era liniştit. Mişcându-se cu repeziciune, coborî la nivelul al doilea şi deschisă grijuliu uşa. Aşa cum se aşteptase, ajunsese imediat dincolo de sala de condiţionare. Se uită de-a lungul holului înspre salonul întunecat. Singura lumină provenea de la compartimentul cu pereţii de sticlă ai infirmierei, aflat în capătul celălalt al salonului. Infirmiera de serviciu mânca, după toate aparenţele. Lângă ea, doi sanitari stăteau nemişcaţi în scaune cu spătare drepte.

Ţinându-se aproape de perete, Adam intră în salon şi se lăsă la podea în spatele primului pat. În lumina slabă zări faţa pacientului. Spre surprinderea lui, omul era treaz. Adam aşteptă, întrebându-se dacă pacientul avea să dea vreo alarmă, dar acesta rămase nemişcat uitându-se fără să clipească la Adam.

Trăgând adânc aer în piept, Adam începu să se târască pe sub paturi, de-a lungul salonului. Când ajunse la al doilea de la capăt, îşi ridică privirea ca să se uite la postul infirmierei. Fu surprins să vadă cât de aproape ajunsese. Infirmiera îşi vedea mai departe de sandvişul ei iar sanitarii nu se mişcaseră de la locurile lor.

Momentul era decisiv pentru succesul planului său. Se întoarse către pacientul din patul de deasupra lui. Adam nu schiţă nici un gest de recunoaştere.

— Alan, vreau să te scot de aici, şopti Adam. Crezi că ai să te poţi mişca?

Nici o reacţie. Adam putea la fel de bine să fi vorbit unui stâlp de lemn. Pacientul nici măcar nu clipi în momentul în care Adam îi desfăcu leucoplastul care-i fixa furtunaşul perfuzorului şi scoase afară cateterul.

— Dacă te ridic în picioare, crezi că ai să poţi să mergi?

Nici de data asta, nu primi vreun răspuns. Apucă de aşternutul lui Alan şi se pregătea să-l tragă la o parte când văzu fascicolul unei lanterne luminând tavanul salonului. Privind la uşa dublă de acces, Adam zări infirmiera apăsându-şi degetul mare pe identificatorul electronic. Pe când uşile culisante se deschideau cu un fâşâit, Adam se lăsă la podea şi se furişă sub pat.

Infirmiera merse de-a lungul coridorului central, luminând cu lanterna fiecare pacient. Adam îşi ţinu respiraţia când trecu pe lângă patul lui Alan, sperând că femeia să nu observe furtunaşul detaşat. Infirmiera nu se opri. Adam îi văzu picioarele mişcându-se până la capătul salonului, rotindu-se pe loc apoi făcând cale întoarsă. Uşa dublă se deschise din nou şi infirmiera se întoarse la locul ei.

Bănuind că n-avea să se mai întoarcă o vreme, Adam simţi că sosise momentul oportun ca să acţioneze. Dând la o parte aşternutul Adam îl apucă pe Alan de braţe şi îl trase către marginea patului. Apoi, cât mai delicat cu putinţă, îi ridică trunchiul corpului şi îl trase la podea. Se auzi un bufnet uşor când picioarele lui loviră podeaua, dar nimeni nu păru să fi auzit.

— Poţi să te târăşti pe podea? şopti Adam în urechea lui Alan.

Nici un răspuns.

Refuzând să se dea bătut, îl apucă pe Alan de mână şi începu să-l tragă de-a lungul podelei. Spre surprinderea lui, Alan reacţionă pozitiv şi nu după mult timp începu să se târască de unul singur. Era ca şi cum nu putea să acţioneze decât dacă i se arăta ce să facă.

Ajunseră la capătul salonului. Când Adam se uită în urma sa, totul era liniştit în ghereta de sticlă a infirmierei. Următorii cincisprezece metri aveau să fie cei mai periculoşi. Părăsind protecţia oferită

de paturi, se târâră de-a lungul holului, spre scară. Dacă cineva ar fi privit în direcţia lor, i-ar fi văzut fără îndoială. Când ajunseră la uşă, Adam o întredeschise şi se alarmă când lumina se răspândi dinspre casa scărilor. Ţinându-şi respiraţia, deschise uşa mai larg şi îl împinse pe Alan înăuntru. O clipă mai târziu erau în siguranţă.

Adam se ridică în picioare şi-şi întinse oasele. Apoi se aplecă şi-l ridică şi pe Alan. La început se clătină pe picioare dar după câteva secunde îşi recăpătă echilibrul.

— Poţi să înţelegi ce-ţi spun? îl întrebă Adam. I se păru că celălalt îi răspunse dând uşor din cap, dar nu putea fi sigur. Ieşim de aici?

Luându-l pe Alan de mână, Adam îl trase după el pe scară în sus. Alan se mişca de parcă n-ar fi avut habar unde-i erau picioarele, dar când ajunse la etajul al treilea mişcările îi deveniră mai puţin stângace. Părea că cu cât urca mai multe trepte cu atât mai uşor îi venea. Când ajunse la acoperiş, Alan părea să acţioneze cu propriile puteri. O ameliorare atât de rapidă îl făcu pe Adam să creadă că Alan primise prin intermediul perfuziei o doză mică dar constantă de tranchilizant. Când ieşiră pe acoperiş, Alan păru aproape treaz şi Adam băgă de seamă că pupilele nu-i mai erau complet dilatate. Dar în continuare era imposibil că Alan să fie în stare să urce cele trei niveluri cu ajutorul frânghiei, până pe acoperişul clădirii exterioare. Adam nu era sigur nici de el că va reuşi o astfel de performanţă şi-şi blestema lipsa de previziune care-l făcuse să nu plănuiască mai atent această evadare.

Privind la spaţiul pitoresc dintre spital şi clădirea următoare, ştiu că probabil le-ar fi fost mai uşor să coboare decât să urce dar bănuia că nu aveau cum să evadeze din grădina împrejmuită.

Temându-se ca absenţa lui Alan să nu fie observată, Adam îşi dădu seama că trebuie să acţioneze. Din lipsa unei idei mai strălucite luă capătul frânghiei şi-l petrecu pe sub braţele lui

Alan, apoi, apucându-se zdravăn de funie, începu să urce pe lângă peretele clădirii. Cel mai greu îi veni aproape de acoperiş, când trebuia să dea drumul frânghiei şi să se prindă de bordura zidului. Picioarele i se agitară în aer pe când încerca să se caţere pe betonul neted. În cele din urmă ajunse pe acoperiş.

După ce-şi trase sufletul, se aplecă peste zid. Alan rămăsese cu spatele lipit de zidul clădirii.

Adam trase de frânghie dar nu reuşi decât să-l ridice pe Alan cu câţiva centimetri. Îşi dădu seama că avea nevoie de mai multă forţă. Deodată îşi aminti de ilustraţiile ce înfăţişau sclavii egipteni ridicând pietrele pentru piramidele lor. Aveau funiile petrecute peste umăr, ca nişte animale de povară. Adam hotărî să procedeze la fel.

Trăgând înainte cu toată puterea, ajunse cu greu până la peretele opus şi legă rapid funia de aceeaşi ţeavă de care o prinsese iniţial. Alergând înapoi la marginea terasei, îl văzu pe Alan atârnat cam la o treime din înălţime.

Adam repetă manevra de încă trei ori. La a patra tracţiune funia se înţepeni şi, când se uită, îl văzu pe Alan prins sub buza zidului ce înconjura terasa. Aplecându-se în jos, îl dădu pe doctor într-o parte, îl prinse de picioare şi pe urmă, cu un efort, îl trase peste margine. Cei doi căzură pe acoperiş.

După ce izbuti să respire din nou cât de cât normal, Adam dezlegă frânghia şi o vârî în geantă. Apoi îl ajută pe Alan să se ridice. Pe obrazul drept al acestuia se vedea o julitură urâtă, dar altfel părea să fi suportat supliciul în mod admirabil.

Trecându-şi geanta pe umăr, Adam îl duse pe Alan de-a latul acoperişului către clădirea exterioară, coborând apoi scara, în acel moment, Adam se împleticea mai mult decât Alan. Braţele îi atârnau vlăguite, coapsele îi tremurau de atâta efort şi palmele i se umpluseră de julituri. Când ajunseră în cameră, îl trânti pe doctor în pat şi se prăbuşi şi el alături de celălalt.

Adam nu era deloc antrenat pentru un efort fizic atât de susţinut. Ar fi vrut să se odihnească puţin, dar ştia că pericolul de a fi descoperiţi creştea cu fiecare minut care trecea. Îl ajută pe Alan să dezbrace pijamaua de spital şi-l îmbrăcă la iuţeală. Din fericire, cei doi bărbaţi erau cam de aceeaşi statură. Apoi îl culcă în pat şi se rugă la Dumnezeu ca omul să fie suficient de drogat ca să poată adormi la loc. Ca o măsură de prevedere, încuie uşa în urma lui în momentul în care plecă în căutarea unei maşini. Pe când parcurgea grăbit holul, îşi dori încă o dată să fi plănuit cu mai multă atenţie evadarea.

Selma Parkman căscă şi se uită la ceasul de deasupra dulapului cu medicamente. Abia se făcuse unu şi un sfert. Mai avea încă cinci ore şi mai bine până la ieşirea din schimb şi se plictisise deja teribil. Privind la cei doi sanitari, îşi dori să fi avut măcar o parte din răbdarea lor. Din clipa în care sosise la acest centru fusese uluită de placiditatea cu care personalul îşi îndeplinea însărcinările de rutină plicticoase.

— Mă duc să fac puţină mişcare, spuse ea, închizând romanul de Robert Ludlum pe care-l citise până atunci.

Sanitarii nu-i răspunseră.

— M-aţi auzit ce v-am spus? întrebă ea arţăgoasă.

— O să păzim salonul, spuse în sfârşit unul dintre ei.

— Aşa să faceţi, zise Selma încălţându-şi pantofii.

Ştia că nimic n-avea să se întâmple în absenţa ei. Nimic nu se întâmplase vreodată. Când acceptase acest serviciu, se aşteptase la ceva mai interesant decât îngrijirea monotonă a unui grup de roboţi. Renunţase la un post bun la Institutul Psihiatric Hobart din Philadelphia ca să vină în

Porto Rico şi începea să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală.

Selma îşi părăsi postul şi, mânată de nevoia imperioasă de a conversa cu cineva, luă ascensorul până la etajul cu sala de operaţii şi intră în galerie. Doctorul Nachman zâmbi când o zări.

— Plictisită? spuse el. După câte văd, va trebui să-ţi găsim un program mai interesant.

În realitate, era iritat de neastâmpărul ei şi o trecuse pe lista celor ce urmau să fie supuşi unui tratament cu Conformin.

Selma urmări imaginile generate de computer ce apăreau pe ecranele din faţa operatorilor, dar habar nu avea ce vedea şi curând deveni la fel de plictisită ca şi acolo de unde plecase. Săltând din umeri, plecă din galerie, coborî un etaj şi făcu cale întoarsă către locul ei de muncă. Nu venise ora pentru a-şi face rondul, dar fiindcă tot era în picioare, luă lanterna şi intră în salon.

Să spui că munca ei nu o solicita cine ştie ce era un eufemism. Cam jumătate din pacienţi erau sub perfuzie, iar ea trebuia să-i controleze cel puţin de două ori în timpul schimbului. Astfel, tot ce avea de făcut era să lumineze cu lanterna chipul fiecărui pacient, ca să se asigure că mai trăia.

Selma înlemni când fasciculul luminos se opri pe o pernă goală. Se aplecă şi se uită pe podea. O dată un pacient căzuse sub pat, dar nu la fel părea să se fi întâmplat şi acum. Se duse la foaia de observaţie şi-i citi numele: Iseman.

Crezând că pacientul se afla totuşi prin preajmă, se duse şi aprinse luminile din plafon. Camera fu inundată de un fluviu luminos fluorescent. Alarmându-i şi pe sanitari, verifică ea însăşi salonul. Nu încăpea nici o îndoială: Iseman dispăruse.

Selma începu să se îngrijoreze. Niciodată nu se întâmplase una ca asta. Ordonându-le sanitarilor să continue căutările, se întoarse grăbită în sala de operaţii.

— Lipseşte un pacient, spuse ea zărindu-i pe Nachman şi Mitchell care se pregăteau să plece.

— E imposibil, spuse doctorul Mitchell.

— O fi imposibil, spuse Selma, dar patul domnului Iseman este gol şi dumnealui nu se vede pe nicăieri. Cred că ar fi bine să veniţi jos şi să vă convingeţi cu ochii dumneavoastră.

— Ăsta-i pacientul care a fost operat ieri, spuse doctorul Nachman. Nu era sub perfuzie cu Conformin?

Fără să mai aştepte răspunsul lui Mitchell, se grăbi să coboare la etajul inferior. De cum intrară în salon, Selma arătă triumfător spre patul părăsit.

Doctorul Mitchell luă furtunul perfuzorului şi se uită la cateter: încă mai picura.

— Ei bine, nu poate fi prea departe.

După ce epuizară toate ascunzişurile posibile de la acel nivel, doctorii Nachman şi Mitchell încercară etajul destinat fetologiei, apoi acoperişul şi, în sfârşit, grădina.

— Cred că ar fi mai bine să alarmăm toţi sanitarii, spuse doctorul Nachman. Trebuie să dăm de urma lui Iseman imediat.

— E incredibil, spuse doctorul Mitchell consternat. Sunt surprins că omul ăsta a putut fie şi numai să meargă.

— Dacă nu-l găsim de îndată, întrebă doctorul Nachman, ce s-ar întâmpla dacă ar fi să-i activăm electrozii implantaţi? Ne-ar permite asta să-l detectăm?

Doctorul Mitchell săltă din umeri.

— Pacientul nu a început procesul de condiţionare. Dacă-l activăm, semnalele s-ar putea să-i provoace ori durere, ori plăcere, dar fără vreun control specific al comportamentului. Ar putea fi periculos.

— Periculos pentru cine? întrebă doctorul Nachman. Pentru pacient sau pentru cei din jurul lui?

— La asta nu ştiu să răspund, mărturisi doctorul Mitchell.

— În fine, ăsta-i un scenariu pesimist, spuse doctorul Nachman. Sper că va fi găsit cât mai curând. În orice caz, să alertăm toţi sanitarii. Spune-le să aibă la ei seringi pline cu Conformin, ca să nu fie vreo problemă când l-or găsi.

Pe Adam începea să-l cuprindă disperarea. În parcarea de vizavi de clădirea principală erau 6 mulţime de maşini, dar nici una nu avea chei. Adam sperase că, având în vedere măsurile severe de securitate, oamenii ar putea fi mai puţin grijulii, dar se dovedi că nu avea dreptate, spre ghinionul lui. Se blestemă încă o dată pentru neglijenţa de planificare.

Fără să ştie ce-ar putea să găsească, merse de-a lungul aleii izolate ce ducea la plajă şi la club. Câteva maşini se aflau în parcarea din spatele clubului şi Adam le cercetă pe rând, fără noroc. Deodată observă o camionetă Ford solidă, trasă la intrarea pentru mărfuri.

Uşa era deschisă şi Adam se strecură în cabină. Începu să caute cheia de contact dar, până s-o găsească, se declanşă vaietul asurzitor al unei alarme. Adam deschise portiera bâjbâind şi sări din cabină cuprins de panică.

Uşa de la club se deschise şi Adam ocoli în fugă clădirea la adăpostul unui pâlc de pini. Alarma fu oprită, dar auzind voci care se apropiau, Adam îşi dădu seama că trebuia să se urnească din loc. Zări catargele ambarcaţiunilor şi alergă spre plajă, strecurându-se sub un Hobie Cat.

Îi auzi pe oameni întorcându-se la club. Era evident să ajunseseră la concluzia că fusese o alarmă falsă, dar Adam ştia că nu-i mai rămăseseră decât puţine ore până se lumina de ziuă, timp în care trebuia să găsească o modalitate de a-l scoate pe Alan din complex. Se întrebă dacă observase cineva că pacientul lipsea.

Doctorul Nachman părea mai tras la faţă ca de obicei. Ochii se duseseră vizibil în fundul capului.

— Trebuie să fie pe-aici, spuse doctorul Mitchell.

— Dacă era aici, până acum trebuia să fi fost găsit, spuse doctorul Nachman fără umor.

— Poate că-i în grădină. E singurul loc care-a rămas.

— Am trimis douăzeci de sanitari să-l caute, replică tăios doctorul Nachman. Dac-ar fi fost acolo, ar fi trebuit să-l găsească deja.

— Or să-l găsească, spuse Mitchell, mai mult ca să se convingă pe sine decât pe altcineva. Poate-ar trebui să aşteptăm până se luminează.

— Mă-ntreb dac-a putut să iasă din spital, spuse doctorul Nachman. Nu e genul de pacient pe care ne-ar plăcea să-l găsim umblând brambura pe afară.

— Nu putea să evadeze, chiar de-ar fi vrut, spuse doctorul Mitchell. N-ar fi putut să deschidă uşile de siguranţă. Şi-apoi, domnişoara Parkman a fost aici. A spus că l-a văzut în mod cert când şi-a făcut rondul precedent.

— Dar n-a fost aici când a venit la sala de operaţii, spuse doctorul Nachman.

— Oricum, n-am lipsit decât câteva minute, spuse Selma. Iar cei doi sanitari de serviciu au spus că totul a fost liniştit.

— Vreau să extindem căutările la clădirea principală, spuse doctorul Nachman, ignorând-o pe Selma. Încep să mă tem că mai e amestecat cineva, cineva cu acces în salon. Dacă aşa stau lucrurile, cred că trebuie să activăm electrozii pacientului. Asta s-ar putea să ne îngăduie să-l urmărim prin intermediul transmiţătorului.

— Nu ştiu dac-o să funcţioneze, spuse doctorul Mitchell. N-am încercat niciodată să activăm de la distanţă.

— Ei bine, încercaţi acum, spuse doctorul Nachman. De asemenea, chemaţi paza şi spuneţi-le să nu iasă nimeni pe poarta principală.

Doctorul Mitchell se duse la telefon şi chemă serviciul de securitate. Apoi îl sună pe şeful programării, Edgar Hofstra, spunându-i că survenise o urgenţă şi că era nevoie de el în camera de comandă. După care, el şi Nachman urcară la etaj.

Camera de control se afla la acelaşi nivel cu sala de operaţii automatizată. La un capăt, protejat de un perete de sticlă, se afla computerul central MTIC. Vreo cinci-şase tehnicieni în halate albe se aflau prin preajmă, efectuând o gamă largă de proceduri operaţionale şi de întreţinere.

Hofstra sosi după vreo zece minute, cu ochii cârpiţi de somn. Fără să se mai deranjeze să-şi ceară scuze, Mitchell îi expuse problema.

— Dacă vom putea să activăm electrozii pacientului, cred că cei de la pază îl vor putea detecta prin intermediul transmiţătorului. Crezi că-l poţi activa de la distanţă?

— Nu sunt sigur, spuse Hostra, aşezându-se în faţa terminalului.

De îndată ce tastă numele lui Iseman, computerul îi transmise un mesaj de eroare, spunându-i că pacientul nu era inclus în reţea. Hofstra anulă semnalul.

Toată lumea din încăpere urmărea cu nelinişte desfăşurarea evenimentelor. După câteva secunde, pe ecran pâlpâi mesajul „Activare electrozi”, urmat după alte câteva secunde de anunţul „executat”.

— Până aici, e bine, spuse Hofstra. Acum să vedem dacă bateria lui mai are vreun pic de putere.

Introduse comanda pentru ca electrozii lui Iseman să înceapă să transmită. Drept răspuns primi un semnal foarte slab pe care computerul nu reuşi să-l interpreteze.

Hofstra se învârti în scaunul său pivotant.

— Electrozii sunt activaţi, dar semnalul e atât de slab încât nu putem determina poziţia.

Adam n-a ştiut niciodată de unde-a găsit curajul să se întoarcă în clădirea principală, mai ales după ce a văzut că mare parte dintre lumini fuseseră aprinse şi grupuri de bărbaţi în sacouri albastre, ţinând în mâini seringi hipodermice, forfoteau pe la parter. Numai gândul la Jennifer şi la iminenţa avortului l-a obligat să renunţe la siguranţa relativă de afară.

Acum străbătea degajat foaierul clădirii principale, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când coborî din lift la etajul şase, holul era liniştit şi Adam bănui că nu începuseră încă să caute prin camerele de oaspeţi.

Ajuns în cameră aprinse lumina şi constată uşurat că Alan continua să doarmă liniştit.

— Nu ştiu dacă mă poţi înţelege, spuse Adam încordat, dar trebuie să plecăm dracului de-aici.

Îl ridică pe Alan în şezut şi-i controlă pansamentele ce-i acopereau capul. După ce i le desfăşură cu atenţia fu încântat să constate că roboţii chirurgi nu-i răseseră decât câte o porţiune mică în fiecare parte a capului. Adam luă pieptenul şi-i acoperi lui Alan porţiunile „chele" cu părul din jur.

Cu inima bătându-i puternic, îl ajută pe Alan să se ridice în picioare şi deschise uşa fără zgomot. Trei sanitari intrau într-un apartament de la capătul coridorului. Adam ştiu că dacă ezita nu avea să i se mai ofere o a doua şansă. În clipa în care cei trei dispărură în apartament, îl apucă pe Alan de mână şi-l duse cu paşi repezi până la ascensorul pentru plajă. Pe când se închideau uşile, Adam auzi nişte voci, dar aparent nimeni nu dăduse alarma.

Apăsă butonul pentru parter. Spre groaza lui, după o scurtă coborâre, ascensorul se opri la etajul trei.

Adam se uită la Alan. Arăta mai bine fără bandaj, dar faţa lui mai păstra acea lipsă de expresivitate specifică celor drogaţi.

Uşile se deschiseră şi un sanitar cu cicatrice pe faţă intră în lift. Uitându-se mecanic la Adam şi la Alan, se întoarse cu faţa la uşile ce se închideau. Se afla atât de aproape de ei încât Adam îi putea distinge firele de păr răzleţe de pe ceafă. Adam îşi ţinu respiraţia în timp ce ascensorul îşi reluă coborârea.

Tocmai treceau de al doilea etaj când sanitarul păru să ia act abia atunci de prezenţa lor. Se întoarse lent. În mâna stângă ţinea o seringă hipodermică, cu capacul de protecţie scos.

Adam acţionă din reflex cu o viteză care-l surprinse şi pe el. Se năpusti la seringă, smulgându-i-o din mână cu o mişcare dibace, apoi îl îmbrânci pe sanitar către Alan. În timp ce cei doi bărbaţi se ciocneau, Adam înfipse acul în spatele individului în imediata apropiere a coloanei vertebrale, apăsând pistonul cu palma.

Se loviră toţi trei de peretele ascensorului şi căzură grămadă jos, cu Alan dedesubt. Sanitarul îşi încordă spatele, se întoarse pe o parte şi deschise gura să ţipe. Adam îi trânti palma peste gură, ca să-i înăbuşe strigătul. Ascensorul se opri şi uşile se deschiseră.

Sanitarul îl înşfăcă energic de braţ şi începu să-i îndepărteze mâna de la gură. Adam se căzni să-i ţină gura acoperită. Deodată văzu că ochii individului se uită cruciş. Fără veste, strânsoarea sanitarului slăbi şi trupul îi deveni flasc.

Adam îşi trase mâna şi deodată tresări îngrozit. Se îndepărtă puţin şi se holbă la sanitar, căruia nu i se mai vedea acum decât albul ochilor. Deşi se părea că suferise un soi de operaţie estetică care să-i denatureze trăsăturile feţei, Adam îl recunoscu totuşi: era Percy Harmon!

Preţ de o secundă, Adam fu prea surprins ca să reacţioneze. Pe urmă uşile ascensorului dădură să

se închidă şi Adam înţelese că trebuia să se mişte. Proptindu-l pe Alan în uşă ca s-o ţină deschisă, îl târî pe Harmon afară şi îl ascunse în spatele unui tufiş des de ferigi. Îi trecu prin minte o clipă gândul să-l ia şi pe Percy cu el, dar pe urmă îşi dădu seama că îi va fi destul de greu să se descurce şi numai cu Alan. Îl conduse pe doctor prin uşa din spate către cărarea ce ducea spre plajă. Conform planului vag pe care-l avea în minte, urmau să meargă până la vilele de vacanţă şi să vadă dacă găseau pe acolo vreo maşină.

Luna se ascunsese în parte după nori aşa că plaja nu mai oferea priveliştea luminoasă de dinainte. Palmierii şi pinii asigurau ascunzişuri întunecoase.

La jumătatea distanţei până la club, ajunseră la Hobie Catul sub care Adam se ascunsese mai devreme. Adam se opri în loc. O idee încolţea într-un ungher al minţii sale. Nici printr-o contribuţie substanţială a imaginaţiei nu se putea considera un marinar priceput, dar ştia câte ceva despre ambarcaţiunile mici. Şi remarcă încântat că ultimul care folosise Hobie Cat-ul îl trăsese pe plajă fără să-i dea jos pânzele.

Sunetul unor strigăte venind dinspre clădirea principală îl determină să se hotărască. Timpul nu mai avea răbdare. Mai întâi, Adam trase barca în apă. Apoi îl duse pe Alan la ea şi-l ajută să se urce, obligându-l să se întindă pe prelată. Cu un capăt de frânghie, Adam îl legă pe Alan de catarg, lăsându-i libertate de mişcare. Intrând în apă, trase apoi barca de pe nisip. Valurile, deşi nu atingeau nici un metru înălţime, făceau dificil de manevrat ambarcaţiunea. Când ajunse în apă până la brâu, se urcă şi el la bord.

Iniţial plănuise să vâslească până ocolea promontoriul, făcându-se astfel nevăzut, dar înţelese că era ceva imposibil. Era nevoit să înalţe pânzele. De îndată ce putu, ridică vela mare. Se chirci de durere din cauza palmelor julite, dar se

ţinu tare. În cele din urmă, vela se umflă, iar varga se ridică zgomotos. Spre uşurarea sa, barca se stabiliză în momentul întinderii pânzei. Întorcându-se spre spate, fixă vâslele la locul lor şi împinse fusul cârmei spre dreapta.

Timp de câteva momente chinuitoare, barca păru să plutească în derivă către ţărm. Apoi, sub acţiunea vântului, ţâşni înainte spintecând valurile în drumul ei spre larg. Adam nu avea prea multe de făcut, decât să-l sprijine pe Alan cu o mână şi să ţină cârma cu cealaltă.

Mica ambarcaţiune trecu direct prin faţa clubului, dar Adam nu îndrăzni să-i schimbe cursul. Oftă uşurat când ajunseră dincolo de zona brizanţilor. Curând după aceea ocoliră promontoriul şi nu mai puteau fi văzuţi.

Relaxându-se într-o oarecare măsură, Adam se uită în sus la curba parabolică a velei ce contrasta cu cerul tropical înstelat.

Privind către apus, zări luna acoperită în răstimpuri de nori mici, mânaţi de vânt. Dedesubt, se profilau siluetele întunecate ale munţilor stâncoşi din Porto Rico. Frumuseţea peisajului era copleşitoare. Deodată barca îşi începu lupta cu valurile lungi ale Atlanticului şi Adam se văzu nevoit să îşi concentreze întreaga atenţie asupra cârmei. Asigurând vela principală de tachet, ridică focul şi Hobie Cat-ul spintecă valurile cu o viteză şi mai mare. Începu să spere că peste câteva ore va ajunge suficient de departe ca să găsească ajutor undeva pe coastă.

Doctorul Nachman îşi întoarse faţa de la computer înfuriat. Harry Burkett venise să-l pună la curent pe directorul cercetării cu operaţiunile de căutare, dar Nachman nu era mulţumit de falsele asigurări primite.

— Vrei să-mi spui că tot ce ai aflat, având la dispoziţie patruzeci de oameni şi echipament de securitate de un milion de dolari, e că unul dintre

sanitari a fost găsit în stare de inconştienţă şi că un musafir de-al nostru, domnul Schonberg, lipseşte din camera lui?

— Întocmai, spuse domnul Burkett.

— Iar sanitarul, continuă doctorul Nachman, se presupune că a fost injectat în spate cu propria sa seringă cu Conformin?

— Exact, spuse domnul Burkett. A fost injectat cu atâta forţă încât acul s-a rupt şi-a rămas înfipt în pielea nefericitului.

Domnul Burkett vroia să-l impresioneze pe directorul cu cercetarea cu completitudinea investigaţiei sale, dar Nachman nu se lăsa dus cu vorba. I se părea de neconceput că Burkett, cu atâţia oameni în subordine şi cu resursele lui sofisticate, nu reuşea să dea de urma unui pacient aflat sub acţiunea unei doze puternice de tranchilizante. Din pricina ineficienţei lui Burkett, ceea ce începuse ca un inconvenient devenea rapid o problemă serioasă.

Doctorul Nachman îşi aprinse supărat pipa, care se stinsese pentru a zecea oară. Nu se putea hotărî dacă să-i informeze pe cei de la conducerea companiei MTIC. Dacă problema se agrava, cu cât o raporta mai devreme, cu atât mai multe şanse avea să iasă basma curată. Pe de altă parte, dacă problema se rezolva de la sine, cel mai bine era să-şi ţină gura.

— S-a găsit vreo dovadă că cineva ar fi atins gardul împrejmuitor? întrebă el.

— Absolut nici una, îl asigură Burkett. Şi nimeni nu a mai fost lăsat să iasă pe poarta principală de când a sunat doctorul Mitchell.

Se uită la psihiatru, care-şi examina nervos pieliţele unghiilor. Doctorul Nachman încuviinţă din cap. Era sigur că pacientul nu părăsise complexul şi că gardul electrificat constituia o barieră insurmontabilă, dar încă mai era îngrijorat în privinţa competenţei forţei de securitate condusă

de Burkett. Nimic nu trebuie lăsat la voia întâmplării.

— Vreau să trimiţi pe cineva la aeroport să verifice plecările avioanelor ordonă el.

— Cred că e un pic cam exagerat, spuse Burkett. Pacientul nu poate să părăsească complexul.

— Nu mă interesează ce crezi dumneata, îl întrerupse doctorul Nachman. Toată lumea mi-a spus că pacientul nu putea să părăsească spitalul şi este limpede că l-a părăsit. Aşa că trimite un om la aeroport.

— OK, acceptă Burkett cu un oftat de exasperare.

Doctorul Mitchell, perfect conştient că el fusese cel ce insistase că pacientul n-avea cum să fi părăsit spitalul, se ridică şi spuse:

— Chiar dacă transmiţătorul e prea slab ca să-l localizez pe pacient poate că dacă-i stimulăm electrozii, o să se dea în vileag.

Doctorul Nachman se uită la doctorul Hofstra.

— Putem face asta?

— Nu ştiu, zise Hofstra. Poziţia electrozilor nu a fost cartografiată neuropsihologic. Nu ştiu ce-ar putea să se întâmple dacă-l stimulăm. S-ar putea să şi moară din cauza asta.

— Dar putem să-l stimulăm? întrebă din nou doctorul Nachman.

— Poate, zise Hofstra. Dar o să ne ia ceva timp. Programul de faţă a fost conceput pornind de la premiza că iniţial pacientul va fi prezent.

— Despre ce interval de timp ar fi vorba?

Hofstra îşi desfăcu braţele larg.

— Ar trebui să ştiu dacă pot s-o fac cam într-o oră.

— Dar n-ai avut nici o dificultate când ai activat electrozii.

— E-adevărat, spuse Hofstra, dar stimularea propriu-zisă e mult mai complicată.

— Încearcă, spuse doctorul Nachman plictisit. Apoi arătând cu mâna spre domnul Burkett, care tot mai vorbea la telefon, zise:
— Mi-ar fi plăcut să am nişte înlocuitori pentru trupa lui de nătăfleţi.

Uitându-se la ceas, Adam îşi dădu seama că navigau de aproape două ore. De îndată ce ocoliseră promontoriul de la nord de plaja MTIC-Arolen, întâlniseră valuri din ce în ce mai mari, care când şi când urcau şi se spărgeau peste trambulina de prelată. De vreo două ori, pe când îi zgâlţâia câte un val deosebit de înalt, Adam se temu să nu fie îngropaţi sub tonele de apă de mare. Dar de fiecare dată ambarcaţiunea ţâşnise la suprafaţă, călărind creasta valului ca un dop de plută.
Se deplasau către vest, de-a lungul coastei de nord. Neştiind sigur dacă existau sau nu recifuri, Adam păstră o distanţă de două-trei sute de metri faţă de ţărm. Fără doar şi poate, partea cea mai grea a întregii aventuri era lupta cu propria imaginaţie. Cu fiecare clipă, devenea tot mai îngrijorat din pricina rechinilor ce stăteau la pândă sub ei, în apa agitată şi neagră. Ori de câte ori se uita în jos se aştepta să vadă ieşind la suprafaţă o aripă dorsală neagră şi uriaşă.
Sigur că depăşiseră demult limitele complexului MTIC-Arolen, Adam începu să dirijeze Hobie Cat-ul spre uscat. Pe parcursul ultimelor cincisprezece minute, începuse să vadă pe ţărm lumini răzleţe. Auzea acum şi valurile spărgându-se de plajă. Încercă să nu se gândească la ce ar fi putut să însemne asta.
Un ţipăt sparse liniştea. Ca din senin, Alan îşi prinse capul cu ambele mâini şi ţipă înfiorător în noapte. Adam fu luat complet pe nepregătite. Organismul îi fu invadat de un val considerabil de adrenalină.

Ţipetele lui Alan crescură în intensitate şi omul dădu să se ridice, trăgând de funia cu care era legat de catarg. Începu să se arunce dintr-o parte în alta, ameninţând să răstoarne barca. Adam dădu drumul cârmei şi şcotei cu care dirija vela principală şi încercă să-l potolească pe bărbatul cuprins de nebunie. Imediat vela principală se întoarse în bătaia vântului.

— Alan, urlă Adam, încercând să acopere sunetul vântului. Ce s-a întâmplat?

Îl apucă pe Alan de umeri şi îl zgâlţâi cât de tare putu. Alan îşi strângea capul cu mâinile atât de puternic încât faţa i se deformase. Ţipetele îi erau întrerupte de respiraţia întretăiată.

— Ce s-a întâmplat cu tine? strigă iarăşi Adam.

Alan îşi luă mâinile de la cap şi preţ de o clipă Adam îi putu zări faţa. Expresia apatică de dinainte se preschimbase într-una de durere şi de furie. Ca un câine turbat, Alan se repezi la beregata lui Adam.

Şocat de puterea lui Alan, Adam încercă să iasă din raza lui de acţiune, dar era prea puţin loc pe puntea micii ambarcaţiuni. Adam se suci atât cât îi permitea funia cu care era legat, îşi agită braţele şi-l izbi pe Alan în faţă cu un pumn violent. Scoţând un ţipăt, Adam se clătină pe marginea bărcii, mişcându-şi mâinile cu frenezie în încercarea de a se prinde de ceva, se agăţă cu degetele de funga desfăşurată a velei principale, care nu-i oferi un sprijin suficient. Într-un soi de mişcare cu încetinitorul agonizantă, Alan se prăbuşi în oceanul învolburat.

Plonjă în apa rece ca gheaţa. Dând din braţe cu disperare, Adam se căzni să iasă la suprafaţă, îngrozit că în orice clipă putea fi înghiţit de un monstru marin. Frânghia pe care o ţinea în mână se frecă de piciorul său şi ţipă speriat.

Deşi pânzele se aliniaseră la o direcţie aproape paralelă cu axul bărcii, alizeul puternic continua să împingă Hobie Cat-ul prin apă. Adam se ţinu cu

putere de funga velei principale, fiind tras prin apă ca o momeală agăţată de cârligul undiţei. Simţea că i se umflă pleoapa dreaptă dar, cel mai rău dintre toate, un firicel cald îi curgea din nas şi bănui că era vorba de sânge. Se aştepta ca din clipă în clipă, picioarele să-i fie retezate dintr-o muşcătură. Mişcându-şi mâinile pe rând, se apropia centimetru cu centimetru de barcă. Pe punte Alan continua să zbiere de durere. Adam se prinse de plutitor şi începu să se ridice din apă.

Rămasă liberă, vela principală răpăia ca o mitralieră. Ambarcaţiunea se rotise în direcţia vântului şi, pe neaşteptate, varga mătură partea din spate a bărcii şi-l izbi pe Alan în cap, trântindu-l cu faţa în jos pe punte.

Adam reuşi să iasă din apă şi, atent la balansul aleatoriu al vergii, se apropie cu teamă de Alan, aşteptându-se să izbucnească din nou. Dar Alan îşi pierduse cunoştinţa şi respira din greu. Păstrându-şi cu dificultate echilibrul în barca ce se legăna puternic, Adam îi pipăi capul, căutând o eventuală fractură. Nu găsi însă decât un cucui mare cât oul, care palpita. Adam îl rostogoli pe spate cu băgare de seamă, întrebându-se ce îl apucase dintr-o dată pe omul acesta, atât de liniştit până în acele clipe îngrozitoare. Adam constată că una din inciziile naturale se deschisese şi dintr-o dată ghici ce trebuie să se fi întâmplat.

Ducându-se grăbit la pupa, Adam apucă fusul cârmei şi apoi manevră tachelajul velei principale. Ambarcaţiunea reacţionă şi pânzele se umflară. Venind în vânt, Adam se îndreptă spre ţărm. Se confrunta acum cu o problemă nouă, pe care nu o anticipase. Habar nu avea ce putea fi Alan determinat să facă. Adam se înfioră, mai mult de teamă decât din pricina frigului transmis de hainele sale umede.

Edgar Hofstra se uită în sus la doctorul Nachman, ai cărui ochi se împânziseră de

vinişoare roşii. Pleoapele de jos îi atârnau fără vlagă în timp ce stătea aplecat peste umărul lui Hofstra, holbându-se la ecranul computerului.

— Nu pot să fiu sută la sută sigur că electrozii au reacţionat, spuse Hofstra, dar ăsta a fost semnalul cel mai puternic pe care l-am putut transmite deocamdată. Dacă-mi mai dai vreo două ore, am să fiu în măsură să cresc puterea.

— Păi, vezi dacă poţi să grăbeşti un pic lucrurile, apuse doctorul Nachman. Şi poate-ţi aduci aminte dacă vreunul din experimentele noastre de început pe maimuţe ne poate sugera cumva reacţiona subiectul.

— Nu-mi place că trebuie să ţi-o spun, zise Mitchell, dar în afară de faptul că distrugeau tot ce găseau prin preajma lor, maimuţele aflate într-o astfel de situaţie sfârşeau prin a se sinucide.

Doctoral Nachman se îndreptă de spate şi-şi întinse oasele.

— Păi să ştii că asta s-ar putea să fie o veste bună.

— Voi fi nevoit să deconectez întreg sistemul în timp ce-am să lucrez la problema asta, spuse Hofstra.

— Nici o problemă, spuse Nachman. La ora asta, nu-mi pot închipui că cineva ar vrea să transmită instrucţiuni vreunuia dintre doctorii „controlaţi”.

— Păcat că pacientul nu a apucat să fie condiţionat măcar pentru modul autodistructiv, spuse doctoral Mitchell.

— Mda, mare păcat, admise şi doctorul Nachman.

Când ajunse la circa treizeci de metri de ţărm, noaptea devenise în mod semnificativ mai întunecoasă. Adam întoarse barca spre vest şi paralel cu insula, ascultând cu atenţie valurile ce se spărgeau de ţărm. Spera să-şi dea seama după

sunet din ce era alcătuită plaja. Ţinând cont de forţa resacului, se temea de corali.

Alan mai gemuse de câteva ori, dar nu încercase să se ridice. Adam se gândi că ori era inconştient în urma loviturii primite, ori se resimţea în urma accesului epileptic suferit. În orice caz, Adam spera să rămână liniştit până ajungeau la mal.

Un lătrat de câine pe fondul agitaţiei oceanului îi atrase atenţia lui Adam şi îşi concentră privirea în direcţia ţărmului. Reuşi să desluşească, adăpostit printre trunchiurile graţioase ale unui pâlc de cocotieri, un grup de case învăluite în întuneric. Gândindu-se că asta indica existenţa unei plaje de nisip, Adam împinse fusul cârmei într-o parte, se aplecă să evite vela principală care-şi schimba direcţia şi orientă barca spre mal.

Deşi Adam lăsase vela liberă, încercând să diminueze acţiunea vântului, barca părea că zboară. Ţinând fusul cârmei cu piciorul, se întinse şi eliberă focul, care începu să fluture zgomotos în bătaia vântului. În faţă, locul unde valurile se spărgeau de ţărm se vedea ca o linie albă de spumă pe fondul întunecat al insulei.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai puternic era zgomotul produs de brizanţii ce izbeau neîncetat coasta. Adam se rugă în gând ca plaja să fie de nisip, deşi la o asemenea viteză şi nisipul era periculos. Un val uriaş trecu pe sub barcă, apoi unul mai mare se formă în spatele lor. Ambarcaţiunea se înălţă pe versantul frontal al talazului şi Adam se gândi îngrozit că nu mai lipsea mult să se răstoarne peste cap. Dar barca se îndreptă şi valul trecu pe dedesubt. Uitându-se iarăşi în spate, Adam văzu un alt val ridicându-se ameninţător. Părea mare cât casa. Creasta îi tremura pe fundalul cerului, ceea ce însemna că era pe cale să se spargă. Adam văzu cum partea superioară începe să se curbeze. Ţinându-se cu o mână de cârmă şi cu cealaltă de marginea

trambulinei, închise ochii şi se pregăti sufleteşte pentru scufundare.

Dar, tonele de apă la care se aştepta Adam nu se prăvăliră peste ei. În schimb, barca ţâşni înainte cu o viteză ameţitoare. Adam deschise ochii şi văzu că se apropiau vertiginos de ţărm, împinşi de la spate de torentul de apă înspumată.

Până să-şi dea seama ce se întâmplă, barca se izbi de refluxul valului anterior şi sări în aer, aruncându-l peste bord. Ieşi la suprafaţă scuipând apa care-i intrase în gură, dar fericit să constate că apa nu-i ajungea decât până la brâu. Alan rămăsese pe trambulina de prelată, reţinut de frânghia cu care fusese legat pe sub braţe, dar se învârtise în jurul catargului şi picioarele i se bălăngăneau peste punte. Adam apucă ambarcaţiunea şi o trase spre ţărm, luptându-se cu resacul. În cele din urmă, plutitoarele atinseră fundul şi Adam aşteptă valul următor ca să poată împinge ambarcaţiunea pe teren uscat.

Se prăbuşi imediat pe nisip ca să-şi tragă sufletul, apoi îşi scoase ochelarii din buzunar şi şi-i puse la ochi. Privind în jur, văzu că acostaseră pe o plajă îngustă şi destul de abruptă de nisip, pe care zăceau împrăştiate tot soiul de resturi şi de gunoaie. Câteva bărci de lemn vechi erau trase până dincolo de marginea apei şi legate de trunchiurile unor cocotieri din apropiere. În întunericul dintre copaci se întrezărea un sătuc de case părăginite.

Un comitet de primire alcătuit din doi câini jigăriţi apăru la marginea plajei şi javrele începură să latre zgomotos. O lumină se aprinse în casa cea mai apropiată. Când Adam se ridică cu greu în picioare, câinii se făcură imediat nevăzuţi, numai ca să apară din nou şi să latre cu şi mai multă insistenţă. Adam nu-i băgă în seamă. Îl dezlegă pe Alan şi-l ajută să stea în picioare.

Alan se ţinea cu mâinile de cap în timp ce Adam îl ducea în susul plajei. Tocmai când ajunseră la

adăpostul unor palmieri, se pomeniră lângă o căsuţă dărăpănată, cu o camionetă rablagită parcată afară. Adam se uită plin de speranţă în cabină: nu se vedea nici o cheie înăuntru. Hotărî să bată la uşă şi să-şi încerce norocul. Câinii lătrau acum ca apucaţi, gata-gata să-l apuce de picioare.

În timp ce urca treptele de la intrare, o lumină se aprinse şi la fereastră apăru o faţă. Adam îşi controlă buzunarul de la spate ca să se asigure că portofelul se afla la locul lui. O clipă mai târziu uşa se deschise. Bărbatul din prag era dezbrăcat până la brâu şi desculţ. În mână ţinea un pistol, un revolver cu mânerul sidefat.

— Nu *hablo* mult *espanol*, zise Adam, străduindu-se să zâmbească. Bărbatul nu-i răspunse la zâmbet.

— *Me puede dar* un drum *al aeropuerto,* spuse Adam, întorcându-se uşor şi arătând spre camion.

Individul se uită la Adam ca la un nebun. Pe urmă îi făcu semn cu pistolul să-şi vadă de drum şi dădu să închidă uşa.

— *Por favor,* se rugă Adam.

După care, într-o combinaţie de spaniolă şi engleză, încercă să-i explice la repezeală cum se rătăcise pe mare cu o barcă cu pânze, împreună cu un prieten bolnav şi că trebuia să ajungă de îndată la aeroport. Scoţând la iveală portofelul, începu să numere bancnotele îmbibate de apă. Asta avu darul să-i trezească în sfârşit interesul celuilalt. Îşi vârî pistolul în buzunar şi se lăsă condus de Adam înapoi pe plajă.

Pe când se străduia cu frenezie să capteze interesul individului, lui Adam îi veni o idee. Când ajunseră pe plajă, luă parâma Hobie Catului şi o puse în mâna portoricanului. În acelaşi timp se căzni să-i explice că ambarcaţiunea rămânea a lui dacă-i ducea până la aeroport.

Portoricanul păru să înţeleagă în sfârşit. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă. Plin de voioşie, trase

barca mai sus pe plajă şi o legă de un cocotier. Pe urmă intră în casă, probabil ca să se îmbrace.

Ca să câştige timp, Adam îl urcă pe Alan în cabina camionetei. Aproape imediat portoricanul reapăru zornăindu-şi cheile. Portoricanul, privind precaut către Alan, care stătea moale în scaun, gata-gata să adoarmă din nou. Adam încercă să-i explice că prietenul lui era bolnav, dar nu după multă vreme renunţă, zicându-şi că era mai uşor să se prefacă adormit şi el. Rămase cu ochii închişi până ajunseră la aeroport. Arătându-i şoferului că dorea să fie lăsat în zona de plecare a companiei aeriene Eastern, începu să se gândească îngrijorat cum Dumnezeu avea să-i explice funcţionarei de la bilete înfăţişarea sa şi a lui Alan.

Camionul se opri şi Adam îl atinse pe Alan pe umăr. De data asta îi fu mai uşor să-l trezească.

— *Muchas gracias,* spuse Adam în timp ce coborau.

— *De nada,* strigă şoferul pornind imediat din loc.

— OK, spuse luându-l pe Alan de braţ. Ăsta-i ultimul hop.

Intră în terminalul aproape pustiu. Câteva taxiuri şi o ambulanţă aşteptau în preajma intrării, dar era prea devreme ca să fie aglomerat. Adam cercetă din priviri clădirea cu aspect desuet şi-l aşeză pe Alan lângă taraba pustie a unui lustragiu. După care se duse la casa de bilete.

Uitându-se la orar, văzu că următoarea cursă Eastern pentru Miami pleca peste două ore. Un mic afiş anunţa: „Pentru orele din afara programului, folosiţi telefonul.” Adam ridică receptorul de lângă afiş. Îi răspunse un agent care-i spuse că va veni de îndată. Şi într-adevăr, până s-apuce Adam să aşeze receptorul în furcă, un bărbat îmbrăcat într-o uniformă maro curată şi călcată ieşi pe uşa din spatele ghişeului. Când îl văzu pe Adam, zâmbetul îi dispăruse de pe buze.

Adam era cât se poate de conştient de înfăţişarea sa răvăşită. În camion hainele aproape că i se uscaseră, dar văzând reacţia agentului, îşi spuse că trebuia să născocească o poveste cât mai credibilă. Ezitând doar o clipă, se lansă într-o lungă explicaţie în care elementele principale erau p petrecere de sfârşit de vacanţă, cu băutură din belşug şi o partidă de navigaţie de ultim moment. El şi prietenul lui sfârşiseră pe o plajă la câteva mile de hotelul lor şi veniseră la aeroport cu autostopul. Adam spuse că a doua zi trebuiau să ajungă la lucru şi că, bagajul avea să vină după ei, o dată cu restul grupului.

— A fost o vacanţă dementţială, adăugă el.

Agentul încuviinţă din cap ca şi cum ar fi înţeles şi-i spuse că locuri erau din belşug. Adam întrebă dacă nu cumva exista vreo cursă spre Statele Unite mai devreme şi i se spuse că peste o oră pleca spre Atlanta un avion al companiei Delta.

Din punctul de vedere a lui Adam, cu cât pleca mai repede de pe insulă, cu atât era mai bine. Întrebă unde era ghişeul companiei Delta şi îi fu indicată clădirea învecinată. Zicându-şi că Alan stătea bine acolo unde-l aşezase, Adam se grăbi spre terminalul de alături, la care câţiva călători aşteptau să se înregistreze pentru îmbarcare.

Adam se aşeză la coadă. Când ajunse la ghişeu, agentul se uită la el neliniştit, dar Adam îi repetă povestea pe care o exersase deja. Şi de data asta, funcţionarul păru să-l creadă.

— Clasa întâi sau a doua? întrebă el.

Adam se uită la individ, întrebându-se dacă încerca să facă pe spiritualul. Pe urmă însă, amintindu-şi că Arolen îi deconta cheltuielile plătite cu cărţile de credit Visa, spuse:

— Clasa-ntâi, fireşte.

Adam se uită cu nelinişte în jurul lui în timp ce funcţionarul îi completa biletele, dar nu zări pe nimeni care să pară a fi fost trimis de către cei de la MTIC.

Când agentul îi întinse biletele, Adam spuse:

— Ne-ar fi de mare folos un scaun cu rotile. Prietenul meu s-a accidentat serios când ne-am răsturnat în apă.

— O, Dumnezeule, făcu agentul. Să văd ce pot să fac.

În mai puţin de cinci minute, se întoarse cu un scaun cu rotile. Adam îi mulţumi şi porni spre cealaltă clădire, ca să-l ia pe Alan.

Din postul de observaţie situat la magazinul de deasupra ghişeului de bilete al companiei Delta, doi brancardieri îmbrăcaţi în uniforme albe îl urmăreau pe Adam dispărând din vedere. Faptul că împingea un scaun de invalizi sugera că Iseman nu putea fi prea departe.

Cei doi bărbaţi coborâră rapid la parter şi se grăbiră să iasă afară la ambulanţă, unde-i spuseră şoferului să-i transmită prin radio domnului Burkett că subiecţii fuseseră localizaţi. Brancardierul mai înalt, un bărbat solid cu părul blond tuns scurt, trase două brancarde rabatabile din spatele ambulanţei, în timp ce colegul său îngrămădea câteva seringi într-o geantă medicală.

Revenind în terminal, ei se interesară de numărul porţii pentru cursa Delta spre Atlanta şi porniră către sala de aşteptare B.

Când Adam ajunse la taraba lustragiului, constată îngrozit că băncuţa era goală. Cuprins de disperare, împinse fotoliul cu rotile până la ghişeul companiei Eastern, unde îl zări pe Alan încercând să discute cu agentul, care tocmai îi spunea că se aflau în Porto Rico nu în Miami, dar că, dacă vroia, îi putea rezerva un loc pentru zborul către Miami.

— E cu mine, spuse Adam în loc de altă explicaţie, în timp ce-l ajuta pe Alan să se aşeze în scaun.

— Omul ăsta se crede în Miami; zise agentul.

— A trecut printr-o mulţime de peripeţii, spuse Adam. Ştiţi, cu naufragiul…

Lăsă fraza neterminată şi porni către ghişeul Delta.

— Ce caut eu în Porto Rico? întrebă Alan.

Deşi continua să articuleze cuvintele nedesluşit, Adam nu-l mai văzuse pe Alan atât de vioi de când stătuse de vorbă cu el înainte de plecarea din port a vasului *Fjord.*

Având numai douăzeci de minute până la decolare, Adam împinse scaunul cât putu de repede. Un grup de excursionişti gălăgioşi, îmbrăcaţi cu cămăşi în culori ţipătoare, se aduna în faţa ghişeului. Înconjurat de oameni, Adam avea un sentiment de siguranţă. Trecând pe la postul de control înainte de a se urca în avion, Adam îl ajută pe Alan să se ridice din scaun, ca să poată trece prin detectorul de metale. Paznicul se uită la ei chiorâş, dar nu spuse nici un cuvânt. De îndată ce trecură şi se îndreptară spre poartă, Adam se simţi tot mai excitat. Reuşise! În câteva ore aveau să aterizeze în Statele Unite.

Podeaua sălii de aşteptare se înclina în jos şi Adam trebuia acum să ţină scaunul cu rotile să nu se rostogolească singur înainte, din inerţie. În faţă se afla o cişmea şi, alături, nişte toalete, iar Adam se gândi să facă o mică escală.

Mai aveau aproape douăzeci de minute la dispoziţie. Observă un mic afiş lângă uşa toaletei pentru bărbaţi care anunţa că înăuntru se făcea curăţenie. Adam decise să-şi rezolve problemele fiziologice în avion.

Încetinise până la un mers normal şi se pregătea să-şi continue drumul când observă cu coada ochiului o mişcare bruscă. Tocmai când se pregătea să întoarcă capul, cineva îl prinse de la spate, strivindu-i braţele de trup. Până să apuse să acţioneze, Adam se pomeni ridicat de la podea.

Adam ţipă şi încercă să se sucească, dar fu împins cu brutalitate direct în uşa închisă a

toaletei, lovind-o cu fruntea şi cu pieptul. Forţa impactului deschise uşa şi atât Adam cât şi cel care-l atacase se prăbuşiră cu capul înainte pe pardoseala de gresie.

Violenţa căderii făcu să slăbească strânsoarea individului asupra lui Adam. Deşi ameţit, Adam îşi eliberă braţele şi se ridică în picioare, dar se împiedică din nou când agresorul său îl apucă de glezne. Adam căzu iarăşi, capul lui trecând la mică distanţă de chiuvetă, dar de data asta reuşi să amortizeze căderea cu mâinile rămase libere.

În spatele lui, Adam sesiză vag că Alan era împins cu scaun cu tot înăuntru de un al doilea bărbat în alb. Ca şi Adam, Alan fusese propulsat în uşa toaletei cu capul înainte. După deschiderea uşii, celălalt agresor îl împinsese cu brutalitate în faţă. Rămas nedirijat, scaunul cu rotile înaintă cu viteză, coti spre stânga şi se lovi de pisoare, iar Alan căzu la podea.

Al doilea necunoscut încuie uşa şi veni să-şi ajute partenerul. Împreună, cei doi înfrânseră rapid rezistenţa lui Adam, imobilizându-l la podea.

Adunându-şi toate puterile, Adam lovi cu forţă cu picioarele şi reuşi să-şi elibereze un braţ. Cu o mişcare amplă, îl izbi în maxilarul inferior pe cel mai solid dintre agresori.

Individul ţipă. Partenerul lui reacţionă rapid şi, într-un acces de mânie, îl lovi violent pe Adam în stomac.

Aerul ieşi din plămânii lui Adam cu un şuierat audibil, făcându-l să se înece şi lăsându-l pentru moment neajutorat. Cei doi îl ţinură pe Adam la podea cu greutatea lor cumulată. Sanitarul mai scund scoase din buzunar o seringă. Rupse cu dinţii învelişul protector din plastic al acului. Cu o mână netezi materialul de pe coapsa lui Adam şi apoi înfipse cu putere acul în carne.

Adam încercă să se mişte, dar fără succes. Sanitarul trase înapoi pistonul ca să se asigure că

acul intrase într-un vas de sânge şi apoi, strângând din nou seringa în mână, se pregăti să injecteze.

Deodată, un răcnet înfricoşător reverberă în încăperea faianţată. Sunetul inuman avu darul să-i paralizeze momentan pe cei doi bărbaţi care-l ţineau pe Adam la podea.

Alan se prinse cu mâinile de cap, aşa cum făcuse şi pe Hobie Cat şi sări în picioare. Ochii i se deschiseră larg iar buzele i se desfăcură într-un rânjet ce-i scoase la iveală dinţii, îşi îndepărtă mâinile de la cap ţinând între degete smocuri de păr smulse din scalp. Ca un animal turbat, se repezi la cei trei bărbaţi prăvăliţi pe pardoseală. Cu mâinile încleştate ca să formeze un soi de bâtă, îşi luă avânt şi-l izbi pe individul care tocmai înfipsese acul în piciorul lui Adam. Lovitura îl prinse într-o parte a capului cu atâta forţă încât, din poziţia „călare pe Adam” în care se afla, sanitarul fu propulsat prin uşa deschisă a unui closet, izbindu-se de peretele despărţitor cu un bufnet îngreţoşător.

Sanitarul mai scund se ridică şocat, ochii lui reflectând groaza de a fi fost martorul materializării unui monstru. Se dădu un pas înapoi şi-şi ridică mâinile, dar Alan se năpusti spre el într-o clipită, smulgându-i aproape toată urechea dintr-o muşcătură. Teroarea care-l cuprinsese îl împiedica pe sanitar să se apere. Alan îl înhaţă de cap şi începu să-l lovească de una din oglinzile de deasupra chiuvetelor, sângele ţâşnind în spirale înspumate pe suprafaţa de sticlă. Oglinda crăpă, se sparse şi căzu de la perete într-o cascadă de cioburi.

Iniţial şi Adam fusese încremenit de transformarea neaşteptată suferită de Alan, dar fiindcă o mai văzuse o dată, reuşi să-şi revină. Îşi smulse seringa din coapsă şi, ridicându-se în picioare, îşi evaluă rapid şansele de a trece pe lângă Alan, care continua să izbească craniul sanitarului de oglindă. Din nefericire, în clipa

aceea trupul sanitarului se prăbuşi fără vlagă la podea. Alan îşi pierdu imediat interesul faţă de el. Dându-şi capul pe spate şi scoţând un nou răcnet, Alan se repezi acum la Adam.

Singurul refugiu al lui Adam fu să intre într-un closet şi să-ncerce să închidă uşa în urma lui. Alan reuşi însă să-şi strecoare mâna pe după marginea uşii şi începea să câştige teren în confruntarea care urmă. Simţind că pierde această încercare de forţe, Adam îşi ridică picioarele şi le propti în uşă. Cu spatele rezemat de perete reuşi să împingă uşa, prinzându-i lui Alan degetele în toc. Alan răcni încă o dată şi-şi trase mâna afară.

Adam încuie uşa şi se lipi de peretele din spate, cu vasul de toaletă între picioare. Mintea lui căuta cu înfrigurare o soluţie.

Alan începu să se arunce cu toată greutatea trupului în uşă, în mod repetat. De fiecare dată, zăvorul se mai îndoia niţel. În cele din urmă, cedă şi uşa de deschise cu violenţă.

Adam îl strigă pe nume, dar Alan venea spre el ca o locomotivă, cu pupilele îngustate ca nişte vârfuri de ac şi cu o expresie de demenţă în ochi. Mai mult din instinct de conservare decât din raţiune, Adam ţinu în faţă seringa pe care o strângea în mână. Alan intră direct în ac, care-i străpunse abdomenul. Forţa asaltului său apăsă şi pistonul, conţinutul seringii pătrunzându-i astfel în corp.

Alan nici măcar nu simţi înţepătura acului. Îl apucă pe Adam de cap cu o forţă supraomenească şi practic îl ridică pe acesta de la podea. Dar deodată, sub privirile lui Adam, pleoapele lui clipiră de câteva ori peste ochii cuprinşi de demenţă şi pupilele i se dilatară. Ochiul drept scăpă de sub control, precum cel al unui copil bolnav de strabism şi în cel stâng se putea citi o privire întrebătoare. Strânsoarea îi slăbi şi, încet, căzu în genunchi. În cele din urmă, se prăbuşi pe

spate şi ieşi din closet, rămânând întins pe pardoseala din faţa uneia dintre chiuvete.

Timp de o clipă, Adam nu mai fu în stare să se mişte. Simţea că scăpase ca prin urechile acului de moarte. Cu o mişcare lentă îşi coborî privirea către vârful acului care rămăsese în mâna sa. O picătură de fluid se colectase acolo şi acum cădea. Dădu drumul seringii şi aceasta zăngăni pe pardoseală.

Ieşind din closet şi dând la o parte cele două brancarde aflate în fundul încăperii, Adam îngenunche lângă Alan şi îi pipăi pulsul. Era puternic şi normal. Spre surprinderea lui Adam, ochii doctorului se deschiseră şovăielnic. Articulând cu mare greutate cuvintele, se plânse că-l dureau mâinile.

— La un aşa nivel de energie, nu-ncape nici o îndoială că electrozii pacientului nostru au fost stimulaţi la maximum, spuse Hofstra. Rezultatele trebuie să fi fost devastatoare.

— Dar acum ne confruntăm cu o nouă problemă, spuse doctorul Nachman. Dacă pacientul a murit, nimeni nu trebuie să examineze cadavrul. Nu putem îngădui ca cineva să găsească implanturile. Trebuie să-l descoperim imediat.

Sună telefonul şi doctorul Mitchell răspunse. După ce ascultă şi rosti „bine” de mai multe ori, se întoarse către doctorul Nachman ridicând degetul mare în sus în semn de reuşită.

— Ideea pe care aţi avut-o de a verifica aeroportul a dat roade, spuse el. Burkett zice că pacientul şi domnul Schonberg au fost reperaţi şi urmează să fie săltaţi de sanitarii din ambulanţă.

— Dacă se aflau deja în ambulanţă când a fost transmis stimulul? întrebă doctorul Nachman.

— Nu-i exclus să se fi întâmplat ceva extrem de neplăcut. Cred c-ar trebui să căutăm pe drumul de aici până la aeroport.

Doctorul Nachman ridică mâinile într-un gest exasperat.

— Când or să se termine toate astea?

Adam nu avea nici o îndoială că episoadele psihotice ale lui Alan se datorau unei stimulări de la distanţă şi se rugă ca după ce vor fi decolat să iasă din raza de acţiune a transmiţătorului. Singura lor speranţă era să ajungă la bordul avionului, dar amândoi arătau într-un asemenea hal încât Adam se temea că agenţii companiei Delta i-ar putea întoarce din drum. Numai rămăseseră decât cinci minute până la ora când cursa lor trebuia să plece.

Adam se spălă la repezeală pe faţă şi încercă să-i şteargă lui Alan mâinile acoperite cu o peliculă de sânge. Mai rău, pe capul lui rămăseseră nişte răni în locurile unde Alan îşi smulsese părul din cap. Adam încercă să le acopere, fără succes însă. În fine, mai mult de atât nu putea face. Îl ridică pe Alan pe scaunul cu rotile şi se pregătea să-l împingă când zări pe podea o seringă hipodermică plină. O luă, zicându-şi că-i va fi utilă dacă Alan avea vreun nou acces.

Pe când se apropia de poartă, Adam văzu că avionul se pregătea pentru încheierea operaţiunii de îmbarcare.

— Staţi aşa! ţipă el.

Doi agenţi de la Delta se uitară la el cu curiozitate. Pe urmă, unul din ei spuse:

— Sunteţi cumva cei doi care au naufragiat cu o barcă cu pânze?

Întocmai, spuse Adam întinzându-le biletele.

— Colegul de la casa de bilete ne-a spus să vă aşteptăm. Ne gândeam că poate v-aţi răzgândit.

— Nici pomeneală de aşa ceva, spuse Adam. Numai că mi-a fost greu să-l conving pe prietenul meu.

Agentul se uită la capul lui Alan, căzut într-o parte.

— Sper că nu e beat, nu?

— La naiba, nu, zise Adam. S-a lovit cam rău când ne-am răsturnat. A trebui să i se administreze

un calmant şi se pare că asta l-a dat gata.

— Aha, făcu agentul, dându-i tichetele de îmbarcare. Locurile 2A şi 2B. Credeţi că o să aveţi nevoie de un scaun cu rotile şi în Atlanta?

— Ar fi grozav, spuse Adam. De fapt, trebuie să ajungem la Washington. Aţi putea să faceţi aranjamentele astea, vă rog?

— Desigur, zise agentul.

Adam împinse scaunul cu rotile cu un sentiment de uşurare. Stewardesele nu se arătară tocmai entuziaste când văzură perechea urcând la bord, dar îl ajutară pe Alan să se dea jos din scaun şi ascultară politicos în timp ce Adam îşi relata încă o dată povestea cu naufragiul. Avionul era doar pe jumătate plin şi cei mai mulţi dintre pasageri adormiseră deja. Adam hotărî să închidă şi el ochii şi adormi până la Atlanta, cu excepţia celor câteva minute când se trezi ca să înfulece micul dejun.

Adam se temea de transferul de pe un avion pe altul, gândindu-se la posibilele necazuri. Dar un agent Delta îi aştepta cu un scaun cu rotile şi le prelungi biletele până la Washington. Pauza dintre cele două avioane nu era decât de patruzeci de minute, dar Adam avu astfel răgazul s-o sune pe Jennifer. Spre norocul lui, răspunse chiar ea.

— Jennifer, totul o să fie bine. Am să-ţi explic totul.

— O, făcu ea vag.

— Numai să-mi promiţi că nu faci avortul până nu ajung eu acolo.

— Audierea la tribunal e în dimineaţa asta, spuse Jennifer şi astăzi n-am să fac nimic, dar dacă nu ajungi aici până mâine…

— Jennifer, te iubesc. Acum trebuie să ajung în avion. Decolăm imediat din Atlanta.

— Atlanta? spuse Jennifer, complet derutată. Şi de ce „decolăm”?

— Adam? întrebă Margaret Weintrob, degetele ei sprintene încetând brusc să mai bată la maşină. Tu eşti?

Braţ la braţ, ca doi prieteni de pahar, Adam şi Alan trecură cu pas şovăielnic pe lângă biroul secretarei, care rămăsese surprinsă.

— Adam! strigă Weintrob, dând să se ridice. Nu poţi să intri în biroul tatălui tău. Are…

Dar Adam apucase deja să deschidă uşa.

Cei doi bărbaţi bine îmbrăcaţi ce şedeau în faţa doctorului Schonberg se întoarseră surprinşi. Rămas pentru o clipă fără grai, doctorul Schonberg îl ascultă neajutorat pe Adam care îi rugă pe cei doi necunoscuţi să aştepte afară.

— Adam, spuse în sfârşit doctorul Schonberg, te rog foarte mult să-mi spui ce-nseamnă asta?!

— Ai întreprins vreo acţiune în sensul celor discutate când am fost ultima oară aici? întrebă Adam.

— Nu, nu încă.

— Nici nu mă surprinde, spuse Adam. Ai spus că ai nevoie de mai multe dovezi. Ei bine, ţi-am adus toate dovezile pe care le-ai putea dori vreodată. Vino te rog să-ţi fac cunoştinţă cu doctorul Alan Jackson de la Universitatea California. Tocmai s-a întors dintr-una din faimoasele croaziere Arolen. Şi a făcut o scurtă escală la centrul ştiinţific din Porto Rico.

— Omul ăsta e beat? întrebă doctorul Schonberg.

— Nu, spuse Adam. E drogat şi victimă a unei operaţii de psihochirurgie. Hai, vino să-ţi arăt.

Doctorul Schonberg se apropie de Alan cu precauţie, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să sară pe neaşteptate din scaun.

Adam îi înclină cu blândeţe capul lui Alan aşa încât tatăl lui să poată zări micile incizii care serviseră la implantarea electrozilor.

— I-au implantat aici un soi de dispozitiv de control de la distanţă, spuse Adam, cu o voce mai domolită şi umbrită de compasiune. Dar am reuşit să-l scot de acolo înainte să apuce să-l „condiţioneze”. Imediat ce efectul drogului are să

înceteze, va fi în stare să-ţi relateze măcar o parte din cele întâmplate. Şi ştiu că va fi de acord să i se scoată electrozii pentru a fi examinaţi.

După ce cercetă inciziile de pe părţile laterale ale capului lui Alan, doctorul Schonberg se uită la fiul său. Rămase tăcut pentru o clipă apoi acţionă butonul intercomului şi zise:

— Margaret, te rog să-l chemi pe Bernard Niepold de la Departamentul Justiţiei. Spune-i că e neapărat necesar să ne vedem imediat. Şi mai sună şi la Spitalul Naval Bethesda şi spune-le să se aştepte la un pacient secret trimis sub semnătura mea. Şi că vreau să i se asigure paza douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

EPILOG

Jennifer se simţea epuizată. În pofida orelor de educaţie prenatală pe care le urmase, nu fusese pregătită pentru ceea ce s-a întâmplat în realitate. Naşterea propriu-zisă se dovedi a fi ceva mai bun şi totodată mai rău faţă de ceea ce se aşteptase. Oricât ar fi citit sau ar fi auzit despre experienţele altor femei, n-ar fi putut fi cu adevărat pregătită pentru acest eveniment unic şi pasionant.

Durerea travaliului fusese intensă şi totuşi straniu de emoţionantă, dar o dată cu trecerea orelor, se simţise tot mai sleită. Se întreba dacă va mai găsi puterea necesară. Pe urmă durerile revenină mai des şi pentru perioade mai lungi până când în sfârşit de undeva din adâncul fiinţei sale izvorî un nou val de energie. Simţi un imbold irezistibil, pe jumătate voluntar, pe jumătate involuntar, de a împinge şi de a apăsa. O presiune crescândă o făcu să se simtă dilatată la maximum şi totuşi continuă să împingă, ţinându-şi răsuflarea.

Deodată se produse o uşurare aproape senzuală, însoţită de o revărsare de fluid şi de ţipătul mişcător al unui prunc nou-născut care-şi exersa pentru prima oară coardele vocale.

Deschizându-şi ochii, Jennifer îi strânse mâna lui Adam cu bruma de putere care-i mai rămăsese. Uitându-se în sus, la faţa lui, văzu că atenţia sa era îndreptată spre locul dintre picioarele ei depărtate. Cu un teribil sentiment de groază, ea îl urmări cu privirea. Nici un test nu fusese în stare să-i înlăture îngrijorarea legată de sănătatea şi de starea de bine a pruncului pe care-l purta în pântece. Doctorii de la Spitalul Universitar îi repetaseră amniocenteza şi declaraseră copilul normal, dar, după toate câte se întâmplase, lui Jennifer îi venea greu să mai creadă.

Se uită la faţa lui Adam ca să vadă apărând vreun indiciu al dezastrului. Vroia să ştie cum era copilul lor de la el, nu văzând cu ochii ei. Aşa cum se aştepta, el nu zâmbi şi nici nu clipi. După un timp ce păru nesfârşit, îşi coborî privirea într-a ei, prinzându-i totodată capul între mâini. Vorbi cu blândeţe, grijuliu faţă de simţămintele ei. Mai întâi îi spuse că o iubeşte!

Jennifer avu senzaţia că inima i se opreşte în loc. Îşi ţinu respiraţia, deşi durerea fizică încetase şi aşteptă vestea inevitabilă, de care de temuse tot timpul. În sufletul ei ştiuse dintotdeauna. N-ar fi trebuit să asculte de nimeni, îşi zise ea. Presimţiri rele o măcinaseră încă de la încurcătura din laboratorul Clinicii Julian, chiar dacă totul se produsese intenţionat.

Adam îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii.

— Jennifer, avem un băieţel frumos şi sănătos. Din fericire, seamănă cu tine.

Cuvintele lui Adam nu-şi făcură efectul din prima clipă. Când în sfârşit înţelese, lacrimi de fericire şi de recunoştinţă îi inundară ochii. Încercă să vorbească dar nu putu. Înghiţi în sec.

Apoi întinse braţele şi strânse la piept capul lui Adam cât de tare putu. Râsul lui dădu glas fericirii şi uşurării din inima ei. Nu mai reuşi decât să-i mulţumească în gând lui Dumnezeu.

Adam îşi veni în fire, îşi netezi costumul chirurgical şi ieşi din sala de naşteri în sala de aşteptare a Spitalului Universitar. O singură privire îi fu de ajuns. Era greu de crezut, dar mesajul pe care-l primise în timpul ultimelor etape ale travaliului lui Jennifer fusese corect. Aşezat printre mai mulţi taţi care aşteptau se afla propriul său tată, doctorul David Schonberg.

Doctorul Schonberg ieşi în întâmpinarea fiului său de îndată ce acesta intră în încăpere.

— Salut, Adam, spuse el în stilul lui rece, obişnuit.

— Salut, tată, spuse Adam.

Doctorul Schonberg îşi ridică ochelarii spre rădăcina nasului.

— Cum te simţi de când te-ai întors la facultatea de medicină?

— Excelent, spuse Adam. Mă bucur atât de mult că m-am întors încât abia dacă am băgat de seamă cât am avut de tras ca să recuperez.

— Asta-i o veste bună, spuse doctorul Schonberg. Cum se simte Jennifer?

Adam se holbă la tatăl lui. Era prima oară când omul din faţa sa îi spunea pe nume soţiei sale.

— Foarte bine, răspunse Adam.

— Şi copilul?

— Copilul e un băieţel frumos şi sănătos, spuse Adam.

Spre marea şi profunda sa uimire, Adam văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată: lacrimi în ochii tatălui său. Înainte ca starea de şoc să se manifeste, braţele tatălui îl cuprinseră, îmbrăţişându-l. Un alt gest în premieră. Adam îl îmbrăţişă şi el. Lacrimile inundară şi ochii lui Adam şi cei doi bărbaţi rămaseră îmbrăţişaţi atât de mult încât unii dintre taţii în devenire începuseră să se holbeze la ei.

În cele din urmă, oarecum stânjenit, doctorul Schonberg îl împinse pe Adam de lângă el, dar continuă să-l ţină drăgăstos de braţe. Îşi priviră unul celuilalt lacrimile apoi izbucniră amândoi în râs.

— Eu nu plângeam, spuse doctorul Schonberg.

— Nici eu, spuse Adam.

— Ştii ce cred eu? spuse doctorul Schonberg.

— Ce? întrebă Adam.

— Cred că amândoi suntem nişte mincinoşi jalnici.

— Cred că va trebui să fiu de acord.

NOTA AUTORULUI

Din 1966, de când am absolvit facultatea de medicină, am auzit de atâtea ori sintagma „criza medicinii” încât m-a făcut să mă gândesc la copilul păstor care a strigat de prea multe ori „lupul la stână”. Dar până acum crizele acestea au fost semnalate toate de către grupuri ce-şi susţineau interesele, adesea contradictorii: prea puţine paturi de spital, prea multe paturi de spital; prea puţini medici, prea mulţi medici. Era de ajuns ca să facă pe oricine să fie derutat şi indiferent.

Dar acum am ajuns la convingerea că „criza medicinii” este aplicabilă într-un sens cu adevărat general. Din nefericire, din cauza atâtor oameni care au strigat în trecut „lupul la stână”, mijloacele de informare în masă abia au început să bage în seamă această criză foarte reală. Astăzi suntem martori ai intruziunii treptate dar tot mai rapide a afacerilor în medicină. Trebuie să se înţeleagă că mentalitatea mercantilă axată pe balanţa de profituri este diametral opusă aspectelor tradiţionale ale altruismului care au format fundamentul practicii medicale şi că această dihotomie poate însemna un dezastru pentru temelia etică şi morală a profesiei. În ochii marilor afacerişti, domeniul medicinii reprezintă o industrie cu o mişcare rapidă a banilor, profituri mari, riscuri mici şi investiţii de capital redus, care acum este deosebit de „coaptă” pentru a fi luată în stăpânire.

Dovada acestui transfer către interesele comerciale în domeniul medical este reflectată în recent înfiinţatele forme de proprietate mixtă (axate pe profit) asupra spitalelor şi sanatoriilor, asupra furnizorilor de aparatură medicală precum şi a unui număr uriaş de organizaţii pentru îngrijirea sănătăţii cum ar fi centrele de dializă,

centrele chirurgicale, etc. Până şi cercetarea s-a orientat în direcţia afacerilor, fapt dovedit de noile companii de biotehnologii.

Reacţia la această tendinţă a fost surprinzător de anemică, în pofida efectelor insidioase pe care le are asupra practicii medicale. Revistele de specialitate au privit procesul cu un dezinteres academic ciudat, doctorii fie au aderat la mişcarea antreprenorială, fie au ignorat-o, publicul a rămas tăcut, iar presa abia a început să publice articole care trag semnale de alarmă. Speranţa mea este ca romanul de faţă să ajute la atragerea atenţiei opiniei publice. Înfăţişând procesul printr-o prismă emoţională, procesul este adus în perspectiva individuală şi îngăduie cititorului să înţeleagă implicaţiile situaţiei prin intermediul identificării cu personajul principal, aceasta fiind, după părerea mea, unul din materialele principale ale literaturii de ficţiune.

Pentru mine, conştientizarea amestecului elementului afacerist în medicină s-a produs o dată cu o scrisoare primită de la un spital prin care eram informat că, dată fiind cifra de afaceri scăzută a instituţiei respective, ar trebui să internez mai mulţi pacienţi la chirurgie, ca şi cum aş fi avut gata pregătit un număr de oameni cărora li se refuzase efectuarea operaţiilor cuvenite. Scrisoarea aceea, mai mult decât oricare altă experienţă de viaţă, m-a făcut să-mi dau seama că sistemul nostru medical a fost edificat în mod eronat să depindă de şi să recompenseze suprautilizarea dotărilor şi a serviciilor, favorizând prin această atitudine sporirea propriilor costuri. Nu e de mirare că oamenii de afaceri au devenit interesaţi.

Pentru romanul de faţă am ales industria farmaceutică drept punct focal nu pentru că ar fi cumva mai dăunătoare decât oricare alt grup, ci pentru că este cea mai veche dintre afacerile asociate cu medicina şi exercită o influenţă puternică şi crescândă. Important de subliniat este

că firmele producătoare de medicamente sunt corporaţii care nu există pentru binele obştesc, indiferent cât s-ar strădui să convingă opinia publică de contrariul. Scopul lor e să asigure un profit investitorilor de capital.

Interesul comercial precumpănitor al firmelor farmaceutice este subliniat de sumele de-a dreptul indecente de bani (miliarde de dolari pe an) pe care acestea le cheltuiesc pentru promovarea comercială a produselor lor, îndeosebi pentru încercarea de a-l influenţa pe medic, care din nefericire este o pradă uşoară. Puţini sunt doctorii care nu au acceptat vreun dar sau vreun serviciu din partea industriei farmaceutice. Mai am şi acum geanta neagră primită în anul trei de facultate şi am participat la câteva simpozioane sponsorizate de către o firmă producătoare de medicamente. În prezent, industria farmaceutică cheltuieşte în fiecare an pe promovare şi reclamă mai mult decât pentru cercetare! Conform publicaţiei *Pills, Profits and Politics,* suma respectivă este mai mare decât totalul cheltuielilor prilejuite de activităţile educaţionale desfăşurate de toate facultăţile medicale din Statele Unite pentru, pregătirea studenţilor.

Ar fi nedrept să se susţină că industria farmaceutică nu a contribuit la binele societăţii. Numai că ăsta a fost un produs secundar, nu scopul principal. Şi au fost cazuri în care binele public a fost ignorat. N-ar fi nevoie să amintim decât de dezastrul cu thalidomidul sau calamitatea numită DES pentru a ne da seama că „dosarul” este divers şi că interesele comerciale pot avea consecinţe nefericite. Companiile producătoare de medicamente au comercializat produse despre care ştiau că pot fi periculoase sau ineficiente numai pentru a obţine profituri.

Practica medicală, aşa cum a fost ea cunoscută în această ţară, în ultimii circa treizeci de ani, se transformă. Relaţia medic-pacient era până nu

demult elementul ei central, dar acum pierde teren în faţa intereselor economice şi comerciale. Publicul american are dreptul şi obligaţia să ştie ce fel de sistem se dezvoltă în momentul de faţă.

{1} Afecţiune congenitală cu defecte în dezvoltarea fizică şi psihică (idioţie) şi fizionomie caracteristică (denumit şi Sindromul lui Down) (n.tr.).

{2} Extragere de lichid amniotic în vederea depistării precoce a unor maladii ereditare ale fetusului (n.tr.).

{3} Plantă acvatică ce creşte în nord-estul Americii de Nord, ale cărei seminţe sunt comestibile (n.tr.).

{4} Organizaţia Mondială a Sănătăţii (n.tr.).

{5} Substanţă fără nici un efect farmacologic dar administrată ca element de control în testarea experimentală sau clinica a unor preparate biologice active (n.tr.).

{6} Tratament care urmăreşte numai înlăturarea simptomelor unei boli, neglijând adevăratele cauze (n.tr.).

{7} Hematocrit – raportul dintre volumul celulelor roşii şi volumul de sânge (n.tr.).

{8} Ansamblul caracteristicilor morfologice ale cromozomilor dintr-o celulă, (n.tr.).

{9} Filme pornografice (n.tr.).

{10} Antigen – substanţă care introdusă în organism poate produce anticorpi (n. tr.).

{11} Siglă pentru American Medical Association – Asociaţia Medicilor din America (n.tr.).

{12} Termen folosit pentru a descrie manierele, standardele, atitudinile, etc. Asociate cu studenţii sau absolvenţii unui grup de colegii din nord-estul Statelor Unite (n.tr.).

{13} Stereotaxie – metodă de identificare radiologică a unor structuri nervoase (n.tr.).

Table of Contents

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
EPILOG
NOTA AUTORULUI

Table of Contents

PROLOG	2
CAPITOLUL 1	13
CAPITOLUL 2	18
CAPITOLUL 3	26
CAPITOLUL 4	35
CAPITOLUL 5	44
CAPITOLUL 6	69
CAPITOLUL 7	98
CAPITOLUL 8	115
CAPITOLUL 9	139
CAPITOLUL 10	154
CAPITOLUL 11	166
CAPITOLUL 12	188
CAPITOLUL 13	207
CAPITOLUL 14	237
CAPITOLUL 15	263
CAPITOLUL 16	279
EPILOG	325
NOTA AUTORULUI	328